

Literature

Phong
Tứ
Tam
Tam

Hỏi Tâm

DỊCH: HÀN VŨ PHI

Hơi Ấm

Phong Tử Tam Tam

Trans & Edit: Hàn Vũ Phi - Loyal Pang

Truyện được dịch và biên tập, chia sẻ phi thương mại bởi Hàn Vũ Phi và nhóm Thành Thời Gian, vui lòng không mang đến bất cứ đâu khác khi chưa có sự cho phép của chính chủ.

Tác phẩm: **Hơi Ấm**

Tác giả: **Phong Tử Tam Tam**

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, 18+

Trans & Edit: **Hàn Vũ Phi, Loyal Pang, Kentu**

Soát lỗi: **Trịnh Bà Bà**

Poster: [Itsyourday](#)

Ebook – Maker: [CoCo](#)

[Văn án](#)

[Lời tác giả](#)

[Lời người dịch](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#)

[Chương 4](#) [Chương 5](#) [Chương 6](#)

[Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#)

[Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#)

[Chương 16](#) [Chương 17](#) [Chương 18](#)

[Chương 19](#) [Chương 20](#) [Chương 21](#)

[Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)

[Chương 25](#) [Chương 26](#) [Chương 27](#)

[Chương 28](#) [Chương 29](#) [Chương 30](#)

[Chương 31](#) [Chương 32](#) [Chương 33](#)

[Chương 34](#) [Chương 35](#)

[Ngoại Truyền – Bạc Ân Yến \(1\)](#)

[Chương 36](#) [Chương 37](#) [Chương 38](#)

[Chương 39](#) [Chương 40](#) [Chương 41](#)

[Chương 42](#) [Chương 43](#) [Chương 44](#)

[Chương 45](#) [Chương 46](#) [Chương 47](#)

[Chương 48](#) [Chương 49](#) [Chương 50](#)

[Chương 51](#) [Chương 52](#) [Chương 53](#)

[Chương 54](#) [Chương 55](#)

Văn Án

Kể từ khi Hạ Miên quay quảng cáo công ích về trẻ em mắc bệnh tự kỷ. Cô lại gặp phải vụ án bắt cóc liên hoàn khó giải thích bắt cóc, lại không bị đòi tiền chuộc, chỉ bị đủ loại “dịu dàng” bí ẩn biến thái...

Đôi mắt với việc bắt cóc mỗi tháng còn đến đúng ngày hơn cả kỳ kinh nguyệt khiến Hạ Miên phát điên lên.

Cô nhất định phải tìm ra tên biến thái này mới được!

Nhưng khi cô tìm ra được người đàn ông đó, rốt cuộc cô lại lùi bước...

Lời tác giả

Đây là một câu chuyện tình yêu của một chàng hoàng tử tự kỷ yêu một Thiên Nga Đen. Nữ chính không phải dạng hiền lành. Nam chính lại có dục vọng chiếm hữu cực mạnh, tự kỷ cấp độ thấp. Sẽ có những hành động biến thái khẩu vị nặng, các bạn cần cẩn thận

Lời người dịch

Phong Tử Tam Tam là tác giả mới của Tấn Giang với lối viết văn nhẹ nhàng và những tình tiết được xây dựng hấp dẫn cuốn hút người đọc. Các tác phẩm của Tam Tam đã được chuyển ngữ sang tiếng Việt như “Cám Ôn Em Đã Can Đảm Yêu Anh”, “Lấy Tên Của Ai Lặng Lẽ Yêu Em”, “Trọn Đời Bình An” và “Sắc Màu Ấm”. Tác phẩm “Dư Ôn” được Tam Tam viết vào tháng 2 năm 2013 là một câu chuyện tình yêu giữa những con người đầy rẫy khiếm khuyết tâm lý vô cùng đặc sắc.

Cô - một “thiên nga đen” nhuộm đầy thù hận trong tim. Cái chết tàn khốc của mẹ và sự nhẫn tâm của cha đã khiến cô trở nên khép kín. Mười năm sống trong cô nhi viện cố gắng nhẫn nhục để chờ ngày trả sạch thù hận. Mẫu chốt duy nhất chính là phải tiếp cận anh – một cậu bé tự kỷ đã sống cùng cô qua những tấm ảnh thuở thiếu thời. Cô thành công lấy được tình cảm của anh nhưng cũng để lạc đi con tim của mình. Yêu anh là việc vừa hạnh phúc vừa đau khổ.

Anh – một cậu bé tự kỷ vì biết mẹ mình chỉ dùng mình làm một sự trói buộc với một người đàn ông khác không phải cha anh. Dù biết cô không phải là cô nhóc kia, dù biết cô đến gần mình có mục đích nhưng trái tim anh vẫn điên cuồng yêu cô.

Anh – một chú bé mồ côi đã sống cùng cô trong cô nhi viện. Một người luôn quan tâm yêu thương che chở cho cô. Dù biết trái tim cô không hướng về mình nhưng anh vẫn toàn tâm toàn ý bảo vệ cho cô. Cô và anh như là người bạn lại như là người thân.

Sau năm năm xa cách, giờ đây họ đã lớn, đã đủ mạnh để chống chọi với xã hội và với những âm mưu đen tối. Nhưng sau khi bí mật về cái chết của mẹ cô đã không còn đơn giản như lúc ban đầu. Đó là một âm mưu tình yêu của cả sáu con người trong chiếc vòng lẩn quẩn. Liệu cô còn can đảm đi về phía anh một lần nữa, sau mỗi tình tan vỡ thuở thanh xuân? Hay là cô sẽ lựa chọn chàng trai đã che chở yêu thương cho mình từ lúc còn thơ

CHƯƠNG 1

Hạ Miên hơi thất thần nhìn người đàn ông trước mặt. Dưới chiếc mũ cảnh sát là gương mặt trắng trẻo thanh tú. Đường nét hào hùng phủ lên một sự lạnh lùng dưới bóng râm của vành nón. Đôi mắt sáng trầm tĩnh xa cách

Hơi giống...

“Cô Hạ?” Người đàn ông gõ mặt bàn, ngón tay thon dài lướt nhẹ qua xấp hồ sơ dày cộm nặng nề.

Hạ Miên choàng tỉnh trong cơn mê. Đôi mắt sáng khôi phục sự quạnh quẽ như trước, lẳng lặng nhìn lại đối phương.

Quan Trì mím chặt môi, trên mặt còn có vài phần bất mãn. Có lẽ đã nhìn thấu lòng của cô không có ở chỗ này, anh ta nói lạnh lùng “Về vụ án bắt cóc của cô, chúng ta cần phải nói chuyện rõ ràng một chút. Cô không phối hợp

với người chúng tôi phải theo âm thầm bảo vệ cô. Rồi lại không ngừng tạo áp lực với Lâm cục. Cô như thế khiến chúng tôi gặp khó khăn rất nhiều.”

Hạ Miên yên lặng đối mặt với anh ta. Một lát sau cặp lông mi dày của cô rũ xuống “Anh cũng biết công việc của tôi rồi. Tôi cần có đủ sự riêng tư.”

Quan Trì khó hiểu nhướng đôi lông mày rậm lên. Riêng tư ư? Anh cũng biết ít nhiều về những truyện bẩn thỉu trong giới giải trí từ miệng của người ngoài... Đối diện với một minh tinh nhỏ tím đỏ này khiến ấn tượng của anh càng xấu đi vài phần.

“Có gì quan trọng hơn sự an toàn của cô chứ?” Quan Trì chẳng hề che giấu giọng điệu giễu cợt. Anh ta cong ngón tay gõ lên mặt bàn.

Hạ Miên khẽ nhướng mắt nhìn nhưng không có trả lời.

“Được rồi, quay trở lại đề tài.” Quan Trì ẩn thái dương “Cô nói mỗi lần bị bắt cóc cũng không có gì xảy ra. Đối phương không có yêu cầu tiền chuộc với nhà cô, cũng không có hành động đánh đập gì cô đúng không?”

Hạ Miên gật đầu, đôi mắt trong veo khẽ lóe lên tia sáng

Quan Trì nhếch môi, nặng nề đóng phịch lại sổ ghi chép trong tay. Gương mặt trẻ trung hiện lên vài phần hung dữ

“Cô Hạ, cô xác định không phải là đang trêu tôi chứ? Chẳng lẽ tên đó mỗi tháng bắt cóc cô mấy lần chỉ để ngắm nhìn cô thôi sao?”

Gương mặt Hạ Miên không hề tỏ vẻ gì, khóe môi mấp máy “Đội trưởng Quan, tôi chỉ không muốn bị giới truyền thông loan truyền tin tức chấn động này. Nhưng không có nghĩa là tôi không coi trọng sự an toàn của mình, nếu không tôi sẽ không báo cảnh sát.”

Quan Trì cúi người chống lên mặt bàn, đôi mắt đen thăm sắc bén áp bức “Cô khẳng định không có bất kỳ chuyện gì giấu diếm chúng tôi?”

Khóe miệng Hạ Miên hiện lên nụ cười nhợt nhạt, thản nhiên đối mặt với anh ta. Bàn tay đặt trên đầu gối đã từ từ nắm lại, cô đứng lên “Đương nhiên, tôi càng muốn tìm ra kẻ đó hơn cả anh.”

Quan Trì nhìn cô chăm chú trong giây lát, cuối cùng ngồi xuống lại chiếc ghế xoay, bàn tay siết cây bút, mi tâm chau thật chặt.

Hạ Miên cũng tựa lưng vào ghế ngồi, kiên nhẫn nhìn anh đội trưởng cảnh sát hình sự trẻ tuổi trước mắt.

“Đây không phải là con trai của Bạc thị trưởng sao?” Cách đó không xa, một nữ cảnh sát trẻ tươi cười như hoa, cùng với một nữ cảnh sát khác bằng trang lứa chỉ trở vào màn hình máy vi tính “Đính hôn với con gái của Thạch cục

trường đấy!”

“Xem ra họ rất xứng đôi.” Nữ cảnh sát kia chống cằm cảm thán “Trên báo viết rất cảm động, hai người đó quen nhau thật giống như một truyện cổ tích.”

“Hoàng tử ở bên cạnh công chúa, cô nhìn xem, con gái của cục trưởng Thạch xinh đẹp quá, còn đẹp hơn cả trên tạp chí.”

Hạ Miên lẳng lẳng nghe cho đến khi bị Quan Trì cắt ngang “Được rồi, cô Hạ, bất k là cô có đồng ý hay không. Tôi cũng phải an bài người âm thầm bảo vệ cô. Bọn bắt cóc vô cùng thông minh, năng lực trinh sát cũng rất cao. Đầu tiên chúng tôi phải đảm bảo sự an toàn của cô trước.”

Hạ Miên há miệng, nhưng Quan Trì đã lập tức giơ bàn tay khớp xương rõ ràng lên cắt ngang “Thật xin lỗi, đây là chức trách của tôi. Cô không có quyền cự tuyệt. Mặc dù hốc mắt cô đỏ lên tỏ vẻ kháng nghị, nhưng tôi vẫn có quyền làm như thế, xin hãy phối hợp.”

Theo bản năng, Hạ Miên sờ sờ vành mắt của mình, đúng là hơi nóng, trong mắt cũng xót vô cùng.

Bên kia, nữ cảnh sát trẻ vẫn còn đang hứng thú dào dạt nói chuyện trên trời dưới đất. Hạ Miên cầm lấy túi xách của mình, từ từ đi khỏi cục cảnh sát.

Gió đêm thổi ào ạt nên cô cài chặt áo khoác đi vài bước

đến chiếc xe thương vụ đang đỗ cách đó không xa. Rõ ràng là mới vừa vào đông nhưng đã lạnh đến mức khiến hai hàm răng cô run lập cập. Nhất định do hôm nay chụp hình dưới nước quá lâu nên đã bị cảm lạnh rồi.

Hạ Miên mở cửa xe ngồi vào trong. Khi ấy, Vịnh Nhi – người đại diện của cô đang cúi đầu kiểm tra vi-blog. Lúc ngẩng đầu lên Vịnh Nhi vô cùng kinh ngạc tựa như thấy quỷ “Sao mắt của em lại đỏ vậy?”

Hạ Miên né tránh ánh mắt của Vịnh Nhi theo bản năng. Cô ngồi co ro trong góc tối “Hôm nay nước ở nơi chụp hình không sạch sẽ.”

Vịnh Nhi cũng không nói thêm gì. Từ trước đến nay, Hạ Miên là một người vô cùng lạnh lùng. Ai vọng tưởng nói chuyện với cô hơn mười câu thì thật sự là nằm mơ giữa ban ngày. Vịnh Nhi khởi động xe chạy đi. Trên đường lại không nhịn được nói thêm một câu dài dòng “Em không nói mấy chuyện biến thái mà hần đã làm cho cảnh sát”

Vịnh Nhi muốn nói nhưng lại thôi. Chỉ lặng lẽ quan sát sắc mặt của Hạ Miên trong kính.

Hạ Miên nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô nghe hết tất cả những gì Vịnh Nhi nói nhưng lại không trả lời.

Thật sự, cô đã không nói thật với Quan Trì. Không phải tên biến thái kia trối cô lại rồi không làm gì cô. Chỉ là việc hần làm, cô thật khó mà mở miệng.

Hạ Miên phiến não đưa ngón tay cào lên tóc rồi tiện đà sờ vào túi áo khoác.

Vĩnh Nhi không đồng ý trợn mắt nhìn cô "Em đã bỏ thuốc rồi kia mà! Tối nay đã xảy ra chuyện gì? Sao lại bất thường như vậy?"

Hạ Miên biết tại sao mình khác thường. Bởi vì... cô nghe được một cái tên.

Cô bỏ hành động tìm thuốc lá và ngồi thẳng lưng lên. Cô trả lời với Vĩnh Nhi nhưng lại như tự nói với bản thân mình "Em không sao. Chỉ vì chuyện tên biến thái kia khiến cho bản thân hơi nóng nảy chút thôi."

Vĩnh Nhi lo lắng thở dài "Đúng rồi, việc em chụp hình quảng cáo công ích cho trẻ em tự kỷ gây được tiếng vang rất tốt. Hiện tại có nhiều công ty muốn mời em làm người phát ngôn. Công ty chúng ta đang thảo luận với họ đấy."

Hạ Miên dựa vào lưng ghế phía sau, chỉ "À" hờ hững.

Vĩnh Nhi tắc lưỡi không nói gì nữa. Suốt quãng đường cứ yên lặng đưa Hạ Miên về dưới lầu khu nhà cô thuê. Trước khi đi, Vĩnh Nhi vẫn chưa yên tâm nên dặn dò thêm "Có việc gì cứ gọi điện cho chị."

Hạ Miên nở nụ cười hiếm hoi "Em thấy gọi cho 110 thực tế hơn đấy."

Vĩnh Nhi bực bội xoay đầu sang chỗ khác “Hạ Miên, em chẳng đáng yêu chút nào!”

Xe Vĩnh Nhi dần dần biến mất khỏi tầm mắt. Chỉ còn mình Hạ Miên nghiêm túc nghĩ đến câu nói kia của cô ta. Thật sự cô không đáng yêu chút nào cả. Ít nhất những người bạn quen biết đã lâu với cô cũng kết luận

Hạ Miên thở hắt ra, xoay người bước vào dãy nhà. Mới vừa đi được vài bước đã nghe thấy có tiếng bước chân mạnh mẽ trầm ổn vội vã phía sau. Khi cô muốn quay đầu lại bị khuỷu tay rắn chắc siết chặt cổ. Tiếp theo là một mùi hương quái lạ che lên chóp mũi.

Đầu óc Hạ Miên hơi choáng váng, đôi mắt yếu ớt khép lại. Ý niệm cuối cùng hiện lên trong đầu cô chính là: Tên biến thái này thật đúng ngày đúng giờ, còn hơn cả chu kỳ kinh nguyệt của cô mỗi tháng nữa!

Không biết cảnh sát hình sự Quan Trì phái đến có thể cứu được cô hay không?

Trong bóng tối thăm thẳm, toàn thân cô không còn chút sức lực và cũng không có cách nào nhúc nhích.

Hạ Miên thử vùng vẫy nhưng phát hiện ra cổ tay lại bị buộc rất chặt.

Kỳ lạ ở chỗ lại không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào. Cô biết, sợi dây buộc chặt mình lần này cũng được quấn một lớp vải nhung xung quanh như cũ. Nên trói chặt thế nào cũng không đau. Hơn nữa, quan trọng nhất... là không để lại bất cứ vết tích gì trên người cô.

Cô có thể nghe rõ được tiếng nước chảy rất nhỏ. Dường như giống với tiếng nước trong hồ cá. Nhưng lại như tiếng dòng suối nhỏ chảy dưới sàn nhà tại biệt thự suối nước nóng. Khi thị giác con người bị trở ngại thì thính giác sẽ đặc biệt nhạy cảm hơn.

Cô cố gắng dựa theo tiếng động bé nhỏ này để nhận biết được mình đang ở đâu. Nhưng lại bị một loạt tiếng bước chân phá vỡ sự yên tĩnh.

Hắn đã đến.

Bước chân người nọ càng ngày càng nặng. Mỗi bước đi chậm rãi như giẫm lên trái tim cô. Hơi thở hắn rất nhạt. Đặc biệt không có mùi thuốc lá như những người đàn ông khác. Cũng không có mùi nước hoa nào, chỉ thoang thoảng có mùi nước cạo râu tươi mát.

Nhưng Hạ Miên thật sự không thể nào phân biệt đến tột cùng là nhãn hiệu gì — Đầu óc của cô cũng đã trống rỗng từ lâu.

Cơ thể cô hơi lún xuống. Căn cứ theo kinh nghiệm những lần trước, Hạ Miên đoán rằng mình đang nằm trên một chiếc giường nệm. Có lẽ cô hẳn đang nằm trên chiếc giường Tatami kiểu Nhật tại biệt thự suối nước nóng.

Như thế, người đàn ông đã ngồi xuống bên cạnh cô ư?

Hắn ta cũng không có động tĩnh gì. Hạ Miên hơi hoảng. Móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay. Cô muốn dùng sự đau đớn để làm tê liệt sự khủng hoảng của mình. Giờ phút này, cô tựa như chú cá nhỏ đang thoi thóp nằm trên thớt, chỉ biết chờ vận rủi kéo đến chỉ trong giây lát.

Một đôi tay to lớn khô ráo nắm lấy hông cô. Hạ Miên cảm giác được sức nặng của người đàn ông mang theo cảm giác áp bức cực mạnh đang phủ lên người mình. Ngay cả chiếc bóng hắt xuống cũng mang theo sức mạnh đáng sợ khiến người ta khiếp đảm.

Hắn từ từ cúi đầu. Chóp mũi lạnh như băng kề sát vào cô, rồi nhẹ nhàng cọ sát vào mũi cô. Hơi thở nhẹ nhàng bình ổn của hắn hoàn toàn ngược lại với hơi thở rối loạn của cô.

Bàn tay nóng bỏng vuốt ve thân mật dọc theo thắt lưng rồi kéo áo cô ra. Sau đó hắn vén nó lên. Cô có thể cảm nhận được rõ ràng đường vân trong lòng bàn tay lướt sát qua làn da mịn màng lạnh lẽo của mình. Cho đến khi cô hoàn toàn phơi bày trước mặt hắn.

Hạ Miên muốn cầu cứu theo bản năng. Nhưng cũng như mấy lần trước, tiếng nói cô khàn khàn không hề có sức phản kháng. Ất hẳn điều này có liên quan đến thuốc mê lúc hấn bắt cóc cô.

“Cút ngay...”

Hạ Miên cố hết sức chỉ thốt được hai chữ. Tiếng nói của cô vọng vào tai cũng nghe xa lạ đến đáng sợ. Yếu ớt đến mức như rơiào không trung rồi dần dần tản đi.

Cô cũng không mong đợi người đàn ông sẽ bị mình làm dao động. Bởi vì kiểu kháng cự phí công vô ích này đã được dùng qua nhiều lần trước đây. Thậm chí, cô đã từng phản ứng rất mạnh như cố hết sức vùng vẫy và mắng ra những lời thô tục khó nghe. Nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi kết cuộc.

Lần này dường như hơi khác với những lần trước. Ngón tay người đàn ông khẽ dừng lại trước chiếc áo lót của cô. Đôi mắt hấn lạnh lùng quan sát.

Hạ Miên cảm giác được ánh mắt an tĩnh của hấn. Trong lòng cô thầm vui mừng hít vào một hơi thật sâu “Đừng đụng vào tôi.”

Lời còn chưa dứt, khóa cài áo lót trước ngực đã bị mở ra.

Hạ Miên cảm giác được rõ ràng bộ ngực của mình đột ngột phơi bày trước mặt hắn. Chiếc áo lót của cô bị vứt đi. Thân thể cô run sợ co ro trong không khí.

Hạ Miên giận đến run rẩy toàn thân. Sắc mặt đỏ cả lên vì cảm thấy thẹn.

Không ngờ khi nãy tên biến thái dừng lại không phải bởi vì thái độ của cô. Mà là bởi vì hắn không mở được chiếc áo lót kia.

Hạ Miên cắn chặt hàm răng. Dường như có thể cảm nhận được ánh mắt tò mò và tư thế chú tâm thương thức của hắn.

“Biến thái” Tay Hạ Miên bị trói chặt, hoàn toàn không có cách nào che lại cơ thể, chỉ có thể nhắm chửi để khuây khỏa sự tức giận trong lòng.

Đôi mắt đen trên gương mặt trắng nõn của người đàn ông hơi sầm xuống. Ngón tay thon dài đặt lên ngực cô. Hạ Miên run rẩy cố nhắm mắt lại. Thân thể cô vẫn nhạy cảm kinh hãi như cũ. Lại bị lực xoa bóp nhẹ nhàng kia khiến cô rùng cả

CHƯƠNG 2

Mở mắt ra đã thấy ánh dương chiếu sáng khắp phòng.

Khung cửa sổ vẫn khép kín. Cả căn phòng hoàn toàn yên tĩnh. Hạ Miên mơ màng đánh giá xung quanh một lúc mới phát hiện mình đang nằm ở nhà.

Cô nằm chặt đấm tay. Điều đầu tiên cô làm là vọt vào phòng tắm lột hết quần áo ra để dội nước lạnh toàn thân rất nhiều lần. Trên cơ thể cô tựa như vẫn còn mơ hồ vương vấn hơi thở của tên biến thái kia. Cho dù có rửa sạch thân thể cô vẫn cảm thấy khó chịu như cũ.

Hạ Miên ngồi trên ghế salon lẳng lẳng hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường. Kim đồng hồ đã chỉ tám giờ. Thế mà cô đã bị tên biến thái kia ôm ngủ suốt cả đêm. Không biết hẳn đã mở dây trói tay chân cô khi nào nên toàn thân cũng chẳng có cảm giác khó chịu gì cả.

Hạ Miên không hiểu mình đã trêu phải loại người gì mà lại có thể dễ dàng tránh được tai mắt của cảnh sát; Còn có thể thần không biết quỷ không hay đưa mình về nhà. Hạ Miên nghĩ ngợi đến mức lưng cũng toát mồ hôi lạnh.

Một cơn gió sớm thổi qua căn phòng càng thêm lạnh lẽo.

Nếu nói là đặc tội, chỉ sợ cũng chỉ có một người... Nhưng sao anh lại có thể sử dụng thủ đoạn đê tiện thế với cô? Chắc chắn anh sẽ không bao giờ chịu liếc nhìn cô dù chỉ một lần.

Hạ Miên gác tay lên trán, cẩn thận nhớ lại những dấu vết đêm qua. Đầu mỗi duy nhất chỉ là trong thoáng chốc nghe được tiếng cười của hắn, trầm ấm khàn khàn, vô cùng dễ nghe.

Khi đó, Hạ Miên đang bị ngón tay hắn khẽ vuốt nhẹ đỉnh nhọn nhạy cảm của mình. Cô không biết mình lại bị hắn đùa nghịch đến từng ngõ ngách trên người không bỏ sót thứ gì. Cô chỉ có thể cố gắng nuốt sự nhục nhã này vào bụng, cắn chặt môi đến mức rỉ máu.

Trong giây lát, ngón tay thon dài của người đàn ông bỗng cạy mở cánh môi cô ra, dịu dàng khéo léo trêu đùa đầu lưỡi cô.

Hạ Miên biết đây chỉ là sở thích hèn hạ của tên biến thái, chứ không phải là hân hoan thương cô đã cắn nát bờ môi. Hạ Miên không hề nghĩ ngợi dùng lưỡi cuốn chặt ngón tay kia. Rồi hàm răng cô cắn xuống thật mạnh.

Ngón tay ướt át rút ra không hề báo trước. Hạ Miên suýt nữa đã cắn trúng hắn rồi. Ngay lúc này, người đàn ông phát ra tiếng cười khẽ rất nhẹ. Tựa như một chiếc lông chim lướt qua gương mặt mang theo một sự ngứa ngáy khác thường.

Mặc dù tiếng cười đó rất khẽ nhưng vẫn bị cô nhạy cảm bắt được. Trong thoáng chốc, cô nghe tiếng cười đó hơi

quen thuộc.

Người đàn ông kia như thật sự rất đam mê “trò chơi” này. Lại một lần nữa đưa ngón tay vào miệng kiên quyết đuổi theo đầu lưỡi cô. Hạ Miên cũng cảm nhận được ý đồ của hắn nên ngược lại lần này cô không hề để hắn thỏa mãn.

Cô biết có một số đàn ông thích phụ nữ liếm bộ phận nhạy cảm của bọn họ. Mà những tên biến thái lại còn thích phụ nữ liếm những vật thể hình trụ nữa. Hạ Miên càng thêm khinh bỉ người đàn ông này. Cô biết hắn trêu chọc mình như món đồ chơi nên cô không hề ngổ ngược với hắn.

Quả nhiên, người đàn ông cảm thấy không có ý nghĩa, nhanh chóng rút ngón tay ra.

Những chuyện xảy ra tiếp theo sau đó thật khó mở miệng nói ra. Bây giờ Hạ Miên nghĩ lại vẫn còn kích động mãnh liệt muốn nghiền xương cốt của tên biến thái kia thành tro bụi.

Nhưng cô nhớ đến tiếng cười kia. Tựa như nó tác động từ dây thần kinh đến sâu thẳm đáy lòng của cô... Không thể nào, tại sao lại là anh. Hạ Miên lắc lắc đầu điên cuồng như muốn nhanh chóng bóp chết ý nghĩ mong đợi trong đầu của mình.

Chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Vịnh Nhi đang chờ dưới lầu. Sáng nay, cô phải thu hình một tiết mục tuyên quảng cáo công ích cho trẻ em tự kỷ. Không thể cứ mãi rơi vào tâm trạng kinh khủng biến thái này.

Hạ Miên thay đồ xong rồi đeo chiếc kính mát cực lớn đi xuống lầu.

Hai tay của Vịnh Nhi nắm lên tay lái, đến khi Hạ Miên đến gần cô mới cất lời "Tối hôm qua lại bị trói à?"

Hạ Miên cũng bội phục mình. Cô vẫn có thể bình thản nhẹ nhàng bàn luận kinh nghiệm bị bắt cóc mỗi tháng của mình với người đại diện được. Cô cúi người vào xe, ngồi ở phía sau, khẽ cất giọng đáp "Mỗi tháng năm lần, tháng này vẫn còn thiếu một đấy."

Vịnh Nhi không nhìn được bật cười ra tiếng, vỗ vỗ một bên má thở dài "Lần này Quan Trì mất hết thể diện rồi. Để xem anh ta còn vênh váo nữa không?"

Xe từ từ chạy đi. Hạ Miên nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Ngón tay cứ vô thức chơi đùa với mặt sợi dây chuyền bạch kim cũ kỹ trên cổ. Vịnh Nhi nhìn cô trong kính rồi báo cáo lịch trình ngày hôm nay "Sáng nay có thông báo sẽ quay hình chung với Thạch Duy Nhất, có vấn đề gì không?"

Hạ Miên yên lặng, ngẩng đầu cười khẽ "Có vấn đề gì?"

Vinh Nhi hé miệng nhưng cuối cùng lại không nói gì cả. Khi Hạ Miên trang điểm thì Thạch Duy Nhất cũng đi vào. Ánh mắt cô ta dừng trên mặt Hạ Miên trong giây lát rồi nhanh chóng liếc đi, như hoàn toàn chẳng quen biết gì nhau.

Mắt Hạ Miên nhìn thẳng coi như không thấy cô ta. Rồi lại nhắm mắt để chuyên gia trang điểm.

Ngoại trừ Hạ Miên ra, những nhân viên khác thấy Thạch Duy Nhất cũng đồng loạt đứng dậy chào hỏi. Giọng điệu cũng nhún nhường "Chị Duy Nhất."

Gương mặt tinh xảo của Thạch Duy Nhất nở nụ cười ngọt ngào. Không hề tỏ vẻ kiêu căng "Mọi người vất vả rồi."

Cô ta được kính trọng đến thế không phải là do kinh nghiệm hay tuổi tác của cô ta... Mà là cô ta có một người cha l cục trưởng cục tài chính của tỉnh. Đây là chuyện mọi người ngầm hiểu lẫn nhau. Đương nhiên Hạ Miên không muốn đứng dậy là có nguyên nhân của cô.

Thạch Duy Nhất chẳng hề buồn đếm xỉa đến phản ứng của Hạ Miên. Hoặc là nói, cô ta hoàn toàn chẳng liếc nhìn cô cái nào. Trục tiếp đến khu nghỉ ngơi của mình ngồi xuống, cúi đầu chơi điện thoại di động.

Hạ Miên có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng

nở của cô ta từ trong gương. Lông mi dày và thỉnh thoảng cô ta khẽ cắn môi hơi lộ ra má lúm đồng tiền. Dáng vẻ cô ta nhìn điện thoại di động cười khúc khích tuyệt đối không hề giống Thạch Duy Nhất lạnh lùng xinh đẹp trên tạp chí.

“Xong rồi, chị Hạ Miên!” Thợ trang điểm nhẹ nhàng đề lên bả vai cô. Cất tiếng nói nhỏ nhỏ bay vào lỗ tai.

Hạ Miên nhìn gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của mình trong gương. Thoáng chốc đôi mắt hiện lên sự chán ghét. Nhưng cô nhanh chóng thay đổi ánh mắt cảm ơn người thợ trang điểm bên cạnh hoàn toàn chẳng để lộ ra sơ hở nào.

Tiết mục thu hình rất thuận lợi. Trên cơ bản, người dẫn chương trình chỉ quay quanh Thạch Duy Nhất. Tập trung trò chuyện về tin đồn cưới hỏi của cô ta và Bạc Cận Yên con trai của thị trưởng. Thạch Duy Nhất cười mím môi lộ ra dáng vẻ tinh khôn, tuyệt đối không hề để ý đến hình tượng “nữ thần” của mình sẽ phải chịu ảnh hưởng.

“Chúng tôi đã biết nhau khi còn bé. Sau đó gặp lại rồi yêu nhau.”

“Tôi làm hoạt động công ích này cũng vì anh ấy. Khi còn bé, vì chút nguyên nhân đặc biệt nên anh ấy bị mắc bệnh tự kỷ. Bây giờ đã tốt hơn nhiều, chỉ có điều vẫn không thích nói chuyện như trước.”

“Nhưng mà đối với tôi lại khác.”

Hạ Miên mỉm cười lắng nghe câu chuyện cổ tích hoàn mỹ kia. Từ đầu đến cuối biểu hiện của cô vô cùng tự nhiên. Ống kính chỉ chiếu đến cô bảy tám lần trong cả tiết mục thu hình. Thời gian thì lại càng ngắn đến đáng thương.

quảng cáo công ích này cô mới là nhân vật chính cơ đấy.

Suốt quãng đường Vịnh Nhi vẫn phàn nàn về cuộc thu hình phát sóng. Cô ta chỉ chỉ vào cánh tay của Hạ Miên nói với giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép “Cả buổi em chỉ nói có mấy câu. Với cái tính tình khó hiểu này của em còn muốn nổi tiếng ư?”

Hạ Miên nhún vai tỏ vẻ không quan trọng “Không nổi tiếng thì thôi.”

Vịnh Nhi trợn mắt nhìn cô “Chị nói cho em biết nhé Hạ Miên. Một là em không tuân theo quy tắc ngầm tìm nhà tài trợ. Hai là không biết tạo tin đồn để thu hút người khác. Ba là không biết lấy lòng người đại diện, không biết lấy lòng người dẫn chương trình. Sớm muộn gì em cũng xong đời!”

Hạ Miên nhìn cô gái đang quát lên như sấm rồi đưa tay khoác lên vai Vịnh Nhi “Vậy thì em tặng chút bất ngờ cho chị nhé.”

Vịnh Nhi nhìn cô hoài nghi.

Hạ Miên khoác vai Vịnh Nhi đi đến bên cạnh xe, rồi mới mở lời “Thật ra thì em và Thạch Duy Nhất –” Lúc này điện thoại trong túi Hạ Miên vang lên. Vịnh Nhi mất hứng xoay đầu sang chỗ khác “Mỗi lần đến lúc mẫu chốt gay cần trong phim thì chắc chắn sẽ có điện thoại vang lên.”

Hạ Miên mỉm cười với Vịnh Nhi. Nhưng khi thấy dãy số trên điện thoại di động thì nụ cười của cô càng sâu lắng. Cuối cùng cô cũng nở một nụ cười nên có của cô bé vào lứa tuổi này “Mẹ Trình.”

“Tối qua sao không gọi điện cho con được vậy? Con không sao chứ?”

Vịnh Nhi đã đi đến xe trước. Hạ Miên đứng cách Vịnh Nhi hai chiếc xe. Gương mặt cô toát lên vẻ dịu dàng vì sự quan tâm ấm áp này. Cô khẽ trả lời “Không có gì. Tối hôm qua có buổi biểu diễn nên tắt điện thoại di động thôi ạ.”

Người lớn tuổi luôn đông dài nên nghe thế không tránh được đau lòng “Con nói xem, với trình độ học vấn của con tìm một công việc đứng đắn không phải là tốt rồi sao. Sao lại phải cực khổ như vậy?”

Hạ Miên cup mắt xuống rũ mi che lại tinh thần buồn bã của mình. Cánh mũi cô nhẹ nhàng phấp phồng đè nén sự tủ thân bỗng dâng lên. Sau đó cô mới hỏi “Diệc Nam đâu rồi ạ?”

“Đi đến nhà sách rồi. Tối hôm qua nó đợi con cả đêm.”

Nắm tay của Hạ Miên buông ở bên người nắm chặt lại. Trong lòng cô xuất hiện vài phần áy náy “Con xin lỗi, con ...”

“Hạ Miên à! Nếu không thì con về đây đi. Cả ngày con cứ xuất đầu lộ diện như vậy, bị cậu ta thấy thì sao đây?”

Hạ Miên hít một hơi thật sâu, ánh mắt hờ hững nhìn đám mây trôi ở phương xa. Khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu “Mẹ cũng biết không được rồi đúng không? Con không có sự lựa chọn nào khác.”

Vận mệnh của cô đã định trước là vậy. Hôm nay đi đến bước đường này đã không còn cách nào quay đầu lại rồi.

Hạ Miên cúp điện thoại trước. Bàn tay lảng lảng vuốt mái tóc dài. Cô thật sự giống như một chú nai nhỏ bị thương. Gương mặt tràn ngập sự bàng hoàng và mất mát.

Có một người đàn ông ngồi trong xe lảng lảng nhìn cô từ phía xa. Anh ta từ từ đóng lại bức vẽ trên đầu gối. Ánh mắt trầm tĩnh dừng thật lâu trên người Hạ Miên cho đến khi cửa xe bị mở ra.

Thạch Duy Nhất nhướng mắt cười với anh ta “Chờ sốt ruột không?”

Người đàn ông rủ mắt xuống. Trên mặt không có chút

biểu lộ gì “Ừ”

Thạch Duy Nhất bấu môi. Hiển nhiên là cô bất mãn với vẻ mặt này của anh ta “Bạc Cận Yến, anh lại dùng một chữ trả lời cho có lệ với em!”

Bạc Cận Yến ngược đôi mắt đen nhánh an tĩnh nhìn cô chăm chú. Đôi môi mỏng khẽ nhếch trên gương mặt trắng nõn lạnh lùng nói ra hai chữ hờ hững “Lên xe.”

Thạch Duy Nhất phồng má lên ảo não ngồi vào xe trong ánh mắt lạnh lẽo đốngng của anh ta.

Bạc Cận Yến khởi động xe. Chiếc Porsche êm ru chạy lướt qua bên cạnh xe của Hạ Miên.

Thạch Duy Nhất quay đầu theo bản năng quan sát nửa gương mặt anh tuấn rạng rỡ của anh. Cô để ý thấy vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng xa cách như cũ mới nghiêng đầu khẽ cười “Cuối tuần này là tiệc sinh nhật của ba em. Anh phải đến đấy. Anh không thích náo nhiệt thì chỉ cần xuất hiện một chút rồi chúng ta sẽ nhanh chóng rời đi, có được hay không?”

Bạc Cận Yến gật đầu, tiếp tục chú tâm nhìn thẳng phía trước.

Thạch Duy Nhất nhìn thấy anh như thế lại bắt đầu lòng vòng “Mới vừa rời ở bãi đậu xe anh có thấy...”

“Về nhà hả?” Bạc Cận Yến cắt ngang cô. Ánh mắt vẫn nhìn cô sa sầm. Thạch Duy Nhất hơi nhụt chí. Mỗi lần cô muốn nhắc đến cái tên kia đều bị anh khéo léo né tránh. Nhưng cô rất hiểu tính cách của Bạc Cận Yến nên rầu rĩ tựa lưng vào ghế nhìn ra ngoài cửa sổ “Về nhà đi.”

“Khi đó anh lo vẽ tranh nên không thấy ai cả.” Tiếng nói trầm ấm của Bạc Cận Yến bỗng phá vỡ sự yên tĩnh. Anh yên lặng liếc nhìn cô “Đừng lo lắng.”

CHƯƠNG 3

Sau khi Thạch Duy Nhất bị anh nhắc nhở, cô lại nhớ đến cuốn sổ vẽ tranh thần bí kia, nên tò mò đưa tay cầm lấy: “Vẽ gì vậy? cho em xem nào.”

Anh vốn đang lái xe bỗng lấy tay giữa chặt lại đồ bên người. Vẻ mặt anh lãnh đạm. Đôi mắt đen nhánh sắc bén bức người. Giọng nói lại càng lạnh lùng chẳng hề có nhiệt độ “Chỉ là mấy thứ bình thường thôi.”

Thạch Duy Nhất rũ mắt nhìn ngón tay thon dài rõ ràng khớp xương của anh. Cô mím đôi môi nhỏ thở dài “Thứ bình thường sao lại không thể cho em xem?” Chỉ là một cuốn tập vẽ thông thường nhưng anh luôn luôn mang theo người không ai chạm vào. Người khác thì không nói, nhưng ngay cả cô là vị hôn thê thì cũng không được ư?

Bạc Cận Yến cũng không nhìn cô. Gương mặt tuấn tú lạnh lùng kiêu ngạo.

Trong lòng Thạch Duy Nhất dâng lên một sự tủi thân. Dù sao từ nhỏ đến lớn cô đã được nâng niu yêu thương. Nhưng hết lần này đến lần khác anh lại cư xử không tốt với cô như thế.

Bạc Cận Yến lẳng lẳng nhìn về phía trước. Một lát sau mới khẽ cất giọng nói “Đi mua lễ phục với em được không?”

Thạch Duy Nhất cau mày, bất đắc dĩ nghiêng đầu sang chỗ khác. Gương mặt xinh xắn vẫn ngăm có sự hờn giận như cũ “Đừng tưởng rằng mang chuyện này ra đổ dành em là em sẽ không giận nữa.”

Bạc Cận Yến nở nụ cười nhẹ nhàng hiếm có, gương mặt bừng sáng lấp lánh, khẽ nghiêng đầu nhìn cô “Không đi hả? Vậy về nhà thôi.”

Thạch Duy Nhất tức tối nhìn anh chăm chăm, gương mặt giận đến đỏ ửng “Bạc Cận Yến, anh được lắm!” Cô vừa nói vừa giả vờ muốn cắn anh. Sắc mặt Bạc Cận Yến liền biến đổi, nhanh chóng tránh né, trong đôi mắt có sự lạnh lẽo mơ hồ “Anh đang lái xe, đừng làm rộn.”

Thạch Duy nghe nói thế cũng ngồi lại đằng hoàng. Cô cảm thấy nhàm chán nên mở radio, chuyển đến tần số giải trí. Đúng lúc họ đang phát tin tức cười hời của cô và Bạc Cận Yến.

Bạc Cận Yến hơi cau lông mày lại. Thạch Duy Nhất hỏi cẩn thận “Anh không vui hả? Nhưng mà đây là ý của dì... sợ cô ta lại quẩn lầy anh...”

Gương mặt Bạc Cận Yến chẳng chút biểu cảm nhìn cô, đôi mắt đen nhánh bao hàm sự tức giận.

Thạch Duy Nhất nhanh chóng cúi đầu. Cô sợ nhất là ánh mắt này của Bạc Cận Yến, giống như không hề có bất cứ tình cảm gì với ai.

Trong xe chỉ còn tiếng nữ phát thanh viên du dương. Rõ ràng là ca khúc ấm áp nhẹ nhàng lại khiến chThạch Duy Nhất chịu áp lực nói không ra lời. Cho đến khi điện thoại trong túi xách vang lên cô mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Dì à?” Thạch Duy Nhất liếc nhìn Bạc Cận Yến theo bản năng, môi mấp máy dùng khẩu hình nói với anh: Mẹ của anh.

Gương mặt trắng trẻo của Bạc Cận Yến hiện ra sự sốt ruột ngăn ngại. Anh chỉ nghe Thạch Duy Nhất trả lời khéo léo “Vâng, được ạ! Con và Cận Yến sẽ cùng về.”

Thạch Duy Nhất vẫn còn tính trẻ con. Tâm trạng buồn phiền vừa rồi đã nhanh chóng tan biến trong nháy mắt. Cô vui vẻ cầm lấy điện thoại di động hơn hờ “Dì kêu em đến nhà anh ăn cơm.”

Bạc Cận Yến như không nghe thấy cô nói gì. Anh chẳng có chút phản ứng nào cả.

Thạch Duy Nhất lại không hài lòng nghiêng người qua, la lớn từng chữ từng chữ với anh "Bạc, Cận, Yến, mẹ của anh kêu em đến nhà anh ăn cơm!"

Khóe môi Bạc Cận Yến hơi hé ra "Cơm nhà em tệ lắm sao? Sao lại vui mừng khi đến nhà anh vậy?"

Thạch Duy Nhất bĩu môi. Cô rất hài lòng với việc Bạc Cận Yến nói liền một mạch nhiều lời như thế "Em thích đến nhà anh ăn cơm đấy! Bất cứ thứ gì ở nhà anh em cũng thích, thích nhất là anh cùng ở đó với em."

Bạc Cận Yến khẽ mím môi cũng không trả lời lại cô.

Thạch Duy Nhất cũng không miễn cưỡng. Mặc dù bây giờ Bạc Cận Yến đã tốt hơn hồi còn bé khá nhiều. Nhưng vẫn ít nói đến mức đếm từng chữ. Huống chi bọn họ sắp sửa kết hôn. Cô rất có lòng tin sẽ khiến cho người đàn ông này hoàn toàn thuộc về mình.

Thạch Duy Nhất đã đến nhà họ Bạc rất nhiều lần, lại càng thân thiết với Vệ Cần – mẹ của Bạc Cận Yến hơn. Vừa vào cửa, cô đã ôm chầm lấy Vệ Cần.

Gương mặt của Vệ Cần hàm chứa nụ cười thỏa mãn.

Ánh mắt bà chậm rãi chuyển qua bóng dáng cao lớn của con trai “Không gọi điện thoại con cũng không biết về nhà. Mẹ chỉ phải bám lấy Duy Nhất thôi.”

Ngón tay thon dài của Bạc Cận Yến nổi lõng cravat, đôi lông mày đen rậm cau lại như ngọn núi, tiếng nói anh trầm ấm “Con lên lầu thay quần áo.”

Vệ Cần có vẻ lúng túng ngơ ngác đứng tại chỗ. Thạch Duy Nhất khoác lên cánh tay của bà, ấm giọng an ủi “Hôm nay hình như tâm tình anh ấy không tốt.”

Vệ Cần vỗ vỗ tay cô, cười có phần miễn cưỡng “Con trai của dì, dì biết. Sợ là vì người đàn bà kia nên nó mới cứng đầu với dì lâu như vậy. Con nói xem loại đàn bà như vậy...”

“Còn chưa ăn cơm à?” Bạc Tự Thừa bước xuống từ thang lầu. Đôi mắt uy nghiêm dưới chiếc kính không gọng mang theo sự áp bức. Ông thản nhiên nhìn vợ mình, rồi lại hòa ái nhìn Thạch Duy Nhất “Duy Nhất, đến đây ngồi đi.”

Vệ Cần biết chồng mình không thích nhắc lại sự kiện kia. Cho nên cũng mím chặt môi không hề nói nhiều nữa.

Lúc Bạc Cận Yến xuống lầu đã đổi bộ quần áo mặc ở nhà màu xám tro. Mái tóc rủ trước trán mềm mại thoải mái. Anh kéo chiếc ghế ra tự nhiên ngồi vào nơi xa nhất cuối bàn ăn. Cả bàn đều yên lặng nhìn anh.

Bạc Cận Yến như không biết vẫn cầm lấy đĩa ăn cơm, một lát sau mới từ từ ngẩng đầu “Nhìn gì vậy?”

Vệ Cần và Bạc Tự Thừa cũng cố nén không nói. Chỉ có Thạch Duy Nhất mở lời “Cận Yến, chỗ anh ngồi xa quá.” Mỗi lần Bạc Cận Yến về nhà ăn cơm đều ngồi cách rất xa cha mẹ. Thạch Duy Nhất nhìn vẻ mặt thất vọng của hai ông bà nên thương cảm lên tiếng.

“Đừng phiền anh.” Bạc Cận Yến cúi đầu ăn gì đó. Gương mặt thanh tú dưới ánh đèn ấm áp tỏa ra vẻ mặt hờ hững.

Mọi người đều trầm mặc ăn cơm. Trong phòng ăn chỉ còn lại tiếng bát đĩa va chạm rất khẽ. Cuối cùng, Vệ Cần thật sự không nhịn được nữa. Bà đỏ mắt nhìn đ con trai ngồi đối diện phía xa, trong lòng vô cùng uất ức “Không phải là con tự đuổi nó đi sao? Giờ con làm cái dáng vẻ gì đây? Mẹ là mẹ của con, chừng nào con...”

Bạc Cận Yến ngẩng đầu, gương mặt chẳng hề tỏ ra vẻ giận hờn. Chỉ có điều cả người anh cũng toát lên sự lạnh lẽo khó nói nên lời. Đôi mắt đen sáng quắc nhìn Vệ Cần.

Vệ Cần cho rằng anh sẽ giống như năm năm trước. Song...

“Con ăn no rồi.” Bạc Cận Yến cho tay vào túi chậm rãi đứng dậy, khép hờ mắt “Mọi người cứ dùng từ từ.”

Bạc Cận Yến xoay người. Trong nháy mắt sắc mặt đột ngột biến đổi, ngón tay trong túi nắm thành quyền thật chặt. Anh ghét nhất bọn họ nhắc đến người phụ nữ kia trước mặt anh. Người phụ nữ không biết suy xét kia.

Mấy ngày tiếp theo Hạ Miên cũng an tâm trong bọn bề công việc của mình. Nhưng vẫn không quên an ủi thái độ khẩn trương rõ ràng của Quan Trì: "Anh yên tâm đi. Tôi có dự cảm, trong một khoảng thời gian ngắn hẵn sẽ không tìm tôi đâu."

Quan Trì im lặng trợn mắt "Cô có học qua lớp tâm lý tội phạm à? Người bắt cóc tám chín phần là người mê phim ảnh, điên cuồng ái mộ cô một cách biến thái."

Hạ Miên bị lời của anh ta khiến cả người lạnh lẽo. Trong đầu cô bất chợt hiện lên vô số cảnh huống nặng trong phim. Cô lại liên tưởng đến mỗi lần hẵn liếm đến... vị trí khó nói của mình. Trong nhất thời cảm thấy Quan Trì như đã nhìn ra sự thật.

Tên kia vốn chính là kẻ biến thái!

Vĩnh Nhi nhìn Hạ Miên hoảng sợ đến mức tái mặt. Cô ta không hề khách sáo lấy bảng ghi chép trong tay vỗ lên đầu Quan Trì "Vậy anh đi bắt tên biến thái kia đi! Chút bản lĩnh ấy cũng không có còn làm đội trưởng hình sự. Từ chức về nhà đi cho rồi."

Đôi mắt sáng của Quan Trì sa sầm nhìn chăm chăm vào người trợ lý, hàm răng hiển ken kết "Cô!"

Vịnh Nhi nhướn mày khinh thường, khoe mắt cũng không buồn nhắc lên "Tôi làm sao? Không nghĩ ra anh không chỉ chẳng có bản lĩnh phá án, mà ngay cả năng lực chửi người nhục mạ mình cũng không có. Thật là phí tiền chúng tôi nộp thuế hằng năm."

Hạ Miên thấy rõ trán của Quan Trì hằn gân xanh, giật mình nhìn anh ta như sắp bùng nổ. Cô vội vàng chen ngang vào dàn xếp "Đội trưởng Quan, không phải là anh cần bằng lịch trình của tôi sao? Vịnh Nhi!"

Cô không ngừng nháy mắt. Nào biết Vịnh Nhi tiện tay cầm lấy lịch trình của cô ném cho Quan Trì "Ngay cả lịch trình của một minh tinh nhỏ cũng không lấy được. Rốt cuộc làm sao anh có thể bỏ đến vị trí hôm nay vậy? Khiến người khác rất nghi ngờ."

Lửa giận của Quan Trì bộc phát khó có thể kiềm chế được nữa. Ngón tay anh ta nhanh chóng chỉ vào mũi của Vịnh Nhi "Ông đây không chấp nhất với mấy kẻ đồng tính."

Ánh mắt Vịnh Nhi lập tức long lên. Hạ Miên vội vàng đẩy Quan Trì ra "Đội trưởng Quan, anh nhanh đi, chút nữa tôi còn phải thu hình đây."

Quan Trì cố gắng trấn tĩnh, đè nén sự tức giận với Vịnh Nhi. Ngón tay rà soát lịch trình của cô. Anh nhìn vào đó

hơi kinh ngạc " Tối nay cô đến tham gia tiệc sinh nhật của Thạch cục trưởng à?"

Lông mi của Hạ Miên khẽ run, cười nhẹ ra tiếng "Đúng vậy. Có gì kỳ quái sao?"

Quan Trì lắc đầu, ngón tay thon dài xoa xoa mi tâm "Chỉ có điều những trường hợp này nên cẩn thận một chút. Đến lúc đó chúng tôi sẽ trông chừng ngoài cửa, một mình cô phải chú ý nhé."

Khóe môi Hạ Miên cong lên "Khổ cho anh rồi."

Thật ra Hạ Miên tuyệt đối chẳng hề lo lắng. Không biết tại sao, cô cảm giác rằng tên kia sẽ không tìm mình trong khoảng thời gian này. Nếu nói hẳn ta điên cuồng si mê mình thì Hạ Miên lại không cảm thấy giống như vậy. Nếu như si mê điên cuồng sẽ không giam cầm cô. Thậm chí lại càng không làm ra việc khinh thường cô

Nhưng mà tên kia, hiển nhiên chỉ muốn chạm vào cô, hoặc là nói, muốn nhìn thấy cô mà thôi.

Hạ Miên lắc đầu muốn xóa bỏ đi tâm tư kỳ quái. Cô trở về trường quay thu hình cho xong. Nghĩ đến tiệc sinh nhật của Thạch Duệ Khải tối nay khiến cô thật sự vô cùng mong đợi...

Năm nay Thạch Duệ Khải đã năm mươi bốn tuổi, nhưng cơ thể được giữ gìn vô cùng tốt.

Dáng vóc cao lớn mặc bộ tây phục màu xám tro thẳng thớm càng nổi bật lên khí khái của ông ta. Vợ ông ta là Viên Uyển Linh đứng bên cạnh cũng thua kém ông ta rất nhiều. Thật ra thì nhìn cho kỹ vẫn còn thấy được phong thái quyến rũ khi bà còn trẻ xưa kia. Đáng tiếc năm tháng lại là một con dao hai lưỡi. Hiển nhiên đã để lại dấu vết không công bằng trên người của hai vợ chồng bọn họ.

Hạ Miên đứng một góc, ngón tay khẽ vuốt ve ly rượu lạnh lẽo. Ánh mắt cô chuyển động trên người Thạch Duệ Khải. Gương mặt cũng hiện lên nụ cười bí hiểm.

Thạch Duệ Khải cũng chú ý đến cô minh tinh nhỏ mặc chiếc váy dài màu tím đang đứng trong góc. Nói chung ông ta cũng hơi có ấn tượng. Hình như là người mẫu chụp quảng cáo được tỷ số xem rất cao gần đây.

Ông ta nhẹ nhàng dùng đĩa rượu đỏ sóng sánh trong ly. Ánh mắt lướt qua từng đường nét trên gương mặt trắng nõn, rồi đến cơ thể mềm mại nhỏ nhắn nhấp nhô, cuối cùng là nâng ly hướng về phía Hạ Miên.

Tất cả cử chỉ này đều bị Thạch Duy Nhất đứng cách đó không xa nhìn thấy tỉ mỉ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta giận đến đỏ bừng. Cô ta ngồi trong góc bức tức không lên tiếng chỉ cắn chặt môi.

Hạ Miên vừa rời khỏi phòng vệ sinh đã bị Thạch Duy Nhất chặn đường. Thật ra cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Từ lúc Thạch Duy Nhất và Bạc Cận Yến xuất hiện cô đã cảm thấy lạnh cả người.

Thấy sự khinh bỉ không hề trên gương mặt Thạch Duy Nhất khiến nụ cười của Hạ Miên càng sâu. Cô giẫm đôi giày cao gót từ từ đi đến.

Hai người đứng trong hành lang u tối nhìn lẫn nhau. Nếu muốn so tính nhẫn nại với Hạ Miên, Thạch Duy Nhất vĩnh viễn là kẻ thua cuộc. Cô ta nắm váy lên đi đến giờ tay cho Hạ Miên một cái tát. Trong hành lang yên tĩnh đặc biệt vang lên tiếng lanh lảnh chói tai.

“Thứ không biết xấu hổ. Không cướp được Cận Yến, bây giờ lại muốn cướp cả cha của tôi.”

Hạ Miên không ngờ đến Thạch Duy Nhất nhu nhược yếu đuối kia lại ra tay mạnh như vậy. Một bạt tai này thật khiến cô hơi choáng váng, lỗ tai cô ù thật lâu mới nghe rõ được câu nói của Thạch Duy Nhất.

Cướp ư?

Cô chậm rãi vén mấy sợi tóc lất phất trước gương mặt, đứng thẳng lên không hề khách sáo tát lại Thạch Duy Nhất.

CHƯƠNG 4

“Cô thấy tôi cướp Bạc Cận Yến khi nào hả?” Đôi mắt trong veo của Hạ Miên không hề che giấu vẻ giễu cợt. Cô cười ra tiếng lạnh lạnh “Từ đầu đến cuối tôi chưa từng nghĩ đến việc cần anh ta, tại sao lại phải cướp?”

Thạch Duy Nhất trợn mắt khó tin nhìn người phụ nữ trước mặt. Gương mặt trắng nõn nhanh chóng sừng lên.

Trong mắt cô ta ngẩn lệ, cả người thoát nhìn yếu đuối như hoa lê trong mưa. Cô ta bưng mặt gằn giọng “... Vậy là cô thừa nhận là muốn cướp ba tôi rồi hả?”

Hạ Miên bước đến gần Thạch Duy Nhất, con người trong đôi mắt sáng chậm rãi di chuyển lạnh lùng như băng, khóe môi cô rỉ máu khiến nụ cười càng kinh khủng “Vậy phải xem ba cô có vui lòng để tôi cướp hay không?”

Hạ Miên nói xong, bỗng nhiên ánh mắt phức tạp nhìn phía sau lưng Thạch Duy Nhất. Thạch Duy Nhất xoay người thấy rõ người đang đứng phía sau, cô ta sững sốt “Ba”

Thạch Duệ Khải sa sầm mặt đi đến từng bước. Trong hành lang tối u ám không thấy rõ được cảm xúc trong mắt ông. Dáng vóc to lớn ngừng bên cạnh Thạch Duy Nhất. Ông liếc nhìn Hạ Miên, sau lại xoay người đối mặt với Thạch Duy Nhất “Mẹ của con đang tìm con. Con đi qua đó đi.”

Thạch Duy Nhất nhìn Hạ Miên không cam lòng “Con còn có lời muốn nói ...”

“Duy Nhất” Tiếng nói Thạch Duệ Khải chợt giảm xuống vài phần, uy nghiêm trong mắt rõ ràng.

Thạch Duy Nhất nắm chặt tay, ánh mắt nhìn Hạ Miên càng thêm căm ghét. Cô ta cũng không biết phải dùng những câu chua ngoa thế nào để nói. Ngoại trừ câu “không biết xấu hổ” ra, cô ta thật sự không còn từ ngữ nào thích hợp để hình dung người phụ nữ trước mắt.

Nhưng cô ta không thể ngỗ nghịch với cha mình.

Hơn nữa, ngay cả mẹ cô cũng đã mắt nhắm mắt mở rồi.

Từ đầu đến cuối Thạch Duy Nhất rất ghét Hạ Miên. Cô ta chỉ đành làm ra ánh mắt tủi thân vô cùng “Ba, hôm nay ba là nhân vật chính, tất cả mọi người đều đang nhìn ba...”

Ngụ ý cũng quá rõ ràng, sắc mặt Thạch Duệ Khải càng thêm khó coi “Con đang dạy ba phải làm sao à?”

Ngón tay Thạch Duy Nhất hơi run lên, hơi thở không yên “Con đi trước.”

Sau khi Thạch Duy Nhất đi, Hạ Miên cũng không nói chuyện. Khóe miệng cô chỉ nhếch lên một nụ cười lạnh khinh bỉ nhỏ đến mức không dễ dàng bị phát hiện.

“Không sao chứ?” Thạch Duệ Khải đứng đối diện khẽ cúi đầu nhìn cô.

Hạ Miên cười lắc đầu. Ngón tay không hề sơn phết chậm rãi vuốt lên gương mặt trắng nõn “Không có gì

Chỉ khẽ chạm vào nơi mặt bị sưng cũng cảm thấy đau. Trong chốc lát, gương mặt của cô đã bị một bàn tay thô ráp xoa lên. Người đàn ông đứng trong bóng tối chỉ yên lặng nhìn cô, đầu ngón tay khẽ chạm qua sống mũi của cô.

Một bàn tay khác của Hạ Miên siết chặt, cúi mặt xuống giấu đi cơn sóng sôi trào.

Thạch Duệ Khải không nhận ra chỉ nhếch khóe môi, lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra “Nếu cảm thấy ở đâu không thoải mái cứ gọi cho tôi.”

Hạ Miên ngược mắt, nở nụ cười khéo léo không thể chê, yên lặng không nói.

Thạch Duệ Khải cũng không nấn ná, nhanh chóng xoay người rời đi.

Cho đến khi bóng lưng ông chìm vào bóng tối ở cuối hành lang, mặt Hạ Miên không chút thay đổi lau sạch đi nơi bị ông ta chạm vào. Sức lực thô bạo khiến cho gương

mặt đã sưng càng nặng hơn. Sự rét lạnh trong mắt cô gần như đóng thành băng tuyết.

Tiếng động rất nhỏ vang lên phía sau khiến lưng cô hóa đá. Đến khi quay đầu thấy được gương mặt lạnh lùng của một người đàn ông, cô cũng quên mất đeo lên chiếc mặt nạ hoàn mỹ nhất của mình.

Bạc Cận Yển không nhìn Hạ Miên đang đứng trong góc. Đôi giày da bóng lường của anh giẫm lên tấm thảm không hề phát ra tiếng động bước ngang qua người cô. Ngay cả khóe mắt của anh cũng không liếc qua.

Hạ Miên giật mình đứng yên tại chỗ rất lâu. Đến khi cảm giác được sự lạnh lẽo mới phát hiện trong hành lang trống rỗng chỉ còn lại một mình cô. Cơn gió đêm cứ thổi qua cô từng đợt.

Quan Trì gồi lên cánh tay nằm trên ghế ngồi. Đôi mắt lười biếng nheo lại nhìn về phía trước. Trong xe lại không hề an nhàn, tiếng trò chơi điện tử trong ipad của người phụ nữ bên cạnh khiến anh đau đầu.

“Có thể yên tĩnh chút được không?”

“Không thể.” Vịnh Nhi cũng không ngẩng đầu lên, ngón tay di chuyển nhanh hơn.

Quan Trì bỗng nhiên dựng thẳng ghế ngồi dậy “Bình thường cô bị áp lực lâu ngày nên nội tiết tố mất cân đối à? Sao lại khó khai thông vậy chứ?”

Khóe mắt Vịnh Nhi liếc nhìn anh ảm đạm. Ánh mắt cô thật giống như nhìn sinh vật không có trí khôn “Nội tiết tố mất cân đối và khai thông là hai việc khác nhau. Ngay cả việc này cũng không phân biệt được, thông minh quá rồi đấy.”

Quan Trì giơ tay lên đè lại gân mạch đang bắt đầu nhảy bình bịch, cố gắng kiềm nén vẻ mặt nhăn nhó “Lương Vịnh Nhi! Cô!”

“Tôi cái gì?” Vịnh Nhi vươn vai một cái rồi chống cằm bình tĩnh nhìn người đàn ông đang nổi giận trước mặt “Lần sau muốn chửi người khác thì phải suy nghĩ cho kỹ trước đã. Kêu xong tên mới phát hiện không có từ ngữ để nói chẳng phải càng mất thể diện hơn à?”

Vịnh Nhi nói chuyện bình đạm thản nhiên, trong giọng nói không hề có chút phập phồng. Nhìn gương mặt anh tuần của Quan Trì bị cô chọc tức càng dữ tợn đáng sợ, ngón tay khớp xương rõ ràng mấy lần không tự chủ nắm lại rồi buông ra.

Trong đôi mắt Vịnh Nhi ẩn chứa nụ cười thích thú, ánh mắt lướt qua ngoài cửa sổ đột nhiên biến đổi “Mau nhìn xem.”

Quan Trì bình tĩnh nghiêng đầu nhìn sang, nhất thời

cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cả kinh “Tôi... Khốn thật, chết rồi!” Anh khẽ nguyên rửa một tiếng rồi mở cửa xe lao ra ngoài. Thật sự không ngờ đến bọn bắt cóc lại dám trắng trợn bắt người trước mặt anh.

Lúc ấy Hạ Miên chỉ lo cúi đầu bước đi, hoàn toàn không chú ý đến phía sau lưng. Bỗng nhiên một cái túi đen nguy hiểm chụp cô lại. Hơn nữa, căn cứ vào kinh nghiệm mấy tháng trước, hình như lần này... trước thời h

Cơ thể Quan Trì mạnh mẽ như báo săn phóng qua những chướng ngại. Nhưng hành động của bọn bắt cóc thật kinh người, nhanh chóng kéo Hạ Miên vào xe đóng chặt cửa lại.

Quan Trì cau mày nhìn bảng số xe, phát hiện ra nó đã bị tháo. Cùng lúc đó, chiếc xe màu đen đời mới đã nhanh chóng chạy đến cửa bãi đậu xe.

Quan Trì có nhanh hơn nữa cũng không bằng được tốc độ xe, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hạ Miên bị tròng vào bao bắt đi lần nữa. Anh tức tối đâm thật mạnh vào vách tường.

Khi Hạ Miên tỉnh lại cũng như những lần trước. Hai mắt vẫn bị bịt kín tối đen theo thường lệ. Chỉ có ánh sáng nho nhỏ dưới dây vải lọt vào mắt.

Cô cố gắng muốn nhìn rõ tình hình bên ngoài, lại phát hiện chỉ là phí công.

Người đàn ông đứng trước cửa sổ, ánh trăng lạnh lẽo khiến ánh mắt trầm tĩnh của hắn giống như mặt hồ nước gợn sóng lẫn tẩn, ẩn chứa dấu hiệu yên lặng trước lúc giông bão kéo đến. Ánh mắt hắn nhìn cô phức tạp, lảng lảng nhìn cô luống cuống trong cảnh xung quanh mù mịt. Hắn đợi rất lâu mới cất bước đi đến.

Hạ Miên nghe tiếng bước chân, liền nhanh chóng nghiêng đầu về phương hướng của hắn.

Cô có thể cảm giác được hắn đang đứng trước mình. Hắn không hành động càng khiến Hạ Miên thêm hoảng hốt. Cô như một con diều hâu bị nhốt trong lồng, cho dù có vỗ cánh thế nào cũng vô ích.

Hạ Miên yên lặng đối chọi với hắn. Qua một chút lại cảm giác được gương mặt mình lạnh lạnh, giống như viên nước đá thoa lên nơi bị Thạch Duy Nhất tát sưng.

Viên đá kia nhẹ nhàng như muốn giảm sưng giúp cô. Mặc dù mang theo sự lạnh lẽo tê buốt nhưng lại dễ chịu.

Người đàn ông nhẹ nhàng giữ viên đá đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn sâu vào nơi bờ môi đầy đặn đỏ mọng kia. Màu son đỏ càng tôn lên gương mặt trắng nõn

của cô. Dưới cái nhìn thật kỹ, thậm chí có thể thấy rõ ràng dấu năm ngón tay in trên mặt cô.

Một bàn tay khác của người đàn ông nhẹ như sợi lông tơ vuốt ve gương mặt của cô. Ngón cái và ngón trỏ yêu thương bẹo chiếc cằm thon gầy.

Hạ Miên bất an rút vào một góc ghế salon. Bấm sinh người ta thường khủng hoảng khi phải đối mặt với sự vật mình không biết. Cô chần chừ, bật ra tiếng nói khàn khàn không xác định "Anh, rốt cuộc là ai?"

Người đàn ông rử mắt tiếp tục thoa viên đá không nói câu nào.

Hạ Miên biết tên biến thái kia sẽ không bao giờ trả lời mình, nhưng cô vẫn không chịu thôi "Tôi đặc tội với anh à? Tôi cảm giác hình như anh không căm thù tôi. Nhưng tôi lại không đoán được mục đích của anh. Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Vẫn không có ai lên tiếng. Giọng nói đột ngột của Hạ Miên càng khiến căn phòng lộ ra vẻ tịch mịch. Đáy lòng cô xuất hiện sự nôn nóng kỳ quái và bất an. Bỗng nhiên cô hất mạnh cánh tay người đàn ông đang thoa đá cho mình.

Cô kinh ngạc phát hiện ra tay mình có thể cử động.

Trong phút chốc ngắn ngủi đó khiến tay cô lướt lên da thịt rắn chắc của người đàn ông. Cô thử dò xét từ từ giờ

hai tay đang bị trói lại với nhau lên.

Ngoài ý muốn là người đàn ông kia lại không né tránh.

Tay cô run run muốn lần lên ngũ quan của hắn. Ngón tay vẽ lên đường nét hắn lúc gần lúc xa. Sống mũi cao thẳng và da thịt láng mịn, rất trơn tru. Đường nét hoàn toàn không giống như tên biến thái trong tưởng tượng của cô.

Cô còn cẩn thận chạm vào lông mi của hắn. Đôi mi dày đậm vào lòng bàn tay cô ngứa ngứa.

Chất liệu áo sơ mi của hắn cũng rất tốt. Với kinh nghiệm của Hạ Miên với trang phục, cô đoán rằng giá chiếc áo của hắn không rẻ. Đầu ngón tay cô lướt qua xương quai xanh rồi đến yết hầu, cuối cùng đến chiếc cằm.

Hạ Miên vẫn còn muốn cảm thụ dáng vẻ của hắn nữa nhưng lại bất ngờ bị đẩy ngã lên ghế salon. Sự tồn tại cực mạnh của người đàn ông khiến cô sợ hãi rút lui.

Trái tim cô đập thành thịch. Cô rất sợ. Cô biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, sẽ giống như mấy lần trước, bị hắn cời hết.

Hạ Miên suy nghĩ đến cảnh tiếp xúc nóng bỏng khiến cả

người run sợ. Cô cắn răng, bất ngờ xuất hiện sự oán hận “Anh biết đây là phạm tội không? Một ngày nào đó cảnh sát sẽ bắt được anh, anh không chạy thoát được đâu.”

Lời nói của cô bị đôi môi mềm mại của người đàn ông ngăn lại. Lúc trước cô cũng bị ép hôn, nhưng lần này lại là sự dịu dàng trân trọng bất ngờ. Giờ phút này đầu lưỡi của hắn mạnh mẽ bá đạo, tựa như chỉ có sự ham muốn cướp đoạt.

Hạ Miên không biết có phải hắn bị gì kích thích không? Cô chỉ thấy rõ ràng mình đang bị người đàn ông xa lạ cợt nhả, hơn nữa lại làm đau cô.

Cô hé miệng muốn cắn lưỡi của hắn. Cũng giống như lúc trước, tựa như hắn rất rõ từng trò vặt vãnh của cô. Hắn nắm cằm cô lại, mút đầu lưỡi cô đến tê dại.

Hạ Miên nhú mày thật chặt. Trước đây, cô không thể cử động mới để hắn được như ý. Lúc này làm sao lại chịu chờ chết nữa.

Hai tay cô bị trói cổ nằm lại, khiến bàn tay mình tạo thành sức tấn công mạnh nhất, dùng hết sức lực đập lên người đàn ông kia.

Trong lòng cô rất sợ, biết hành động này có lẽ không hề có sức tấn công đối với một người đàn ông. Có lẽ sẽ

càng chọc giận đối phương tệ hơn. Nhưng cô không khổng chế nổi mình. Thật ra cơn tức giận tối nay không chỉ có một mình hần.

Cảm xúc cô cố gắng giả vờ cả đêm trong nháy mắt đã sụp

Ai ngờ cú nện như thế lại không hề có gì đáp lại. Tất cả tức giận và sự căm hờn giống như chiếc bể sâu không đáy nhấn chìm lấy cô.

Ngay cả khế rên rỉ hần cũng không có.

Trong sự thất bại, Hạ Miên càng dễ bị kích thích, cứ đánh lung tung lên người hần "Cút ngay, đừng chạm vào tôi."

Mi tâm của người đàn ông càng cau lại sâu hơn. Kéo cánh tay bị trói của cô trực tiếp để lên cổ mình. Hạ Miên nghe thấy hơi thở của hần, bờ môi chạm vào sống mũi cao thẳng của hần. Nơi chóp mũi mơ hồ có hơi thở quen thuộc.

Mùi vị này... Trái tim Hạ Miên run lên không tự chủ.

Hần tách hai chân cô ra, chiếc váy tơ lụa ôm sát thân hình thon thả bị kéo lên bắp đùi. Hạ Miên cảm thấy thẹn thùng nghiêng đầu né tránh sang chỗ khác. Chiếc váy quá bó, giờ phút này bên dưới của cô chỉ còn chiếc quần chữ T không có cảm giác an toàn.

Ngón tay lạnh lẽo kia nắm lấy sợi dây nhỏ ngăn cảnh xuân. Hạ Miên nghe rõ được tiếng vải bị xé rách. Máu cô chảy ngược lên đầu, tức giận quay đầu "trợn mắt nhìn" người đàn ông.

Bộ phận bí ẩn phơi bày ra ánh sáng. Không khí lạnh lẽo càng khiến cô thêm khủng hoảng.

Vật cứng rắn trong chiếc quần tây của hân thỉnh thoảng cọ sát qua bắp đùi của cô. Hạ Miên cảm thấy cách một lớp vải mỏng, vật cứng rắn kia đã đặt ở cửa mình. Cả người cô chấn động. Trước kia tên biến thái này chỉ vuốt ve và hôn cô thôi, không có làm đến bước cuối cùng này.

Lần này, rốt cuộc Hạ Miên đã ý thức được cảm giác nguy hiểm. Cô không ngừng lui về phía sau. Nhưng hai tay đang để trên cổ hân không cách nào nhúc nhích. Khi cô cảm nhận được người đàn ông tháo thắt lưng, tâm trạng đang bị đè nén đã bùng nổ.

Móng tay bén nhọn của cô hung hăng cào trên gáy của người đàn ông. Cô cũng cảm giác được đầu ngón tay cô nhấp nháp.

Nhưng hân vẫn cố chấp không màng đến hành động của cô. Cô cảm giác được hân rướn lên, không có bất kỳ màn dạo đầu nào... Hạ Miên bị hân mạnh mẽ tiến vào.

CHƯƠNG 5

Dường như cơ thể vô tình bị cắt thành hai nửa, vị trí kết hợp căng đau nóng rát. Thật giống như một ngọn đuốc hừng hực thiêu cháy tại nơi đó. Đã mấy năm rồi Hạ Miên không có thân mật như vậy với đàn ông. Đột nhiên lại bị vật lạ xâm chiếm khiến toàn thân cô cũng đau âm ỷ.

Hai tay bị trói của cô nắm chặt lấy những sợi tóc dày của người đàn ông, tất cả tức giận đều bị sự đau đớn nhấn chìm.

Người đàn ông cũng không có cử động ngay lập tức. Những ngón tay dịu dàng len vào mái tóc dài của cô. Hành động đó bỗng khiến lòng Hạ Miên đau xót, nước mắt cô càng tuôn rơi nhiều hơn.

Cảm giác vô vọng ùn ùn kéo đến chôn vùi cô. Cô chỉ biết trơ mắt ra nhìn tất cả sự việc xảy ra nhưng không thể cố làm gì được. Đây chính là việc Hạ Miên sợ hãi nhất.

Người đàn ông như trấn an một con thú nhỏ bị thương, vắn nhẹ nhàng hôn lên gò má, khoe môi và chậm rãi vuốt ve cánh tay cô. Rồi sau đó hắn đặt nụ hôn lên vết sẹo trên cổ tay cô.

Hạ Miên ngây ngẩn cả người, hành động vô ý này... Mới vừa rồi cô chỉ lo đánh hắn, quên mất việc tháo dây buộc

mắt mình xem thử người đàn ông này thật ra có phải là anh ấy hay không?

Mùi vị của hắc, hơi thở của hắc, những hành động cợt nhả nhỏ trong chuyện chăn gối của hắc... Hô hấp Hạ Miên càng thêm khó khăn. Cô làm thế nào cũng không khống chế được ý tưởng hoang đường này hình thành trong đầu.

Người đàn ông tựa như thấy được vẻ thất thần của cô. Hắc nắm lấy hông cô thúc mạnh vào. Hạ Miên hoảng hốt bị hắc tiến vào không kiềm chế được bật ra một tiếng rên khe khẽ. Tiếng cười trầm ấm dễ nghe của người đàn ông nhẹ nhàng lướt qua gò má cô.

Ngoài ra hai gò má ra, dường như còn có một nơi khác càng ngứa ngáy đến khó chịu.

Mi tâm của Hạ Miên vẫn cau chặt, cô cảm thấy thẹn thùng và tức giận, bất an và thấp thỏm. Nhưng tất cả cảm giác cũng không bằng sự đau xót tái tê đang tràn khắp cơ thể.

Cảm giác kia quá rõ rệt, khiến cô muốn quên cũng không quên được.

Người đàn ông đưa tay kéo bộ váy hở vai của cô ra, dây kéo chiếc váy đã được kéo xuống hoàn toàn. Bộ ngực

trắng nõn mịn màng đông đưa, hai đỉnh hồng ngoan ngoãn nằm dưới miếng dán ngực.

Ánh mắt của hắn sâu thẳm. Hai ngọn đồi trắng như tuyết đang sừng sững trước mắt. Bởi vì cô khẩn trương nên ở khe rãnh chính giữa có mấy giọt mồ hôi nhọt nhọt, cứ phập phồng lên xuống quyến rũ chết người.

Toàn thân Hạ Miên lạnh giá càng cảm nhận rõ được bờ môi nóng bỏng của hắn đang bao phủ lên cô. Sau đó chôn ở khe rãnh trước ngực cô không rời đi nữa.

Dưới sự liếm mút thỏa thích của hắn, toàn thân Hạ Miên trở nên tê tái khó chịu khác thường. Cảm giác đó từ nơi đang phập phồng lan thẳng đến tận đáy lòng cô.

Hạ Miên cảm nhận được ngón tay người đàn ông vuốt ve dọc theo bắp đùi cô di chuyển lên trên. Cô tự động co lại, nhưng hắn lại mạnh mẽ tách cô ra hai bên. Ngón tay hắn vân vân tại khe hở nhỏ.

Vừa đụng chạm, vừa ve vuốt.

Sự giãy vò giữa băng và lửa khiến Hạ Miên sắp phát điên. Cô vừa không muốn lại vừa muốn nhiều hơn thế nữa.

Cô run rẩy nghiêng đầu sang nơi khác. Toàn thân run

lên như bị co giật. Đầu óc trống rỗng không nghĩ được bất cứ điều gì. Giống như vừa đau đớn vừa sung sướng cùng với sự điên cuồng mạnh mẽ của người đàn ông kia

Cô cảm giác được ý chí và cơ thể của mình đã đắm chìm. Có một dòng nhiệt ấm áp đang rò rỉ ra. Nơi bao lấy người đàn ông cũng càng ngày càng mềm, hành động rút ra tiến vào của hắn càng thêm dễ dàng.

Bên tai chỉ còn lại tiếng thở dốc trầm ấm của hắn và tiếng hô hấp bị đè nén của cô.

Hành động dưới thân của hắn vừa mạnh lại vừa chuẩn, mỗi cú thúc đều vào rất sâu. Cả sống lưng của Hạ Miên cũng cọ sát dữ dội trên tay vịn ghế salon. Cả người cứ lên lên xuống xuống theo hắn, ý thức cũng lâng lâng như trên mây, càng ngày càng mỏng manh.

Cả căn phòng yên tĩnh lạ thường chỉ còn tiếng hai cơ thể va chạm nhau du dương vang lên.

Người đàn ông làm rất lâu. Cuối cùng Hạ Miên cũng bật ra tiếng khóc. Từ trước đến giờ cô không hề chịu yếu thế, càng không biết van xin. Cho dù đối mặt với việc bị hà hiếp khó khăn cô cũng cắn răng chịu đựng.

Nhưng hắn thật quá mạnh mẽ. Hạ Miên giạng chân ngồi trên người hắn, lại bị hắn cố chấp đẩy lên. Mỗi lần cô hạ

xuống đều bị buộc phải ngậm lấy thật sâu thật khít.

Cô chịu đựng rất nhiều lần, nơi bí ẩn cũng hơi sưng lên đau đớn. Nhưng hắn như ăn quen bèn mùi không hề có ý dừng lại.

Cuối cùng, cô mơ mơ màng màng dựa sát vào lồng ngực của người đàn ông. Gương mặt vui trên bả vai ướt đầm mồ hôi của hắn.

Trước khi cô mê man ngủ thiếp, trong thoáng chốc nghe được tiếng của người đó. Hắn trườn mền vuốt ve gương mặt cô, hôn cô như vô cùng quý báu. Sự dịu dàng như thế khiến cô không kiềm được đắm chìm. Nhưng cuối cùng, cô vẫn bị một chậu nước lạnh hắt tỉnh.

“Nhất Nhất” Tiếng nói lời cuốn hấp dẫn của hắn như tiếng của ma quỷ cứ ám ảnh vang lên quanh quẩn trong đầu cô.

Hạ Miên cúi kinh la lên “Tôi không phải Nhất Nhất của anh, cho đến không phải!”

Trong phút chốc cô ngồi bật dậy, đầu óc choáng váng, trong tầm mắt là một căn phòng sáng sủa vô cùng chói mắt.

Về nhà rồi! Cô tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong căn hộ. Toàn thân lỏa lồ nằm trên chiếc giường lớn của mình.

Rèm cửa mỏng manh đang nhẹ nhàng phấp phới trong cơn gió sớm. Trong không khí còn có mùi thuốc lá thoang thoảng chưa tan.

Hạ Miên nghĩ đến câu nói thì thầm cuối cùng kia hết lần này đến lần khác. Đây là sự thật hay chỉ là mơ?

Nếu như là thật...

Cô ôm đầu ngồi trên giường thật lâu. Ngón tay len vào tóc vò đầu bứt tai, đến tột cùng là cô đang suy nghĩ gì đây? Chẳng lẽ trong sâu thẳm nội tâm vẫn còn ôm ấp ảo tưởng?

Bên cạnh hoàng tử đã có công chúa ngây thơ xinh đẹp. Cô chỉ là một con thiên nga đen vừa ác độc vừa gian trá, chỉ có thể cố gắng hoàn thành sứ mệnh của mình. Không phải chuyện cổ tích đều viết như vậy hay sao? Hoàng tử và công chúa mới có thể đạt được kết cuộc tốt đẹp nhất.

Hạ Miên đi vào phòng tắm. Cô nằm trong bồn thật lâu. Dù chuyện có tệ hại đến thế nào cô cũng đã trải qua, cô phải là kẻ vô địch mới đúng.

Lúc thu hình vào buổi xế chiều, Vịnh Nhi liền phát hiện Hạ Miên không có tập trung. Lúc quay cũng liên tiếp thất thần, cuối cùng đạo diễn quan tâm kêu cô nghỉ ngơi chút rồi quay tiếp.

“Tối hôm qua, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”
Vĩnh Nhi cẩn thận hỏi nhỏ cô, ra vẻ muốn nói rồi lại thôi
“Tối hôm qua Quan Trì tìm em rất lâu. Người ở sở giao thông không tìm được dấu vết của chiếc xe kia. Hạ Miên, rốt cuộc là em đã làm mất lòng ai vậy? Bản lĩnh lớn đến mức khiến cảnh sát cũng bó tay chịu trói? Đến bây giờ em vẫn không nói cho chị biết nguyên nhân Thạch Duy Nhất sao cứ chĩa mũi nhọn vào em. Rốt cuộc giữa hai người đã có gì xảy ra

Hạ Miên lắc đầu, cầm cốc uống cà phê.

Vĩnh Nhi nhìn thấy cô không muốn nói, đành thở dài đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô “Hạ Miên, nếu có chuyện gì nhất định em phải nói với chị.”

Hạ Miên nhìn cô gái trước mặt, mím môi hơi mỉm cười rồi nói “Có chuyện gì đâu, chị đừng nghĩ lung tung.”

Trong lòng Hạ Miên xuất hiện một sự ảm áp đã lâu không có. Cô sống hai mươi sáu năm nay, thật ra không có bao nhiêu người tốn thời gian quan tâm đến cô. Nhiều lắm chỉ có hai, mà Vĩnh Nhi lại là một trong số đó.

Sau đó buổi quay hình thuận lợi hơn nhiều. Trước giờ Hạ Miên là một người lạnh lùng cô đơn, cô biết mình không có nhiều thời gian để lãng phí. Bí mật kia đã đè nặng nửa đời của cô. Cô phải nhanh chóng giải quyết tất cả mọi chuyện chấm dứt thật sớm.

Sau đó thoải mái ung dung sống cuộc đời bình thường với Diệc Nam.

Vịnh Nhi vừa đi vừa nói tiếp lịch trình. Lúc đi đến ngã rẽ thì lại chạm mặt với Thạch Duy Nhất. Hạ Miên lại đau đầu.

Thạch Duy Nhất đeo một chiếc mắt kính rất lớn che hết nửa gương mặt. Tuy vậy vẫn có thể nhìn thấy dưới lớp trang điểm, gương mặt của cô ta hơi bị sưng. Lúc cô ta nhìn Hạ Miên, môi mím lại thật chặt, bỗng nhiên đứng lại đó không đi nữa.

Hạ Miên bình tĩnh bước qua. Thời điểm lướt qua mặt Thạch Duy Nhất, bỗng nhiên bị cô ta nắm cổ tay giữ lại.

Mặt Vịnh Nhi nhanh chóng biến sắc, ngay lập tức chen ngang giữa hai người "Chị Duy Nhất, chúng tôi còn có việc cần đi."

Vẻ mặt Thạch Duy Nhất lạnh lùng quan sát Hạ Miên, hoàn toàn không để ý đến Vịnh Nhi. Bàn tay cầm cổ tay Hạ Miên càng lúc càng siết lại "Tôi hôm qua, Cận Yến đi tìm cô?"

Lời vừa nói ra, ngoại trừ Hạ Miên, những người khác đều tỏ vẻ kinh sợ. Mọi người không nghĩ đến đột nhiên lại bùng nổ scandal kinh ngạc như vậy. Tất cả mọi người đều cố gắng làm lơ nhưng ai cũng vênh tai lắng lắng nghe.

“Vị hôn phu của cô không thấy thì có liên quan gì đến tôi?” Lúc nói chuyện, vẻ mặt Hạ Miên trấn tĩnh. Nhưng chỉ có chính cô mới biết, giờ phút này nội tâm của mình chấn động đến cỡ nào.

Thạch Duy Nhất cũng không muốn làm trò cười ở đây, cô hạ giọng cất tiếng nói cảnh cáo “Hạ Miên, đừng quên tự cô đã nói, cho đến bây giờ cô cũng không nghĩ đến cần Cận Yến. Vậy thì đừng trêu chọc anh ấy nữa. Cô biết người anh ấy yêu là tôi, cô... vĩnh viễn không có cửa.”

Hạ Miên khẽ cười, nhưng trong mắt lại mơ hồ lạnh lẽo “Nếu biết anh ấy không yêu tôi, vậy cô khẩn trương làm gì?”

Mặt Thạch Duy Nhất đỏ lên, hóa đá tại chỗ, hồi lâu cũng không nói ra lời. Cô ta nói gì cũng là người bại trận. Rõ ràng, cô ta mới là người thắng được Bạc Cận Yến. Nhưng vì sao mỗi lần đều giống như hoàn toàn thua Hạ Miên vô cùng thảm hại?

Lúc đi ra ngoài, Hạ Miên vẫn không nói chuyện. Vĩnh Nhi nhìn thấy được tâm tình của cô không tốt. Nhưng nhìn lâu quá thành ghen bị nội thương, vẫn nhỏ giọng hỏi “Em và Bạc Cận Yến, các người...”

Đó là con trai của Bạc thị trưởng. Hèn chi Hạ Miên vẫn không buồn để ý đến người đàn ông khác. Nhà tài trợ tốt như vậy...

Vẻ mặt Hạ Miên không hề gợn sóng, chỉ khẽ liếc Vĩnh Nhi. Giống như đang nói ra một việc chẳng quan trọng “Ừ. Đúng như Thạch Duy Nhất nói, em muốn cướp vị hôn phu của cô ta, nhưng không thành công.”

CHƯƠNG 6

Vĩnh Nhi rất bất ngờ với câu trả lời của Hạ Miên. Trên thực tế, từ lúc Vĩnh Nhi biết Hạ Miên đến giờ đã hơn hai năm. Nhưng cô tự nhận là mình không hiểu gì về Hạ Miên cả... Hạ Miên không giống kẻ làm chuyện như vậy, nhìn sao cũng không giống là “kẻ thứ ba”...

Cô gái này vô cùng tế nhị. Nhưng Vĩnh Nhi cảm giác được dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng của Hạ Miên, chắc chắn trái tim cô ấy đã chịu trăm ngàn thương tổn. Bởi vì Hạ Miên chưa bao giờ nói nhiều với ai. Cho dù gặp phải chuyện khó khăn không thể chịu được cũng yên lặng gánh lấy.

Khi hai năm đầu làm người mới, Hạ Miên chịu rất nhiều sự bất công trong đãi ngộ. Nhưng Hạ Miên là một người khác hẳn với đám người mới. Cô không nói nhiều lắm, trên mặt luôn là nụ cười thật tươi. Nhưng đằng sau nụ cười kia không ai có thể biết được bộ mặt thật sự của cô.

Rốt cuộc là có quá khứ thế nào mới khiến cô kỳ quái đến thế?

Vĩnh Nhi chỉ biết Hạ Miên ký hợp đồng ở tuổi này thật ra đã có hơi chậm. Nhưng công ty vẫn bất ngờ ký với cô. Nói cô không có chỗ dựa phía sau là không thể. Nhưng đi theo cô đã lâu, lại chưa từng thấy người đàn ông đại gia hư ảo đó xuất hiện.

Vĩnh Nhi ngổn ngang trăm mối không thể tháo gỡ. Bản thân Hạ Miên chính là một mê cung.

Trên đường trở về, Hạ Miên vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Vĩnh Nhi không biết nói gì nên tìm đề tài “Đúng rồi, em có biết cái cô Chung gây sự với em lần trước đã xảy ra chuyện rồi không?” Hạ Miên từ từ xoa đầu nhìn Vĩnh Nhi.

“Xem ra em thật không có xem tin tức. Hãy xem tuần san ngôi sao mới nhất đi.” Vĩnh Nhi rút ra một quyển tạp chí màu mè ném vào trong lòng Hạ Miên. Hạ Miên tròn xoe mắt xem tạp chí, trong đôi mắt đen nhánh xuất hiện một sự khác thường.

“Hạ Miên, em không cảm thấy kỳ lạ sao?” Vĩnh Nhi liếc nhìn cô qua gương, lòng vẫn còn sợ hãi “Lần trước bởi vì đối tác của Trâu Vân quyết định sử dụng em, nên cô ta và em đã xảy ra tranh chấp. Không bao lâu cô ta đã bị khai ra vụ tai tiếng trước kia đã từng làm xxx. Lần này cũng vậy, Chung Duệ Ninh dùng quy tắc ngầm cướp bộ phim Thanh Xuyên của em. Không được mấy ngày lại bị khai ra đường dây nữ minh tinh bán dâm.”

Hạ Miên đóng tap chí lại, ánh mắt lảng lạng nhìn “Chị muốn nói gì?”

“Nhiều chuyện như thế em cảm thấy là do trùng hợp sao?”

Vĩnh Nhi toát mồ hôi lạnh vì câu nói của chính mình. Gương mặt lộ ra vẻ tái nhợt mất tự nhiên “Tên bắt cóc em... Không phải chỉ là fan cuồng tính biến thái của em đúng không?”

Hạ Miên còn chưa nói, Vĩnh Nhi bỗng kinh ngạc cất lời “Không lẽ cảnh thân mật được quay trong phim trước kia bị cắt có liên quan với hẳn sao? Hạ Miên, đây tuyệt đối là một tên biến thái đấy, tham muốn chiếm hữu cũng quá mạnh mẽ!”

Khóe môi Hạ Miên mở rồi lại đóng “Chị bị nhiễm phim rồi đấy.”

Trong nháy mắt cô quay đi, bàn tay đặt trên đầu gối từ từ siết lại. Có nhiều thứ càng lúc càng rõ rệt trong đầu cô. Được Vĩnh Nhi nhắc nhở như thế, cô phát hiện ra nhiều chi tiết mình đã quên nay cũng trở nên hợp tình hợp lý...

Cộng thêm mùi vị trên người hẳn hôm qua.

Vĩnh Nhi chờ Hạ Miên về đến dưới lầu thì chạy đi. Hạ Miên đứng trông theo xe Vĩnh Nhi biến mất, nhưng không lập tức lên lầu. Cô lại kêu một chiếc xe khác rời đi.

Cô đứng trước căn hộ dù có nằm mơ cũng có thể nói ra địa chỉ, lấy hết can đảm rồi mới giơ tay lên ấn chuông cửa.

Đằng sau cánh cửa mở ra, một người đàn ông với gương mặt anh tuấn lảng lảng nhìn cô. Thái độ vẫn lạnh nhạt như trong quá khứ. Ánh mắt trầm tĩnh như mặt nước từ từ dừng ở mặt cô. Bỗng nhiên Hạ Miên không biết phải nói gì. Những lời nói, những chất vấn giằng dứ cô đã suy nghĩ trước đó bỗng nhiên không biết phải cất lời như thế nào khi nhìn vào khuôn mặt thân quen lại hơi có chút xa lạ kia.

Người như Bạc Cận Yển thật sự là tên biến thái kia sao?

Nhưng tối hôm qua rõ ràng cô được tiếng anh thì thầm bên tai, còn có hơi thở của anh... Trong đôi mắt Hạ Miên lại khôi phục chút ít kiên định.

Bạc Cận Yển nhìn cô xong lại không nói gì xoay người bước vào nhà.

Hạ Miên đi theo sau anh đóng cửa nhà lại. Cô không tự chủ được liếc mắt nhìn khắp trang trí trong phòng. Phong cách trước sau như một gọn gàng sạch sẽ giống như anh. Trong phòng còn có hương hoa cát cánh thoang thoảng... Bạc Cận Yển ngồi trên ghế salon, chống cằm yên tĩnh nhìn cô chăm chú.

Hạ Miên bước đến, lẳng lặng đứng trước mặt anh. Thật ra trước đây hai người họ không phải như vậy. Họ có rất nhiều lời để nói với nhau... Không ngờ rằng năm năm sau gặp lại, thế mà lại rơi vào cục diện đối mặt nhìn nhau không nói gì.

Bỗng nhiên cô cúi người kéo cổ áo sơ mi của anh ra, sờ vào gáy của anh. Như trong dự liệu, cô sờ thấy mấy đường vết trầy chưa khô máu, màu đỏ chói mắt nằm trên làn da trắng của anh. Mắt Bạc Cận Yến tối càng thêm tối, anh giơ tay hất những ngón tay lạnh lẽo của cô ra.

“Đây là cái gì?” Khóe miệng Hạ Miên nở nụ cười lạnh, vẫn nhìn anh từ trên cao như cũ.

Bạc Cận Yến từ từ sửa sang lại cổ áo, giọng nói của anh lạnh nhạt hơi trầm không hề có vẻ bối rối “Duy Nhất cào.”

Đấm tay Hạ Miên siết chặt hơn. Trái tim đang giận dữ càng không tự chủ được thốt ra lời lẽ châm chọc “Đúng không? Thạch Duy Nhất vô dụng như vậy mà anh cũng có thể làm cô ta hưng phấn đến thế ư?” Đích thân cô cào mà anh vẫn còn ngại biện.

Sắc mặt Bạc Cận Yến sa sầm, phiến muộn liếc nhìn cô. Mặc dù tính tình anh lãnh đạm cao ngạo cũng không chịu được việc bị phụ nữ khiêu khích như thế.

Ánh mắt Hạ Miên giễu cợt rất chướng mắt. Bỗng nhiên

Bạc Cận Yến đưa tay giữ lấy gáy cô. Trước khi cô kịp phản ứng đã trực tiếp đè cô lên ghế salon. Đôi mắt anh lạnh như băng nhìn xuống cô, giọng nói lạnh lẽo "Tối hôm qua em lên đỉnh không chỉ một lần. Thạch Duệ Khải có thể làm em sung sướng được

Hạ Miên tức giận nhìn anh chăm chăm, cô giơ tay muốn cho anh một cái tát "Biến thái! Rốt cuộc anh cũng dám thừa nhận rồi."

Bạc Cận Yến vẫn bình tĩnh nhìn cô, không hề quần bách khi bị vạch trần "Vậy thì sao?"

Hạ Miên siết chặt quả đấm, nở nụ cười tàn khốc, nói chế giễu "Bạc Cận Yến, có phải anh quên mất lời nói của mình năm năm trước hay không? Là anh kêu em cút đi! Chẳng lẽ anh quên rồi sao? Có cần em lặp lại lời anh đã nói khi đó không?"

"Im đi." Bạc Cận Yến giận tái mặt. Anh ghét nhất dáng vẻ hung dữ này của cô. Trước đây cô rõ ràng không phải như vậy. Cuối cùng ai mới thật sự là cô?

Nhiều năm trôi qua, thật sự cô chỉ giả vờ trước mặt anh sao?

Nhưng mà rõ ràng cô đã nói yêu anh...

Bỗng nhiên Bạc Cận Yến đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô.

Trong mắt có dòng cảm xúc lưu chuyển khiến Hạ Miên không cách nào hiểu được. Tựa như trong đó có sự đấu tranh, lại có đau thương. Anh nói thì thầm “Đừng đến gần Thạch Duệ Khải, ông ta không phải người tốt.”

Hạ Miên ngơ ngẩn. Chợt nhớ đến tất cả điều bộ của anh ở hành lang tối hôm qua. Trước mặt thì giả vờ như không có gì xảy ra, sau lưng thì bắt cóc cô. Nghĩ đến đây, cô càng sôi máu sùng sục. Rõ ràng anh luôn làm ra vẻ hoàn toàn chẳng quen biết gì cô, quay lưng lại làm ra cái việc vô vị đó.

Hạ Miên nhìn anh khinh thường. Giọng nói vô cùng châm biếm “Hóa ra tối hôm qua Bạc tiên sinh ghen à? Cho nên vút vị hôn thê để bắt tôi. Trong cơn tức giận làm cho đến khi tôi hôn mê ư? Trước kia sao tôi lại không nhìn ra anh lại là tên đàn ông biến thái như vậy chứ?”

“À, không đúng. Bạc tiên sinh đâu có yêu tôi. Tại sao tôi lại nói anh ghen, là tôi tự lầm tưởng rồi.” Hạ Miên cười, chỉ có điều nụ cười kia lại như một chiếc gai nhọn đâm vào mắt Bạc Cận Yến đau nhói. Đôi lông mày rậm rạp của anh nhíu chặt, mí mắt môi không lên tiếng. Hàm dưới càng căng thẳng, cả người đều tản ra sự lạnh lẽo vô tận.

Hạ Miên còn nói “Chẳng lẽ thấy tôi chuẩn bị tìm người đàn ông khác nên anh bị lòng tham muốn chiếm hữu quấy rầy ư? Hay là anh ngủ chưa đủ. Bạc tiên sinh, cần gì anh phải bắt cóc khổ cực như vậy. Cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi là được rồi. Dù sao đây cũng đâu phải lần đầu tiên. Trước kia tôi ở nhà anh, không phải là anh muốn làm

là làm hay sao?”

Bàn tay Bạc Cận Yến đang nắm lấy cổ tay cô không ngừng siết chặt. Anh gầm nhẹ lên vô cùng giận dữ “Đừng nói chuyện với anh như thế!”

Cô dám nhắc đến trước kia... Hơn nữa, tại sao cô lại có thể đối xử với quá khứ của bọn họ như thế? Những ký ức mà anh quý giá vô cùng thì trong lòng cô chỉ là loại giẻ rách...

Hạ Miên nhìn đôi mắt đang thịnh nộ long sòng sọc lên kia, ngược lại cười ra tiếng “Vậy phải nói thế nào? Tôi vốn chính là người phụ nữ ghê tởm ác độc anh đã biết đó thôi.” Bạc Cận Yến chỉ cảm thấy trái tim mình đau nhói mơ hồ, từng chút từng chút như nghiền nát thân thể anh ra từng mảnh nhỏ. Cảm giác như thế đã kéo dài năm năm, nhưng càng ngày anh lại càng như rơi vào hố sâu không đáy.

Mỗi ngày anh đau khổ vừa yêu lại vừa hận cô. Đến khi xem được quảng cáo công ích của cô về trẻ em tự kỷ, anh lại không khắc chế được khát khao muốn gặp cô.

Thậm chí anh đã mừng thầm, len lén nghĩ rằng có phải cô cũng nhớ đến mình hay không? Nếu không sao lại nhận quảng cáo phi lợi nhuận lại liên quan đến trẻ em tự kỷ? Đáng tiếc, anh đã quên mất người phụ nữ này rất đáng ghét và giả dối nhiều đến thế nào.

Gặp một lần sẽ đau một lần và sẽ hận hơn một lần...

Nhất là chính tai nghe được cô thừa nhận, cho đến bây giờ cô chưa bao giờ cần mình. Thậm chí còn chơi trò mập mờ với một người đàn ông đáng tuổi cha cô như Thạch Duệ Khải. Cuối cùng là anh có điều gì khiến cô không hài lòng chứ? Hạ Miên, đến tận cùng em là loại phụ nữ thế nào?

“C lòng bỏ tôi ra rồi sao?” Hạ Miên mỉm cười nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng êm ái.

Bạc Cận Yến nhìn chăm chú vào đôi mắt trong veo kia, cố gắng nhìn xem trong đó có gì. Nhưng anh lại phát hiện ra mình không thành công. Hạ Miên giấu quá kín. Cho dù mười năm trôi qua, nhưng anh vẫn không thể biết được nội tâm sâu kín của cô dưới lớp vỏ bên ngoài.

Những điều cô nói có mấy câu là thật? Những việc cô làm có bao nhiêu thứ không có mục đích tính toán?

Ngay cả ban đầu cùng anh...

Bạc Cận Yến nghĩ đến đây, đôi mắt dần lạnh. Bỗng nhiên anh vươn ngón tay từ từ lướt qua xương quai xanh xinh đẹp của cô. Anh cúi đầu hôn lên khóe môi cô “Em đã nói như thế thì...”

Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười lưu manh, hoàn toàn ngược lại với hơi thở lạnh lùng của anh trước kia. Hai

tay mạnh mẽ tàn nhẫn xé áo của cô "Anh muốn ngủ với em, ngay bây giờ."

CHƯƠNG 7

Hạ Miên lớn lên trong cô nhi viện.

Thời đó cô nhi viện cũng chẳng tốt, cơ sở vật chất cũng không đầy đủ. Trước năm năm tuổi, cuộc sống của Hạ Miên gần như là ăn sung mặc sướng, lần đầu tiên đến đây cô đã trải qua một sự thay đổi long trời lở đất...

Cô phải sống chung với rất nhiều đứa bé khác. Các thầy cô ở đây cũng không có dư thời gian để quan tâm đến một mình cô. Nói trắng ra, tất cả đều phải tự lực cánh sinh... Thầy cô chỉ phụ trách việc đến giờ thì phát thức ăn cho bọn trẻ, đến tuổi đi học thì bố trí lớp cho chúng. Những chuyện nhỏ nhặt vụn vặt khác bọn họ sẽ không quan tâm đến. Lần đầu tiên Hạ Miên nếm trải cuộc sống cùng ngủ chung với nhiều đứa trẻ như thế. Buổi tối sẽ có xảy ra những cuộc cãi cọ vô lý, nói mớ và rất nhiều âm thanh khó mà chịu được. Một cô bé năm tuổi, mở to đôi mắt đen nháy nhìn chằm chằm lên mái nhà, cả đêm đều yên lặng. Thỉnh thoảng cô thiếp đi thì lại bị cơn ác mộng kéo đến tỉnh. Một căn phòng vô cùng to lớn tối đen như mực, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ mờ nhạt chiếu vào.

Cô muốn kêu "mẹ" theo bản năng. Nhưng khi từ kia sắp bật ra, trong đầu cô lại nhớ đến hình ảnh cuối cùng của

mẹ mình.

Diệp Tuần toàn thân đầm máu nằm trên nền đất. Vũng máu đỏ tanh tươi sền sệt như nước cà chua lênh láng khắp sàn. Hạ Miên cắn môi bé nhỏ, nước mắt ào ạt ứa ra. Đôi tay non nớt nắm chặt lấy góc chăn, nhắm hai mắt lại tự yên lặng kêu tiếng “mẹ” thầm trong lòng hết lần này đến lần khác... Thật ra đứa bé năm tuổi đáng lý phải ngây thơ đơn thuần. Nhưng trẻ em trong cô nhi viện quá đông, các thầy cô không thể nào chăm sóc hết được. Phần lớn thời gian cũng là bọn trẻ tự mình chơi đùa cho qua ngày. Hạ Miên lại thường ngồi một góc tại băng ghế nhỏ. Thỉnh thoảng cô nhìn lên bầu trời, thỉnh thoảng nhìn đám người xung quanh đầy cảnh giác.

Cô quá lìm lỉ ảm đạm, đến ngay cả một người bạn cũng không có.

Quen biết với Mạc Bắc là do anh chủ động đến gần Hạ Miên.

Mạc Bắc là là một bé trai vừa xinh đẹp vừa nhiệt tình. Anh phát hiện Hạ Miên không vui, nên kiên nhẫn chủ động bắt chuyện với cô. Hạ Miên luôn mím môi không để ý đến anh, ánh mắt nhìn anh vừa sắc bén vừa cảnh giác.

Lúc ấy Mạc Bắc bảy tuổi, rất kinh ngạc khi nhìn thấy đậm vẻ thù địch trong mắt của cô. Một đứa nhóc vào tuổi này sao lại luôn tỏ ra như một chú nhím nhỉ?

Với tính cách của Hạ Miên thì việc bị ăn hiếp ở cô nhi viện là chuyện đương nhiên. Rất nhiều đứa bé lớn kéo bè kết đảng với nhau. Chúng xem Hạ Miên không thích trò chuyện cùng người khác là đối tượng ức hiếp. Việc bị đánh chỉ là chuyện nhỏ, quần áo cô luôn bị rách không thể lý giải, nhiều lần bị cô giáo phê bình đích danh. Thịnh thoàng còn phải làm trực nhật vệ sinh hộ đứa lớn khác. Cô còn bị cướp đi phần ăn được phát, ban đêm bụng đói cồn cào không ngủ được... Hạ Miên chỉ có thể cố gắng nhịn nhục.

Vào năm năm tuổi, điều đầu tiên Hạ Miên học được đó chính là Mạc Bắc chú ý thấy tình huống thế nên len lén nhường cho cô phần ăn của mình, ngay cả nước trái cây cũng để lại cho cô. Anh còn đặc biệt nói như ông cụ non "Con gái ăn nhiều trái cây mới đẹp da, anh là con trai đẹp da để làm gì?"

Hạ Miên sống sờ nhìn khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của Mạc Bắc. Cuối cùng cô cũng nở ra một nụ cười hiếm có.

Từ sau khi mẹ chết đi trong tai nạn kia, Mạc Bắc là người bạn duy nhất của Hạ Miên.

Tình bạn này được duy trì bắt đầu từ đó. Dù cho tính cách Hạ Miên kỳ quái méo mó bao nhiêu, Mạc Bắc cũng có thể kiên nhẫn bao dung cho cô. Nhưng theo từng ngày lớn lên, cá tính trầm mặc của Hạ Miên vẫn không hề thay

đổi đi chút nào. Mạc Bắc cảm giác rằng... Dù có gằn gỏi thân thiết với cô, nhưng anh cũng không cách nào hiểu rõ được Hạ Miên.

Cho đến buổi trưa hôm đó, Hạ Miên ném hết cà chua trên bàn xuống sàn. Thậm chí cô còn nổi điên giật lấy chén cà chua trong tay đứa bé bên cạnh ném xuống mặt đất, khiến cho cô giáo nổi giận. Vốn họ cũng không thích đứa bé tự kỷ lắm lý như thế nên lập tức lạnh mặt phạt Hạ Miên tự mình đứng kiểm điểm ngoài lớp học. Trong trời đông giá rét, Hạ Miên cô đơn đứng trong hành lang, tóc bị gió thổi rối tung, quần áo mỏng manh khiến cơ thể cô run rẩy, hai hàm răng không ngừng va vào nhau lập cập... Không có ai hỏi cô lý do tại sao, cũng không có ai quan tâm đến cô có đói bụng không?

Cho đến khi mọi người đã ngủ trưa, Mạc Bắc mới lặng lẽ cầm một ít bánh ngọt chạy đến chỗ Hạ Miên. Đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chú "Đói bụng không?"

Hạ Miên nhìn đồng bánh ngọt hấp dẫn, lại không tự chủ được rớt nước mắt. Khi đó cô mới sáu tuổi, cũng chẳng phải là đứa bé kiên cường gì cho lắm, đối mặt với sự quan tâm của một người lạ, rốt cuộc cô cũng đã yếu mềm.

Cô ngồi xuống bệ cửa, nuốt từng miếng bánh nhỏ vào bụng, tựa như một chú sóc con đáng thương.

Mạc Bắc im lặng rất lâu, sau đó mới nhỏ giọng hỏi cô "Sao em lại làm như vậy? Em đâu phải con nhóc kén ăn."

Lần đầu tiên, Hạ Miên có tha muốn nói hết ra tất cả. Cơ thể bé nhỏ của cô đã bị bí mật khổng lồ kia đè nặng quá lâu, khiến cho cơ thể cô căng thẳng đến mức muốn nổ tung. “Giống như... máu của mẹ em.” Hạ Miên cúi thấp đầu, hàng mi đen dày che lại giọt lệ trong đáy mắt “Em tận mắt chứng kiến mẹ em ngã xuống trước mặt mình, là bị ba đẩy xuống lầu.” Mạc Bắc khiếp sợ nhìn Hạ Miên. Những giọt nước mắt trong suốt yếu đuối không ngừng rơi xuống sàn nhà “Rất nhiều máu chảy ra, rất nhiều... Ba chỉ đứng xem không hề kêu xe cứu thương.”

“Vậy ba của em đâu? Không cần em nữa sao?” Mạc Bắc cũng chỉ là một đứa trẻ nhưng vẫn cảm thấy kinh hoàng đau xót. Cha mẹ anh cũng qua đời trong vụ tai nạn xe cộ, trước khi chết họ vẫn còn ôm chặt anh vào lòng che chở ở bên dưới.

Tại sao lại có cha mẹ không thương con cái?

Sao lại có người cha ác độc nhẫn tâm giết chết vợ trước mặt con gái mình?

Nào biết câu chuyện tiếp theo của Hạ Miên mới khiến Mạc Bắc hoàn toàn sửng sốt. Đôi mắt trong veo của Hạ Miên ánh lên vẻ thê lương và mù mịt, còn có sự đau đớn và đấu tranh. Cô nói chậm rãi từng chữ từng chữ “Ông ấy nói đưa em ra nước ngoài học, thật ra là... muốn giết em.”

Mạc Bắc kinh ngạc nói không ra lời. Hạ Miên cúi đầu

xuống, tiếng nói ngày càng nhỏ, sự đau đớn lan tỏa khắp toàn thân “Mẹ Trình nói, bà nghe được ba em sắp xếp tai nạn xe cô, thật ra ông ấy không hề cần em.”

Hạ Miên vẫn nhớ như in tai nạn xe cô ngày đó. Cả người cô bê bết máu, tầm mắt cũng bắt đầu mờ hồ, bầu trời cũng biến thành màu đỏ. Khi đó cô mới năm tuổi, yếu ớt nhỏ giọng khóc líu ríu “Ba ơi, cứu con với.”

Cuối cùng có người đã cứu cô, nhưng không phải là người thân duy nhất của cô.

Hạ Miên nhìn màu đỏ phủ kín trời đất, trái tim cô cũng dần dần nguội lạnh tỉnh ngộ.

Hạ Miên còn nói với Mạc Bắc. Cuối cùng mình được một chú cứu. Sau khi cô tỉnh lại đã được đưa đến cô nhi viện. Thịnh thoảng chú ấy cũng sẽ gửi quà cho cô, nhưng lại không xuất hiện nữa. Hôm đó, Mạc Bắc mới xem như bệ gối của Hạ Miên. Mặc dù chỉ là một bước rất nhỏ.

Anh để tay lên ngực tự hỏi: Nếu như đổi lại anh gặp phải tình cảnh như thế, có lẽ tính cách cũng sẽ trở nên méo mó kỳ quái đúng không?

Mạc Bắc không phải là người giỏi biểu lộ tình cảm. Anh chỉ biết mình rất đau lòng thay Hạ Miên, cho nên những ngày tháng sau đó anh đối xử với Hạ Miên rất tốt, phải nói là tốt vô cùng. Bởi vì chỉ có mình anh mới thấy được sâu

tận bên trong vẻ bề ngoài cứng rắn của Hạ Miên là một trái tim yếu ớt biết bao.

Hạ Miên vẫn cho rằng người chú thần bí kia sẽ không xuất hiện nữa. Cô trải qua cuộc sống tiêu điều khép kín trong cô nhi viện cho đến năm mười tuổi thì nhận được thư của chú ấy. Cô run run xé mở phong thư ra, bên trong là một xấp hình rất dày, toàn bộ đều chụp cùng một người. Hạ Miên vẫn gầy yếu như trước, cô ngồi xuống mở to mắt nhìn người trong bức hình.

Đó là nửa gương mặt rất khôi ngô, an tĩnh trầm lắng của một cậu con trai.

Hạ Miên cầm lấy hình, lần lượt xem từng tấm một. Cô không biết chú ấy gửi những bức hình này cho cô có ý gì. Nhưng thế giới của anh chàng này rất đơn giản gọn gàng. Mỗi ngày trừ khi đi học, anh ấy cũng không có bận bịu nào cả.

Thật giống như cô.

Hạ Miên cầm một tấm hình, lật ra phía sau, trên đó viết ba chữ Bạc Cận Yên thật chỉnh tề.

Khi đó là mùa thu, lá thu héo úa rơi đầy cô nhi viện, trải lên mặt đất một lớp thật dày. Hạ Miên thường bị phân

công quét dọn lá rụng, cũng thường xuyên nhận được những bức hình chú ấy gửi đến trong buổi sớm cô đơn.

Phía sau mỗi tấm hình đều viết một câu chuyện về anh chàng kia, rất giống với nhật ký.

Buổi tối Hạ Miên sẽ soi đèn giở ra xem. Cuối cùng những tấm hình kia như một quyển sổ thật dày. Hạ Miên bắt đầu tìm thế giới của Bạc Cận Yến. Trong đầu cô bắt ngờ ảo tưởng về một thế giới xa lạ đã lâu lắm kia. Hơn nữa, những bức hình này tựa như sự liên lạc duy nhất của cô với thế giới bên ngoài, thành tia sáng ban mai duy nhất trong cuộc sống vô vọng của cô.

Cùng lúc với sự phát triển của Hạ Miên, anh chàng trong ảnh cũng lớn lên từng ngày.

Đối với Hạ Miên mà nói, cô không hề xa lạ với mỗi thời kỳ của Bạc Cận Yến. Từ nét mặt ngây thơ của một chú bé đã từ từ trở thành góc cạnh sâu sắc, nhưng khí chất trầm lặng lại hoàn toàn không hề thay đổi. Hạ Miên rất quen thuộc mọi chuyện của anh còn hơn cả chính cô.

Cô nhạy cảm phát hiện ra từ trong tấm ảnh, anh chàng đã cao lớn hơn không ít so với những tấm hình gửi tới trước đây Có lẽ cao hơn mình một cái đầu rồi! Ngày càng Hạ Miên càng biết nhiều chuyện của Bạc Cận Yến. Anh lớn hơn mình hai tuổi, thành tích học tập rất xuất sắc, bị tự kỷ nhẹ, không thích nói chuyện. Sau đó còn biết được câu

chuyện xưa của anh và một cô bé tên Nhất Nhất.

Thật giống như câu chuyện cổ tích.

Hạ Miên không biết sao chú thần bí lại biết nhiều chuyện như vậy. Nhưng chú ấy nói với Hạ Miên, phải nhớ kỹ tất cả những điều này.

Chú ấy nói gì Hạ Miên nghe nấy, cố gắng nhớ kỹ hết những thứ này. Thật ra mặc dù cô không cố ý học thuộc lòng, thì nó vẫn khắc sâu tận tâm khảm và trong trí óc của cô vô cùng kỳ lạ. Giống như mỗi một chuyện đều dính sâu vào nội tâm và mỗi dây thần kinh của cô.

Lúc mười bốn tuổi, Hạ Miên vẫn nhận những tấm hình như ngày thường. Lần này trong xấp hình có một bé gái rất rõ, trên cổ tay của cô ấy có một vết sẹo bị phỏng.

Chú ấy hỏi Hạ Miên: Muốn báo thù không? Nếu như muốn, thì cố gắng làm "Nhất Nhất".

Từng thời từng khắc Hạ Miên đều mong muốn được trả thù. Tình cảnh bi thảm của mẹ đã xoay trong đầu cô chín năm. Từ lúc cô sống sót sau tai nạn xe cộ kia, vận mệnh của cô đã bắt đầu hoạch định. Cô không làm công chúa được, cô đã không còn là Hạ Miên năm tuổi. Cô chỉ có thể làm một thiên nga đen với nội tâm dơ bẩn. Đúng vậy, trước năm tuổi, Hạ Miên có một cái tên ngây thơ lãng mạn theo họ mẹ, gọi là Diệp Tử.

Cô thường thấy cha của mình.

Mỗi ngày ông ta đều ngấn nấp chính tề trên tin tức. Thịnh thoảng còn làm ra vẻ tâm tình đau khổ nhớ đến vợ và con gái đã mất của mình trước mặt công chúng... Trên thế giới này, tại sao lại có một người cha vô sỉ đến thế?

Hạ Miên nhìn siêu nước đang sôi sùng sục trên bếp, hơi nước nóng hồi nguy hiểm bốc lên nghi ngút. Cô không hề có khoảnh khắc nào do dự, một cô gái mười bốn tuổi, cầm lên siêu nước nóng tưới vào cổ tay mình.

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ thế giới đều như ngừng lại.

Hạ Miên ngây thơ cho rằng, trái tim đã đau đến chết lặng, làm sao tay còn có thể đau được nữa? Nhưng sự thật, cô đau đến mấy tháng, tay gần như không thể cử động, chỗ da non kia suýt nữa đã thối rữa.

Chuyện hi vọng nhất của cô chính là nhanh chóng rời khỏi nơi giam cầm này.

Cô đã sắp bị sự thù hận tích tụ trong cơ thể thiêu cháy.

Vào năm mười lăm tuổi, rốt cuộc Hạ Miên đã chờ được người nhà họ Bạc đến.

Cho dù đến giờ phút này, cô vẫn không hiểu tại sao chú thần bí kia muốn giúp cô. Hơn nữa, tại sao chú ấy lại biết nhiều việc liên quan đến nhà họ Bạc như vậy? Thật ra mười lăm tuổi, cô đã hiểu rõ vô cùng về sự ích kỷ của mọi người, chú ấy cũng chỉ là lợi dụng cô thôi.

Nhưng không sao cả, điều gì cũng không ngăn được quyết tâm báo thù của cô.

Người nhà họ Bạc đến đón một cô bé tên là "Nhất Nhất". Hạ Miên không biết vì sao họ lại đến cô nhi viện đón cô bé kia. Nhưng nếu đây là sự sắp xếp của chú ấy, tất nhiên sẽ có đạo lý của

Hạ Miên thản nhiên bước ra. Cô đã biết rõ câu chuyện cổ tích của Bạc Cận Yến và "Nhất Nhất". Cô muốn thoát khỏi đây thì chỉ có cách phải mạnh mẽ lên. Cuối cùng cô đã có thể nhích dần gần người cha máu lạnh vô tình của mình rồi.

CHƯƠNG 8

Hạ Miên theo quản gia nhà họ Bạc lên chiếc xe màu đen lao đi trong sự tò mò lẫn hâm m của những người khác. Chiếc xe chậm rãi chạy ra khỏi cô nhi viện, kéo theo bụi bay mù mịt.

Hạ Miên nhìn cảnh ven đường vừa quen thuộc vừa xa lạ. Tâm tình không hề lên xuống chút nào.

Cô đã mười lăm tuổi nhưng chưa từng có một ngày được vui vẻ. Cho dù giờ phút này có thể rời khỏi bọn trẻ đã ức hiếp mình mười năm qua, rời khỏi cô nhi viện không chính quy lại còn cũ nát này, nhưng cô cũng không hề vui sướng.

Phía trước có gì đang đợi cô? Cô hoàn toàn không hề biết.

Cô chỉ là một thiếu nữ mười lăm tuổi cô độc trên thế giới này. Dù đi đâu hoặc ở đâu cũng chỉ vĩnh viễn có một mình cô, sẽ chẳng có ai buồn để ý. Mà ngay cả bản thân mình cũng không màng đến điều đó.

Tất cả nhận biết của cô đều bị sự thù hận chiếm đóng. Mục đích sống duy nhất của cô chính là bắt cha mình phải trả giá thật nhiều cho cái chết của mẹ. Tất cả sự đau đớn, đói khát, sầu muộn đều không thể ngăn cản được cô. Cho đến giờ phút này, Hạ Miên cũng không hề kích động và không hề khẩn trương. Ánh mắt cô bình thản lạnh lùng nhìn thế giới quen thuộc từ từ biến mất.

“Người chạy theo phía sau là bạn của cô sao?” Bỗng nhiên tài xế nghiêm túc nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Hạ Miên quay đầu lại. Dù tuyến lệ của cô không phát triển nhanh nhạy nhưng hốc mắt đã ướt trong phút chốc. Dáng vẻ cao gầy của Mạc Bắc đang chạy theo phía sau xe. Trên gương mặt sạch sẽ thanh tú còn lấm tấm mồ hôi nhưng bước chân không hề siêu vẹo.

Lúc Hạ Miên đi, anh bị viện trưởng dẫn ra ngoài làm việc. Khi trở về đã nghe việc Hạ Miên được nhận nuôi.

“Dừng lại.”

Hạ Miên bước xuống xe, chạy ngược lại một khoảng đường rất xa. Mạc Bắc thở hổn hển đứng trước mặt cô. Anh hé miệng nở ra một nụ cười ấm áp trên gương mặt anh tuấn.

Anh tự tay xoa xoa đỉnh đầu của Hạ Miên rồi khẽ nói “Cuối cùng em cũng có thể rời khỏi đây rồi. Cho dù em ở bất cứ nơi đâu thì hãy nhớ rằng lúc nào cũng luôn có anh ở đây chờ đợi em.”

Hạ Miên ngân ngấn nước mắt gật đầu.

Cô sẽ không bao giờ quên. Thật ra cô không phải chỉ có một mình cô đơn, ít nhất cô vẫn còn Mạc Bắc.

“... Dù cho em có phải Nhất Nhất hay không. Anh cũng thật sự rất vui mừng vì em được một gia đình như thế nhận nuôi.”

Ánh mắt Mạc Bắc trầm tĩnh từ từ nhìn khuôn mặt cô. Anh nói vô cùng nghiêm túc “Em quá thiếu thốn tình cảm, như thế rất cô đơn, rất đau khổ. Hi vọng em ở trong nhà họ Bạc có được cuộc sống vui vẻ. Anh hi vọng em có thể sống tốt. Hạ Miên, chúc em gặp nhiều may mắn.”

Hạ Miên ngồi trong xe nhìn theo bóng dáng Mạc Bắc ngày càng xa xôi. Tại bức tường cũ kỹ mọc đầy dây thường xuân xanh biếc có một chàng trai mặc áo sơ mi

trắng vẫn đưa mắt nhìn cô dần rời xa.

Khi ấy vừa được mười lăm tuổi, cô đã có một người duy nhất vừa là bạn bè lại vừa như người thân là Mạc Bắc. Hạ Miên khẽ cúi đầu, những giọt nước mắt kiềm nén đã lâu lập tức rơi xuống mép váy.

Khi Hạ Miên về đến nhà họ Bạc lại hơi khấn trương. Biệt thự nhà họ Bạc to hơn căn biệt thự cô sống khi còn nhỏ. Trên người cô chiếc váy trắng hơi ố vàng của cô nhi viện. Chân chỉ mang đôi giày vải trắng, thận trọng đứng trong phòng khách.

Lúc này có một người phụ nữ sang trọng đi xuống thang lầu. Bà mặc một chiếc sườn xám màu đen vô cùng cao quý xinh đẹp.

Bà cẩn thận nhìn Hạ Miên giống như xem kỹ trên người cô có mang theo hơi thở xâm lăng hay không? Bà đánh giá cô từ đầu đến chân một lần sau đó mới từ từ cất tiếng nói "Tôi là mẹ của Cận Yến. Cháu có thể gọi tôi là dì Vệ. Sau này cháu hãy sinh sống, học tập và chơi đùa với Cận Yến ở đây. Nó muốn cháu làm cái gì thì cháu làm cái đó."

Hạ Miên không hề có phản ứng gì với giọng điệu kẻ cả của bà, chỉ ngoan ngoãn gật đầu "Dạ"

Vệ Căn không nhin được lại nhìn cô thêm vài lần. Một

cô bé ngoan ngoãn gọn gàng có đôi mắt long lanh vô tội. Lại còn đơn thuần tinh khiết giống như dòng nước suối không chứa bất kỳ tạp chất nào.

“Mấy năm nay Cận Yến vẫn muốn tìm cháu. Nó nói lúc trước đã đồng ý sẽ đón cháu đi.” Vệ Cần ngồi trên ghế salon, nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn phỉ thúy ở ngón giữa, ung dung thản nhiên quan sát phản ứng của Hạ Miên “Cháu còn nhớ không?”

Hạ Miên khẽ nhướng mắt rồi nói bình tĩnh “Cháu luôn nhớ rõ mỗi một việc khi còn bé với anh Cận Yến. Bởi vì cháu ham chơi nên lén chui ra khỏi hàng rào cửa sau của cô nhi viện. Khi đó anh Cận Yến ở căn nhà lầu sát bên cạnh. Cháu tò mò nên mới chui vào nhìn xem. Vì thế cháu thấy được mỗi ngày anh ấy đều ở nhà một mình, không có ai ở bên, cũng không hề có một người bạn. Rất cô đơn.”

Nói đến đây Hạ Miên chú ý thấy vẻ lúng túng trên mặt của Vệ Cần, cô thông minh nhanh chóng chuyển sang đề tài khác “Anh ấy không thích nói chuyện với người khác. Ban đầu cũng không buồn chú ý đến cháu. Có lẽ vì cháu hay đến đó nên anh ấy sợ bị cháu phiền. Rốt cuộc cũng chịu chú ý đến cháu. Mặc dù vẫn không thích nói chuyện như cũ, nhưng lại đối với cháu rất tốt.”

Hạ Miên giả vờ như vô ý để lộ vết sẹo trên cổ tay cho Vệ Cần thấy “Đây là vì lần đó cháu cứu anh Cận Yến nên bị phỏng. Sau đó anh ấy rất đau lòng.”

Vệ Cần nhìn vết sẹo bị phỏng trên cổ tay cô. Lúc này bà mới yên lòng. Cô nhi viện là một nơi rất phức tạp, khó bảo đảm sẽ không gặp được một kẻ bụng dạ khó lường. Bà phải bảo vệ cho con trai mình hết sức cẩn thận.

Vệ Cần vẫy tay với nữ quản gia đứng bên cạnh “Dẫn cô ấy đi tắm rửa thay quần áo đi. Cận Yến sắp về rồi.”

Hạ Miên được quản gia dẫn đi tắm rửa thay quần áo. Lúc ngâm mình trong bồn tắm, cô vẫn suy nghĩ đến tin tức của chú thần bí cung cấp cho mình “Cậu bé này là mấu chốt trong việc trả thù của cháu.”

Rốt cuộc là mấu chốt gì?

Hạ Miên biết nhà họ Bạc không có bất cứ quan hệ gì với cha mình. Mấy năm trước Bạc Tự Thừa đã bị điều đi nhậm chức ở nơi khác. Cả nhà đều rời khỏi thành phố N. Đây cũng là lý do tại sao đến bây giờ nhà họ Bạc mới đến đây đón Nhất Nhất.

Như vậy, Bạc Tự Thừa không thể nào biết cha mình được.

Hơn nữa, sao chú ấy lại biết được chuyện cũ của Bạc Cận Yến và Nhất Nhất rõ ràng như thế?

Hạ Miên thở dài, không suy nghĩ đến nữa. Cô rất tin cậy chú ấy. Dù cho chú ấy nói gì cô cũng chỉ cần làm theo là

được. Bây giờ cô chỉ là một đứa bé mười lăm tuổi chưa đủ lông đủ cánh, chỉ có thể đợi đến khi mình mạnh mẽ hơn mới được. Hiện tại không nên ngỗ nghịch với bất cứ ai.

Hạ Miên thay một chiếc váy búp bê màu trắng, phía sau còn thắt một chiếc nơ rất to của người làm chuẩn bị sẵn cho mình.

Một bộ váy ngọt ngào đáng yêu vô cùng khiến Hạ Miên nhìn mình trong gương thơ thẩn một lúc lâu. Cô tự hỏi: Cô bé xinh đẹp ngây thơ trong kia là cô sao?

Trước năm năm tuổi, cô có rất nhiều bộ váy rườm rà như thế này. Trên đường viển vông còn đánh đá lấp lánh và có rất nhiều đồ trang sức xinh đẹp. Mẹ cô nói, cô chính là cô công chúa nhỏcha mẹ.

Hạ Miên thở dài nghĩ thầm. Có lẽ Nhất Nhất chính là công chúa trong suy nghĩ của Bạc Cạn Yển. Cho nên họ mới mang trang phục như vậy đến cho cô.

Hạ Miên cầm khăn vừa lau khô tóc vừa đi ra ngoài. Khi bước ra phòng ngủ lại sợ đến hoảng hồn.

Một chàng trai đang ngồi yên trên giường nhìn cô chăm chú. Trên gương mặt tuấn tú trắng trẻo tuy không tỏ vẻ gì. Nhưng Hạ Miên phát hiện trong ánh mắt của anh tỏa

sáng lấp lánh.

Trái tim Hạ Miên đột ngột đập loạn vài nhịp. Cô nắm chặt khăn lông thật chặt. Mặc dù đã từng xem hình anh vô số lần. Nhưng cô vẫn bối rối khi gặp mặt anh thật sự.

Thật ra, giờ khắc này cô có một cảm giác rất kỳ diệu. Trong thoáng chốc Hạ Miên cảm thấy như mình đã gặp được người quen đã lâu không thấy. Anh đã yên tĩnh ở trong những tấm hình cùng trải qua năm năm với cô. Nên từng đường nét trên gương mặt anh tuấn của anh cô hoàn toàn thân quen.

Ngoài đời anh còn đẹp hơn cả trong hình. Mặc dù vẻ mặt vẫn trầm lặng lạnh lùng như nước, nhưng cả người lại tươi sáng bắt mắt sinh động hơn rất nhiều.

Anh chân thật ngồi ở nơi đó nghiêm túc nhìn cô chăm chú.

Hạ Miên cất từng bước khó khăn, cong khóe môi cười với anh. Giọng nói êm ái đến khó tin "Anh Cận Yến."

Bạc Cận Yến vẫn lẳng lẳng nhìn cô tỉ mỉ. Hạ Miên không biết anh có phát hiện được mình là kẻ giả dạng hay không? Ngay cả giọng nói giả vờ của mình cũng khiến cô buồn nôn.

Bỗng nhiên Bạc Cận Yến giơ tay. Bàn tay to lớn lạnh lẽo

nắm lấy cô. Sau đó từ từ rút chiếc khăn lông trong tay cô ra.

Anh vịn bả vai mỏng manh của Hạ Miên đặt cô ngồi xuống giường. Sau đó dịu dàng giúp cô lau khô tóc. Từng sợi tóc đen nhánh quăn quanh vào chiếc khăn lông màu trắng tạo nên hai màu sắc đối lập rõ ràng. Anh lau tóc giúp cô rất dịu dàng.

Hạ Miên chưa từng thân mật với bất cứ chàng trai nào như thế. Cô chỉ gồng người cúi đầu khể co ngón tay lại. Mặc dù Bạc Cận Yến không hay nói chuyện, nhưng Hạ Miên vẫn có thể cảm giác được sự yêu thích và quý trọng của anh đối với "Nhất Nhất".

Dù được đối xử dịu dàng vô cùng, nhưng cô biết rõ sự dịu dàng này không thuộc về cô. Đột nhiên Hạ Miên cảm thấy mình rất buồn cười, cũng... rất đáng thương.

Bạc Cận Yến lau khô tóc giúp cô xong, bỗng nhiên lại lấy ngón tay trên đũa xoắn đuôi tóc của cô lại. Sau đó đứng trước mặt cô, đưa tay véo gò má múm mím của cô.

Thân thể Hạ Miên cứng lại, trợn mắt nhìn anh ngớ ngàng.

Bạc Cận Yến bốn mắt nhìn nhau với cô rồi lại bật cười. Chỉ chỉ vào gương mặt cô giống như nghịch phá một món

đồ chơi “Em lớn rồi.”

Giọng nói anh trầm ấm giống như tiếng đàn du dương rót vào tai. Ánh mắt anh sâu lắng nhìn vào đáy mắt cô.

Hạ Miên hiếm khi cười đã nhiều năm. Hơn nữa, nhìn một chàng trai trong khoảng cách gần như thế khiến cơ trên mặt cô căng thẳng. Cô gắng gượng nhếch khóe môi, nặn ra một nụ cười cứng ngắc khó coi “Em... sắp mười sáu tuổi rồi.” Nhất Nhất lớn hơn cô một tuổi, lúc nào cô cũng nhớ kỷ điều này để không làm lộ ra sơ hở.

“Ừ” Nụ cười Bạc Cận Yến đọng đầy nơi đáy mắt. Bàn tay khô ráo nghịch mái tóc dài của cô “Sau này, sẽ ở chung với anh.”

Hạ Miên vẫn duy trì tư thái mỉm cười. Cố gắng quên đi sự khác thường xuất hiện trong lòng mình đang nhắc nhở mình là đồ giả hết lần này đến lần khác. Dù cho anh nói gì làm gì cũng là giành cho “Nhất Nhất” chứ không phải là cho mình.

Dù sao đây là lần đầu tiên cô làm việc chột dạ thế này nên rất lâu mới tỉnh tâm lại được “Dạ.”

Bạc Cận Yến cũng đứng dậy ngồi bên cạnh cô. Anh vẫn yên lặng nhìn cô chăm chú. Sự hiện hữu của anh quá mạnh mẽ. Ánh mắt như mang theo ngọn lửa nồng cháy thiêu đốt cả gương mặt của Hạ Miên...

Cô lúng túng nhìn anh “Anh, anh không bận gì à?”

Bạc Cận Yến khẽ nhướn chân mày ra vẻ khó hiểu.

Hạ Miên không thoải mái khi ở gần bên anh. Cô đã quen với việc nhìn chàng trai yên tĩnh trong hình. Bỗng nhiên anh lại biến thành chân thật, mà sự tồn tại của anh lại mạnh mẽ quá mức khiến Hạ Miên cảm giác được nhịp tim của mình đập không bình thường.

“Anh không có bài tập cần làm sao?” Hạ Miên ra lệnh đuổi khéo khách.

Bạc Cận Yến yên lặng nhìn cô rồi nắm lấy tay cô kéo lên...

Khi đứng bên cạnh anh, Hạ Miên mới phát hiện mình thấp hơn anh rất nhiều. Hóa ra lúc trước cô dùng mắt đo không chính xác. Sự phát triển của anh nhanh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cô.

Đôi mắt đen nhánh của Bạc Cận Yến nhìn cô sâu sắc, giọng nói hòa hoãn “Theo anh.”

Anh vừa nói vừa bướng bỉnh nắm tay Hạ Miên dẫn ra ngoài. Từ thái độ không được phép phản đối cho thấy đây là một cậu bé tự kỷ u buồn rất bá đạo.

Hạ Miên đi vài bước mới hoàn hồn. Cô đã quên mất chàng trai trước mặt không phải như những người bạn

cùng lứa tuổi bình thường. Nên không thể nào dùng cách suy nghĩ của người bình thường để giao tiếp với anh.

Đột nhiên Hạ Miên trợn to mắt. Tham muốn chiếm hữu của Bạc Cận Yến rất mạnh mẽ. Suy nghĩ lại khác với những đứa trẻ khác. Hơn nữa trước đây cô đã được chú cho hay, khi còn bé, Bạc Cận Yến rất thường ôm Nhất Nhất trong lòng trêu chọc như thú cưng. Tình cảm méo mó đến thế, anh sẽ

Cô vội vàng kéo tay Bạc Cận Yến, quay đầu hoảng hốt nhìn khắp căn phòng “Đây, đây, đây có phải là phòng của anh không? Buổi tối, không phải em, em, em sẽ ngủ cùng với anh chứ?”.

CHƯƠNG 9

Cho dù đã nhiều năm trôi qua nhưng Hạ Miên vẫn nhớ rõ vẻ mặt Bạc Cận Yến ngay lúc đó. Gương mặt tuấn tú trắng trẻo kia tự nhiên lại đỏ ửng. Đôi mắt đen nhánh của chàng thiếu niên mười bảy tuổi nhìn cô trầm lắng.

Anh không nói lời nào chỉ nắm tay cô dẫn đến căn phòng kế bên. Đó là một căn phòng được trang trí giống hệt như phòng của anh. Chỉ có điều rèm cửa sổ bên phòng của anh dày hơn rất nhiều. Chiếc chăn trên giường bên anh là màu xám tro được gấp gọn gàng, còn của cô là màu hồng phấn kèm theo đường viền hoa ngọt ngào.

Hạ Miên được anh cho ngồi vào chiếc ghế cạnh bàn đọc sách, còn anh thì ngồi xuống bên cạnh mở vở ra làm bài tập.

Hạ Miên cứ thế ngồi ngây ngô ở đó nhìn anh từ đầu đến cuối. Chỉ cần cô hơi nhúc nhích, Bạc Cận Yến sẽ quay đầu chăm chú nhìn cô đăm đũa.

Thế là Hạ Miên bị đôi mắt đen kia nhìn đến mức khiến tim cô đập không được tự nhiên.

Chỉ cần cô quay đầu không nhìn anh nữa, Bạc Cận Yến sẽ đưa tay xoay mặt cô lại nhìn thẳng vào mình. Đôi môi xinh đẹp nói khẽ dặn dò cô "Nhìn anh đi."

Rốt cuộc Hạ Miên cũng ý thức được sự cố chấp khác người của chàng trai trầm lặng này. Mà sự cố chấp này là đối với cô bé tên là "Nhất Nhất" kia.

Cô biết những đứa trẻ tự kỷ như Bạc Cận Yến đều có một bóng ma không tốt trong thời thơ ấu. Một khi đã gặp được người có thể khiến mình nảy sinh tình cảm đặc biệt sẽ nhớ mãi không quên

Sự cố chấp kia không chỉ khiến cho Hạ Miên nói dối thành công đi vào nhà họ Bạc, còn khiến cho cô sau này ân hận rất nhiều. Nó đã để lại một ký ức đau khổ nhiều đến mức cô không bao giờ muốn nhớ lại.

Hạ Miên là một người luôn tỉnh táo biết kiềm chế. Cho dù có rất nhiều ký ức không vui nhưng cô rất ít khi hành hạ thần kinh của mình. Thế cho nên cô không bao giờ nhớ lại những việc trước kia của mình và Bạc Cận Yển. Nếu không phải gặp lại anh...

Dòng ký ức dừng lại, tim Hạ Miên không tránh khỏi co thắt đau đớn.

Người đàn ông trên người đã thô bạo cởi móc cài nội y của cô ra. Chiếc áo ngực màu đen lỏng lẻo che trước ngực. Cổ tay nhỏ nhắn của Hạ Miên bị anh nắm lấy hằn lên vết đỏ bầm vì vùng vẫy.

Bạc Cận Yển nhìn cô đang thất thần. Gương mặt tuần tú lạnh lùng hiện ra nụ cười khẩy kiêu ngạo "Em đang nhớ đến việc gì? Nhớ đến lúc ban đầu đã đùa bỡn anh thế nào ư?"

"Đùa bỡn?" Hạ Miên khinh thường cười chế giễu "Không phải cuối cùng là ai đùa bỡn ai đã quá rõ ràng rồi hay sao? Bạc Cận Yển, hành động bây giờ của anh khiến tôi rất khó hiểu, anh đã tìm được Nhất Nhất của anh thì còn quẩn lầy tôi làm gì?"

Như bị cô chọc giận, đôi mắt của Bạc Cận Yển như dã thú ngủ đông muốn phá tan tất cả. Anh liếc nhìn cô dữ tợn, trong đáy mắt hiện ra sự lạnh lẽo đáng sợ.

Anh không nói gì cả chỉ xoa mạnh người Hạ Miên lại.

Hạ Miên bị anh đè sát sao trên ghế salon khiến cơ thể lún xuống. Gương mặt trắng trẻo của cô đè sát vào chiếc gối ôm hoa văn thổ cẩm đến đau rát. Mái tóc dài màu đen trải ra trên ghế, phủ kín khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chỉ còn chừa lại đôi mắt đen.

Vì cô mặc váy nên anh dễ dàng đưa tay vào trong. Chỉ trong vòng hai động tác anh đã kéo nó xuống đến tận đầu gối cô và để mặc cho nó cứ mắc míu tại đó.

“Bạc Cận Yến, anh là tên biến thái!”

Hạ Miên trở tay lại muốn đánh anh, lại bị anh bắt được cổ tay, còn thuận thế siết chặt vòng eo của cô.

Một cánh tay rắn chắc của anh dễ dàng xốc cô lên. Hạ Miên bị anh đặt thành tư thế quỳ sắp trên ghế.

Bàn tay nóng bỏng của anh vịn trên tấm lưng trần của cô. Hạ Miên cảm giác được anh đang tháo thắt lưng, miệng vẫn không chịu thua mắng to lên “Anh muốn chơi tôi à? Không sợ tôi nói cho Thạch Duy Nhất hay sao?”

Bạc Cận Yến vẫn không cất lời, yên lặng giữ chặt tấm lưng thon thả của cô. Nơi nóng bỏng của anh trực tiếp thúc vào trong.

Hạ Miên đau đến tái mặt, cắn môi run lên từng đợt.

“Trước kia là em chủ động quyến rũ anh.” Bạc Cận Yến cúi đầu khẽ nói bên tai cô, bàn tay đang giữ lấy vòng eo cô không ngừng siết chặt không để cho Hạ Miên rút lui.

“Bây giờ lại làm ra kiểu cách này cho ai nhìn? Hay là vì muốn tìm cảm giác khác?” Bạc Cận Yến liếm lên vành tai cô rồi di chuyển dọc xuống cổ và sau gáy.

Thật ra anh cũng không còn chịu nổi. Hạ Miên quá khô khiến anh cũng đau đớn. Hình ảnh ngoan ngoãn dịu dàng trước kia của cô vẫn quanh quẩn trong đầu anh. Hôm đó, cô đứng trước mặt Thạch Duệ Khải cũng là dáng vẻ điềm tĩnh, nghe lời và ngoan ngoãn như thế.

Sự tương phản của cô càng lớn thì càng khiến cho cơn tức giận của Bạc Cận Yến lại càng thịnh nộ. Như toàn bộ sự đè nén bao nhiêu năm nay lập tức sẽ nuốt sạch lý trí của anh.

Hạ Miên đau đến không thốt nên lời, chỉ khó chịu bấu chặt ghế salon để kiềm chế tiếng rên rỉ, tiếp tục chịu đựng anh đi vào. Anh vẫn không ngừng thẳng tiến, ngọn lửa nóng bỏng kia như thật không bao giờ lụi tàn.

Bạc Cận Yến vẫn đè sát lưng của cô. Cơ thể cô mảnh mai ốm yếu đau lòng. Nếu cứ bị mình đè phía dưới như thế có thể cô sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Anh không kiềm lòng được đành phải nhẹ nhàng lại, nắm lấy eo cô từ từ rút ra lại đi vào từng chút. Khi cảm

giác được con đường u tối của cô bắt đầu co rút, anh lại thúc mạnh vào thật sâu.

Chỉ khi ôm cô vào trong lòng anh mới cảm thấy mình không còn trống vắng, như trái tim được vá lại lành lặn nhờ có cô.

Anh giữ lấy tấm lưng trần của cô, sau một chốc tấn công lại dần dần nghe thấy tiếng nước trơn trượt vang lên. Lúc này anh mới cúi người sát lên bả vai cô, một bàn tay khác vân vê xoa nắn ôm trọn bộ ngực trắng mịn của cô.

Hạ Miên càng run thêm kịch liệt.

Bạc Cận Yến cảm giác mình bị cô siết lại càng lúc càng sít sao. Hơi thở nặng nề phả bên tai cô. Rồi anh nhẹ mút lấy dải tai nhỏ nhắn mịn màng của cô “Muốn rồi hả?”

Hạ Miên cắn răng không lên tiếng. Ngón tay thon dài của anh lại từ từ đùa nghịch đỉnh nhọn trên ngực cô, cử động phía dưới cũng nông sâu không hề theo quy tắc khiến cho Hạ Miên nhiều lần mất hết sĩ diện rên rỉ thành tiếng.

Ngón tay Hạ Miên nằm cạnh bên ghế salon, toàn thân cô nhũn ra không còn chút sức lực. Người đàn ông phía sau vẫn yên lặng công chiếm nơi nhỏ bé của cô. Cảm giác căng đầy càng lúc càng rõ ràng như có một dòng điện

nhỏ chạy khắp cơ thể của cô.

Anh nắm eo cô rất chặt, thậm chí cô không hề nhìn thấy được vẻ mặt của anh giờ phút này.

Rồi cũng giống như vô số lần giao hoan trước đây, anh say đắm gọi cô là “Nhất Nhất”, dịu dàng hôn cô, triền miên với cô vô cùng tận, cuối cùng là kịch liệt trút hết vào trong cơ thể cô.

Anh không ngừng hôn lên tấm lưng đầm đìa mồ hôi của cô, còn vuốt ve nơi riêng tư đang sưng đau của cô. Một ngón tay anh đưa vào đùa nghịch khiến cao triều của cô vừa rút đi lại khiến cô run lên không ngừng lần nữa

Bắp đùi Hạ Miên đã dính đầy chất lỏng nhờn nhờn, nhưng anh vẫn chưa chịu bỏ qua. Hạ Miên nấc lên thành tiếng, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống trên chiếc gối thấm ướt một mảng thật lớn “Cuối cùng anh muốn thế nào?”

Hạ Miên nhắm mắt không muốn nhìn anh nữa. Nếu như nói ban đầu là do cô gạt anh khiến anh căm hận cô thì cô cũng đã nghe lời anh rút đi rồi. Bây giờ anh lại muốn bắt cô lại hết lần này đến lần khác, lại dùng cách thức vừa dịu dàng vừa mạnh bạo thể này hạnh hạ cô.

Cô khiến anh căm hận cô đến thế sao?

Bạc Cận Yến không hề trả lời cô. Anh chỉ im lặng ôm cô vào lòng, giữ chặt gương mặt đầm lệ của cô sát vào ngực mình. Hạ Miên tức giận há miệng cắn thật đau lên ngực anh, lúc nhả ra vẫn còn một dấu răng tròn tròn nho nhỏ.

Bạc Cận Yến cúi đầu nhìn cô, thế nhưng anh lại nở một nụ cười vui vẻ “Em muốn tuyên chiến với Duy Nhất sao?”

Hạ Miên nghe lời nói này của anh bỗng xuất hiện một sự căm hờn trong lòng. Đúng vậy, bên cạnh anh còn có Thạch Duy Nhất. Những việc mới vừa rồi anh đã làm với cô cũng sẽ làm với Thạch Duy Nhất y như vậy.

Hơn nữa... nhất định sẽ không thô bạo như với cô.

Hạ Miên nghĩ đến đây, bàn tay cô nắm lại trước ngực anh, cuối cùng dùng hết toàn bộ sức lực nện lên người anh loạn xạ.

Bạc Cận Yến kinh ngạc nhìn cô.

“Anh đã làm thỏa mãn rồi chứ?” Hạ Miên vợ lấy quần áo của mình bị anh quăng tứ tung trên đất và phát hiện ra áo của mình đã không thể mặc được nữa. Nên cô thuận tiện vợ lấy chiếc áo thun dẹt kim của anh mặc vào người.

Bạc Cận Yến chống đầu yên lặng nhìn từng cử chỉ hành động của cô.

Côu mèo nhỏ đang cắm cúi trên thảm tìm đồ nội y. Đôi chân thon dài trắng muốt, trên bắp đùi vẫn còn đọng lại vết máu chói mắt. Ánh mắt của Bạc Cận Yến nhìn cô lại trở nên hoảng loạn sâu hun hút. Hạ Miên quay đầu lại thấy anh đang nhìn mình chăm chăm. Cô đánh hơi được mùi nguy hiểm nên càng vội vàng tìm đồ nội y.

Sau đó cô quay đầu lại hung dữ nhìn anh đang nằm trên ghế salon. Toàn thân anh không có một tắc vãi, con thú dữ trong bụi cỏ tựa như còn có xu hướng ngẩng đầu.

Hạ Miên dứt khoát lựa chọn rời xa nơi nguy hiểm này. Cô ném chiếc áo ngực màu đen lên người anh, gương mặt còn hiện ra vẻ chế giễu không hề che giấu “Không phải anh thích cái này sao? Tôi tặng cho anh.”

Bạc Cận Yến giơ tay chụp lấy, cau mày nhìn thoáng qua rồi không kiềm chế được cười rộ lên. Tiếp theo chậm rãi lấy một chiếc quần lót màu đen từ phía sau người mình ra “Đều tặng anh hết ư!”

Mặt Hạ Miên bắt đầu đỏ ửng trở lại, trong nhất thời máu dồn lên tới tận não khi nhìn thấy dáng vẻ bồn chột của anh. Cô sai bước đi qua “Bạc Cận Yến, đồ khốn kiếp, anh là tên cuồng dâm biến thái!”

Cuối cùng Hạ Miên mặc chiếc áo vest của anh tức giận bỏ chạy. Bạc Cận Yến gối đầu lên tay nhìn trần nhà rồi từ từ nhắm mắt lại.

Anh nhớ lại mỗi một dáng vẻ của Hạ Miên khi còn ở nhà họ Bạc. Khi ấy hoàn toàn khác hẳn với Hạ Miên bây giờ.

Trong quá khứ, Hạ Miên là một cô gái ngoan ngoãn, hoạt bát, đáng yêu. Cô luôn mỉm cười làm nũng với anh. Đôi mắt to trong veo như hồ nước, rút vào lòng anh như chú thỏ con.

Lúc ấy anh không biết rằng, thật ra cô chỉ là một con thiên nga đen ngụy trang tỉ mỉ...

Thật ra suy nghĩ cẩn thận lại, anh đã không còn nhớ kỹ dáng vẻ của Nhất Nhất trong trí nhớ. Anh chỉ nhớ đó là một đứa con nít năm tuổi trắng trẻo hồng hào có gương mặt

Khi ấy, Bạc Cận Yến chỉ có bảy tuổi, mỗi ngày đều ngồi vẽ tranh trong nhà. Thế giới của anh rất cô đơn, anh cũng không thích nói chuyện với người khác. Cho đến một hôm cô bé đó chui qua hàng rào sắt, xông vào thế giới của anh.

Bạc Cận Yến nhìn cô bé chăm chăm trong giây lát, sau đó lại chú tâm vào làm việc của mình. Dù thế nào đi nữa, thế giới của anh chỉ có một mình mình, cô bé có ở đó hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến anh chút nào.

Sau đó mỗi ngày cô bé đều đến, có khi ngồi bên cạnh anh chăm chú nhìn anh vẽ tranh; Có khi lặng lẽ ăn trộm

bánh ngọt của bảo mẫu chuẩn bị cho anh.

Có lẽ chính là do những món bánh ngọt tinh xảo này đã hấp dẫn cô bé. Nhưng sau đó Bạc Cận Yến từ từ phát hiện, bên cạnh mình có hơi thở, có tiếng động là một việc ấm áp tốt đẹp xiết bao.

Cho nên, anh dần dần hưởng thụ cảm giác ấm áp đó.

Thật ra thì anh đối với Nhất Nhất chỉ là là một tình cảm yêu mến đơn thuần. Tựa như đối với một món đồ chơi hoặc như một thói quen mà thôi.

Nhất là sau khi Nhất Nhất bị phỏng vì cứu anh, khuôn mặt cô bé lấm lem nước mắt nước mũi nhưng vẫn cố chấp cười khúc khích.

Khi đó, Bạc Cận Yến cảm thấy trên thế giới này thật sự có người quan tâm đến anh.

Cho nên anh vẫn mong đợi sẽ gặp lại Nhất Nhất. Cho đến năm mười bảy tuổi ấy, quán gia dẫn “Nhất Nhất” về nhà...

CHƯƠNG 10

Từ nhà Bạc Cận Yến trở về, Hạ Miên đã nằm mơ suốt cả

đêm. Những việc ngọt ngào hoặc đau khổ đã trải qua cùng anh đã bị cô cố ý quên lãng đều hiện về rõ ràng quấy rối trong giấc m

Sau khi tỉnh lại, cô liền mở to đôi mắt đăm lẹ ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà. Hóa ra có nhiều thứ bị đè nén đã lâu nhưng một khi bộc phát thật đáng sợ vô cùng.

Có nằm trên giường cũng không thể ngủ lại. Cô cũng không xa lạ gì với việc mất ngủ. Mấy năm gần đây tình trạng giấc ngủ của cô vô cùng tồi tệ, phải gần như dựa vào thuốc mới có thể ngủ được.

Nhưng tối hôm nay lại còn khó khăn hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên cô nhớ đến buổi tối đầu tiên cô ở nhà họ Bạc. Đêm đó cô cũng mất ngủ.

Khi đó cô mơ thấy ác mộng nên choàng tỉnh. Đó là cơn ác mộng đã quấn lấy cô nhiều năm. Trong mơ cô thấy cơ thể mẹ ngâm trong biển máu đỏ tươi, khiến cô đau đớn khóc nức lên trong giấc mộng.

Cảm giác kia quá chân thật, dòng nước lạnh lẽo thấm ướt cả tóc mai, sự đau đớn chạy khắp cơ thể. Cô muốn vùng vẫy thoát khỏi cơn ác mộng thường hay xuất hiện kia. Nhưng cố thể nào cũng không thể mở mắt ra.

“Nhất Nhất?” Có một giọng nói trầm ấm êm ái khẽ vang lên bên tai. Và có một bàn tay dịu dàng ấm áp vuốt lên gương mặt cô.

Trong phút chốc Hạ Miên mở mắt ra, cô nhìn vào một đôi mắt mảnh mai xinh đẹp.

Cô nhớ rất rõ, khi đó Bạc Cận Yến mặc bộ đồ ngủ màu xám tro. Khuôn mặt thanh tú tỏa sáng dưới ngọn đèn bàn màu vàng ấm áp.

Anh chống hai tay cúi đầu nhìn cô, đôi máy đen nhánh chau lại thật sâu “Thấy ác mộng à?”

Hạ Miên không biết có phải là ác mộng hay không? Nhưng nó là một ký ức thật sự tồn tại.

Cô hé miệng mới phát hiện ra mình không tài nào cất lời. Đêm khuya tĩnh mịch và cảm giác mất mát khiến ý chí cô yếu đuối trong phút chốc. Nước mắt lại càng tuôn trào

Cuối cùng cô cắn môi lắc đầu. Cô không thể nói cho Bạc Cận Yến biết. Nhất Nhất không có tuổi thơ bi thảm như vậy.

“Nhớ đến bạn bè trong cô nhi viện thôi...” Hạ Miên chỉ có thể nói láo. Tiếp theo cô làm ra vẻ mặt vô tội như Nhất Nhất.

Bạc Cận Yến nhìn cô chăm chú rất lâu. Hạ Miên bỗng cảm giác được ánh mắt kia rất xa lạ. Cô cũng nghi ngờ không biết có phải mình đã bại lộ vì nói ra điều không nên nói hay không?

Nhưng chỉ trong giây lát, Bạc Cận Yến bỗng yên lặng vén chăn lên trực tiếp nằm vào.

Hạ Miên kinh hoàng toàn thân hóa đá. Thậm chí quên mất phải nhích ra bên cạnh.

“Anh ngủ với em.” Anh nằm nghiêng, đôi mắt đen láy an tĩnh liếc nhìn cô. Anh không nằm sát cô, nhưng hơi thở thơm tho lại quanh quẩn ở chóp mũi cô như có như không.

Bạc Cận Yến trầm tĩnh nhìn cô, tiếng nói càng cuốn hút hơn trong màn đêm yên tĩnh “Đừng sợ, anh sẽ trông chừng giúp em.”

Đừng sợ, anh sẽ trông chừng giúp em...

Một lời nói chẳng phải là hứa hẹn gì, nhưng Hạ Miên lại run sợ thật lâu. Cô nhận lấy sự ấm áp kia, nhắm hai mắt hưởng thụ mùi thơm êm ái của anh từ từ chìm vào giấc mộng đẹp.

Đêm đó bọn họ ngủ chung giường một cách kỳ lạ. Khi

tỉnh lại cô mở mắt đã nhìn thấy hàng lông mi dày của anh khẽ rũ xuống. Trên gương mặt anh tuần có dấu vết thiếu ngủ. Cánh tay của anh trong tư thế phòng ngự, bá đạo mạnh mẽ ôm lấy vòng eo cô.

Kể từ lúc đó, cử chỉ của Bạc Cận Yến vô hình càng lúc càng thân mật với cô hơn.

Hành động của anh chỉ có sự thân thiết chứ không hề có ý đáng khinh. Cho nên mới đầu Hạ Miên cố chịu đựng sau mãi rồi cũng thành thói quen

Khi hai người cùng nhau xem ti vi, lúc nhàm chán anh bồng nằm xuống gối lên hai chân của cô, cánh tay khoác lên hông của cô giả vờ ngủ say.

Khi anh mất ngủ hoặc cô mất ngủ, anh sẽ ôm gối đến phòng cô, trực tiếp nằm sổng đôi trên giường với cô.

Có lẽ bởi vì tình trạng của anh đặc biệt nên trong tiềm thức của Hạ Miên vốn xem anh như một cậu bé mười bảy tuổi ngây thơ trong sáng. Cô không phát hiện được sự sống chung hồn nhiên của hai người càng lúc càng mập mờ, càng lúc càng nguy hiểm.

Hạ Miên luôn ngụy trang một cá tính khác hoàn toàn ngược lại với tính cách của mình mỗi khi ở trước mặt anh. Thời gian trôi qua lâu khiến cô cũng không còn phân biệt rõ đó có phải là mình khi còn bé không? Là Diệp Tử mà đã

bị đích thân người cha của mình bóp chết.

Tóm lại, càng ngày cô càng thoải mái trước mặt Bạc Cận Yến. Điều này cũng khiến cho tâm tình bị thù hận đè nén quá lâu trở nên yên bình hơn.

Sau đó bí thư Bạc làm thủ tục nhập học cho cô. Hạ Miên học cùng trường với Bạc Cận Yến. Rốt cuộc cô đã đi vào quỹ đạo của một cô bé bình thường. Mỗi ngày cùng nhau sánh vai đi học và tan học với Bạc Cận Yến. Tạm thời cô vứt Hạ Miên chân thật ra sau đầu.

Mặc dù cô luôn luôn nhắc nhở mình đừng quá nhập vai hết lần này đến lần khác. Tất cả mọi chuyện đều thuộc về “Nhất Nhất”. Nhưng cô vẫn ngây thơ nhập vai quá sâu.

Thậm chí cô tự nghĩ rằng có lẽ một ngày nào đó Bạc Cận Yến sẽ yêu cô.

Nhưng cô quên mất, cô vĩnh viễn đều dùng dáng vẻ của “Nhất Nhất” đứng trước Bạc Cận Yến. Nhưng cho đến bây giờ “Hạ Miên” chân thật thì vẫn chưa bao giờ xuất hiện trước mặt anh.

Như thế, làm sao anh có thể yêu cô chứ?

Hạ Miên nghĩ Bạc Cận Yến hận mình cũng đúng. Mấy năm đó anh đã thật sự đối xử với cô cực kỳ chiều. Sau đó

lại gần như mang hết tất cả sự yêu thương trên thế giới này tặng cho cô.

Một khi người ta đã thật lòng trao trái tim mình ra nhưng cuối cùng lại bị người khác giày vò. Cho dù là ai cũng sẽ tức giận và hung ác đến vậy thôi đúng không?

Hạ Miên thở dài. Kể từ khi cô gặp lại Bạc Cận Yến thì càng dễ dàng nhớ lại những chuyện đã qua hơn trước.

Cô rời giường, kéo chiếc rèm cửa sổ rất dày ra. Giờ này chắc bên ngoài thành phố đã bắt đầu huyền ảo ồn ào. Cô mặc một bộ váy ngủ bằng tơ dài chấm gót đi đến phòng bếp rót một cốc nước ấm.

Lúc này chuông cửa lại vang lên. Cô cho là Vịnh Nhi, nhưng nghĩ đến hình như buổi trưa nay cô không có việc gì cần làm. Đến khi ra mở cửa thấy được người đứng ngoài khiến cô hơi kinh ngạc. Một lớn một nhỏ đang tròn xoe đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chú. Tựa như rất bất mãn với biểu hiện trên mặt của cô.

Hạ Miên không tự chủ được cười ra tiếng, rồi cúi người bế chú nhóc lên.

Trên gương mặt ngây thơ của chú nhóc nở một nụ cười, vươn cánh tay mũm mĩm ôm lấy cô. Hạ Miên hôn một cái lên khuôn mặt trắng nõn của nó "Sao con trai

cứng muốn đến mà không báo cho mẹ trước một tiếng?”

Diệc Nam ngược đôi mắt tròn xoe nhìn người đàn ông đang đứng trước cửa “Ba nói muốn cho mẹ một sự ngạc nhiên.”

Hạ Miên mím môi mỉm cười, nghiêng đầu nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng bên cạnh. Gương mặt sâu sắc khí khái bức người, trên trán vẫn còn một lớp mồ hôi mỏng. Hiển nhiên là bị chú nhóc này quấy phá suốt dọc đường. Lúc này anh đang cau mày hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn cô chăm chăm.

Hạ Miên nhướn nhướn chân mày với anh nói chế nhạo “Quả thật là rất ngạc nhiên. Đến giờ mẹ vẫn còn cảm thấy đang nằm mơ đây. Con trai cưng mau véo mẹ thử xem.”

Diệc Nam bĩu môi lắc đầu, ngoan ngoãn tựa đầu vào bả vai cô “Diệc Nam không làm được.”

Hạ Miên ôm lấy cơ thể bé xíu của con trai cười vang. Sự uất ức cả đêm cũng đã bay biến.

Mạc Bắc giơ tay vỗ vỗ lên đầu của Diệc Nam, anh nói “Con trai đi rót cho ba cốc nước, ba cũng con suốt cả đường cũng sắp chết khát rồi.”

Diệc Nam tuột xuống khỏi người Hạ Miên, quen thuộc chạy vào phòng bếp. Miệng vẫn không quên nói vọng ra “Lập tức sẽ có ngay.”

Hạ Miên nhìn con trai chạy khuất rồi mới xoay người đi vào trong. Trên mặt của cô là một nụ cười bí hiểm “Không phải anh dẫn Diệc Nam đến thăm em thật chứ?”

Cô đi vài bước mới phát hiện người đàn ông phía sau không trả lời ngay. Đến khi cô quay đầu lại mới phát hiện sắc mặt của anh không tốt, đang nhìn mình vô cùng nghiêm túc.

Mạc Bắc ngồi xuống ghế salon. Thân hình cao lớn chiếm hơn phân nửa chiếc ghế salon giành cho ba người. Anh khẽ ngẩng đầu nhìn Hạ Miên “Nếu Vịnh Nhi không nói cho anh biết thì đến khi nào em mới nói chuyện em bị bắt cóc với anh?”

Lòng của Hạ Miên trĩu nặng, cầm lấy cốc nước thủy tinh lên uống cố tình lẫn tránh. Sau đó cô mới chần chừ khẽ cất giọng “Thật ra thì... không có gì, cũng qua rồi.”

Hiện tại đã được vạch trần rồi. Bạc Cận Yến chắc chắn sẽ không nhàm chán đến mức tiếp tục bắt cóc cô nữa đúng không?

Mạc Bắc vẫn nhìn cô. Gương mặt anh tuấn vô cùng lo lắng. Một lát sau bỗng nhiên cất tiếng không hề báo trước “Có phải có liên quan đến anh ta không?”

Hạ Miên sửng sốt. Cô hiểu từ “anh ta” trong lời nói của anh chính là chỉ Bạc Cận Yến. Cô lắc đầu theo bản năng “Không có. Thật sự là đã qua rồi. Anh đừng lo.

Mạc Bắc nhìn ra cô không muốn nhiều lời. Nhiều năm qua anh cũng đã biết được cách nhìn mặt đoán ý để nhận biết được nội tâm của cô. Cho nên anh cởi nút áo vest, nhàn hạ khoác tay lên lưng ghế salon, khôn khéo chuyển sang vấn đề khác "Hôm trước em gặp Thạch Duệ Khải ra sao rồi?"

Nét mặt của Hạ Miên bỗng trở nên lạnh lùng không hề có nhiệt độ. Khóe môi còn ẩn hiện một sự chế giễu "Trong vòng một tuần sẽ xong. Chỉ có điều muốn lấy được thứ mình cần thì có thể hơi khó. Ông ta không dễ dàng gì tin tưởng người khác."

Mười ngón tay của Mạc Bắc đan vào nhau chống dưới cằm "Bên anh tiến triển rất thuận lợi. Anh đã chuẩn bị xong tài liệu về công trình Huy Hoàng, cũng đã chuyển đến hộp thư của em rồi. Tóm lại em phải cẩn thận một tí."

Anh suy nghĩ chút lại nói thêm một câu "Đừng miễn cưỡng quá."

Hạ Miên gật đầu. Hai người yên lặng rất lâu. Sau đó Hạ Miên không thể nào nhịn được đành cất tiếng hỏi anh "Sao anh biết rõ về chuyện công trình Huy Hoàng như vậy? Cho dù bọn người Thạch Duệ Khải âm thầm qua lại cũng sẽ không dễ dàng gì để lộ nhược điểm."

Ánh mắt trầm lắng của Mạc Bắc nhìn vào gương mặt mộc mạc trắng trẻo của Hạ Miên. Bỗng nhiên anh khẽ cất tiếng cười "Em yên tâm đi! Trên thế giới ai cũng có thể

phản bội em, duy chỉ có mình anh là không như vậy.”

Hạ Miên bị ánh mắt phức tạp kia nhìn đến mất tự nhiên. Cô lặng lẽ dời đi tầm mắt.

Lúc này Diệc Nam cũng đã cẩn thận bưng cốc nước ra. Đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào cốc nước vì sợ sẽ bị sánh ra ngoài.

Khỏe miệng Mạc Bắc cong lên vội vàng đứng dậy đón lấy “Ông cụ non, con không thể rót vội đi một chút à? Nếu như bị phỏng thế nào mẹ Trình cũng bóp chết ba thôi.”

Diệc Nam tựa vào người Hạ Miên không vui “Ba thật khó hầu hạ. Uống nước của người ta cũng không nói cảm ơn

Hạ Miên nhướn chân mày vui vẻ nhìn Mạc Bắc đang bị ghen lời “Có nghe thấy không? Mau nói cảm ơn đi.”

Mạc Bắc ra vẻ hung dữ nhìn Diệc Nam chăm chăm “Thằng quỷ nhỏ, dám giúp mẹ con ăn hiếp ba.”

Hạ Miên nở nụ cười vui vẻ, vừa định nói gì thì chuông cửa lại vang lên. Cô đoán là Vịnh Nhi đến cho nên đứng lên đi ra mở cửa.

Nhưng Diệc Nam giơ cánh tay nhỏ nhỏ xung phong đảm nhận “Để con đi, để con đi, con đã cao đến khóa cửa rồi.”

Hạ Miên cười nhìn nó rồi gật đầu “Được. Xem thử con trai cưng của mẹ cao lớn thế nào rồi.”

Diệc Nam chạy đến, nhón chân cố mở khóa cửa. Khi thấy người đứng bên ngoài thì ngẩng cái đầu nhỏ tò mò, đôi mắt lóe sáng long lanh “Chú ơi, chú tìm ai?”

CHƯƠNG 11

Bạc Cận Yển nhíu mày, ánh mắt nhìn thẳng vào hình ảnh nhỏ bé sau khe cửa trong giây lát. Rồi lại liếc qua xác nhận lại số nhà bên cạnh. Xác định mình không đi sai nhà xong, anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh quan sát Diệc Nam, tiếp theo thốt ra hai ch lạnh như băng “Hạ Miên”

Trong thoáng chốc Diệc Nam cũng có ấn tượng không tốt với chú này. Nói chuyện không có lễ phép gì cả!

Cậu nhóc không vui kéo cửa ra một chút. Chiếc miệng nhỏ nhắn chu lên “Vào đi.”

Nhưng Bạc Cận Yển không có đi vào ngay lập tức, mà chỉ dùng ánh mắt phức tạp quan sát cậu bé. Diệc Nam cũng không vui lắm, cảm thấy chú này thật là vừa kỳ lạ vừa phiền phức... Đã mở cửa rồi mà chú ấy vẫn không chịu đi vào! Muốn trêu đùa gì đây?

Hạ Miên nhìn thấy Diệc Nam vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, cô nghi ngờ đi đến sau lưng cậu bé “Sao

vậy?”

Khi thấy Bạc Cận Yến đang đứng ngoài cửa, sắc mặt cô khẽ thay đổi. Bàn tay đặt lên bả vai Diệc Nam cũng không ngừng siết lại. Ánh mắt đê phòng tràn ngập sự thù địch “Anh đến đây làm gì?”

Gương mặt anh tuấn của Bạc Cận Yến sa sầm. Anh nhìn Diệc Nam gắt gao, trong giọng nói cũng hơi bất thường “Nó là...” Hai chữ phía sau lại như bị nghẹn trong cổ họng anh, khó khăn không thốt nên lời...

Nhìn theo tuổi của đứa bé này... Anh thật không dám nghĩ thêm nữa...

Song, một giọng nam hồn hậu vang lên đánh tan giả tưởng của anh.

Mạc Bắc đi đến bên cạnh Hạ Miên và con trai. Trong đôi mắt có vài phần khiêu khích “Đây là con trai của tôi, Mạc Diệc Nam. Hình như Bạc tiên sinh rất thích nó.”

Bạc Cận Yến nghe thể chân mày càng chau lại thật sâu. Sự nghi ngờ trong mắt vẫn không bay mất vì câu nói kia. Anh từ từ ngẩng đầu nhìn Mạc Bắc, ánh mắt khó nắm bắt...

Hạ Miên không muốn dây dưa không rõ với anh. Cô xoay vai Diệc Nam ôm vào trong lòng “Chút nữa chúng tôi phải đi ra ngoài, anh không có việc gì...”

Lời Hạ Miên còn chưa dứt, Bạc Cận Yến đã bước đến một bước. Hạ Miên không tự chủ lùi lại, khóe môi anh hiện lên nụ cười khó phát giác, cất bước đi thẳng vào.

Hạ Miên không biết cuối cùng anh có ý gì nên chỉ đứng tại chỗ tức tối nhìn anh chăm chăm. Mặc Bắc vỗ vỗ sống lưng của cô khẽ nói "Không sao đâu, có anh ở đây."

Hạ Miên hơi nhếch môi mỉm cười với anh. Mặc Bắc biết rõ cô đang lo lắng điều gì...

Căn phòng khách có diện tích không lớn trong nháy mắt trở nên hơi chật chội. Có lẽ sự tồn tại của Bạc Cận Yến quá mạnh mẽ. Nên ngay cả cậu bé bình thường hoạt bát ham chơi cũng ngoan ngoãn yên lặng ngồi trên đù tò mò nhìn người đàn ông đối diện.

Bạc Cận Yến ngồi vào chỗ của mình trên ghế salon như đã rất thân quen. Bộ đồ vest tối màu càng tôn lên gương mặt lạnh lùng của anh. Ánh mắt anh nhìn đứa bé trên người Hạ Miên rất lâu, thỉnh thoảng lại nhíu chặt chân mày.

"Không biết Bạc tiên sinh đến đây có gì không?" Mặc Bắc ngồi đối diện anh, từ đầu đến cuối đều bình tĩnh.

Bạc Cận Yến chỉ khẽ liếc cánh tay của Mặc Bắc đang khoác lên vai Hạ Miên, lại nhìn vào cô đang yên lặng. Giọng nói thản nhiên "Đưa đồ cho Hạ Miên."

Bỗng dưng trái tim Hạ Miên đập dữ dội, da đầu tê dại. Quả nhiên kế tiếp giọng nói của Bạc Cận Yến càng thản nhiên hơn "Chiếc quần lót tối qua cô ấy để quên ở chỗ tôi."

Anh nói xong lại xấu xa giơ chiếc túi trong tay lên. Ánh mắt anh tràn đầy hứng thú nhìn thẳng vào đôi mắt Hạ Miên đang trợn trừng hung dữ cảnh cáo mình.

Hạ Miên chỉ nhìn trong chiếc túi kia có màu đen mờ mờ. Trong nháy mắt, vẻ mặt hoàn toàn sa sầm. Cho nên nói Bạc Cận Yến biến thái thật không sai. Làm gì có người đàn ông nào có thể thản nhiên nói ra những lời như thế trước mặt mọi người?

Hạ Miên rất cá mặt.

Mạc Bắc lại không hề tỏ ra vẻ bị chọc giận, thốt ra câu nói càng khiến Hạ Miên trở mặt ghen lời "Bạc tiên sinh thật rảnh rỗi. Kiểu màu này Hạ Miên có rất nhiều bộ, thật làm phiền anh đã nhọc lòng mang đến đây."

Đôi môi mỏng của Bạc Cận Yến mím chặt. Vẻ mặt càng lạnh hơn, ngồi tại chỗ giống như một pho tượng điêu khắc tỏa ra khí lạnh lẽo.

Trong nhất thời bầu không khí vô cùng lúng túng. Lúc này cậu bé yên lặng bỗng lo lắng ngẩng đầu nhìn Hạ Miên, trong đôi mắt có vẻ đáng thương "Mẹ không quan tâm đến con và ba nữa sao? Tại sao tối hôm qua... lại ngủ ở

nhà chú xa lạ này?”

Mặt Hạ Miên càng nóng hơn nữa. Cô nhìn vào đôi mắt không hề che giấu sự ưu thương của con trai, đau lòng ôm chặt cậu vào lòng “Diệc Nam, mẹ không có...”

Lời của cô lại bị cắt ngang lần nữa. Giọng nói lạnh lẽo của Bạc Cận Yến bỗng vang lên “Nó gọi em là gì?”

Âm lượng trong giọng nói đủ để biểu hiện sự khiếp sợ và tức giận của anh.

Trong phút chốc, cơ thể Hạ Miên cứng đờ, chậm rãi nhướng mắt lên. Toàn thân Bạc Cận Yến tỏa ra khí lạnh, trong đôi mắt tràn ngập sự ngờ vực. Giờ phút này, tâm tình không dễ gì lên xuống từ trước đến giờ của anh hoàn toàn không còn được tỉnh táo và tự kiểm chế như thường ngày.

Anh từ từ nhìn đứa nhóc cô đang ôm trong lòng, lại vừa như không xác định, vừa như tìm kiếm lời an ủi “Sao lại vậy được? Nó là con của em và... Mạc Bắc?”

Hạ Miên yên tĩnh trong giây lát, cũng không có phủ nhận.

Bàn tay Bạc Cận Yến đặt trên đầu gối siết lại đến mức nhìn thấy rõ gân tay hiện lên. Trong đôi mắt từ từ rỉ ra màu đỏ tàn nhẫn. Hạ Miên cũng nghi ngờ không biết tiếp theo anh có xông lên bóp chết mình không? Thế nhưng

sao trên gương mặt thanh tú của anh lại xuất hiện vẻ thất bại?

Hạ Miên cảm giác nhất định là mình đã suy nghĩ quá nhiều. Cho nên mới cho rằng nhìn vẻ mặt không cam lòng của anh là hồi hận.

Lúc ấy anh chỉ trơ mắt nhìn mình bị mọi người chất vấn, hạ nhục. Thậm chí khi cô không nói một tiếng rời khỏi nhà họ Bạc anh cũng chưa từng lộ ra chút đau lòng nào.

Hạ Miên nghĩ, cô và Bạc Cận Yến luôn luôn không thể nào sống đôi với nhau được.

Hạ Miên nhớ được khi lần đầu Bạc Cận Yến gặp Mạc Bắc. Năm đó cô học lớp mười một, cũng chính là năm thứ hai cô ở nhà họ Bạc. Khi ấy cô mười bảy tuổi.

Mạc Bắc cùng tuổi với Bạc Cận Yến, nhưng hiển nhiên anh không có tốt số như Bạc Cận Yến.

Khi đó Mạc Bắc cũng đã học năm thứ nhất đại học. Nhưng Mạc Bắc đã bắt đầu tự lực cánh sinh, đi theo mấy đàn anh rời khỏi cô nhi viện chạy đi lấy tin lặt vặt.

Tính cách Mạc Bắc rất lạnh lợi lại chịu khó. Cho nên nhanh chóng có thể hòa nhập vào giới giải trí, không bao

lâu thì tự học thi đậu chứng nhận kỹ giả.

Khi anh cầm chứng nhận kỹ giả khoe với Hạ Miên, anh đã kiên định nói với cô "Bây giờ anh đã bắt đầu kiếm ra tiền. Sau này có thể mua quần áo đẹp cho em, có thể tặng cho em những món đồ em thích."

Thật ra có nhiều thứ từ khi cô vào nhà họ Bạc đã trở nên không còn là xa vời nữa. Nhưng sự thuần khiết của Mạc Bắc vẫn khiến cô rất cảm động.

Khi đó cô đã có điện thoại riêng của mình, thỉnh thoảng sẽ liên lạc với Mạc Bắc, cuối tuần còn hẹn gặp nhau tụ họp.

Việc bạn bè gặp nhau vốn rất bình thường. Nhưng trong mắt của Bạc Cận Yến không biết Hạ Miên đã vượt nhằm chiếc vảy ngược nào của anh.

Chủ nhật Hạ Miên về nhà sau khi đi ăn với Mạc Bắc xong. Cô lại thấy Bạc Cận Yến yên lặng không nói một lời ngồi trên giường trong phòng ngủ của mình.

Từ trước đến giờ anh vẫn quen ảm đạm nên Hạ Miên cũng không cảm giác được anh có gì khác thường.

Cô đi thẳng đến đặt con thú nhồi bông lên đầu giường. Đó là một con gấu nhồi bông rất đáng yêu. Từ sau khi

năm tuổi đến nay... đây là lần đầu tiên Hạ Miên nhận được món quà tặng giành cho bé gái thế này.

Cô cẩn thận ngắm nghía tỉ mỉ xem phải đặt ở đâu cho đẹp. Sau đó lại đứng yên nhìn ngắm trong giây lát rồi mới xoay người hỏi Bạc Cận Yến "Anh về nhà khi nào?"

Bạc Cận Yến không trả lời. Chỉ có ánh mắt của anh nhìn cô không giống với lúc trước.

Hạ Miên thấy anh không đáp cũng không để bụng. Việc anh không nói lời nào cũng không phải là chuyện gì kỳ quái. Cho nên cô xoay người chuẩn bị đi vào phòng vệ sinh rửa tay thì cổ tay lại bị nắm lại rất chặt, rất đau.

Cô kinh ngạc mới vừa quay đầu lại đã bị anh nắm lấy cằm. Ngay tiếp theo là một trận trời đất đảo lộn. Sau đó môi của anh đã đặt lên bờ môi cô.

Hạ Miên hoàn toàn sửng sồ, mở to mắt nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm đang chăm chú kia.

Nụ hôn của anh không thành thạo. Chỉ biết dùng đôi môi đặt trên môi cô rồi nhẹ nhàng mút lấy và ma sát.

Hai người cứ thế ngơ ngẩn dính lấy nhau bất ngờ như thế. Hạ Miên cảm giác được cơ thể nặng nề, nhiệt độ nóng bỏng, mùi hương quen thuộc dễ chịu của anh.

Cô hơi khấn trương, trái tim đập hoàn toàn không theo tiết tấu.

Anh cứ ép sát cô khiến cô khó thở. Cô hé miệng muốn gọi anh, nhưng khi đôi môi vừa hé ra khe hở thì chiếc lưỡi mềm mại ướt rượt đã len vào miệng cô.

Trong nháy mắt, Hạ Miên như hóa đá không còn suy nghĩ được gì nữa.

Chỉ biết ngây ngô cảm thụ chiếc lưỡi của anh trêu đùa với lưỡi mình, cứ mút rồi lại liếm. Cô có thể cảm nhận được mùi vị tươi mát của anh, còn anh lại như ăn quen bén mùi không ngừng gặm nhấm lấy cô.

Tay của anh cẩn thận tỉ mỉ nắm lấy eo cô. Sau đó từ từ dời lên trên, dịu dàng đặt lên nụ hoa non nớt của cô qua lớp áo mỏng manh.

Lúc này cô đã qua thời kỳ phát triển, không còn cảm giác đau nhức khi bị chạm vào nữa. Nhưng lại xuất hiện cảm giác khác thường, giống như có một dòng điện nhỏ nhỏ chạy thể cô.

Hạ Miên muốn ngăn anh lại, nhưng cô hoàn toàn không có cơ hội lên tiếng. Chiếc lưỡi của anh quá lanh lẹ đã mút môi cô đến sưng đỏ và đầu lưỡi cô tê rần.

Cho đến khi anh buông cô ra, Hạ Miên đã không ngừng thở hổn hển. Cô cũng cảm giác được bên khóe môi mình hơi ẩm ướt lạnh lẽo. Khuôn mặt cô đỏ bừng nhìn anh chăm chăm. Mặc dù thậm chí lúc trước hai người đã từng ngủ chung với nhau vô số lần. Nhưng hành động thân mật...

“Nhất Nhất” Bạc Cận Yến trầm ấm khẽ kêu tên cô. Anh cúi người kề trán vào trán cô thì thầm nho nhỏ “Để cho anh sờ em có được không?”

Hạ Miên muốn nói “không” nhưng Bạc Cận Yến không hề cho cô cơ hội cự tuyệt. Anh lại cúi người ngậm chặt cánh môi cô lần nữa, hai tay ôm trọn đường cong nhấp nhô của cô không ngừng ve vuốt.

Quần áo của cô đã xốc xếch nhăn nhúm lại từ lâu. Anh dễ dàng cuốn lên vạt áo sơ mi của cô, chạm vào làn da láng mịn của cô.

Thật giống như tơ lụa láng bóng, sờ rất thích.

Anh muốn cảm thụ được nhịp tim cô nên đã đẩy áo ngực của cô lên. Hạ Miên run lên, giơ tay ngăn cánh tay anh lại, móng tay bầu chắt vào da thịt anh.

Bạc Cận Yến rời khỏi chiếc miệng ẩm áp và ẩm ướt của cô. Đôi mắt sâu thẳm cúi nhìn cô, giọng nói khàn khàn

cám dỗ “Nhất Nhất, anh muốn nhìn nó một chút.”

Gương mặt Hạ Miên ửng đỏ, cô cắn môi lắc đầu “Không được.”

Trong đôi mắt Bạc Cận Yến chứa nụ cười sáng lấp lánh, cúi đầu hôn lên môi cô một cái “Nói được.”

“Không được” Hạ Miên vẫn cố chấp.

Bạc Cận Yến lại hôn cô “Nói được.

Cuối cùng môi của Hạ Miên bị anh hôn đến sưng lên, đành phải nhắm mắt không lên tiếng để mặc cho anh mở hàng nút áo sơ mi của cô; Để mặc cho bản thân cô hoàn toàn lỏa lồ trong ánh mắt nóng bỏng của anh.

Hạ Miên cũng không hiểu tại sao cuối cùng mình lại không kháng cự. Thật ra cho đến bây giờ cô cũng không phải là người mềm lòng.

Bạc Cận Yến lẳng lẳng nhìn nơi đó. Hạ Miên chỉ hơi hé mắt lẳng lẽ liếc anh lại phát hiện anh đang chú tâm giống như đang nghiên cứu thứ mới lạ vậy. Cô ngượng ngùng giơ tay lên che đi bộ ngực mềm mại của mình, khẽ nói “Xem xong rồi, không được nhìn tiếp.”

Bạc Cận Yến bắt lấy tay cô kéo ra, rồi lại hôn nhẹ nhàng lên khóe môi cô “Nhất Nhất, anh muốn hôn lên nó.”

Giọng nói của anh vẫn trong lành lạnh lạnh trầm trầm như ngày thường. Nhưng Hạ Miên nghe được trong câu nói của anh có phần che giấu đè nén. Một cánh tay khác của cô cố che lại bộ ngực của mình, kiên quyết lắc đầu.

Khóe môi Bạc Cận Yến cong lên. Anh cúi người mút lấy một ngón tay nhỏ nhắn đang che trước ngực cô. Đầu ngón tay Hạ Miên truyền đến sự tê dại ngứa ngáy khiến cả người nhũn ra. Cuối cùng cô không ức chế được nhịp tim đang đập rối loạn, đột nhiên rút tay về.

Anh liền nở nụ cười thành công, cúi đầu ngậm lấy ngực cô mút lấy từng chút.

Hạ Miên thở hổn hển, giơ cánh tay lên che mắt lại. Anh không ngừng xoa nắn mút liếm lên đỉnh nhon của cô. Một cảm giác khó nói nên lời khiến lòng cô sinh ra một cảm giác trống trải kỳ lạ.

Thân thể xinh đẹp ngây thơ của thiếu nữ cứ thế bị anh vuốt ve liếm qua từng chút một. Giống như anh đang để lại dấu ấn của mình lên người cô.

Đến cuối cùng anh vòng tay ra phía sau nghiêm túc giúp cô cài lại móc áo lót, mới vùi vào nơi chiếc cổ ấm áp của cô khẽ cất giọng nói thì thầm "Nhất Nhất, em là của anh, đừng gặp mặt với người khác."

Hạ Miên ngạc nhiên trợn to mắt. Lúc này cô mới biết được hóa ra Bạc Cận Yến đang ghen với việc gần đây cô nhiều lần liên lạc với Mạc Bắc. Khi đó Hạ Miên không cảm thấy sự tham muốn chiếm hữu méo mó này đáng sợ, thậm chí cô còn cảm thấy chút ngọt ngào âm ỷ.

Sau đó Bạc Cận Yến luôn dùng đủ thứ lý do để tham gia mỗi khi cô hẹn gặp Mạc Bắc. Chỉ có cô không biết hai người đàn ông trước mặt cô thì khiêm tốn lễ độ nhưng sau lưng cô lại đối chọi căng thẳng.

Giờ phút này, Hạ Miên nhìn thấy đôi mắt Bạc Cận Yến xuất hiện vẻ tức giận đầy thù hận khiến cô nhớ lại chàng thiếu niên khi xưa. Chỉ có điều cô không thể nào hiểu được, khi đó cô là Nhất Nhất của anh nên việc ghen tuông đều hợp tình hợp lý. Nhưng, bây giờ tức giận là tại sao?

Càng ngày Hạ Miên càng không hiểu được Bạc Cận Yến.

“Anh còn việc gì không? Nếu không có gì nữa thì gia đình của tôi phải ra ngoài ăn sáng rồi.” Hạ Miên khắc chế những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, cố gắng nhìn thẳng vào đôi mắt đang đỏ lên của anh.

Bỗng Bạc Cận Yến chợt đứng lên khỏi ghế salon. Hạ Miên bị anh dọa sợ hết hồn.

“Đi theo anh.” Anh chỉ nói ngắn gọn ba chữ, rồi kéo lấy

cổ tay cô lôi ra khỏi phòng khách không cho ai xen vào.

Mạc Bắc liền biến sắc chuẩn bị đuổi theo. Nhưng gương mặt lạnh lùng của Bạc Cận Yến quay lại “Trông coi con trai của chính anh đi.”

Cánh tay của Hạ Miên bị sức lực không biết nặng nhẹ nắm lấy như muốn gãy lìa, đau đến tái cả mặt.

“Bạc Cận Yến, anh đang lên cơn điên gì đây!”

Bạc Cận Yến không nói lời nào, chỉ siết chặt lấy cô vào trong lòng, mạnh mẽ ôm hông cô kéo vào thang máy.

ngây thơ trợn to mắt, vẫn còn sợ hãi với tất cả những chuyện xảy ra trước mắt. Cậu lo lắng quay đầu nhìn Mạc Bắc “Ba ơi, sao chú lại tức giận như vậy? Còn nữa, tại sao ba mẹ phải nói láo? Mẹ nuôi đâu phải là mẹ ruột của Diệc Nam. Tại sao không nói thật với chú ấy?”

Mạc Bắc phức tạp nhìn cậu. Nhưng đối mặt với đôi mắt trong veo như nước suối của con trai, anh chỉ có thể giữ im không lên tiếng.

CHƯƠNG 12

Hạ Miên bị Bạc Cận Yến mạnh mẽ đẩy vào trong thang máy. Sau đó anh lại yên lặng cúi đầu nhìn cô chăm chăm. Hạ Miên càng khó hiểu. Rốt cuộc là anh có tư cách gì mà ra vẻ ghen tuông nổi giận ở đây chứ?

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu lên giống như một con thiên nga trắng kiêu ngạo. Ngửa chiếc cổ trắng không hề sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt đen như hồ băng sâu thẳm của anh “Bạc Cận Yến, có phải anh đã yêu tôi thật rồi không?”

Cặp lông mày như dáng núi của Bạc Cận Yến khẽ nhúc nhích, nhưng đôi môi mỏng vẫn không trả lời.

Quả đấm của Hạ Miên đang buông xuống bên cạnh từ từ nẩy lại. Trên mặt cô lộ ra nụ cười tàn nhẫn. Rồi cô nhích đến gần người đàn ông toát ra khí chất lạnh lẽo kia “Nếu không có thì hãy cách xa tôi một chút. Nếu một ngày nào đó anh yêu tôi thật ...”

“Thì chỉ có thể oán hận không thôi.” Đôi môi đỏ mọng của cô hé mở, kiễng chân ghé sát tai anh nói nhỏ “Cho đến bây giờ tôi cũng không phải là Nhất Nhất ngây thơ thuần khiết của anh.”

Ngón tay thon dài của Bạc Cận Yến bỗng nắm lấy cằm của cô. Khiến gương mặt cô ngẩng lên đến gần mình hơn. Anh cúi người xuống gần như kề sát với bờ môi cô.

Trong khoảng cách gần như thế, Hạ Miên không cách nào thấy rõ được cảm xúc thật trên khuôn mặt anh. Chỉ thấy đôi mắt sáng như sao trời của anh tựa như cất giấu rất nhiều đau khổ

“Về với anh được không?”

Câu nói thì thầm rất nhẹ, nhẹ đến mức Hạ Miên có ảo giác là mình nghe lầm rồi.

Như biết được trong lòng cô đang nghĩ gì, bỗng nhiên anh buông cô ra. Bàn tay ấm áp của anh đặt lên gáy cô, khẽ cúi đầu nhìn cô chăm chú, nghiêm túc nói lại "Chúng ta, trở về bên nhau được không? Anh cho rằng mình đã lạc mất em rồi. Nhưng giờ lại có thể tìm được em."

Hạ Miên trở mắt kính ngạc nhìn anh. Lời nói của anh khiến cô kinh hãi hoảng sợ trong giây lát. Đương nhiên chỉ trong giây lát mà thôi. Cô nhanh chóng cười lạnh ra tiếng, đưa tay nhẹ nhàng đẩy anh cách xa cô một chút "Anh lại muốn chơi trò gì? Anh phát hiện ra trêu chọc tôi rất thú vị ư? Đã chơi sáu năm vẫn chưa đủ à? Bạc Cạn Yển, anh đã quên nhưng tôi lại chưa quên được. Ngay từ lúc đầu tiên anh thấy tôi đã biết tôi không phải là Nhất Nhất. Vậy mà vẫn kiên nhẫn chơi với tôi sáu năm. Loại đàn ông như anh kêu tôi phải tin làm sao đây?"

Nụ cười trên mặt Hạ Miên vô cùng rực rỡ. Nhưng trong mắt Bạc Cạn Yển lại có vài phần thê lương. Anh yên lặng trong giây lát mới khẽ cất tiếng "Anh xin lỗi. Anh xin lỗi vì những chuyện trước đây. Nhưng mà em cũng lừa gạt anh không phải sao?"

Hạ Miên cười khổ bất đắc dĩ. Thật sự bọn họ đều đắm chìm trong âm mưu của nhau. Trong cuộc tình đó ai là người chơi đùa, ai là kẻ thật lòng đây? Thật ra từ đầu đến cuối giống như chỉ có mình cô là kẻ ngu ngốc.

“Được, coi như chúng ta huề nhau.”

Hạ Miên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh lên tiếng. Gương mặt Bạc Cận Yến lộ ra sự mừng rỡ. Nhưng rồi lại bị câu nói tiếp theo của Hạ Miên làm sững sờ “Vậy không phải chúng ta đã thanh toán xong rồi sao? Tôi nghĩ kể từ lúc đó mình cũng không còn thiếu Bạc tiên sinh gì nữa đúng không? Như vậy sau này xin Bạc tiên sinh giơ cao đánh khẽ tha cho cái mạng nhỏ này của tôi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Cô vừa nói vừa lui ra khỏi thang máy, đưa tay nhấn nút mở cửa, cuối cùng thốt ra câu nói lạnh như băng “Tôi thật sự ghê tở

Gương mặt tuấn tú của Bạc Cận Yến sa sầm biến mất sau cửa thang máy. Hạ Miên đứng bên ngoài nhắm chặt đôi mắt, cố gắng đè nén lại sự chua xót và đau khổ đang dâng lên trong lòng.

Cả đời Hạ Miên cũng không quên được khi cô đắm chìm trong sự yêu thương và dịu dàng của Bạc Cận Yến. Cô cho rằng mình đã được hưởng hết mọi sự tốt đẹp trên thiên đường. Cảm giác đó thật quá hạnh phúc, hạnh phúc đến mức cô cũng thường lo được mất.

Từ nhỏ cô đã trải qua quá nhiều khổ nạn. Thế cho nên khi bỗng nhiên nhận được ân huệ của thượng đế đã khiến cho cô cẩn thận tỉ mỉ nâng niu trong tay. Cô sợ mình

không cẩn thận đánh rơi vỡ tan mất, hoặc là sau một đêm tỉnh lại phát hiện đây chỉ là một giấc mộng.

Từ lúc trao nhau nụ hôn đầu xong Bạc Cận Yến lại càng ngày càng thân mật với cô hơn. Mặc dù hai người không có nói rõ với nhau, nhưng cả hai đều rơi vào tình yêu nồng nhiệt điên cuồng.

Hạ Miên không cần ngại trang đáng vẻ giống như một cô bé nhưng vẫn hiện ra khi ở bên anh. Cô thật như đã biến thành “Nhất Nhất” và có được sự hoạt bát của một cô bé mười bảy tuổi.

Lúc ấy, Bạc Cận Yến cũng đã mười chín tuổi, mới vừa học năm thứ nhất đại học. Mặc dù anh vẫn không quen biểu đạt và không thích nói chuyện như cũ. Nhưng lại tốt với Hạ Miên đến không thể chê được.

Anh cũng như những chàng trai bình thường khác, cũng làm một số việc lãng mạn ấm áp với cô gái mình “yêu mến”. Như đột nhiên xuất hiện đón Hạ Miên về nhà vào buổi tự học ban đêm, hoặc bỗng nhiên từ phía sau đi đến nắm lấy tay cô.

Còn làm bữa ăn sáng cho cô trước khi đi học. Vào ban đêm khi cô đang nhớ đến anh thì anh lại thần kỳ xuất hiện trước giường cô, rồi ôm cô ngủ. Cá tính lạnh lùng yên lặng không thích lời ngon tiếng ngọt của anh lại làm ra

những việc khiến cho cô cảm động hơn cả những điều có thể nói bằng lời.

Trong rạp chiếu phim mờ tối, bởi vì bọn họ coi bộ phim “Bản Năng” nên đã nảy sinh cảm xúc khao khát nóng bỏng xa lạ. Lúc đó Bạc Cận Yến nhiệt tình hô, thậm chí tay anh còn dịu dàng mơn trớn nơi riêng tư của cô. Hạ Miên không ngăn anh lại, cô chỉ ngoan ngoãn ôm lấy anh, si mê nhìn chàng trai mình yêu mến.

“Nhất Nhất, anh muốn có em.”

Khi đó Hạ Miên rất ngây thơ, ngây thơ đến mức xem sự ngọt ngào này có thể kéo dài thật lâu. Cho nên cô mới dễ dàng hiến dâng cho anh không chỉ là thân thể mà còn có trái tim đóng băng đã nhiều năm của cô.

Lúc ấy anh cũng rất cẩn thận, rất quan tâm khiến cơ thể cứng nhắc của cô hòa tan thành một vịnh nước xuân khao khát. Đến khi hai gò má của cô ửng đỏ quyến rũ anh mới mở hai chân cô ra từ từ tiến vào.

Bạc Cận Yến ngây ngô đi vào trong cơ thể cô. Hạ Miên ôm lấy anh đang ở trên mình vô cùng thỏa mãn. Cho dù trước kia cô đã trải qua bao nhiêu chuyện đau khổ thì giờ đây cũng tựa như không còn khó chịu nữa rồi.

Ít nhất, cô đã gặp được anh.

Bạc Cận Yến không giống như những chàng trai nóng vội gấp rút không đợi chờ được kia. Anh rất quan tâm đợi đến khi cô chịu được việc bị vật lạ tiến vào người mới từ từ di chuyển chậm rãi.

Gương mặt anh tuấn của anh đầy cảm dỗ. Đường nét nhấp nhô của cơ thể rất đẹp. Ngay cả tiếng nói cũng vô cùng cuốn hút “Đau không?”

Khi đó Hạ Miên đã mười tám tuổi. Nhưng cô lại biết rất ít về việc ân ái nam nữ. Cô chỉ nghe bảo lần đầu tiên rất đau, nhưng trên thực tế cũng không đến mức đau đớn như người khác đã nói. Ngược lại cô có một cảm giác hạnh phúc dạt dào nho nhỏ khó nói nên lời.

Cô đỏ mặt lắc đầu, vùi gò má mình vào cổ của anh, cọ cọ như một chú mèo con.

Anh lại cúi đầu cười khẽ bên tai cô, rồi lại nhẹ nhàng hôn xuống thái dương cô. Sau đó buông xuống chính là sự xâm lấn mạnh mẽ tràn đầy sức mạnh của anh.

Khoái cảm chìm ngập như những đợt thủy triều không ngừng dâng lên lại rút xuống, cuối cùng đã nhấn chìm cô hoàn toàn. Cô đã mất hết lý trí trong dư vị cao triều kia, đã hoàn toàn biến thành nô lệ của tình yêu.

Tình dục là một chuyện đáng sợ. Đàn ông sẽ ăn quen bén mùi. Còn phụ nữ thì lại xem như nó là bằng chứng

tình yêu.

Hạ Miên cảm giác được sự si mê của Bạc Cận Yến đối với mình. Thật ra đến bây giờ nghĩ lại đó cũng chỉ là cơn nghiện khi vừa nếm được trái cấm mà thôi. Cơ thể của thiếu nữ luôn luôn xinh đẹp, hương chi lúc ấy Bạc Cận Yến chỉ vừa đôi mươi. Cho dù ở mặt nào đi nữa thì đàn ông cũng rất dễ dàng ham muốn... Nhưng khi đó Hạ Miên không phân biệt được rõ ràng như thế.

Hai người càng ngày càng ngọt ngào. Thậm chí Bạc Cận Yến còn yêu thương cô hơn cả trước kia. Anh cũng không biết tiết chế chuyện tình cảm, thỉnh thoảng lại lộ liễu trắng trợn đến mức người lớn trong nhà đều chú ý thấy được sự thay đổi của hai người.

Vệ Cần cũng từng tận mắt chứng kiến Bạc Cận Yến đi ra khỏi phòng Hạ Miên vào lúc sáng sớm. Hơn nữa trên cổ Hạ Miên vẫn còn để lại dấu vết sau khi ân ái. Vệ Cần chỉ yên lặng đứng trước cửa nhìn Hạ Miên đang luống cuống tay chân, cuối cùng lại xoay người bỏ đi.

Bạc Cận Yến an ủi cô "Đừng lo, mẹ rất thích em, sẽ không phản đối chúng ta."

Sau đó đúng là Vệ Cần cũng không có phản đối. Chỉ có điều ánh mắt bà nhìn Hạ Miên càng lúc càng quái dị.

Nhưng việc này cũng chẳng hề ảnh hưởng đến nhu cầu

của Bạc Cận Yến. Có một lần đang trong lúc ân ái bỗng biên anh cầm cổ tay cô lên, nhẹ nhàng liếm trên vết sẹo bị bỏng "Còn đau không?"

Hạ Miên sững sờ nào dám nói thật "Ồ, cũng mười mấy năm rồi, sao còn đau được?"

Ngay lúc đó, ánh mắt của Bạc Cận Yến khiến Hạ Miên khó hiểu, lại càng thêm điên cuồng "Em, khiến anh hơi..."

Hơi cái gì thì anh lại không nói. Hạ Miên hỏi đến lại bị anh càng ra sức vận động. Cuối cùng hành hạ khi cô không còn sức để nói nữa, từ từ quên mất chuyện này đi.

Có người nói phụ nữ thông minh trong tình yêu chỉ khiến cho họ lo âu. Hạ Miên thừa nhận chính mình là như thế.

Khi cô tự cho rằng hai người yêu nhau sâu đậm nhất thì Bạc Cận Yến lại mang "Nhất Nhất" thật trở về. Chính là Thạch Duy Nhất, Nhất Nhất mà anh vẫn ngày nhớ đêm mong.

Trong nháy mắt Hạ Miên trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Cô đã bị dán lên tấm nhãn kẻ lường gạt nhưng cũng không giải thích gì cả. Bởi vì có nói gì thì cũng sẽ không được tha thứ, cũng sẽ không được tin tưởng nữa thôi.

Cho nên Hạ Miên không hề nói một lời khi đối mặt với sự chỉ trích của Vệ Cần.

Thật sự cô là giả, giả thì sẽ vĩnh viễn không thể nào thay thế được thật. Cô luôn luôn nhắc nhở mình không được quá nhập vai. Nhưng trong nhất thời xúc động cô đã quên mất tất cả lao vào yêu anh.

Mà anh, sao lại mang tình cảm cho đi thu về hoàn toàn dễ dàng đến thế, tìm được Nhất Nhất thật rồi là có thể toàn tâm yêu cô ta ư?

Sự đau đớn cứ như không chịu ngừng nghỉ. Hạ Miên cho rằng chuyện có tệ đến thế nào thì cũng chỉ bị phát hiện và đuổi khỏi nhà họ Bạc. Nào ngờ còn có một sự thật càng khiến cô không chịu nổi hơn.

Chính miệng Vệ Cần nói ra, Bạc Cận Yến đã đoán được cô không phải Nhất Nhất thật từ lâu. Cả trái tim của Hạ Miên cũng như ngừng đập.

Bạc Cận Yến vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng như cũ. Đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào cô, như có điều gì muốn nói rồi lại thôi. Lại giống như... không có cách nào giải thích.

Cuối cùng anh cũng chỉ hỏi cô mục đích thật sự cô đến nhà họ Bạc là gì?

Mục đích sao?

Hạ Miên s nghĩ thật lâu. Cô nên có mục đích gì đây? Chú thần bí chỉ kêu cô đến đây. Nhưng sau đó lại không có nhận được chỉ thị gì nữa cả. Rốt cuộc cô cũng không biết chú ấy là kẻ địch hay là bạn của nhà họ Bạc.

Cuối cùng Hạ Miên tức giận trả lời "Thế lực của nhà họ Bạc khiến tôi có thể mạnh mẽ hơn. Nhà họ Bạc có thể cho tôi nhiều tiền hơn, tôi sợ nghèo cũng sợ khổ thế thôi."

Lý do giả dối rõ ràng như vậy nhưng Bạc Cận Yến lại tin.

Hạ Miên nghĩ, cuối cùng cô ở trong lòng anh cũng không phải là cô bé Nhất Nhất ngây thơ thuần khiết kia rồi.

Nhưng phản ứng của Bạc Cận Yến lại khiến cho mọi người bất ngờ. Anh xé toang vế bề ngoài tỉnh táo trầm lặng của mình, thậm chí còn nổi điên không kiềm chế được đập vỡ toang chiếc bàn thủy tinh ở trong phòng khách.

Vệ Cần và Thạch Duy Nhất sửng sờ tại chỗ. Hạ Miên vẫn yên lặng nhìn anh. Lần đầu tiên Bạc Cận Yến mất đi khống chế lại giống như một con thú hoang cuồng bạo dữ tợn đáng sợ. Cuối cùng do Bạc Tự Thừa và thư ký Vương về nhà kịp lúc đã trói anh lại.

Thế nhưng cơn giận của anh vẫn còn sót lại không chịu tiêu tan. Cuối cùng chỉ la lên một chữ “cút” vô tình.

Đến bây giờ, Hạ Miên cũng không thể hiểu được Bạc Cận Yến. Nếu không thương, sao lại nổi cơn điên như thế? Nếu không yêu, anh cũng không phải trở nên tức giận căm hận đúng không?

Hơn nữa, Hạ Miên lòng rối như tơ vò. Cuối cùng là cô đã có sơ hở chỗ nào để anh nhìn ra được cô đang đóng giả Nhất Nhất chứ?

Hạ Miên cũng không phí tâm tìm kiếm đáp án cho những điều bí ẩn đó nữa. Kết cục của cô và Bạc Cận Yến nhất định chỉ là như vậy. Cho nên khi năm năm sau gặp lại, bị người đàn ông biến thái này bắt cóc hết lần này đến lần khác, cô chỉ còn lại sự mệt mỏi và chán chường mà thôi.

Cô không muốn dây dưa tiếp với Bạc Cận Yến. Tình yêu đã khiến cô mang nhiều thương thích, cô muốn đứng dậy làm lại từ đầu, quay trở về với Hạ Miên kiên cường trong quá khứ, đó mới thật là cô.

Hạ Miên lau khô nước mắt, ngẩng đầu nhìn thấy số thang máy đã dừng ở lầu một. Cô nghĩ lần này đã hoàn toàn kết thúc. Cô không chạm đến được người đàn ông

như Bạc Cận Yến. Cứ để cho anh nghĩ rằng Diệc Nam là con trai của cô và Mạc Bắc đi. Nếu như tương lai anh biết được thân thế của Diệc Nam... Quả thật Hạ Miên không dám nghĩ đến nữa.

CHƯƠNG 13

“Không sao chứ?” Thạch Duy Nhất không yên lòng nhìn người đàn ông bên cạnh. Đôi lông mày mảnh mai khẽ chau lại “Hình như tâm trạng hai ngày nay của anh không được tốt?”

Gương mặt lạnh lùng của Bạc Cận Yến hiện lên một sự phiền muộn. Nhưng giọng nói vẫn bình thản chẳng hề gợn sóng “Không có gì.”

Thạch Duy Nhất lăm lét nhìn anh trong giây lát. Cô hoàn toàn chẳng có cách nào với thái độ lạnh lùng xa cách này của anh. Bạc Cận Yến không thích nói chuyện, lại càng không thích phơi bày nội tâm của mình trước mặt người khác. Cô cũng không định hỏi tiếp nữa chỉ trực tiếp đi dạo mấy quây kệ.

Trong siêu thị rất đông người nhưng Thạch Duy Nhất lại hoàn toàn chẳng bị ảnh hưởng. Vì tránh việc bị nhận ra nên cô ta đã đeo kính mát, để mặt mộc, nhằm che bớt đi vẻ xuất chúng của cô.

Bạc Cận Yến yên lặng nhìn theo bóng lưng của cô bỗng lên tiếng “Duy Nhất.”

Thạch Duy Nhất “ừ” một tiếng vẫn không ngẩng lên. Sau đó xoay người giơ hai chai sữa tắm trong tay lên trước mặt anh “Chọn cái nào đây? Anh thích mùi gì?”

Trên gương mặt cô nở nụ cười hồn nhiên. Lời của Bạc Cận Yến sắp thốt ra bỗng nghẹn lại. Anh tiện tay chỉ một trong hai chai đó. Thạch Duy Nhất bỏ chai còn lại lên kệ, suy nghĩ trong chốc lát lại quay đầu nhìn anh “Gọi em là Nhất Nhất. Tại sao từ sau khi gặp lại anh đã gọi khác rồi

Cô không muốn suy nghĩ lung tung. Vốn chỉ là xưng hô nên tên gì cũng không quan trọng. Nhưng phản ứng mấy năm nay của Bạc Cận Yến thật khiến cô phải suy nghĩ nhiều. Nhất là...

Bạc Cận Yến không lên tiếng. Thạch Duy Nhất cũng không trông chờ vào câu trả lời của anh. Cô thân mật khoác lên cánh tay anh, kéo anh đi về phía trước.

Cô lại lấy một hộp trên kệ bỏ vào xe mua đồ. Hai gò má khẽ ửng hồng “Mua xong rồi.”

Bạc Cận Yến cau mày nhìn hộp bao cao su. Gần như không hề do dự cầm lên bỏ lại chỗ cũ.

Thạch Duy Nhất khó chịu đứng yên, ngón tay nắm chặt lại. Cô cảm giác toàn thân mình run lên như vừa có một luồng khí lạnh bao phủ lấy thân cô. Ngay cả linh hồn cô cũng run rẩy.

“Vì sao?” Tiếng nói của cô cũng run run mang theo vẻ khó tin.

Đôi mắt đen láy của Bạc Cận Yến lảng lảng nhìn cô “Không muốn làm trước khi kết hôn.”

Dù sao Thạch Duy Nhất cũng là con gái, lại kiêu căng từ nhỏ nên khó tránh việc tự ái mạnh mẽ “Bạc Cận Yến, rốt cuộc là anh không muốn làm trước khi kết hôn, hay là hoàn toàn không muốn làm với em?”

Bạc Cận Yến sa sầm mặt liếc cô. Sau đó xoay người đi về phía quầy thu ngân.

Vành mắt Thạch Duy Nhất đỏ lên. Từ khi gặp lại đến giờ đã năm năm trôi qua, ngoại trừ việc nắm tay ra bọn họ chẳng làm gì cả. Ban đầu là cô mặt mỏng xấu hổ, cũng biết tính cách của Bạc Cận Yến không quen biểu đạt nội tâm. Cho nên cô vẫn chờ, dù sao khi yêu nhau nồng nàn thì cũng sẽ tự nhiên xảy ra thôi.

Nhưng mà, họ không có...

Thậm chí Bạc Cận Yến cũng chưa hề chủ động nắm

Ai tin được một đôi tình nhân ở bên nhau năm năm nhưng lại không xảy ra bất cứ chuyện gì chứ. Thậm chí thỉnh thoảng hôn nhau cũng là do cô chủ động, hơn nữa chỉ dừng ở mức chạm lên môi của anh.

Nhìn theo bóng lưng to lớn của Bạc Cận Yến, tâm tình bị đè nén của Thạch Duy Nhất lại bùng nổ trong nháy mắt. Cô trực tiếp đến kéo thẳng anh đi ra ngoài.

Khi ra đến quảng trường bên ngoài siêu thị, sắc mặt Bạc Cận Yến rất khó coi, nhanh chóng rút tay ra khỏi tay cô.

Thạch Duy Nhất đã giận đến mức hết biết nói gì. Nhưng ngược lại cô có thể bình tĩnh chất vấn anh "Bạc Cận Yến, anh nói cho em biết. Có phải anh yêu... "

Cái tên kia cô bị mắc nghẹn lại trong cổ họng. Có lẽ do tiềm thức cô không hề muốn đối mặt với Hạ Miên.

Bạc Cận Yến yên tĩnh trong giây lát, bỗng cất giọng nói trầm ấm "Phải"

Thạch Duy Nhất ngược mắt nhìn anh không dám tin. Thế mà anh lại thản nhiên thừa nhận. Dòng nước mắt trong suốt của Thạch Duy Nhất tức tốc trào ra "Vậy sao anh lại cùng em...? "

Bạc Cận Yến cúi đầu nhìn cô, rồi giơ tay lên vuốt đỉnh đầu cô "Anh xin lỗi. Tất cả đều là lỗi của anh. Người đàn ông như anh không đáng được em yêu."

Cũng không đáng được cô ấy yêu.

Thạch Duy Nhất nhìn người đàn ông anh tuần trước mắt. Từ thuở bé thơ anh đã là mơ ước của cô. Cô vẫn kỳ

vọng có thể trùng phùng với anh. Trong suốt quá trình trưởng thành cô chưa bao giờ có khoảnh khắc nào thôi mơ mộng về hình ảnh hai người gặp lại.

Khi cô tận mắt thấy được cậu bé tự kỷ trong trí nhớ đã trở thành một chàng trai cao lớn rắn chắc, gương mặt góc cạnh lạnh lùng sâu sắc. Trong sâu tận nội tâm cô như có một điều gì đó lằng lằng nở rộ, một âm thanh ngọt ngào khiến cô vui mừng

Thật may quá, thì ra cậu bé cô thích vẫn tìm kiếm mình.

“Vậy sao anh còn muốn tìm em?” Thạch Duy Nhất nức nở. Cô không thể tin tất cả cũng chỉ là ảo giác của cô từ đầu đến cuối.

Đôi môi mỏng của Bạc Cận Yến khẽ mấp máy “Là mẹ anh tìm em, không phải anh.”

Tia hi vọng mỏng manh cuối cùng của Thạch Duy Nhất cũng tan vỡ. Cô đã nghe Vệ Căn nói, ngay từ đầu Bạc Cận Yến cũng đã biết Hạ Miên là giả. Nhưng chẳng những anh không vạch trần Hạ Miên, còn để cho Hạ Miên bình yên sống trong nhà họ Bạc sáu năm.

Hơn nữa bây giờ anh nói người tìm mình không phải là anh. Như vậy nói đúng ra, cho dù anh biết trong nhà mình chính là “Nhất Nhất” giả nhưng cũng không muốn đi tìm “Nhất Nhất” thật ư?

Nhưng cuối cùng sao anh lại cam lòng để Hạ Miên đi?

Thạch Duy Nhất nghĩ mãi không rõ. Mà càng không rõ thì cô càng không cam lòng "Nếu anh yêu cô ta thì tại sao lại muốn đuổi cô ta đi? Còn năm năm nay... anh..."

"Đây là chuyện của anh." Bạc Cận Yển lạnh lùng cắt đứt lời nói của cô, chỉ nhấn mạnh "Dù thế nào đi nữa thì cũng là anh có lỗi với em, đáng ra anh phải nên nói cho em biết sớm. Nhưng hiện tại anh thật không thể lừa em được nữa. Duy Nhất, dù cho anh và cô ấy đã xa nhau năm năm; Dù cho biết cô ấy đã có con với người khác. Nhưng anh vẫn không thể buông cô ấy xuống được. Anh không có cách nào sống chung với ai khác. Anh xin lỗi."

Vẻ mặt Thạch Duy Nhất đình trệ ngơ ngẩn nhìn anh.

Bạc Cận Yển nhìn cô với vẻ mặt bình tĩnh trấn định "Anh yêu Hạ Miên, yêu ngay phút giây đầu tiên gặp cô ấy."

Quả thật giờ phút này Thạch Duy Nhất không biết nên khóc hay cười. Lần đầu tiên Bạc Cận Yển nói nhiều với mình như thế, nhưng châm chọc lại là nói chia tay. Hơn nữa còn nói với mình anh yêu người phụ nữ khác biết bao nhiêu!

Trái tim cô đau như muốn vỡ tan tành. Cô gơ tay chùi đi nước mắt, quật cường ngược nhìn người đàn ông trước mặt "Ở nơi công cộng mà anh lại muốn nói những điều này ư? Xin lỗi, em không có để đuổi đi như Hạ Miên. Bất kể giữa anh và cô ấy có chuyện gì, cũng không cần biết

anh có nỗi khổ tâm gì phải buông tay để cô ấy đi. Nhưng nếu chúng ta đã đính hôn, Bạc – Cận – Yến anh chính là vị hôn phu của em. Em sẽ không dễ dàng buông tay. Em không phải là anh, càng không phải là Hạ Miên, em chỉ biết phải giành lấy thứ mình muốn.”

Cô nói xong cũng không buồn để ý đến dáng vẻ không vui và đôi chân mày của Bạc Cận Yến, xoay người đi thẳng ra bãi đậu xe “Em có lòng tin sẽ khiến anh quên đi người phụ nữ kia.”

Bạc Cận Yến trầm mặc ngồi trên băng ghế dài tại quảng trường nhìn phương xa đến xuất thần. Quên đi Hạ Miên ư? Thật có thể sao? Nếu như có thể thì cũng không vừa nghe đến cô ấy có con với người khác đã rối loạn cả lên...

“Chú ơi!”

Một tiếng nói êm ái vang lên cắt ngang suy nghĩ của anh. Bạc Cận Yến quay đầu nhìn vào đôi mắt to đen láy trong veo. Một cậu nhóc đeo chiếc ba lô hoạt hình đang ngẩng cái đầu nho nhỏ ngồi song song với anh trên băng ghế. Anh cũng không biết cậu nhóc này đã xuất hiện từ lúc nào.

Bạc Cận Yến nhìn đứa trẻ trước mắt chỉ cảm thấy đau đầu. Trước giờ anh cũng chưa nhớ được khuôn mặt đứa bé nào cả. Trong mắt anh, hầu như trẻ con nào cũng giống nhau. Nhưng cậu nhóc trước mặt anh lại khiến anh có ấn tượng rất sâu sắc.

Chẳng lẽ bởi vì nó là con của Hạ Miên và người khác sao?

Bạc Cận Yến cất giọng lạnh lùng hỏi cậu nhóc đang ngửa đầu cười với mình “Làm gì?”

Diệp Nam nắm bàn tay nhỏ bé ngời nhích vào gần anh “Con, con không tìm được bà nội.”

Bạc Cận Yến đoán rằng cậu nhóc này bị lạc khi đi siêu thị với mẹ

Anh quan sát cậu nhóc đang nở nụ cười thơ ngây trong giây lát. Bỗng nhiên khóe môi lại nhếch cười rồi nói “Đâu có liên quan gì đến chú?”

Tựa như Diệp Nam chẳng hề khiếp sợ phản ứng như thế của anh. Cậu chỉ chu chu chiếc mồm nhỏ nhắn, cúi đầu xoắn mấy đầu ngón tay mũm mĩm vào nhau “Chú ơi, chú xấu tính quá. Sao lại thích gây lộn với người khác vậy chứ? Ở nhà thì gây ầm ĩ với mẹ con, ở siêu thị lại gây ầm ĩ với dì xinh đẹp. Chú như vậy không được ai thích đâu. Bây giờ còn muốn gây với một đứa bé như con sao?”

Bạc Cận Yến trở mắt nhìn cậu nhóc.

Diệp Nam nói tiếp “Nhưng mà con không ghét chú. Cho nên chú sẽ tốt với Diệp Nam hơn đúng không? Như vậy con có thể suy nghĩ sẽ làm bạn với chú. Cho dù chú có bị mọi người chán ghét thì vẫn còn có Diệp Nam thích chú

đó.”

Chân mày đáng núi của Bạc Cận Yến chau chặt mang tâm trạng thất thường nhìn cậu nhóc đang đông dài phiền phức kia.

Rõ ràng là ồn ào chết được. Rõ ràng là con trai của Hạ Miên và người khác. Rõ ràng... Đáng vẻ chẳng đáng yêu chút nào. Nhiều lý do để chán ghét đến thế nhưng sao anh lại không thể ghét nó? Thậm chí còn hơi thích thằng nhóc này.

CHƯƠNG 14

Bạc Cận Yến không hề thay đổi sắc mặt nhìn cậu nhóc bên cạnh. Cỗ bóp chết đi sự mềm mại sinh sôi bùng trào dâng trong tận đáy lòng. Anh nghiêng đầu sang chỗ khác tránh không nhìn thẳng vào vẻ mặt thiết tha của cậu nhóc.

Diệc Nam nhìn chú xấu tính không nói lời nào lại nhích gần vào anh hơn. Cậu nghiêng đầu tò mò đánh giá anh: “Chú ơi, sao chú không nói gì vậy?”

Bạc Cận Yến trả lời rất dứt khoát “Không muốn nói chuyện với con nít.”

“Tại sao?” Diệc Nam rất cố chấp. Tựa như cậu rất tự tin sẽ tạo được mối quan hệ với chú này.

Bạc Cận Yến cúi kính quay đầu. Thằng quỷ nhỏ này nhất định là di truyền từ Mạc Bắc. Hạ Miên không thể nào đáng ghét đến thế! Anh nói bình tĩnh “Bởi vì con ồn ào quá, yên tĩnh chút đi!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Diệc Nam há hốc thành hình chữ O. Sau đó ngoan ngoãn ngậm miệng lại không dám lên tiếng nữa.

Bạc Cận Yến yên tĩnh ngồi nguyên, mới vừa thanh tịnh được trong giây lát thì ống tay áo vest lại bị khẽ lồi lồi kéo kéo. Anh sa sầm mặt nhìn sang, chỉ thấy cậu nhóc giơ bàn tay mũm mĩm hết khoa tay đến múa chân. Đôi mắt to đen vừa sáng lại vừa tròn.

Bạc Cận Yến nhìn không hiểu cậu đang khoa tay múa chân nói gì “Nói chuyện.”

Lúc này Diệc Nam mới hớn hở dựa vào cánh tay anh. Ánh mắt cũng mừng rỡ chớp chớp “Chú ơi, chú dẫn con đi tìm bà nội được không? Hoặc là tìm mẹ cũng được. Con sợ bị người xấu bắt cóc. Nể mặt mới vừa rồi con đã ngoan ngoãn nghe lời, chú dẫn con đi được không?”

Chân mày của Bạc Cận Yến nhướng lên nhìn bàn tay bé nhỏ đang ôm lấy cánh tay mình. Đầu ngón tay múp míp còn đang bầu thật sâu vào tay áo anh. Cơ thể cậu nhóc chạm vào thân thể anh mềm mại đến khó tin, thật như nếu khẽ chạm vào sẽ tan đi mất.

Anh lại nhớ đến Hạ Miên, cho nên ...

“Gọi điện thoại cho mẹ con hỏi cô ấy đang ở đâu.” Bạc Cận Yến đưa di động cho cậu nhóc. Sau đó kín đáo theo dõi cậu.

Hai tay Diệc Nam cầm lấy điện thoại di động, ngón tay bé nhỏ cứ bấm từng số từng số. Bạc Cận Yến nhìn dáng vẻ ngây thơ của cậu cũng không nhịn được phì cười. Nhưng khi thấy vẻ mặt cậu bé nghi ngờ nhìn mình thì lại sa sầm nét mặt.

Diệc Nam gọi cho Hạ Miên hỏi được địa chỉ của cô. Sau đó Bạc Cận Yến lại nhanh chóng lái xe “Đi theo”

Diệc Nam xách chiếc balo nhỏ nhỏ nhảy xuống khỏi băng ghế, đuổi theo thật nhanh. Cậu vươn bàn tay nhỏ bé bắt lấy bàn tay thon dài của Bạc Cận Yến.

Bạc Cận Yến “...”

Anh từ từ cúi đầu để bàn tay của cậu bé nắm lấy tay mình. Đầu ngón tay mềm mại quấn quanh ngón trỏ của anh. Đôi mắt trong veo đầy mong đợi và ngây thơ của trẻ con khiến anh bỗng nảy sinh một cảm xúc như... ảo giác.

Anh nghiêng đầu quay sang chỗ khác, trong đôi mắt đen sâu thẳm dần dần tràn đầy sự dịu dàng ấm áp.

Hai bóng dáng một lớn một bé tay trong tay đi về phía

trước. Bạc Cận Yến xoay đôi chân dài đi từng bước. Còn Diệc Nam thì gần như lão đạo chạy theo anh. Cuối cùng Bạc Cận Yến khẽ cúi đầu nhìn cậu, rồi lại giơ cánh tay ra ôm cơ thể mềm mại của cậu lên “Phiền phức quá.”

Diệc Nam lại cười híp mắt ôm lấy cổ Bạc Cận Yến, ngả chiếc đầu nhỏ gối lên bả vai anh “Chú ơi đến đó không gây nhau với mẹ cháu nhé! Nếu chú không làm mẹ giận, con sẽ nói cho chú biết một bí mật.”

Bạc Cận Yến khinh thường lườm cậu rồi lại vỗ vào chiếc hông căng tròn của Diệc Nam “Con khẳng định chú sẽ hứng thú với bí mật của con sao?”

Hạ Miên kết thúc việc chụp hình tại studio là trở về ngay. Trên đường cô còn mua không ít thức ăn để về chuẩn bị nấu cho Diệc Nam. Cô chỉ nghĩ Diệc Nam vẫn đi cùng Mạc Bắc nên khi nghe tiếng chuông cửa vang lên cô lại cầm theo chiếc sạn đi ra mở cửa.

Vừa mở cửa đã đụng ngay đôi mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ. Cô kinh ngạc nhìn Bạc Cận Yến và càng kinh hãi hơn khi nhìn thấy bàn tay to lớn của anh đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con trai.

Trên tay Diệc Nam còn cầm một túi mua hàng có bao kẹo đầy màu sắc rực rỡ.

“Mẹ” Diệc Nam vui sướng bổ nhào vào Hạ Miên, ôm lấy eo cô làm nũng “Con đói

“Ừ, có cơm ngay thôi.” Hạ Miên mỉm cười ôm lấy con trai. Khi nhìn lại Bạc Cận Yến thì thêm phần lúng túng.

“Sao anh lại ở cùng với Diệc Nam?”

Bạc Cận Yến bị Hạ Miên nhìn bằng đôi mắt đề phòng khiến vẻ mặt càng thêm lạnh lùng “Con của em đi lạc bị anh nhặt được.”

Hạ Miên quay sang nhìn Diệc Nam dò hỏi. Diệc Nam đang nhai nhóp nhép chocolate cũng gật đầu như giã tỏi “Con và bà nội đi siêu thị thấy chú đang cãi nhau với dì xinh đẹp nên con tò mò đi xem. Thế là lạc với bà nội.”

Bạc Cận Yến “...”

Hạ Miên khoanh tay lại thản nhiên nhếch môi, trong giọng nói còn đầy vẻ chế nhạo “Thật bất ngờ! Nhân vật tầm cỡ như Bạc tiên sinh lại đi cãi nhau ở siêu thị.”

Bạc Cận Yến cảm thấy mình như bị thằng quỷ nhỏ này gài bẫy. Sao anh lại không nhớ ra việc phải hỏi tại sao cậu nhóc này lại lạc bà nội chứ?

Anh hơi mất tự nhiên chuyển ánh mắt, lại nói “Mời anh ăn cơm đi.”

Hạ Miên sửng sốt, còn chưa kịp nói “sao phải mời” thì đã bị anh khoác lên vai mạnh mẽ ôm vào trong ngực bước vào nhà.

Lồng ngực rắn chắc của anh dính sát vào bộ ngực mềm mại của cô. Hạ Miên chỉ cần hơi ngẩng đầu là sẽ thấy được góc cạnh dưới khuôn mặt anh. Cô cup mắt không dám ngẩng đầu. Cố gắng hết sức vùng vẫy vài cái nhưng vẫn không thể thoát khỏi lồng ngực của anh. Hạ Miên tức giận ngược mắt nhìn anh chằm chằm “Bây giờ không bắt cóc nữa mà chuyển sang đến nhà cướp bóc rồi hả?”

Bạc Cận Yến chau đôi môi lên, cúi người khế mập mờ bên tai cô “Cướp sắc.”

Chẳng biết bàn tay của anh đã từ trên vai lướt xuống vòng eo thon của cô vuốt ve nhẹ nhàng từ lúc nào. Còn mơ hồ luồn vào trong th lưng chạm vào đường nét của chiếc quần lót bên trong.

Hạ Miên giận đến tái mặt. Gương mặt nóng đến sắp bốc khói. Cô vung cánh tay hung hăng đánh lên ngực của anh.

Bạc Cận Yến lại thuận thế bóp chặt lấy vòng eo của cô, cúi đầu hôn lên vành tai cô, rồi nói phũ phàng “Con của em đang nhìn. Ngoan đi.”

Hạ Miên nghiêng đầu quả nhiên nhìn thấy Diệc Nam đang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chằm chằm vào bọn họ. Còn nói với Hạ Miên rất lo lắng “Mẹ đừng ăn hiếp chú. Chú là người tốt đã giúp đưa con về nhà.”

Hạ Miên nhìn ánh mắt khiêu khích của Bạc Cận Yến thì càng tức giận hơn. Cuối cùng là ai ăn hiếp ai chứ?

Diệc Nam nhìn thấy tình hình chuẩn bị chiến tranh của mẹ và chú lại càng lo sợ bất an. Cậu đi đến nắm tay Bạc Cận Yến dắt vào trong nhà “Chú còn mua kẹo cho con, con muốn mời chú ăn cơm.”

Hạ Miên cắn môi, bàn tay nắm cái sạn càng chặt. Cô vô cùng lo sợ Bạc Cận Yến đến gần con trai. Nhưng hết lần này đến lần khác tình cảm giữa anh và con trai lại tốt đến thần kỳ. Rõ ràng chỉ gặp qua một lần thôi. Chẳng lẽ điều này chính là ...

Hạ Miên lắc đầu không dám suy nghĩ lung tung tiếp nữa. Cuối cùng Bạc Cận Yến vẫn được ở lại dùng cơm như ý nguyện. Khi Hạ Miên bận rộn làm bếp thì anh với Diệc Nam chơi điện tử bên ngoài. Nhưng cậu nhóc lại chẳng hề cho anh chút mặt mũi nào cả. Cậu luôn so sánh giữa anh và Mạc Bắc.

“Chú ơi chú ngốc quá, vòng này mà cũng không qua được.”

“Ôi, chú lại chết nữa! Ba con chỉ cần đánh một lần là qua vòng.”

“Chú, không phải chơi như vậy.”

Bạc Cận Yến sa sầm mặt, sau đó ném lại tay cầm điện tử cho cậu nhóc đi thẳng vào phòng bếp giúp nấu n.

Hạ Miên nghe thấy tiếng cửa bị mở ra. Tiếng bước chân trầm ổn chỉ vang lên khe khẽ trên sàn nhưng cô lại có thể nghe thấy vô cùng rõ ràng. Động tác tay cũng không tự chủ chậm lại.

Lòng ngực ấm áp của người đàn ông dán phía sau cô. Hai cánh tay kiên cố ôm cô thật chặt, hơi thở nặng nề phả lên cổ cô "Cho đến bây giờ anh cũng không biết em lại biết nấu ăn đấy."

Giọng điệu này quá chua xót khiến Hạ Miên cũng hơi hoảng hốt không tự giác.

Cô theo quán tính muốn thoát khỏi ngực anh. Thế nhưng anh lại hơi đau lòng ôm cô càng chặt. Lòng bàn tay dứa khoát nắm lấy bộ ngực đầy đặn của cô khiến cô không thể nào thoát được.

"Anh nhớ em."

Hạ Miên nhìn xuống bàn tay trắng nõn kia đang dịu dàng ôm lấy ngực mình. Giọng nói của anh thật giống như ma chú không thể xóa đi. Nó cứ tần mần tỉ mỉ du dương lọt vào tai cô.

“Năm năm nay em đi đâu? Anh tìm em lâu lắm”

Cánh môi của anh lướt lên chiếc cổ nõn nà của cô. Mùi hương thơm mát của Hạ Miên khiến anh khó tự chủ.

Bạc Cận Yến đưa tay nâng cằm cô lên, rồi quay đầu cô hơi lệch nhìn vào mắt mình. Anh từ từ cúi đầu ngậm lấy cánh môi mềm mại “Em nhớ anh không?”

Giọng nói thâm tình, hơi thở quen thuộc. Hạ Miên từng bị người đàn ông này khiến mình mù quáng tất cả. Cô đã đợi trong địa ngục tăm tối rất lâu, là người đàn ông này đã cho cô hi vọng nhưng cuối cùng lại vô tình lạnh lùng phá hủy hi vọng đó của cô.

Hương thơm thanh mát của anh tràn ngập cả nụ vị giác của cô. Đầu lưỡi của anh trên choker không ngừng trong miệng. Anh xúc động ôm siết cô lại, yêu mến nâng niu tựa như cô là một món bảo vật đã mất lại tìm về được.

Nhưng Hạ Miên mở to đôi mắt nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp của anh. Sau tích tắc cô quyết cắn chặt hàm răng. Dục vọng đang sôi trào nóng bỏng bị dập tắt.

Nhưng bất ngờ là Bạc Cận Yến lại không lui ra khỏi miệng cô. Anh vẫn giữ chiếc cằm thon của Hạ Miên, càng ngấu nghiến mút lấy môi cô. Vị tanh lan tràn trong miệng của cả hai, trong hỗn hợp nước còn có một màu đỏ nhạt nhợt.

CHƯƠNG 15

Lưỡi của anh không ngừng trêu chọc qua lại trong miệng cô. Bàn tay to lớn lại càng giữ vững tại eo không cho phép cô né tránh.

Khuôn mặt Hạ Miên ửng đỏ, cánh mũi khẽ phập phồng không ngừng thở gấp. Anh giống như muốn hút hết sạch sẽ không khí trong lồng ngực cô vậy. Sức lực vừa hăng hái vừa cuồng nhiệt tuyệt đối không hề giống dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng bình thường.

Mỗi câu nói của Bạc Cận Yến đều khiến Hạ Miên sợ sệt. Cô không dám dễ dàng tin tưởng anh nữa, càng không dám suy nghĩ sâu vào hàm nghĩa đang ẩn giấu trong lời nói kia.

Người như cô chưa từng được hưởng thụ qua sự ấm áp. Nên một khi có một chút hơi ấm sẽ khiến cô không ngừng nhích đến gần anh ngay. Cô hận mình không thể điều chỉnh tình cảm, cứ dẫn thân vào đó.

Tình yêu khi còn trẻ đã cho cô biết một thế giới hoàn toàn xa lạ. Trong đó có hạnh phúc, có sự tươi đẹp, có những thứ khi còn nhỏ cô đã bị mất đi lại được người đàn ông dịu dàng trước mắt lấp đầy.

Thậm chí cô nghĩ vì người đàn ông này cô sẽ không

báo thù nữa, chỉ làm một cô gái thanh khiết dịu dàng của anh.

Muốn cùng anh sánh tựa trời đất, sinh ra một đứa con sống hết quãng đời còn lại.

Nhưng sự thật đã hung hăng cho cô một cái tát. Để cuối cùng cho cô học được việc ... Đối, mặt, với, hiện, th

Kinh nghiệm năm năm nay đã khiến cô phủ thêm một lớp cho chiếc áo ngoài "Hạ Miên". Cô đã không còn là thiếu nữ hạnh phúc ngây thơ khờ dại mơ mộng hão huyền. Tình yêu đối với cô đã chẳng còn quan trọng từ lâu.

Bạc Cận Yến thỏa mãn ước mong mới chịu rời khỏi miệng cô. Anh liếc nhìn gương mặt cô một cách sâu xa.

Không có giận dữ, không có căm phẫn, ngay cả thẹn thùng và say đắm cũng không còn sót lại chút gì. Đôi mắt cô bình tĩnh không hề gợn sóng khiến trái tim anh đau nhói. Cuối cùng Bạc Cận Yến cũng ý thức được trước mắt mình đã không còn là Nhất Nhất khi xưa.

Cho dù là Nhất Nhất giả hay là Hạ Miên thật cũng sẽ không còn dùng ánh mắt si mê nhìn anh nữa.

Phát hiện ra điều này khiến sự tự tin năm chắt toàn cục trong tay từ trước đến giờ của anh xuất hiện chút bối rối.

Anh siết chặt bờ eo cô lại rồi khẽ cất giọng nói thì thầm “Chúng ta làm lại từ đầu em nhé?”

Hạ Miên nhìn món gà đang xào trong chảo đã lâu. Vốn là món cánh gà vàng ươm đã biến thành cháy đen gắt mũi. Cả căn phòng đều ngợp mùi cháy khét.

Cô từ từ đặt lên ngón tay thon dài của anh rồi đẩy ra. Cuối cùng lại xoay người nhìn anh chăm chú “Nhưng tôi không muốn, làm sao đây?”

Bạc Cận Yến lẳng lẳng nhìn cô, đôi mắt sắc bén “Em nói dối.”

Hạ Miên không kiềm chế được cười khẽ ra tiếng, nhìn anh bồn chột “Anh cảm thấy mình hiểu tôi lắm sao? Anh hiểu được là... Nhất Nhất giả của tôi. Còn Hạ Miên thật sự thì anh hiểu được gì?”

Bạc Cận Yến không nói gì thêm, chỉ có ánh mắt phức tạp quan sát cô. Đôi mắt đen kia sâu thăm thăm khiến Hạ Miên tự nhiên bị cuốn hút vào đó. Tựa như trong đó chất chứa rất nhiều thông điệp mà cô không tài nào hiểu được.

Hạ Miên chuyển tầm nhìn, mang cánh gà cháy khét vớt vào sọt rác. Chỉ để cho a một bóng lưng xa lạ đang bận rộn: “Bạc tiên sinh còn chưa từng thưởng thức qua món ăn tôi nấu. Chút nữa hãy thử xem, Mạc Bắc và Diệc Nam đều khen ngon.”

Bạc Cận Yến yên lặng đứng sau lưng cô, trên gương mặt tuần tú nồng nàn màu sắc cô đơn.

Lúc ăn cơm Diệc Nam kiên trì muốn ngồi bên cạnh Bạc Cận Yến. Hạ Miên không thích con trai quá thân với anh. Nhưng cậu nhóc có nhiều lý do và nói năng lại chính xác “Chú là khách, con muốn tiếp đãi chú thật tốt.”

Trong lòng Hạ Miên luôn mơ hồ bất an chỉ im lặng quan sát hành động của hai người. Từ nhỏ Diệc Nam đã ở cùng Mạc Bắc, tính cách cũng kế thừa sự nhiệt tình lạc quan của anh ta. Nhưng cậu cũng không dễ dàng thân thiết với người lạ nào đến vậy.

Cậu nhiệt tình với Bạc Cận Yến lạnh lùng khác hẳn với người bình thường.

Diệc Nam gấp thức ăn cho Bạc Cận Yến lại dặt dờ tỉ mỉ “Chú ơi ăn cái này đi, đừng xấu hổ, con sẽ tiếp đãi chú thật tốt.”

Thái dương Hạ Miên nháy nháy. Bạc Cận Yến biết xấu hổ ư?

Hạ Miên nhìn Diệc Nam phức tạp “Con yêu, chú không thích ăn cà chua.”

Bạc Cận Yến khẽ nhướng đôi mắt đen láy nhìn cô như có điều suy nghĩ.

Vẻ mặt Hạ Miên cứng đờ giả vờ như không thấy dòng chảy ngầm đang bắt đầu cuộn lên trong mắt anh. Nhưng Diệc Nam tò mò nheo nheo mắt quay chiếc đầu nhỏ sang “Sao mẹ lại biết rõ vậy?”

Hạ Miên cúi đầu ăn cơm, đôi lông mi dày khẽ run “Mẹ đoán.”

Diệc Nam chu chiếc miệng nhỏ nhắn không để ý đến phản ứng của Hạ Miên nữa. Cậu lại gấp vài miếng cà chua bỏ vào chén của Bạc Cận Yến, còn nói như ông cụ non “Chú không được kén ăn. Ba con nói ăn nhiều cà chua có thể bổ sung vitamin và sẽ thông minh hơn.

Bạc Cận Yến nghe nhắc đến tên Mạc Bắc lại cảm thấy không thoải mái. Anh im lặng nhìn cậu nhóc trước mặt. Khi nhìn lại màu đỏ au trong chén mình thì tâm tình càng thêm tồi tệ “Ý của con là chú không đủ thông minh?”

Diệc Nam chớp chớp đôi mắt to, giật mình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên “Chú chơi điện tử cũng đánh không lại con. Con chỉ mới là một đứa bé chưa đến năm tuổi...”

Ngụ ý là: Vẫn đề rõ ràng như vậy còn phải hỏi ư? Sự thông minh của mình còn thua cả một đứa bé vừa hơn bốn tuổi thôi đấy. Trong nháy mắt mặt của Bạc Cận Yến hoàn toàn đen sì. Chút xíu thiện cảm đối với cậu bé này mất sạch trong phút chốc.

Hạ Miên nghe lời nói ngây thơ của con trai cũng không kiềm chế được cười phì ra tiếng. Bạc Cận Yến ảm đạm liếc

nhìn cô. Hạ Miên lập tức ngồi nghiêm chỉnh “Trẻ con nói năng không biết suy nghĩ.”

“Cám ơn” Bạc Cận Yến vẫn tao nhã nuốt xuống thức ăn của Diệc Nam gắp cho mình. Còn “đáp lễ” lại cho cậu nhóc không ít rau diếp.

Nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệc Nam lập tức tắt ngúm.

“Không được kén ăn.” Vẻ mặt Bạc Cận Yến tràn ngập hứng thú nhìn Diệc Nam, cười vô cùng thanh khiết ngây thơ “Ăn nhiều rau thì càng thông minh, sẽ lợi hại hơn bây giờ nhiều.”

Diệc Nam lắc lắc khuôn mặt nhỏ đấu tranh với mấy cọng rau diếp trong chén. Trong lòng cậu buồn bực vô cùng. Cuối cùng sao chú lại thấy được mình không thích ăn rau sống vậy chứ?

Vất vả lắm mới ăn xong CƠM NƯỚC, Hạ Miên lại không nhận được ý nghĩ muốn đuổi Bạc Cận Yến đi. Nhưng Diệc Nam lại lôi kéo Bạc Cận Yến cùng nó chơi món đồ chơi lắp ráp mà anh vừa mới mua cho nó. Hạ Miên cũng chẳng có cơ hội cất lời.

Khiến cho Hạ Miên bất ngờ chính là người như Bạc Cận Yến lại chịu chú tâm ngồi trên thảm nghiên cứu bản vẽ với trẻ con. Sau đó từng bước từng bước ngắm nghía từng bộ phận trò chơi lắp ráp

Hạ Miên ngồi bên cạnh nhìn đến ngủ gật. Cuối cùng không chịu nổi gục luôn trên ghế salon.

Đến khi cô hơi có ý thức lại thì dường như đã nhiều giờ trôi qua, bên tai im ắng không hề có tiếng vang nào nữa.

Cô mở mắt nhìn trần nhà, thật lâu mới cảm nhận được mình đang nằm trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ. Ánh sáng thừa thớt chiếu vào từ cửa sổ, thì ra trời đã hoàng hôn rồi.

Ngoài phòng rất yên tĩnh không có tiếng cười đùa của trẻ con. Hạ Miên xoa trán rồi chống nệm chuẩn bị ngồi dậy. Lúc này cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Bạc Cận Yển mặc áo sơ mi trắng tinh phẳng phiu đi vào. Mái tóc đen nhánh càng tôn lên gương mặt trắng trẻo như ngọc của anh. Ánh mắt anh trầm tĩnh chậm rãi dừng trên khuôn mặt cô, cuối cùng cũng bước đến bên cô.

Tay Hạ Miên chống lên nệm không tự giác nắm chặt lại “Diệc Nam đâu?”

Anh đi đến trước mặt cô. Hai tay cắm vào túi quần, lúc này mới cất giọng không nhanh không chậm “Ngủ thiếp rồi.”

Hạ Miên cảm thấy càng thêm hoảng hốt. Cô cảm giác

trong không khí tràn ngập một hơi thở quái dị. Cô vén chăn chuẩn bị đứng lên "Tôi đi xem nó, anh có thể về rồi."

Bạc Cận Yến không trả lời ngay, chỉ bước lên trước một bước, hai chân thon dài bỗng quỳ lên giường.

Hạ Miên lùi về sau theo bản năng lại bị tay anh ôm lấy eo mình. Khoảng cách của anh và cô quá gần, sóng mũi kề sát vào hơi thở đang rối loạn của cô.

"Em sợ ở bên anh một mình?"

Trái tim Hạ Miên đập ngày càng loạn nhịp. Nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh không hề manh động. Cô bướng bỉnh ngẩng đầu trơ mắt nhìn anh "Anh nghĩ nhiều quá rồi. Tôi không sợ, mà là ghét.

Lông mày đáng núi của Bạc Cận Yến hơi nhíu lại nhưng không hề tức giận. Anh chỉ đưa tay nắm lấy cằm của cô điều chỉnh cho cô nhìn thẳng vào mắt anh "Thằng nhóc thật sự là con của Mạc Bắc?"

Con người sáng ngời của Hạ Miên co lại kịch liệt, cố gắng kiềm chế sự lạnh lẽo đang sinh sôi trong tận đáy lòng. Cô kiên định gật đầu "Đúng."

Bạc Cận Yến nhếch khóe môi. Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi mềm mại của cô. Giọng nói khàn khàn mê hoặc "Hạ Miên, em nghiên nói dối rồi hả?"

Bên tai Hạ Miên chỉ có tiếng tim đập kịch liệt của mình. Cô cũng không cam chịu yếu thế nhìn thẳng vào người đàn ông khí thế hơn người và đáng vẻ bí hiểm trước mắt. Cô lại nói "Tôi không biết anh đang nói gì."

Ánh mắt Bạc Cận Yến lướt qua từng tấc từng tấc trên gương mặt cô, xem xét kỹ lưỡng vẻ mặt vô cùng hoàn mỹ của cô "Nếu như của anh ta, tại sao hai người không kết hôn? Con trai đã năm tuổi rồi, em còn đợi cái gì?"

Hạ Miên cắn môi, lồng ngực lên xuống kịch liệt.

Gương mặt Bạc Cận Yến nở một nụ cười chói sáng. Tự như tâm tình anh rất tốt, đôi môi mỏng dán lên môi cô khẽ nói "Giải thích duy nhất chính là em đang nói láo."

Hạ Miên run lên. Cô đã biết lời nói dối vụng về thế này sớm muộn gì cũng bị vạch trần...

Bạc Cận Yến cầm lấy gương mặt cô, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm thoang thoảng trên cơ thể cô. Hai đôi môi không ngừng cọ sát ngẫu nhiên. Hạ Miên muốn lui về phía sau lại bị anh giữ ót gửa ra chào đón môi anh.

Anh dễ dàng đè cô lên giường. Cơ thể nặng nề nằm trên người cô chứng tỏ cô không có đường kháng cự.

Đôi môi Hạ Miên bị anh mút lấy mãnh liệt, hoàn toàn không thể nói ra lời cự tuyệt. Thân thể cô cũng bị hai tay của anh vuốt ve. Cô nhắm mắt kiềm chế cho đến khi bàn

tay nh đi đến bấp đùi cô, cổ chấ mở nút quần jeans của cô.

Trong phút chốc Hạ Miên mở mắt ra. Hai tay đánh mạnh vào lồng ngực rần rỏ của anh. Thế nhưng lại chẳng hề có ảnh hưởng đến vùng bụng. Ngón tay thon dài của anh đã dọc theo chiếc quần lót ren luồn vào chiếc khe ấm áp bên trong.

Thình thoảng anh cong ngón tay lên tập trung tìm kiếm điểm mẫn cảm của cô. Toàn thân Hạ Miên bị sự nóng bỏng kia thiêu đốt không ngừng run sợ.

Hạ Miên kẹp chặt hai chân lại, cổ hết sức đẩy cơ thể nặng như bàn thạch kia ra.

Bạc Cận Yến chống hai cánh tay nhóm dậy quan sát cô. Hạ Miên thở hổn hển nổi giận mắg anh "Bạc Cận Yến, cuối cùng là anh xem tôi là cái gì? Lúc hứng lên thì cưỡng hiếp tôi, lúc không hứng thì vứt bỏ như một món đồ chơi! Tại sao tôi phải tin lời anh nói rằng anh yêu tôi? Ngay cả bây giờ anh còn không dám dễ dàng thừa nhận tình cảm của mình đối với tôi. Chứ đừng nói trước đây anh chỉ biết trối tôi lại không ngừng làm nhục tôi. Anh là tên biến thái, là tên hèn nhát, tôi hận anh."

Bạc Cận Yến nhìn đôi mắt đang đỏ lên sắp trào lệ của cô khiến trong lòng cũng quặn đau. Đôi mắt đen sâu thẳm của anh tràn ngập sự đấu tranh. Tựa như khó có thể nói lên sự đau khổ của mình. Một lát sau anh mới khàn giọng

nói “Hạ Miên, chúng ta kết...”

“Mẹ, sao mẹ và chú lại cãi nhau?” Giọng nói Diệc Nam vang lên véo von cắt đứt cục diện căng thẳng giữa hai người. Cậu nhóc đang dụi dụi đôi mắt mờ màng mang khuôn mặt lo lắng đứng trước cửa.

CHƯƠNG 16

Bạc Cận Yến và Hạ Miên im lặng nhìn nhau. Còn cậu nhóc thì đứng ở cửa hoảng loạn liếc nhìn hai người. Không khí mập mờ sốt ruột trong nhất thời lại hơi quái lạ.

Vẫn là Bạc Cận Yến đứng dậy trước. Anh cúi người ôm cậu nhóc vào lòng. Thân hình cao lớn bao phủ hoàn toàn cậu nhóc. Tầm lưng to lớn của anh đã chặn lại.

Vẻ mặt Hạ Miên thay đổi nhưng không đi đến cướp lại con trai. Cô chỉ trơ mắt nhìn Bạc Cận Yến ôm Diệc Nam ra khỏi phòng ngủ và cúi đầu thủ thủ gì đó bên tai cậu nhóc.

Hạ Miên đuổi theo sau chỉ thấy Bạc Cận Yến đang ôm Diệc Nam ngồi trên ghế salon. Ngón tay thon dài đang cầm chiếc ly thủy tinh tí mĩ cho cậu bé uống nước.

Cảnh tượng này bỗng khiến cô buồn bã trong lòng. Nên không thể thốt ra những lời nói kịch liệt.

Cô ngồi bên cạnh Bạc Cận Yến, một lát sau mới bình tĩnh nói "Diệc Nam là con trai của Mạc Bắc, em không nói dối."

Bạc Cận Yến khẽ nhú mày. Hạ Miên trấn định nhìn thẳng vào anh "Nhưng nó không phải là con của em. Anh đã điều tra em rồi đúng không? Em có sinh con hay không chẳng phải anh rất rõ sao?"

Sự thất vọng trong mắt Bạc Cận Yến khiến Hạ Miên hơi sợ hãi. Anh vẫn im lặng cho Diệc Nam uống nước xong rồi trả cậu nhóc lại cho Hạ Miên. Anh lẳng lẳng đứng dậy trước mặt cô. Ánh nắng chiều còn sót lại rọi vào gương mặt anh tuần càng nổi bật lên những đường nét kiên nghị.

"Không sao, sau này em sẽ có con của anh."

Đôi mắt của anh nhìn về mặt kính ngác của Hạ Miên lại tiếp tục nói "Anh biết mình không dễ gì xin em tha thứ. Trong quá khứ... bởi vì có một ít nguyên nhân nên phải để em đi. Sau này sẽ không như thế nữa. Bây giờ anh đã đủ mạnh mẽ để có thể cho em tất cả những điều tốt nhất."

Anh nói xong cũng đi về phía cửa, hoàn toàn không quan tâm đến Hạ Miên có hiểu được hàm nghĩa trong lời nói hay không.

Bên tai Hạ Miên vẫn vang lên câu nói đầu tiên của anh. Cô vội vàng đặt Diệc Nam lại ghế salon không hề nghĩ ngợi vội đuổi theo "Bạc Cận Yến! Anh nói rõ ràng xem."

Trả lời cô chỉ là tiếng khóa cửa vang lên. Hạ Miên đứng sững sờ ở cửa, chỉ cảm thấy cô ngày càng không hiểu người đàn ông này.

Diệc Nam ngồi trên ghế salon, hai chân gác ngùn đong đưa lơ lửng. Cậu ngẩng khuôn mặt bé nhỏ sợ hãi hỏi Hạ Miên "Mẹ, mẹ muốn sinh một nhóc với chú sao?"

Hạ Miên quay đầu nhìn vẻ mặt đau buồn của con trai. Trong lòng cô dâng lên một nỗi niềm chua xót. Cô giang tay ôm cậu nhóc vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu "Không đâu. Mẹ chỉ thích mỗi mình Diệc Nam thôi."

Tâm tình giảm sút khiến gương mặt xinh xắn của Diệc Nam nhăn lại. Trong mắt cũng không hề che giấu sự thương cảm "Nhưng mẹ cũng không phải mẹ ruột của Diệc Nam. Diệc Nam muốn tìm mẹ ruột, muốn ở bên cạnh mẹ ruột của mình cả đời."

Trái tim của Hạ Miên như bị ai đó khoét một lỗ thật sâu. Sự đau lòng mãnh liệt và tự trách khiến cô không có mặt mũi nào ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt ngây thơ của con trai. Cô chỉ có thể càng ôm siết lấy thân thể cậu nhóc vào lòng "Diệc Nam cũng có thể ở bên mẹ cả đời mà. Mẹ chỉ cần một mình cục cưng Diệc Nam, không muốn có ai khác."

Trên đường Bạc Cạn Yến trở về lại nhận được điện thoại của Vệ Cần. Anh hoàn toàn có thể đoán được điều Vệ Cần muốn nói, nên ném thẳng điện thoại vào ghế lái phụ,

quay đầu xe chạy thẳng về nhà họ Bạc.

Quả nhiên vừa mở cửa gặp mặt Vệ Cần đã chất vấn anh "Tại sao lại chia tay với Duy Nhất? Trong điện thoại con bé khóc mãi nên cũng chẳng nói được rõ ràng. Con lại muốn chơi gì nữa chứ?"

Bạc Cận Yến đặt áo vest đang cầm trên tay qua một bên. Vẻ mặt lạnh lùng nhìn mẹ của mình "Mẹ không rõ ư?"

Mặt của Vệ Cần lại biến sắc. Không khí căng thẳng giữa hai mẹ con trong căn phòng khách to lớn vô cùng kỳ quặc. Vệ Cần cố nhắm mắt lại, sau đó run run không dám tin hỏi anh "Vì Hạ Miên?"

Bạc Cận Yến vẫn bình tĩnh nhìn Vệ Cần. Giọng nói chẳng hề ấm áp "Con đã thỏa hiệp một lần rồi. Nhưng mẹ à, sai lầm của mẹ đừng trả giá bằng tình yêu của con. Nếu như không phải là cô ấy, cho dù có là ai con cũng không c

Bàn tay Vệ Cần đan vào nhau đặt trên đầu gối siết chặt lại. Gương mặt xinh đẹp trong nháy mắt rất khó nhìn "Con trai! Mẹ làm tất cả đều vì con. Chẳng lẽ con muốn vì người đàn bà đó mà ngay cả mẹ cũng chẳng cần sao?"

"Đủ rồi!"

Bạc Cận Yến lớn tiếng cắt ngang bà. Đôi mắt trầm tĩnh như nước vùn vụt lửa giận "Đừng dùng con làm cái cớ nữa. Mẹ! Thật ra mẹ cho rằng có thể lừa gạt cha cả đời

sao? Mẹ còn không nhìn ra thái độ của cha đối với con sao? Nếu có một ngày cha biết được sự thật thì cả đời ông cũng sẽ không tha thứ cho mẹ đâu.”

Bạc Cận Yến nói xong cầm áo khoác lên đi ra cửa, chỉ để lại bóng lưng kiên quyết.

Sắc mặt Vệ Cần trắng bệch ngồi trên ghế salon. Ngón tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay. Bà nhìn con trai càng ngày càng xa không khỏi mất khống chế nói “Vậy Hạ Miên thì sao? Con cho rằng sau khi nó biết sự thật sẽ có thể sống chung với con không? Mỗi một việc nó từng trải qua trong quá khứ con đều biết hết à? Con thừa biết nó ở trong cô nhi viện bao nhiêu năm mà. Con cho rằng nó sẽ không hề căm giận hay sao?”

Bỗng dưng Bạc Cận Yến dừng bước xoay người. Trong nháy mắt toàn thân anh đều như phủ lên một sự lạnh lẽo “Người khởi xướng tất cả mọi chuyện là ai? Mẹ không có tư cách nói những lời này với con. Nếu như không phải là mẹ thì vận mệnh của Hạ Miên sẽ không đến nông nổi này. Và con cũng sẽ không thành như bây giờ. Con chưa bao giờ muốn làm con trai của Bạc thị trưởng!”

Bạc Tự Thừa đẩy cửa vào đối mặt với Bạc Cận Yến. Ông khẽ nhướn mày nhìn dáng vẻ thù địch của con trai “Sao vậy? Vừa về đã gây gổ với mẹ con rồi.”

Bạc Cận Yến mím môi. Anh đoán được Bạc Tự Thừa chắc chắn không nghe thấy lời nói vừa rồi của anh và Vệ Cần nên cũng hơi thu lại tâm tình khẽ nói “Con đi đây. Cha

ngủ sớm chút.”

Bạc Tự Thừa nhìn theo Bạc Cận Yến bỏ đi không hề quay đầu lại. Lòng mày rậm của ông càng chau sâu vào nhau, xoay người nhìn Vệ Cần đang thất thần “Đây là sao? Vừa ầm ĩ chuyện

Vệ Cần mấp máy môi, cuối cùng chỉ lắc đầu “Không có gì, chỉ là nó và Duy Nhất xảy ra chút mâu thuẫn.”

Bạc Tự Thừa nới lỏng cravat đi vào phòng khách, vẻ mặt vô cùng nghiêm trang, giọng nói cũng rất uy nghiêm “Nó không thích thì đừng ép nó. Ngay cả tôi cũng nhìn thấy nó chẳng thích Thạch Duy Nhất chút nào.”

Trái lại Vệ Cần nghe những lời này lại cảm thấy uất ức “Chẳng phải là khi nó còn nhỏ lúc nào cũng nhắc đến Nhất Nhất sao? Giờ tìm về cho nó thì nó lại không vui.”

Bạc Tự Thừa quay đầu nhìn bà, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ “Thạch Duy Nhất là bà tìm về. Nhưng sao bà biết Hạ Miên là giả?”

Ánh mắt Vệ Cần khẽ lóe lên. Bà bước đến đỡ lấy áo khoác Bạc Tự Thừa thay ra, né tránh ánh mắt ngờ vực của ông khẽ nói “Ông đừng nhắc đến nữa. Dù sao tôi biết nó giả là được rồi.”

Bạc Tự Thừa từ từ cởi nút tay áo ra, ông nói vừa như đùa cợt lại vừa như chế nhạo “Nhưng mà con của bà hết lần này đến lần khác đều thích Nhất Nhất giả.”

Vệ Cần lườm ông không nói lời nào. Bạc Tự Thừa nhếch khóe môi đưa tay nắm lấy bả vai của bà "Lườm tôi cũng vô dụng. Tôi không tin bà nhìn không ra."

"Nhìn ra thì sao? Tôi kiên quyết không đồng ý người phụ nữ bụng dạ khó lường, tâm tư kín đáo như vậy bước vào nhà họ Bạc"

Ánh mắt Bạc Tự Thừa phức tạp nhìn Vệ Cần. Vệ Cần lại mất vui sa sầm mặt "Tại sao lại nhìn tôi như vậy?"

Bạc Tự Thừa thở dài lắc đầu "Không có gì. Chỉ là cảm thấy cô bé Hạ Miên kia không có tề như bà nói vậy. Một đứa bé có xuất thân như thế cũng thật khổ."

Vệ Cần nhìn Bạc Tự Thừa như có điều suy nghĩ, ánh mắt bà càng lúc càngMạc Bắc đến đón con trai thì phát hiện cả đêm Hạ Miên như có gì bất ổn. Trước khi đi Hạ Miên tiễn anh ta và Diệc Nam xuống tận dưới lầu. Cậu nhóc đã gục lên vai Mạc Bắc ngủ thiếp đi. Tiếng nói hai người cũng cố khế khàng hơn.

"Có tâm sự à?"

Hạ Miên không biết phải trả lời ra sao khi đối mặt với lời hỏi thăm của Mạc Bắc. Cô chỉ lắc đầu khế nói "Hôm nay Diệc Nam vừa ốm ỉ muốn tìm mẹ."

Mạc Bắc cũng trầm mặc. Hai người yên lặng bước về phía trước. Cơn gió đêm nhẹ nhàng từ từ vuốt qua hai gò

má lại không hề làm tâm tình hỗn độn của Hạ Miên bình tĩnh lại.

Mạc Bắc bỗng dừng chân, chiếc bóng to lớn của anh chặn mất vầng sáng chói mắt. Anh nhìn Hạ Miên một cách sâu lắng, giọng nói trong đêm lạnh vô cùng cuốn hút “Hạ Miên, chờ đến khi mọi chuyện kết thúc, chúng ta kết hôn được không?”

Hạ Miên kinh ngạc ngẩng đầu nghiêm túc nhìn vào đôi mắt của anh.

Mạc Bắc khẽ nở nụ cười. Anh thật giống như một hoàng tử anh tuấn thoát nhìn dưới ánh đèn đường ấm áp. Lời nói cũng rất hấp dẫn “Như vậy em sẽ có thể quang minh chính đại ở chung với Diệc Nam. Cho dù tương lai nhà họ Bạc biết nó là con của Bạc Cận Yển cũng không thể cướp đi được.”

Hạ Miên hóa đá đứng tại chỗ. Cô không biết phải trả lời thế nào. Ngày hôm nay giống như giấc mơ, cùng một lúc được hai người đàn ông tỏ tình, còn được cầu hôn.

Người mình yêu và người yêu mình.

Phụ nữ thông minh cũng biết nên chọn thế nào.

Tiếc rằng cô đủ thông minh, cũng đủ lý trí nhưng vẫn bần khoản bối rối như cũ. Lý do của Mạc Bắc quá hấp

dẫn. Không phải là cô không động lòng. Hơn nữa, người đàn ông này đã tốt với cô vô điều kiện rất nhiều năm, có lý nào cô lại không xúc động.

Nhưng mà, mỗi lần cô muốn tiến triển một bước lại cảm giác rằng hơi thiếu chút gì đó. Rốt cuộc là thiếu cái gì? Không phải hôn nhân là có người cam lòng yêu thương cưng chiều mình là đủ rồi sao?

Huống chi Mạc Bắc lại rất thương Diệc Nam.

Bỗng nhiên Hạ Miên lại nhớ đến ngày mình mang thai bị đuổi ra khỏi nhà họ Bạc. Khi đó Mạc Bắc đi theo cô đến bệnh viện làm phẫu thuật. Cô nằm trên bàn mổ nghe tiếng dụng cụ va chạm vang lên trong phòng phẫu thuật lạnh lẽo yên tĩnh. Từng tiếng vang khiến trái tim tĩnh mịch của cô bỗng nhiên nảy sinh sự đau đớn không thôi.

Giống như tận sâu trong linh hồn có từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống.

Đột nhiên cô ngồi bật dậy khỏi bàn mổ, thân dưới đang lỏa lồ trước mặt của bác sĩ. Người bác sĩ kia như một tên giết người lạnh lùng liếc nhìn cô, giọng nói vô cùng lạnh lẽo "Giải phẫu sắp bắt đầu rồi, nằm xuống."

Mồ hôi đầm đìa thấm ướt mái tóc dài của Hạ Miên. Sắc mặt cô tái mét nhỏ giọng cất lời "Tôi xin lỗi, tôi, tôi không làm nữa."

Bác sĩ yên lặng nhìn cô trong giây lát, cuối cùng giọng nói cũng không còn máy móc nữa “Suy nghĩ cẩn thận rồi chưa?”

Hạ Miên gật đầu quả quyết, hai tay run rẩy đặt lên chiếc bụng bằng phẳng của mình. Đó là bằng chứng tình yêu đầu đời của cô. Mặc dù anh đã khinh thường không còn cần cô nữa. Nhưng cô vẫn hi vọng đứa bé được bình yên đi đến thế giới này.

Cô rất cô đơn, năm tuổi đã mất đi cha mẹ. Tình thân là thứ vừa xa lạ vừa khát vọng đối với cô. Cô phải giữ lại đứa con này, không liên quan đến cha nó là ai. Đơn giản vì đây chính là sự tiếp diễn trong cuộc đời của cô.

Vì muốn báo thù nên phải giấu diếm thân phận và cô cũng sợ một ngày nào đó thân phận của Diệc Nam bị nhà họ Bạc phát hiện. Nên từ khi còn rất nhỏ Diệc Nam đã được Mạc Bắc mang đi giao cho mẹ Trình nuôi dưỡng.

Một đứa bé từ lúc lọt lòng đã không ở gần mẹ, cũng chưa từng được hưởng thụ tình thương của mẹ. ần đầu tiên nó mọc răng, lần đầu tiên biết lật, ngay cả lúc biết nói đầu tiên, Hạ Miên cũng không có ở bên cạnh.

Mỗi lần nghe con trai nói nhớ mẹ nó, muốn đi tìm mẹ ruột, trái tim của Hạ Miên cũng đau như muốn vỡ òa.

Con của mình đang ở trước mắt nhưng không cách nào nhìn nhận. Sự đau khổ này còn hơn cả lăng trì. Cả cuộc đời của Hạ Miên đau khổ nhất là hai việc. Việc thứ nhất chính là nhìn thấy mẹ chết trước mặt mình. Việc thứ hai chính là nói dối không nhận con trai mình.

Cô không phải là một người mẹ chuẩn mực nhưng cô lại là đứa con gái hiếu thảo.

Chính vì cô đã làm mẹ nên cô càng không thể nào dễ dàng bỏ qua cái chết oan ức của mẹ mình. Cho nên thân phận "mẹ" và "con gái" cô chỉ có thể làm tốt một thứ.

Mạc Bắc đã nói lên lời cầu hôn vô cùng hấp dẫn nhưng Hạ Miên vẫn do dự. Kết hôn với Mạc Bắc thì hai mẹ con có thể sống bên nhau cả đời mà không phải lo việc nhà họ Bạc phát hiện sự tồn tại của Diệc Nam.

Nhưng cô còn do dự gì đây?

Hạ Miên từ từ ngẩng đầu nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt. Ngón tay cô siết chặt lại.

CHƯƠNG 17

Bạc Cận Yến không hiểu vì sao mình lại lái xe đến dưới lầu nhà Hạ Miên. Có lẽ vì trận cãi vã với Vệ Cần khiến anh

nhớ đến rất nhiều việc. Những năm tháng lu mờ kia không ngừng nhấp nháy như một thước phim trong đầu anh.

Anh thật sự muốn gặp Hạ Miên ngay tức khắc, không thể chờ thêm một phút giây nào nữa.

Anh ngồi trong xe từ đằng xa đã thấy cô đi bên cạnh một người đàn ông cao lớn. Vóc dáng gầy yếu của cô khiến người khác nhìn thấy muốn che chở. Anh không rõ hai người họ đang nói gì với nhau. Nhưng ánh mắt của Mạc Bắc nhìn cô... vừa nghiêm túc vừa trìu mến.

Anh cũng không ngồi yên được nữa.

Bạc Cận Yến bước xuống đóng sầm cửa xe lại. Lúc đến gần anh chỉ nghe được câu nói "Chúng ta kết hôn đi" của Mạc Bắc. Câu xế chiều anh chưa nói xong đã được một người đàn ông khác thổ lộ với cô.

Anh đứng sững sờ tại chỗ, giống như vừa bị dội xuống đầu một gáo nước lạnh. Trái tim anh càng như bị một cơn gió đông lạnh lẽo thổi qua. Anh không biết Hạ Miên sẽ trả lời thế nào. Anh không có gì chắc chắn.

Anh cất bước nhẹ lại theo bản năng muốn theo dõi nội tâm được giấu diếm kín đáo của cô.

Gương mặt sáng sủa của Mạc Bắc dưới ánh đèn rất ôn hòa dịu dàng. Hạ Miên nhìn người đàn ông vừa là một người bạn vừa là một người anh rất lâu mới lấy hết dũng khí thốt lên ý nghĩ chân thật trong lòng mình “Em xin lỗi, em không thể ích kỷ hưởng thụ sự cho đi của anh. Nếu như em cũng vì mục đích mới chấp nhận kết hôn với anh thì em cảm thấy mình quá vô liêm sỉ.”

Đôi mắt của Mạc Bắc không cười, tâm tình đau khổ đều bị bao phủ dưới lớp lông mi dày rậm.

Lần nữa ngược mắt lên đã trở lại dáng vẻ hào khí phóng khoáng như cũ. Một tay anh cầm chặt bả vai của Hạ Miên “Đã dự đoán được em sẽ cho anh đáp án này từ lâu. Nhưng em có sự cố chấp của em, anh cũng có sự cố chấp của anh.”

Hạ Miên còn muốn dùng lời lẽ cự tuyệt tiếp nữa. Cô không thể đáp lại anh thì càng không thể làm lỡ anh hơn nữa. Một người đàn ông tốt đến thế thì chỉ có người phụ nữ trong sạch mới xứng với anh.

Nhưng Mạc Bắc không cho cô cơ hội nói tiếp. Anh ôm Diệc Nam ngược cầm lên với cô, vẻ mặt chẳng hề nổi giận “Anh đi đây.”

Hạ Miên nhìn theo bóng dáng Mạc Bắc càng lúc càng xa. Trong đêm tối mờ sương, dáng vóc cao lớn của anh từ từ hòa vào trong ánh sáng khiến cho tâm trạng cô càng nặng nề

Cô xoay người chuẩn bị trở về thì lại nhắc thấy một bóng dáng quen thuộc.

Bạc Cận Yến đứng ở một nơi không xa yên lặng đối mặt với cô. Trên gương mặt tuấn tú hiện rõ vẻ vui sướng.

Hạ Miên không biết vì sao Bạc Cận Yến quay lại. Cô chỉ khoanh tay tăng nhanh bước chân về nhà. Bạc Cận Yến nhanh hơn cô, chỉ cần đi mấy bước đã bắt được bờ vai mỏng manh của Hạ Miên.

“Em cố chấp là vì anh sao?” Đôi môi ấm áp của anh kề lên tai cô, giọng nói đê mê cuốn hút vô cùng.

Trong nháy mắt sự ấm áp lan tỏa khắp toàn thân cô. Cơ thể Hạ Miên hóa đá trong khoảnh khắc. Cô tức giận lườm anh “Anh không phải hầu Thạch Duy Nhất sao? Hay là giờ lại hứng lên muốn làm mấy việc nhàm chán nữa?”

Khóe môi Bạc Cận Yến chỉ mỉm cười, nhìn cô một cách sâu xa.

Hạ Miên khẽ mím môi rồi mắng “Cười cái quái gì.”

Bạc Cận Yến khẽ cười ra tiếng, tay nâng cằm cô lên. Trong đôi mắt đầy vẻ bồn chồn “Lại nói tục rồi. Có gì trên người em mà anh chưa từng thấy đâu.”

Mặt Hạ Miên nóng bừng. Hết lần này đến lần khác đều bị anh ôm chặt không thoát được. Ở cửa cũng có vài

người qua lại tò mò quan sát. Mặc dù Hạ Miên chỉ là một ngôi sao nhỏ, nhưng cũng đóng không ít quảng cáo. Lúc này lại đứng dưới tòa nhà dây dưa không dứt với một người đàn ông khiến cho không ít ánh mắt của người đi đường bị hấp dẫn.

Bạc Cận Yến tự nhiên ôm Hạ Miên đi đến thang máy, quay đầu khẽ nói với cô "Ở bên anh chút thôi."

Hạ Miên nhú mào, tư thế không cam lòng vô cùng rõ ràng.

Bạc Cận Yến nhìn cô thật tha thiết, vẻ mặt mỗi một không biết phải làm sao "Không phải là tình nhân cũng coi nhau là bạn

Hạ Miên trầm ngâm trong giây lát. Bảo vệ gác cổng cũng đã tò mò nhìn qua bên này nhiều lần. Cô thật sự không muốn lại dùng dằng với anh khiến người khác chú ý. Cố cương quyết thoát khỏi ngực anh, giữ vẻ mặt bình tĩnh nói "Bạn bè thì cũng đừng đụng tay đụng chân."

Đôi mắt đen láy của Bạc Cận Yến hàm chứa nụ cười. Còn Hạ Miên thì vẫn lạnh lùng đi cùng với anh lên lầu.

Sau khi vào nhà, Hạ Miên cũng không quan tâm đến Bạc Cận Yến. Cô rót cho anh cốc trà rồi cầm kịch bản ngồi trên ghế salon xem, không quên nhắc nhở một câu lạnh lùng "Uống xong rồi đi đi."

Bạc Cận Yến vẫn yên tĩnh ngồi tại đó, không nói bất cứ

câu nào. Nhưng Hạ Miên lại chẳng thể nào tập trung tinh thần được.

Hơi thở của anh bao phủ cả không gian nhỏ hẹp. Rõ ràng anh không phát ra bất kỳ tiếng động gì nhưng Hạ Miên vẫn không cách nào bỏ qua được sự hiện hữu của anh.

Trái tim của cô tiềm ẩn trận sắp sét có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Nó sẽ khiến cho trái tim cô vỡ ra tan tành máu thịt. Hạ Miên ngây dại dán mắt vào những con chữ màu đen in chi chít trên giấy, ánh mắt cô nhanh chóng không cách nào tập trung được nữa.

Cô cũng chẳng biết Bạc Cận Yến đã đến gần bên cô từ lúc nào. Anh đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn vào trong đôi mắt kinh ngạc mù mờ của cô, nghiêng người đặt cánh môi của mình lên.

Đôi mắt, chóp mũi, đôi môi mềm mại, anh dịu dàng hôn lên từng tắc trên khuôn mặt cô.

Cô run sợ tiếp nhận, cơ thể cứng đờ như chẳng còn thuộc về mình nữa. Bàn tay to lớn của Bạc Cận Yến bao lấy chiếc gáy trắng mịn của cô. Ánh mắt sâu như bầu trời sao, luôn có nhiều ẩn ý cô không tài nào hiểu được.

“Dù cho em có tin hay không. Năm năm nay anh chưa

hề có một giây phút nào quên em. Còn em? Có nhớ đến anh không?”

Bờ môi mềm mại của anh đã mú lấy môi cô. Hạ Miên giờ tay ngăn ở lồng ngực rần rỏ của anh lại bị anh cầm lấy đặt trên tim mình. Nhịp đập điên cuồng như trống trận của trái tim anh khiến lòng bàn tay cô nóng lên. Hạ Miên hơi ngửa ra sau thì đã bị anh trực tiếp đè lên lưng ghế hôn đến không còn đường lui.

Nói không nhớ là giả, càng bị đè nén thì tình cảm kia càng ủ lên men.

Cuộc đời Hạ Miên chưa từng trao hết trái tim cho ai, cũng chưa từng biết dưới lớp vỏ bề ngoài lạnh lùng của cô lại có một trái tim nồng nhiệt đến thế. Cô dâng trái tim mình cho người đàn ông trước mặt đây, khát vọng nhận được tất cả sự thương yêu đã bị mất của cô. Nhưng cuối cùng trái tim vô cùng chân thành đã bị tàn phá ra từng mảnh nhỏ.

Vốn không nên có bất cứ sự mơ mộng nào nữa. Cô đã cố hết lòng chú tâm vào việc báo thù ở tương lai, nhưng lại không thể nào phủi sạch quan hệ với anh.

Tại sao anh cứ phải là vị hôn phu của Thạch Duy Nhất?

Tại sao Thạch Duy Nhất ... cứ phải là con gái của cha cô – cục trưởng cục tài chính Thạch Duệ Khải? Hóa ra ở bên

ngoài ông đã có một đứa con gái lớn hơn cô hai tuổi từ lâu.

Hơn nữa, tên của cô ta lại là “Duy Nhất”.

Hạ Miên cảm thấy thế giới này châm chọc cô cùng lắm chỉ đến thế. Cô cân nhắc hàng ngàn kế muốn thế thân làm “Nhất Nhất”, nhưng Nhất Nhất kia lại là đứa công khai hưởng hết mọi thứ của cô.

Hỏi sao cô lại không oán hờn. Mỗi lần nhớ đến anh, trái tim đã chịu trăm ngàn vết thương của cô đều đau đớn khôn nguôi.

Giờ phút này lại bị anh dịu dàng xâm lấn khiến tất cả sự căm hận và tủi thân của cô tuôn trào như hồng thủy xóa mờ đi lý trí. Đôi môi hai người quấn quýt không rời, nơi đó có hơi thở ham muốn nồng nàn pha trộn với nhau.

Anh từ từ buông cô ra, ngón cái lau đi ẩm ướt trên khóe môi cô. Hạ Miên hung hăng đập tập kích bản trong tay lên ngực anh. Những trang giấy trắng như cánh bướm tung bay lả tả trong phòng, từng tờ từng tờ lả tả trước mặt anh.

Anh vẫn chăm chú nhìn cô không hề nhúc nhích. Đôi mắt đen hơi tối lại tựa như sự tức giận vì đã dung túng cô quá lâu cũng không còn.

Nếu như chút oán hận cũng không có thì anh sợ rằng mình đã mất cô hoàn toàn.

May là, cô còn oán anh.

Sau hành động kịch liệt kia, Hạ Miên cũng không có gào thét gì cả, chỉ là nhìn anh chẳng có cảm xúc "Em không cần đồ của Thạch Duy Nhất, nhìn thôi đã thấy tởm. Tốt nhất anh hãy cách xa em chút đi."

Bạc Cận Yến không nói gì chỉ trữu nặng nhìn cô. Một lát sau bỗng cúi người sừng sững đè cô lên ghế salon.

Đôi mắt lạnh lùng của anh khẽ nheo lại. Bàn tay nắm lấy chiếc eo của cô. Cúi đầu đè sát vào bờ môi đang sưng đỏ của Hạ Miên "Em còn không rõ anh là của ai ư? Em muốn kiểm nghiệm thử xem không? Ở đây, ở đây... tất cả đều là của em."

Anh níu lấy tay cô cương quyết đặt lên bộ ngực mình. Bàn tay Hạ Miên mất thăng bằng trượt xuống lại chạm trúng một vật cứng rắn, mơ hồ còn có thể cảm giác được nó đang có những nhịp đập mãnh liệt.

Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Ngay cả những lời mắng mỏ cũng bị nghẹn ở cổ họng. Chỉ biết trờ mắt nhìn anh không ngừng đè ép. Hơi thở của anh phủ kín lấy toàn thân cô.

Hai người cũng không phải lần đầu tiên quan hệ, nhưng mỗi lần sau khi gặp lại cô đều hoảng sợ vô cùng. Bạc Cận Yến dễ dàng cởi bỏ chiếc váy mỏng của cô. Anh nắm lấy tay cô cố định trên đỉnh đầu nắm chặt lại. Sau đó hé miệng ngậm lấy bầu ngực tuyết trắng đầy đặn của Hạ Miên.

Hạ Miên cố vùng vẫy thân mình. Đỉnh nhọn dưới lớp áo ngực bị anh không ngừng trêu đùa. Thân thể cô càng thêm cảm nhận được rõ ràng sự tê tái. Gương mặt cô ửng đỏ, hơi thở không ổn định "Buông tay ra..."

Bạc Cận Yến nói lỏng tay theo ý cô. Hai bàn tay to cầm lấy bầu ngực cô không ngừng xoa nắn. Sau đó như cảm thấy chưa đủ anh trực tiếp đẩy áo lót của cô lên. Khiến cho bộ ngực mềm mại của cô hoàn toàn được giải phóng đứng thẳng trong không khí.

Hạ Miên vừa thẹn vừa giận, giọng nói cũng run run theo từng đợt trêu ghẹo của anh "Bạc Cận Yến, anh còn cưỡng hiếp em một lần nữa em sẽ kiện anh."

Bạc Cận Yến ngẩng đầu khỏi ngực cô. Đôi mắt đen nhánh cũng mang theo nụ cười vui vẻ. Anh vươn ngón tay nựng cằm cô như một thú cưng, nói yêu thương "Được, anh không cưỡng ép em, em tự ngồi lên đi."

Năm năm trước Hạ Miên cũng đã biết tính cách trong nóng ngoài lạnh này của anh. Trong mắt người khác dù có ra sao thì họ cũng không nghĩ anh có dáng vẻ trơ tráo thế

này. Chỉ có điều cô không nghĩ đến, năm năm sau anh vẫn trơ tráo thuận lợi đến vậy.

Hạ Miên chỉ hơi thất thần thì chân đã bị anh vắt lên khuỷa tay. Anh thuận thế cúi người hôn lên mắt cá chân của cô, khẽ cất giọng nói "Ngoan, giang chân ra chút đi em."

Mặt Hạ Miên nóng bừng, bị anh giam vào góc ghế salon không thể lui ra được. Đương nhiên là cô không chịu phối hợp. Bạc Cận Yến cũng không tức giận, cầm lấy mắt cá chân của cô gập lại trên ngực.

Hạ Miên kinh ngạc khi bị anh hôn lên vùng đất e then của mình. Nhiệt độ nóng bỏng ẩm ướt khiến toàn thân cô đột nhiên nhũn ra. Điềm nhạy cảm không ngừng bị cọ sát. Cô cố nhắm mắt lại , hai tay nắm chặt lấy mái tóc mềm mại của anh.

Trước kia đã rất lâu anh cũng từng làm như vậy với cô. Khi đó Hạ Miên e then khiến toàn thân ửng đỏ cả lên, không ngừng bị anh vuốt ve hôn liếm qua mỗi một tấc da thịt nơi bí ẩn.

Ham muốn chiếm hữu của Bạc Cận Yến cực mạnh, người thường không thể nào hiểu được sự lệ thuộc và cố chấp của anh đối với cô.

Hạ Miên luôn nghĩ mãi không ra. Ngay từ đầu anh đã

biết cô là giả vậy thì tình này xuất phát từ đâu? Cô thường có ảo giác, Bạc Cận Yến nắm rõ tất cả về cô trong lòng bàn tay. Chính là Hạ Miên chân thật chứ không phải “Nhất Nhất” giả mạo.

Khi nghĩ như thế khiến cô vô cùng sợ hãi. Tựa như có một tấm lưới thật lớn đang giăng phủ lấy bọn họ. Mỗi một người đều có một bí mật riêng. Có lẽ... có ai đó đang đứng trên cao thao túng hết tất cả mọi chuyện mà bọn họ không biết.

Một khoái cảm mãnh liệt lại kéo cô về với thực tế. Chiếc lưới nhạy bén của anh đã lướt sâu vào lớp thịt non ở bên trong. Hạ Miên cảm giác được anh đang rẽ lối đi sang hai bên và không ngừng trêu đùa tỉ mỉ điểm giữa.

Anh quá quen thuộc với cơ thể của cô, nhanh chóng tìm đúng điểm khiến cô rung động. Anh cố tình vòng quanh nơi đó càng khiến Hạ Miên run lên bần bật.

Cơ thể cô dần dần xuất hiện một cảm giác khao khát trống rỗng mãnh liệt. Cô mở đôi mắt ướt át ra nhìn trần nhà thất thần.

Chiếc đèn thủy tinh chiếu ra những ánh sáng lung linh trên trần. Anh càng cố tình trêu ghẹo nhiều hơn. Hạ Miên không kiềm chế được run rẩy toàn thân. Cô cảm giác được bộ phận e thẹn kia đang tiết ra một chất dịch. Trong phút chốc cô chống tay ngồi bật dậy, đáng tiếc là đã trễ

một bước.

Chóp mũi của Bạc Cận Yến đã dính một chất dịch trong suốt, trơn bóng sáng loáng dưới ánh đèn. Hạ Miên xấu hổ đến không ngẩng đầu lên được. Cô nắm lấy chiếc áo khoác choàng qua người “Anh... biến thái!”

Nào ngờ đôi chân của cô bủn rủn suýt ngã trên mặt đất. Bạc Cận Yến đưa tay nắm lấy eo cô. Cô gái quật cường từ trước đến nay hiếm hoi lảm mới lộ ra dáng vẻ nhu nhược thế này. Anh chỉ cảm thấy mình kiềm chế đến sắp nổ tung. Tiếng nói khàn khàn khế thì thầm bên tai cô “Làm lại lần nữa.”

CHƯƠNG 18

Hạ Miên bủn rủn ngã vào lòng Bạc Cận Yến, trong lúc bối rối tay lại chạm đến ật cứng rắn đang chuẩn bị sẵn sàng của anh. Chỉ đụng chạm trong phút chốc ngăn nguội lại khiến gương mặt cô đã bớt đỏ càng rực cháy thêm.

Cô chạm vào lồng ngực rắn chắc nóng bỏng cách lớp áo sơ mi của anh. Đường nét cơ thể mạnh mẽ rõ ràng hoàn toàn ngược với gương mặt tuấn tú của anh.

Cô hoảng loạn muốn chạy trốn nhưng lại bị anh bắt lại vòng eo, đỡ cô ngồi thẳng lên người anh.

Vật cương cứng của đàn ông đã chạm vào bộ phận ẩm

ướt mềm mại của cô. Cô không dám lộn xộn nữa, chỉ hơi vùng vẫy thì hai nơi đã cọ sát vào nhau khiến cơ thể dấy lên làn sóng khoái cảm.

“Anh” Hạ Miên tức giận trơ mắt nhìn anh. Gương mặt đã bớt đỏ khiến cơn giận của cô cũng giảm đi vài phần. Trong đôi mắt ướt át thoát nhìn lại có ảo giác vô cùng rực rỡ.

Bạc Cận Yến liếc nhìn cô sâu lắng, ánh mắt vẫn trầm tĩnh như nước “Đừng ầm ĩ nữa được không em?”

Hạ Miên cắn môi không lên tiếng. Bàn tay của anh đã vội vã cởi từng chiếc cúc áo của cô. Cơ thể mảnh mai mịn màng cứ hé lộ từng chút trong ánh đèn sáng rỡ. Chiếc áo ngực màu đen bao phủ bên ngoài hai bầu ngực nhấp nhô vô cùng xinh đẹp, khe rãnh chính giữa sâu hun hút.

Ngón tay mảnh khảnh của Hạ Miên nắm chặt lấy chiếc áo sơ mi được là phẳng phiu của anh. Bởi vì tư thế ngồi lên trên khiến cho bộ ngực cao ngất của cô đưa thẳng về phía anh. Cô bối rối đẩy anh ra, giọng nói khản đi “Bạc Cận Yến, chuyện quá khứ tạm thời em không nhắc đến. Nhưng bây giờ chúng ta là gì? Muốn em làm kẻ thứ ba ư? Anh lại muốn khinh bạc sỉ nhục chà đạp em dưới đất sao?”

Cho dù cô có hèn mọn đến cỡ nào đi nữa thì cũng không bao giờ làm điều đó. Cái chết của mẹ mình và chuyện ngoài giá thú của cha đã khiến cô không bao giờ chấp nhận và tha thứ cho kẻ thứ ba. Cô sẽ không dùng

thủ đoạn này để cướp tất cả thuộc về mình cho dù người đó là Thạch Duy Nhất đi nữa.

Bàn tay nóng bỏng của Bạc Cận Yến vuốt ve tấm lưng trần trụi của cô. Chiếc mũi không ngừng cọ vào khe sâu hun hút trước ngực. Khi nghe thấy như thế ngược mắt nhìn cô. Anh nói vô cùng chân thành "Cho đến bây giờ anh cũng chỉ có một mình em."

Hạ Miên muốn hỏi anh vậy việc đính hôn với Thạch Duy Nhất là sao? Tại sao anh lại để cho cô ta ở bên cạnh anh năm năm? Có rất nhiều vấn đề, có rất nhiều nghi vấn không ai giải đáp được giống như việc chú thần bí đã sắp đặt cho cô vào nhà họ Bạc vậy.

Nhưng Bạc Cận Yến không giải thích nữa, cũng không cho cô cơ hội phá vỡ không khí êm đẹp này. Ngón tay của anh đã nhẹ nhàng lần lên cởi móc áo lót của cô ra.

Anh giữ lấy xương bướm mảnh mai của cô, kéo cô đến sát mặt mình rồi hé miệng mút lấy.

Cô đã được lĩnh giáo qua sự linh hoạt của đầu lưỡi anh vô số lần.

Giờ phút này đôi mắt đen nhánh trên gương mặt anh tuần của anh càng sâu sắc. Bàn tay trắng nõn không ngừng vuốt ve nơi trắng tuyết kia. Cảnh tượng quá gay cấn khiến cô cũng không dám cúi đầu nhìn anh.

Cô cố nén không dám phát ra âm thanh, giống như cô sợ chỉ cần mình khẽ ngậm nga sẽ đẩy mình rơi vào vũng sâu không thể ngoi lên được.

Anh từ từ hôn lên người cô nhẹ nhàng êm ái. Hạ Miên bị dòng điện kia chạy khắp toàn thân và kích thích đến từng dây thần kinh. Rồi cô lại cảm giác như có thể nào cũng không thể lấp đầy được cảm xúc trong cô. Toàn thân tê tái vô cùng khó chịu.

Bàn tay to lớn vuốt ve siết chặt lấy vòng eo của cô vô cùng uyển chuyển từng chút một. Sau đó anh dần dần di chuyển xuống chiếc mông tròn láng mịn rồi bóp mạnh vào.

Hạ Miên bị anh khơi gợi đến toàn thân ửng đỏ cả lên. Hơi thở rối loạn không thể kiềm chế được nhẹ thở hổn hển trên vai anh "Đừng làm như thế..."

Bạc Cận Yển lẳng lẳng nhìn cô. Ngọn đèn soi vào mắt anh chiếu ra ánh sáng như ngọc. Khóe miệng anh nở nụ cười xấu xa. Ngón tay anh dọc theo mép quần lót nhẹ lên vào thăm dò lối đi thần bí.

"Vậy trong này?"

Hạ Miên kẹp chặt hai chân theo bản năng. Đôi mắt đen của anh tối lại, anh nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô "Em đang hút lấy anh."

Vành tai lóng mìn của cô cũng nhanh chóng đỏ lên, ngón tay bấm vào cánh tay rắn chắc của anh “Anh, anh rút ra đi.”

Khóe miệng Bạc Cận Yến khẽ cười, ngón tay đang bị cô hút khẽ cong lại, cố tình đè vào vách lổ đi của cô “Thật sao?”

Hạ Miên gật đầu thế là anh lại vui vẻ cười khẽ “Được, em thả lỏng đi.”

Hạ Miên nghe theo lời anh thả lỏng cơ thể. Ai ngờ anh lại xấu xa đưa tay sâu vào hơn phân nửa. Bị vật lạ xâm nhập khiến cô rút lại theo bản năng, đôi mắt ướn át lại phủ thêm một lớp sương mù, lườm anh vừa giận vừa trách “Anh là kẻ lừa đảo.”

Bạc Cận Yến cảm giác được sự ẩm ướt khi nãy của cô vẫn chưa khô, chỉ cần anh khẽ trêu đùa đã phát ra tiếng nước róc rách. Hạ Miên xấu hổ không thôi vì dáng vẻ này của mình, cô chống lên vai anh muốn đứng dậy.

Đương nhiên Bạc Cận Yến không cho cô đường lui. Cánh tay rắn chắc siết chặt lấy thân thể nhỏ bé của cô, tay kia cởi dây nịt của mình ra.

Hạ Miên hoảng sợ mất hồn. Giống như bị một chiếc bàn đá từ trên trời rớt xuống đập trúng mình, đầu óc cô bắt đầu choáng váng. Cô chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua vật khổng lồ trong rừng rậm màu đen của anh đã tái mặt “Anh, anh không được vào.”

Bạc Cận Yến yêu thương hôn lên môi cô, khẽ thì thầm mờ ám “Em không thành thật, vào lúc này còn nói dối.”

Hạ Miên chỉ cảm thấy anh ôm lấy hông mình nhẹ nhàng nhấc lên. Sau đó cô lại ngồi xuống nặng nề, không hề báo trước đã bị anh chiếm đóng. Bởi vì khi nãy anh đã khai thác chu đáo nên đi vào vô cùng

Hạ Miên trợn mắt nhìn trân trân với anh.

“Chịu thành thật rồi?” Bạc Cận Yến cắn cắn môi dưới của cô. Giọng nói khàn khàn quần lấy eo cô kéo sát lại.

Hạ Miên rên khẽ lên, đôi chân thon dài yếu ớt chống trên tấm thảm. Trọng lượng toàn thân gần như bị anh nâng lên rồi ngồi xuống dễ dàng.

Hạ Miên tiếp nhận sự xâm lấn mạnh mẽ của anh khiến thân thể căng ra đến khó chịu, bắp đùi dính không ít nhơm nhớp. Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hai thân thể va chạm vào nhau cùng với tiếng nước rỉ rả vang lên.

Thái dương của cô cũng có đồ một lớp mồ hôi mỏng, mái tóc đen bết dính vào trên gò má. Bạc Cận Yến ôm khuôn mặt cô hôn say đắm, đầu lưỡi không ngừng di chuyển khắp làn da của cô “Ôm anh đi.”

Hạ Miên nhìn anh ngổ ngàng, trong thoáng chốc cô nhớ lại rất nhiều lần hoan ái trước đây của hai người.

Anh đã từng dịu dàng chu đáo, đã từng yêu thương nồng nàn như thế với cô.

Giờ phút này mọi việc đều giống như ngày xưa như chưa từng xảy ra bất cứ điều gì thay đổi. Cô từ từ quàng lên cổ anh, đau khổ nhìn chăm chú vào đôi mắt sâu thẳm của anh "Anh nói cho em biết anh đang nghĩ gì được không?"

Bạc Cận Yến tha thiết nhìn cô. Hai cánh tay siết lấy cô càng chặt, tựa như muốn sát nhập toàn bộ thân cô vào cơ thể của mình. Anh không trả lời, Hạ Miên cũng không hỏi nữa. Ai cũng nói cá tính của anh quá lạnh lùng, nhưng Hạ Miên lại chưa từng cảm giác như thế.

Anh đối với cô có lúc vui vẻ có lúc giận hờn. Có đôi khi anh nở một nụ cười mỉm khiến người ta mê mẩn, cũng có khi bởi vì ghen tuông lại giở lên tính nhỏ nhen. Anh đang trước mặt cô, vẫn là một người bình thường sống động rõ ràng. Anh chưa từng gạt cô, chỉ có một lần duy nhất lại lừa đến sáu năm.

Lần hoan ái này kéo dài rất lâu. Anh không ngừng thay đổi tư thế chậm chạp mảy mò trong cơ thể cô. Từ ghế salon đến thảm trải sàn, rồi đến bàn sách. Hạ Miên không thể chịu được nữa gục trên mặt bàn lạnh lẽo khẽ thở hắt "Có phải anh muốn chơi chết em hay không?"

Bạc Cận Yến cúi người hôn lên lưng cô. Anh vẫn cao hứng thúc vào từ phía sau, tay bắt lấy bộ ngực trắng trẻo đang đề sát trên mặt bàn. Anh khẽ khàng dỗ dành cô "Làm thêm lần nữa, lần này anh sẽ nhanh hơn."

Hạ Miên chẳng còn sức để trả lời, toàn thân đã đầm đìa mồ hôi. Nhưng cô vẫn cảm giác được anh ra vào càng thêm hăng hái. Bỗng dưng cô chống bàn đứng dậy, nói vội vã "Đừng cho vào trong..."

Thế nhưng anh lại như cố ý, dòng chảy nóng bỏng vẫn đi vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô. Anh run rẩy hoàn toàn hợp thành một thể với cô. Bắp đùi Hạ Miên ướt đẫm, chờ đến khi anh rút ra mới chạy vào phòng tắm.

Bạc Cận Yến ôm lấy cô, nhẹ nhàng liếm vài giọt mồ hôi trên người cô. Anh nắm lấy cằm cô để cô nhìn thẳng vào mắt mình "Sinh cho anh một đứa con được không? Anh rất thích tên nhóc kia."

Hạ Miên nhìn anh phức tạp, cuối cùng quay đầu nói giễu cợt "Tại sao em phải nghe lời anh."

Bạc Cận Yến tách chân cô ra bế bổng cô lên. Hạ Miên vội vàng khoanh chân siết chặt thắt lưng của anh, chỉ nghe anh nói vô cùng chắc chắn "Em chỉ có thể sinh con cho anh."

Hạ Miên bị anh ôm vào phòng tắm rửa sạch sẽ cả người. Sau đó anh lại giở trò cả đêm không chịu rời khỏi nhà cô.

Hạ Miên cũng không có cơ hội đi ra ngoài mua thuốc. Buổi tối còn bị anh ngang ngược cùng cô ngủ trên giường.

May là anh biết điều độ không có ép buộc cô nữa. Nhưng Hạ Miên vẫn quá mệt mỏi nằm trên giường trong chốc lát đã ngủ say sưa. Thậm chí cơn ác mộng quấy rầy nhiều năm cũng không có xuất hiện.

Hơi thở đàn ông quen thuộc, vòng ôm vô cùng mạnh mẽ, tất cả đều khiến cô say giấc nồng cả đêm.

Buổi sáng Vịnh Nhi gọi điện thoại cho Hạ Miên nhiều lần nhưng vẫn không ai nghe. Trong đầu Vịnh Nhi nhanh chóng xuất hiện vô số ý nghĩ đáng sợ. Cô không khỏi kinh hãi khi nghĩ đến tên biến thái điên cuồng bắt cóc Hạ Miên trước kia. Thế nên cô gọi Quan Trì cùng nhau đến nhà Hạ Miên.

Dáng vẻ lo lắng của hai người phút chốc lại đỡ ra sau khi cánh cửa được mở.

Bạc Cận Yển quần khăn tắm bên dưới, phần trên để trần. Mái tóc đen ẩm ướt tôn lên gương mặt anh tuấn của anh. Đôi mắt anh tối lại đứng bên trong cánh cửa yên lặng nhìn hai người.

Vịnh Nhi và Quan Trì không biết nên phản ứng ra sao... Cô ta lại còn ngây ngô xác định lại số nhà một lần nữa.

Bạc Cận Yển gật đầu lễ độ, xoay người đi vào trong chỉ để lại một câu nói mờ ám “Cô ấy còn ngủ.”

Hạ Miên mất tự nhiên kéo kéo chiếc áo ngủ trên người mình khi thấy Vịnh Nhi và Quan Trì. Vịnh Nhi nhạy cảm bắt được dấu vết để lại trước ngực của Hạ Miên. Sau đó cô ta đi đến cầm tay Hạ Miên rồi khẽ liếc nhìn Bạc Cận Yển theo bản năng. Tiếp theo lại nhỏ giọng trách mắng “Em sao vậy, chị lại nghĩ đến em bị tên biến thái kia bắt cóc nữa đấy!”

Hạ Miên nín cười liếc nhìn Bạc Cận Yển. Đôi mày rậm của Bạc Cận Yển chau lại thật sâu, vẻ mặt hơi lạnh lùng.

Hạ Miên sợ anh lại làm ra hành động kinh người nên kéo anh về phòng thay quần áo.

Vịnh Nhi nhìn hành động thân mật của hai người. Sau phút chốc, trong đầu lại chợt lóe lên tên của người đàn ông kia. Vịnh Nhi kinh ngạc rất lâu mới hỏi ra lời “Anh ta, anh ta, anh ta không phải là Bạc Cận Yển ư?”

Hạ Miên rót nước cho hai người bọn họ rồi ngồi đối diện lúng túng gật đầu.

Quan Trì khẽ nhíu mày, mắt nhìn về phía phòng ngủ như có điều suy nghĩ.

Rất lâu Vịnh Nhi cũng chưa tiêu hóa được tin tức này. Cô nuốt nước miếng khẽ cất giọng nói “Hạ Miên, em điên

ről. Anh ta là vị hôn phu của Thạch Duy Nhất. Em thấy Thạch Duy Nhất chữa mũi dùi vào em chưa đủ sao?"

Sắc mặt Hạ Miên trĩu nặng, vừa định trả lời thì Bạc Cận Yến lại đi ra. Anh ăn mặc chỉnh tề lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng như trước. Vịnh Nhi và Quan Trì yên lặng từ đầu đến cuối, không biết phải hiểu tình huống trước mắt ra sao.

Tin tức đính hôn của Bạc Cận Yến và Thạch Duy Nhất nhan nhản khắp nơi. Nhưng bọn họ lại bắt gian tại giường vào lúc sáng sớm thế này... Nhất thời hai người bọn họ có ảo giác như gặp một đôi gian phu dâm phụ vậy.

Bạc Cận Yến liếc nhìn đồng hồ, sau đó tự nhiên đi đến bên cạnh Hạ Miên. Anh cúi người ôm lấy bả vai và cúi đầu hôn lên môi Hạ Miên ngay trước mặt Quan Trì và Vịnh Nhi.

Hạ Miên nhú mày không quen với tư thế thân mật này của anh. Cô khẽ nghiêng đầu tránh đi đôi môi nóng bỏng của Bạc Cận Yến.

Bạc Cận Yến cũng không tức giận lại còn êm ái dặn dò cô "Không cho uống thuốc. Nếu em không nghe lời thì lần sau làm đến khi mang thai mới thôi."

Trong nháy mắt, mặt của Hạ Miên đen sì còn Vịnh Nhi thì phun hết nước vừa mới uống đầy cả mặt của Quan Trì.

CHƯƠNG 19

Mặt Quan Tri sa sầm nhưng Vịnh Nhi thì chẳng hề có vẻ áy náy. Thậm chí cô ta cũng không nhìn đến vẻ mặt Quan Tri, chỉ kinh ngạc nhìn Bạc Cận Yến và Hạ Miên.

Câu nói kia của Bạc Cận Yến thật quá chấn động. Cho dù lúc mở cửa thấy tình cảnh mờ ám không rõ, nhưng Vịnh Nhi cũng chỉ cho đây là một cuộc đổi chác của kẻ giàu có và một ngôi sao nhỏ thôi. Dù sao Bạc Cận Yến đã có vị hôn thê. Hơn nữa nhiều lần gặp mặt ở trước công chúng, anh cũng chưa từng tỏ ra hứng thú đối với Hạ Miên. Lại thêm lúc trước Hạ Miên cũng tóm lược sơ sài về quan hệ của hai người, Vịnh Nhi cũng cho rằng Hạ Miên đeo đuổi nhưng lại bị ghét bỏ

Nhưng câu nói của Bạc Cận Yến muốn Hạ Miên sinh con cho anh ta... Thật sự khiến người khác không biết được tình trạng này là gì.

Bạc Cận Yến thân mật cột nhả rử rỉ nói với Hạ Miên mấy câu mới rời đi. Hoàn toàn xem hai người ở bên cạnh đang nhìn trần trời như vô hình.

Anh vừa đi khỏi thì Vịnh Nhi lập tức mở to đôi mắt tròn xoe choàng qua vai Hạ Miên "Em, em , em cuối cùng còn gạt chị gì nữa? Cuối cùng là đã có quan hệ với anh ta bao lâu rồi?"

Hạ Miên bị Vĩnh Nhi hỏi đến chóng cả mặt. Lại thêm vào câu nói khó hiểu của Bạc Cận Yến khiến cô đau đầu. Cô bắt lấy hai tay Vĩnh Nhi khẽ nói "Chị xác định muốn thảo luận ngay bây giờ ư?"

Vĩnh Nhi quay đầu liếc nhìn Quan Trì đang ngồi ngay ngắn trên ghế salon, ngọn lửa nhiều chuyện đang kích động cũng dần dần tắt ngúm. Chỉ có điều tuy cô quay về ngồi lên ghế nhưng vẫn chống cằm thở dài "Trời ạ, Hạ Miên em thật sự muốn tìm đường chết sao? Nếu như việc này bị báo chí đưa tin thì em sẽ lập tức biến thành kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của người khác. Em sẽ biến thành mục tiêu để mọi người chỉ trích đấy!."

"Quả thật Thạch Duy Nhất và Bạc Cận Yến là một phiên bản sống của câu chuyện hoàng tử và công chúa. Có rất nhiều fan hâm mộ tình cảm từ thuở bé thơ của hai người đó lắm. Em, em muốn tự hủy tương lai của mình sao?"

Hạ Miên yên lặng lắng nghe, đầu cô cúi xuống không thể thấy rõ vẻ mặt. Đợi đến khi Vĩnh Nhi qua cơn xúc động trở lại bình thường, cô mới từ từ ngẩng đầu cười với Vĩnh Nhi "Em biết mà, đừng lo lắng."

Cô cũng không giải thích gì. Quan hệ của cô và Bạc Cận Yến giống như một cuộn len, càng kéo thì càng rối. Đáy lòng cô vốn tĩnh mịch lại bắt đầu nổi lên từng lớp sóng trào...

Vì có mặt của Quan Trì nên Vĩnh Nhi cũng không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi đó nhìn Hạ Miên lo lắng. Quan Trì

thì nghiêm túc nhìn cô chăm chú rất lâu “Gần đây chuyện bắt cóc không xảy ra

Lòng Hạ Miên căng thẳng, cô gật đầu “Có lẽ hẳn ta cảm thấy không thú vị nữa.”

Trong đôi mắt của Quan Tri đầy rẫy sự nghi ngờ. Nhưng về sau chỉ hơi gật đầu không nói thêm gì cả.

Hạ Miên không dám suy nghĩ nhiều đến việc có liên quan tới Bạc Cận Yến. Cô ép buộc mình phải tập trung vào công việc. Nhưng hôm nay Vịnh Nhi lại hơi ấp úng về lịch trình của cô. Khi Vịnh Nhi còn đang suy tư nghĩ đến việc buổi sáng thì Hạ Miên thở dài miễn cưỡng “Tự em có chừng mực, chuyện tối qua thật sự là ngoài ý muốn.”

Vịnh Nhi chớp chớp mắt nhìn cô không hài lòng, sau đó khó chịu nhỏ giọng càu nhàu “Trước đây chị không biết em và Bạc Cận Yến có quan hệ thế này... cho nên đã sắp xếp công việc không được tốt lắm.”

Hạ Miên đặt điện thoại di động xuống nhìn Vịnh Nhi ngờ vực.

“Tiếng vang của quảng cáo công ích cho trẻ em tự kỷ rất tốt, cho nên nhà đầu tư quyết định mang đoạn quảng cáo khuếch trương thành một bộ phim cho em và Thạch Duy Nhất đóng vai chính.”

Vịnh Nhi nhìn cô thấp thỏm “Em là vai nữ chính thứ hai. Cơ hội này rất tốt, nên dĩ nhiên chị không suy nghĩ nhiều

đã nhận rồi.”

Những việc này thật ra đều do công ty quyết định, nhưng bây giờ Vịnh Nhi biết được thật sự Bạc Cận Yển và Hạ Miên có quan hệ nên lại cảm thấy không ổn chút nào.

Hạ Miên như lạc mất hồn, ánh mắt nhìn Vịnh Nhi không hề có tiêu cự. Qua một lúc lâu mới trả lời “Cơ hội tốt như thế tại sao không nhận. Chị đang lo lắng điều gì?”

Vịnh Nhi càng không hiểu rõ cô, chỉ có điều nghĩ đến cảnh tượng mấy lần đôi co giữa Hạ Miên và Thạch Duy Nhất cũng khiến Vịnh Nhi không lo lắng nhiều nữa.

Buổi công chiếu phim đã được sắp vào hai ngày sau. Trong khoảng thời gian này Bạc Cận Yển cũng đến tìm Hạ Miên nhiều lần. Nhưng Hạ Miên vẫn tránh anh, nào ngờ anh lại thẳng thắn trối cô lên xe một cách quá đáng.

Lần này không dùng đến dây trối nữa, Hạ Miên vừa lên xe đã thấy được khuôn mặt âm đạm của anh.

Anh ngồi phía sau chiếc xe thương vụ, gương mặt thanh tú lạnh lùng vô cùng đáng sợ. Hạ Miên trợn mắt nhìn trân trân với anh, cuối cùng cô tức tối nhắm mắt lại rồi hỏi anh “Anh còn muốn sao nữa? Em đã nói rất rõ ràng, em không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh.”

Gương mặt trắng trẻo của Bạc Cận Yển chìm vào ánh đèn vàng hơi tối trong xe, khó thấy được sự hốt hoảng

trong mắt. Chỉ có âm thanh hơi thấp len vào tai cô “Anh muốn có quan hệ với em.”

“...” Quả thật Hạ Miên hết biết nói gì. Chưa bao giờ cô biết người đàn ông này lại khó khai thông đến vậy.

“Phụ nữ muốn có quan hệ và muốn sinh con cho anh rất nhiều”

“Anh chỉ cần em.”

Đôi mắt anh nhìn cô sáng rực, ngón tay thon dài nắm lấy cằm của cô, nhìn thật kỹ gương mặt đang ửng đỏ của cô. Ánh mắt anh si mê đắm đuối “Hạ Miên, đừng trốn tránh nữa, nếu như có thể bỏ qua thì anh đã không quay lại.”

Hạ Miên mím môi không lên tiếng, trái tim trĩu nặng khi nghe những lời này của anh. Anh nói đúng, người đàn ông lạnh lùng như anh nếu không phải phát hiện mình đã yêu sâu nặng thì sẽ không dễ dàng gì quay lại. Thế nhưng điều này đáng để vui mừng sao?

Có một người đàn ông không chịu buông mình ra, thậm chí là anh ta đã có vị hôn thê. Đến lúc này anh ta bỗng phát hiện ra là anh ta đã yêu mình nên mới miễn cưỡng quay lại... lại dùng một cách thức dây dưa dùng dằng...

Đôi mắt đen nhánh của Hạ Miên cứ nhìn anh trần trối, giống như muốn biết thật rõ con người anh. Cô cảm nhận được hơi thở của anh đang kể đến gần mình từng chút,

cuối cùng lại bị anh cậy mạnh bá đạo hôn mình.

Trong xe vô cùng an tĩnh không hề có bất cứ tiếng dư thừa nào, chỉ có tiếng hô hấp mỏng manh của anh như tiếng đàn violin du dương vang lên.

Bạc Cận Yến bất chấp bước vào cuộc sống của Hạ Miên. Buổi tối bắt đầu ngủ lại nhà của cô. Hạ Miên chán nản nghiêm giọng nói với người đàn ông tự nhiên như thường này "Em sẽ báo cảnh sát. Anh đã xâm phạm quyền tự do cá nhân của em một cách nghiêm trọng."

Bạc Cận Yên mặc áo sơ mi màu đen, đôi mắt sâu lắng lắng lắng nhìn cô. Nhưng gương mặt lại nở một nụ cười ngây thơ như trẻ con "Em không nỡ đâu."

Gương mặt Hạ Miên đỏ lên, nắm lấy chiếc gối đập vào người anh "Biến thái."

Bạc Cận Yến giang tay ôm cô vào lòng, không để ý đến cô đang vùng vẫy cứ vùi mặt thật sâu vào cổ cô, hít hà lấy mùi hương dễ chịu của cô "Phải ngủ cùng với nhau mới có thể sớm sinh bé cưng."

Hạ Miên nghĩ mãi không hiểu tại sao anh bỗng cố chấp với việc sinh con đến vậy. Cô giữ vẻ mặt bình tĩnh quay đầu nhìn anh "Thạch Duy Nhất không mang thai được sao? Chưa gì anh đã gấp gáp tìm một người phụ nữ khác sinh con rồi à?"

Bạc Cận Yến neho đôi mắt lại, cụng trán vào trán của

cô, nói khể khàng “Anh chia tay với cô ấy rồi.”

Hạ Miên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc trong phút chốc. Nhưng ngay sau đó cô lại cười chế giễu “Qua năm năm mới phát hiện nhớ mãi không quên được em. Cho nên mới đá Thạch Duy Nhất đi tìm em à? Để em đoán thử xem, qua năm năm nữa anh có thể lại nhớ đến Nhất Nhất chân chính của anh nữa đấy?”

Bạc Cận Yển cau chân mày lại, trong đáy mắt hiện lên sự mất kiên nhẫn. Anh giữ lấy ót của Hạ Miên hung hăng cắn lên môi cô.

Hạ Miên đau nhú cả mày, chỉ nghe anh nói khể khàng “Anh lại thích em trước kia hơn, bây giờ chẳng ngoan gì cả.”

Hạ Miên tức giận nheo mắt nhìn anh. Đôi mắt sâu thẳm của anh dần dần hiện lên nụ cười quyến rũ. Cô đưa tay quàng lên cổ anh “Nhưng làm sao đây? Đây mới thật là em, thích trước kia không hề tồn tại. Vậy anh vẫn còn yêu em sao? Hà?”

Gương mặt Bạc Cận Yển chẳng hiện lên vẻ gì, đáy mắt tối lại không thể nhận ra. Bỗng nhiên anh giang tay ôm lấy cô, khéo miệng nhếch lên “Dù sao cũng là Hạ Miên em là được.”

Hạ Miên không nghĩ đến mình không chọc giận được anh lại còn bị anh ôm thẳng vào phòng ngủ. Cơ thể nặng nề của anh đè cô lên giường, ngay cả giọng nói của Hạ

Miên cũng run run “Anh làm gì vậy?”

Bạc Cận Yến hôn dọc theo từ sống mũi rồi đến bắp đùi đang khép chặt của cô, anh chẳng hề tỏ vẻ xấu hổ “Giang ra hoặc là xoay người nằm sấp lại. Tùy theo em lựa chọn.”

Hạ Miên kinh ngạc không thôi, đôi mắt đen láy trợn lên nhìn anh lộ vẻ khó tin. Bạc Cận Yến trong ấn tượng của cô không phải là người có tính tình tốt đẹp gì, nhưng muốn khiêu khích anh là việc không thể.

Bạc Cận Yến ôm khuôn mặt của cô nhìn thật sâu, sống mũi của anh không ngừng ma sát mũi cô. Tư thế vô cùng thân mật, cơ thể cao lớn của anh cũng dán sát vào Hạ Miên, đôi chân thon dài quấn lấy chân cô.

Hạ Miên bị anh đè thở không nổi, lại thêm đôi môi của anh cứ trêu chọc như có như không khiến toàn thân khó chịu. Cô không thở được vùng vẫy “Nặng chết được.”

Đáy mắt của Bạc Cận Yến hiện lên nụ cười vui vẻ, nói khẽ bên môi cô “Vậy em lên trên nhé.”

Hạ Miên giả vờ muốn đạp anh nhưng lại bị anh nắm lấy mắt cá chân không thể nhúc nhích.

Hai người đang dùng dằng thì điện thoại của Bạc Cận Yến bỗng rung lên dồn dập. Tiếng rung nho nhỏ cũng đủ khiến cho vẻ mặt đôi co của hai người dần dần nguôi lại.

Bạc Cận Yến lấy điện thoại ra. Ánh mắt anh hơi đờ ra khi nhìn thấy dãy số hiện trên điện thoại. Anh liếc nhìn Hạ Miên rồi ném di động sang một bên không quan tâm đến nó.

Nhưng người đầu bên kia tựa như rất có tính nhẫn nại. Gương mặt anh tuấn của Bạc Cận Yến lạnh lùng nghiêm lại, hoàn toàn hiện ra vẻ khó chịu.

Hạ Miên tò mò liếc nhìn xem. Lòng cô càng thêm hoảng sợ, nhưng cố nén lại sự đau đớn nói ra vẻ khinh thường “Nhất Nhất của anh gọi mà cũng không nghe à?”

Màn hình điện thoại vẫn nhấp nháy, hai chữ “Nhất Nhất” chói mắt không ngừng lóe sáng. Sự dịu dàng ấm áp trong phòng hoàn toàn biến mất vì bị tiếng điện thoại quấy rầy.

Bạc Cận Yến cầm lấy điện thoại di động, tay kia ôm lấy eo Hạ Miên kéo sát lại. Trong khoảng cách gần gũi như thế, quả nhiên Hạ Miên bị bắt buộc phải nghe thấy âm thanh mà mình muốn quên đi. Nhưng bất ngờ chính là người bên kia không phải là Thạch Duy Nhất mà là Vệ Cần!

“Mặc kệ là bây giờ con đang ở đâu, lập tức đến bệnh viện ngay cho mẹ.”

Vệ Cần nói xong chẳng hề đợi Bạc Cận Yến trả lời đã cúp điện thoại. Trong ống nghe vang lên tiếng tút tút

khiến cho sự yên tĩnh và lúng túng kéo dài miên man.

Hạ Miên im lặng nhìn người đàn ông trên người mình, lẳng lặng chờ đợi phản ứng của anh.

Bạc Cận Yến nhìn màn hình điện thoại di động, trong giây lát từ từ buông tay nới lỏng vòng eo của Hạ Miên.

Hạ Miên cảm nhận được nhiệt độ ấm áp kia bỗng nhiên biến mất, khiến cho hơi ấm mong manh cũng từ từ tan đi.

Người đàn ông cao lớn đứng sừng sững trước mặt cô, đôi mắt sâu thẳm vẫn tha thiết yêu thương không khác gì khi nãy “Anh xin lỗi.”

Chỉ là ba chữ đơn giản nhưng Hạ Miên đã nghe rõ sự áy náy trong giọng nói của anh. Thật đúng là châm chọc, chỉ trong vài giây ngắn ngủi cũng đủ để anh đưa ra quyết định.

Hạ Miên không hề tỏ vẻ giận dữ, càng không có oán hờn “Sao lại nói xin lỗi với em?”

Bạc Cận Yến lặng lẽ nhìn cô. Trong nháy mắt Hạ Miên cảm thấy dường như anh có điều gì muốn nói và chuyện lại vô cùng khó mở lời. Nhưng ngọn sóng vừa gợn lên trong mắt anh cuối cùng lại từ từ chìm xuống.

Hạ Miên thất vọng không thể tả. Cô vốn cũng chẳng

muốn sự dây dưa rắc rối thế này. Cô cũng không hề kỳ vọng gì vào người đàn ông này một khoảnh khắc nào. Trước giờ cô luôn là kẻ bị bỏ rơi. Cho nên... cũng đã quen rồi...

CHƯƠNG 20

Cuối cùng Bạc Cận Yến không nói gì cả và rời đi cũng chẳng có một câu giải thích. Theo tiếng khóa cửa vang lên, lớp vỏ kiên cường của Hạ Miên từ từ sụp đổ.

Cô nhìn trần nhà thật lâu, lâu đến mức tầm mắt càng lúc càng nhạt nhòa, chỉ còn lại ánh sáng trong suốt của chiếc đèn thủy tinh trên trần. Trái tim đã trở thành sắt thép từ lâu nhưng cơ sao lại có cảm giác đau nhói như bị kim châm thế này?

Hạ Miên đưa tay vuốt ve sợi dây chuyền bạch kim trên cổ. Bởi vì được làm rất lâu nên đã không còn sáng loáng như trước.

Đó là di vật duy nhất của mẹ cô để lại. Hạ Miên nhớ rất rõ sợi dây chuyền này vẫn ở sâu trong ngăn kéo bị khóa, nhưng luôn được gói lại cẩn thận. Thoạt nhìn qua nó được vô cùng quý trọng.

Hạ Miên không biết nó có ý nghĩa đặc biệt gì, chỉ len lén giấu đi theo bản năng. Ngay cả Thạch Duệ Khải cũng

không biết chuyện này. Ngoại trừ khoảng thời gian ở nhà họ Bạc, vì không muốn lộ tẩy nên cô đã tháo ra, còn bình thường thì luôn đeo trên người.

Mỗi lần nhớ đến mẹ, cô đều vuốt ve sợi dây chuyền này. Vì được đeo trên người nên sợi dây kim loại lạnh lẽo cũng có một ít ấm áp. Có một số ký ức lúc bé thơ của cô đã không còn rõ, chỉ nhớ được tình cảm bao la của mẹ mình mà thôi.

Đãai mười bảy tuổi, nhưng cuộc sống của cô lại nức cười tốt cùng. Chỉ biết dựa vào hơi ấm mỏng manh để sống lay lắt qua ngày, cố gắng đi từng bước.

Cô không thể nhẫn tâm với Bạc Cận Yến có lẽ là vì không thể nào quên được khoảng thời gian hạnh phúc hoang tưởng trước kia đã khiến cô quên đi thù hận, quên mất bản tính của mình chỉ là một con thiên nga đen. Lại đắm chìm vào giấc mộng công chúa không cách nào tỉnh lại.

Nhưng trước sau sự thật vẫn bị vạch trần. Tựa như giờ phút này, chỉ cần thử dò xét thêm chút thì lời nói dối sẽ tự động sụp đổ.

Nếu Bạc Cận Yến yêu cô sâu đậm thật sự thì sẽ không dao động đến thế...

Bạc Cận Yến đi rồi cũng không có tin tức. Hạ Miên

không biết có phải Thạch Duy Nhất xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng hay không. Cô cố không chú ý đến cuộc sống đã bị anh đảo loạn, chỉ cực lực khôi phục lại trạng thái trước kia.

Nhưng cũng không thể tránh được việc chạm mặt với Thạch Duy Nhất trong buổi công chiếu phim. Thạch Duy Nhất không tệ hại như cô đã tưởng tượng. Không biết là có phải vì hiệu quả của việc trang điểm hay không. Thoạt nhìn qua thần thái cô ta cũng hồng hào, tuyệt đối không có vẻ xanh xao như vừa mới nhập viện.

Hạ Miên cũng không phải là người lương thiện, tâm tình lại càng phức tạp đối với Thạch Duy Nhất. Cho nên cô cũng không phí tâm tư, chỉ khẽ liếc mắt nhìn cô ta xong lại tập trung vào buổi công chiếu phim.

Cô chỉ là nữ chính thứ hai, không có được sự chú ý của người khác như Thạch Duy Nhất và nam chính. Thời gian phỏng vấn cũng rất ngắn, cho nên buổi công chiếu vừa kết thúc đã rời khỏi.

Nào ngờ lại chạm mặt với Thạch Duy Nhất tại bãi đậu xe. Theo tư thế của Thạch Duy Nhất, Hạ Miên cảm giác được cô ta đang cố ý đợi mình ở đây.

Vĩnh Nhi lo lắng kéo Hạ Miên khẽ thì thầm "Chuyện đã bại lộ rồi hả? Nếu không thì chúng ta tránh mặt là hơn?" Vĩnh Nhi vừa nói vừa muốn kéo Hạ Miên đi vào hội trường

lại.

Hạ Miên lại cười thản nhiên với Vịnh Nhi "Không có chuyện gì đâu. Tin em đi."

Thạch Duy Nhất không hề kích động như mấy lần trước. Ngược lại vẻ mặt vô cùng bình tĩnh lẳng lẳng đứng trước xe nhìn Hạ Miên. Hạ Miên cất từng bước đi đến đứng đối diện với cô ta.

Thạch Duy Nhất nhìn cô khá lâu. Sau đó đôi môi đỏ mọng hé mở "Tôi chỉ muốn biết, cô có yêu anh ấy không?"

Vẻ mặt Hạ Miên vẫn bình tĩnh, giọng nói lạnh lùng vang lên "Đáp án của tôi có quan trọng không? Cô muốn tặng anh ấy cho tôi à?"

Thạch Duy Nhất mím chặt môi như đang rất kiềm chế "Dĩ nhiên là không, một người phụ nữ tham hư vinh như cô xứng với anh ấy sao?"

Nụ cười của Hạ Miên rực rỡ và ngọt ngào như đóa hoa hải đường ban đêm "Tại sao tôi phải nói cho cô biết?"

Thạch Duy Nhất hít thật sâu vào, đè nén âm lượng "Cô cứ ra điều kiện, chỉ cần trong phạm vi năng lực của tôi, tôi sẽ thỏa mãn cho cô. Cô và anh ấy không có khả năng. Nhà họ Bạc sẽ không bao giờ chấp nhận một người phụ nữ như cô. Cô nên biết rõ đi ghét cô biết bao."

Hạ Miên hơi bức bối vì câu nói luôn mồm “phụ nữ như cô” của Thạch Duy Nhất. Nên không muốn tiếp tục nói chuyện trẻ con tầm phào với Thạch Duy Nhất nữa. Tại sao cô phải chịu sự nhục nhã vì đôi tình nhân vô vị này chứ?

Hạ Miên nhú mào chuẩn bị đi khỏi “Cô nên bỏ nhiều thời gian với anh ấy đi. Đừng làm chuyện tự mình hại mình, điều đó chỉ khiến anh ấy cảm thấy phiền hơn thôi.”

“Hạ Miên” Bỗng tiếng nói của Thạch Duy Nhất vút cao. Ngay cả Vịnh Nhi đứng cách đó không xa cũng sợ mất hồn, cảnh giác nhìn về phía bên này.

Hạ Miên từ từ xoay người nhìn Thạch Duy Nhất, dáng vẻ chẳng hề sợ hãi với vẻ mặt đang tức giận sôi trào của cô t

Thạch Duy Nhất đi đến trước mặt Hạ Miên. Sự mệt mỏi trên gương mặt cũng không thể che giấu được nữa. Tiếng nói the thé của Thạch Duy Nhất gằn lại với cô “Tại sao lúc nào cô cũng làm ra vẻ phớt đời thế kia? Anh ấy đã hoàn toàn thay đổi. Chạy đến bệnh viện cũng chỉ để nói việc từ hôn với cha mẹ tôi, chẳng hề nể mặt tôi đang nằm trên giường bệnh. Anh ấy nói cho dù tôi thật sự tự sát vì anh ấy thì anh ấy cũng sẽ không đau lòng...”

Đôi mắt Thạch Duy Nhất đau khổ đỏ hoe, oán giận nhìn chằm chằm vào Hạ Miên “Tại sao cô lại có thể biến anh ấy trở thành như vậy? Tôi chưa bao giờ biết anh ấy có thể nhẫn tâm đến thế.”

Hạ Miên nhìn Thạch Duy Nhất khiếp sợ, không biết phải nên đáp lại như thế nào. Bạc Cận Yến không nói câu nào đã đi đến bệnh viện để nói chuyện rõ ràng với mọi người ư? Quả thật anh đã quá lạnh lùng vô tình khi làm như thế. Nhưng Hạ Miên vẫn cảm thấy khó tin rằng điều này có liên quan đến mình.

Tựa như Thạch Duy Nhất còn rất nhiều điều để nói. Nhưng Hạ Miên đã nghe đến choáng váng cả đầu óc. Cho đến khi tiếng xe tăng gấp vang lên bên tai. Một chiếc xe màu bạc đang chạy bỗng đột ngột dừng lại trước mặt hai người. Hạ Miên ngỡ ngàng nhìn qua. Cửa sổ xe từ từ hạ xuống. Khi Thạch Duy Nhất nhìn thấy người đàn ông trong xe thì sắc mặt càng trở nên khó coi “Cha.”

Thạch Duệ Khải tựa vào chỗ ngồi phía sau. Vẻ mặt bình tĩnh nhìn vào Thạch Duy Nhất, tiếp theo từ từ nhìn về phía Hạ Miên. Sau đó cất giọng uy nghiêm “Hạ Miên, tôi có điều muốn hỏi cô.”

Bỗng nhiên Thạch Duy Nhất kinh ngạc mở to mắt nhìn về phía Hạ Miên.

Không phải là Hạ Miên không biết trong lòng cô ta đang nghĩ mình xấu xa bỉ ổi thế nào. Cô chỉ hơi điều chỉnh lại hô hấp rồi mở cửa xe, khom lưng ngồi vào.

Đây là cha cô, nhưng ông lại không biết cô.

Chiếc xe nhanh chóng chạy đi rất xa. Lúc này Thạch

Duệ Khải bỗng cất lời “Duy Nhất chĩa mũi nhọn vào cô vì

Hạ Miên trầm mặc trong giây lát mới gật đầu “Đúng vậy. Có điều tôi và Bạc Cận Yến ... cũng đã là quá khứ rồi.”

Thạch Duệ Khải nhìn cô như có điều suy nghĩ. Ông nhếch môi cười rồi từ từ lắc đầu, tựa như không đồng ý với câu trả lời của cô. Nhưng lại không lên tiếng phản bác.

Thoáng chốc trong xe lại rất yên tĩnh, Hạ Miên mang tâm tình phức tạp ngồi một bên, ngón tay cũng bấm sâu vào lòng bàn tay.

“Cô họ Hạ à?”

Bỗng Thạch Duệ Khải hỏi một câu không đầu không đuôi. Trái tim Hạ Miên khẽ thót lên rồi trả lời trấn định “Vâng.”

Đôi mắt Thạch Duệ Khải sâu xa đánh giá mặt mũi của cô. Lòng bàn tay của Hạ Miên cũng đổ mồ hôi đầm đìa. Nhưng cô tin chắc rằng Thạch Duệ Khải không thể nào nhìn ra được điều gì. Ông ta đã cho rằng “Diệp Tử” đã chết từ lâu.

Đã hai mươi mấy năm trôi qua, ông càng không thể nào nhận ra được cô của bây giờ.

Thạch Duệ Khải như thở dài thật nhẹ. Hạ Miên ngu ngơ

quay đầu nhìn ông chăm chú.

Trong khoang xe tối mờ không thấy được rõ dáng vẻ của ông. Trong đôi mắt ông vừa ẩn chứa nụ cười cứng chiều, lại vừa như có sự buồn bã mất mát. Giọng nói cũng có vài phần lạc lõng "Dáng vẻ của cô rất giống với người vợ trước của tôi."

Móng tay Hạ Miên càng bấu chặt trong lòng bàn tay, gương mặt vẫn cười tươi "Vậy sao? Không biết vợ trước của Thạch tiên sinh bây giờ..."

Thạch Duệ Khải chuyển ánh mắt nhìn ra bóng đêm sâu thẳm ngoài cửa sổ, vẻ mặt đau thương "Bà ấy đã qua đời."

Ánh mắt Hạ Miên tức giận pha lẫn hoảng sợ, gắt gao nhìn chăm chăm vào gương mặt nghiêng nghiêng của ông ta. Cô không ngờ Thạch Duệ Khải sẽ chủ động nh đến câu chuyện cũ này. Có lẽ ông ta cũng chỉ đang ra vẻ tình nghĩa ở đây mà thôi.

Bỗng nhiên Thạch Duệ Khải lại nói một câu khiến Hạ Miên không thể nào hiểu nổi "Tôi rất nhớ bà ấy. Nhìn thấy cô thì lại càng nhớ nhiều hơn."

Hạ Miên cố căn môi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bóng đêm dày đặc càng khiến cảnh trí thêm kỳ quái. Cô yên lặng nghe tiếng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc của Thạch Duệ Khải kể lại từng chữ về cơn ác mộng khó nói của cô.

Trong thoáng chốc Thạch Duệ Khải nói rất nhiều, đều là những ký ức về vợ và con gái của mình. Hạ Miên lạnh lùng nhìn dáng vẻ đang giả vờ của ông. Cô chưa bao giờ phát hiện ra cha của mình lại có tài diễn xuất khéo léo đến vậy. Nếu không phải năm đó mình tận mắt chứng kiến thì sợ rằng đã bị đôi mắt đầy tình thương của ông lừa gạt mất rồi.

“Tôi chỉ là một tên nhà nghèo, nếu không phải Diệp tướng quân để mắt đến tôi thì tôi cũng sẽ không có ngày hôm nay.” Thạch Duệ Khải khẽ nói xong lại thở dài “Diệp Tuân cũng không để ý đến xuất thân của tôi. Bà ấy là một người vợ tốt.”

Hạ Miên nhìn nụ cười dịu dàng trên môi ông, trong dạ dày không ngừng thắt lại.

Ông ngoại và mẹ không tính toán với xuất thân hèn mọn của ông, luôn luôn giúp đỡ ông ngồi lên vị trí ngày nay. Nhưng cuối cùng lại rơi vào cảnh nhà tan cửa nát. Ông ngoại bị đột tử, mẹ thì bỏ mạng bất ngờ, ngay cả cô bé năm tuổi như cô cũng suýt không thoát khỏi vận rủi. Cuối cùng Thạch Duệ Khải cưới Viên Uyển Linh – người yêu đầu tiên của ông, cũng là mẹ của Thạch Duy Nhất.

Một câu chuyện xưa nhàm chán. Tên nhà nghèo vì công danh nên ở rể. Cuối cùng thăng quan tiến chức nhanh chóng cưới người yêu đầu tiên của mình. Đây cũng chính là những gì cô điều tra được mấy năm nay. Mặc dù thiếu chứng cứ, nhưng việc Thạch Duy Nhất lớn hơn cô hai tuổi cũng đủ để nói lên sự lạc lõng ngoài hôn nhân của ông...

Thạch Duệ Khải đưa Hạ Miên về đến dưới nhà. Suốt quãng đường đi ông cũng không có hành động gì quá đáng. Chỉ là kể lại câu chuyện cũ đứt quãng, tựa như thật sự nhìn Hạ Miên nhớ lại người xưa

Hạ Miên nở nụ cười hờ hững, cúi đầu tạm biệt ông "Cám ơn ông."

Thạch Duệ Khải nhìn cô chăm chú trong ánh đèn sáng bên đường, khẽ cất tiếng cười "Tôi phải cám ơn cô mới đúng. Thật ra tôi đã sắp quên mất dáng vẻ của Diệp Tuần rồi. Tôi thật có lỗi với bà ấy."

Nụ cười của Hạ Miên cố gắng cầm cự trên mặt. Chờ khi xe của Thạch Duệ Khải biến mất trong tầm mắt thì mới từ từ giãn tím mặt. Ông ta diễn kịch quá hay đi. Rõ ràng cô mới là diễn viên, nhưng lại có đôi khi diễn nhập vai đến nỗi không phân biệt được đâu là chân thật, đâu là giả dối nữa.

Hạ Miên mệt mỏi lên nhà, cả người đều có cảm giác uể oải vô cùng. Khi vừa mở cửa nhà ra, ánh đèn sáng quen thuộc bao trùm lấy cô. Đây mới chính là nơi cô có thể thanh thản yên bình.

Hạ Miên vừa xoay người đóng cửa lại thì trong phòng tắm bỗng có một lớn một nhỏ đi ra. Hạ Miên kinh ngạc nhìn Bạc Cận Yến và Diệp Nam cùng mặc một kiểu áo choàng tắm hồi lâu không nói nên lời.

CHƯƠNG 21

“Mẹ, mẹ đã về rồi.” Cánh tay và bắp chân của Diệc Nam mồm mĩm lộ ra ngoài. Chiếc áo choàng tắm rộng rinh thoát nhìn không được vừa vặn cho lắm. Dáng vóc nhỏ bé đứng cạnh Bạc Cận Yến cao lớn càng nổi bật lên vẻ đáng yêu.

Bạc Cận Yến cầm chiếc khăn lông trong tay, phủ lên đầu tóc ướt của cậu nhóc. Đôi mắt đen nhánh liếc nhìn về mặt ngẩn ngơ của Hạ Miên, sau đó cất lời “Có một người xưng là mẹ Trình đưa Diệc Nam đến đây. Nhóc tỳ biết mật mã mở cửa nên anh cùng vào với nó.”

Lúc này Hạ Miên mới nhớ mẹ Trình xác thực có gọi đến trong buổi công chiếu phim. Sau đó gặp Thạch Duệ Khải nên cô quên mất gọi lại cho mẹ Trình.

“Trên người của...” Hạ Miên không nhớ trong nhà mình lại kiểu áo tắm lớn nhỏ này nên vô cùng kinh ngạc.

Bạc Cận Yến nghe thấy thế lại cười thật vui vẻ. Anh cúi người ôm Diệc Nam vào lòng “Anh đi mua vật dụng vệ sinh nên sẵn tiện dẫn nó theo.”

Diệc Nam giơ bàn tay nhỏ bé điều chỉnh lại vạt áo choàng tắm, vui mừng nói với Hạ Miên “Do con chọn đó! Hình chip bông dễ thương lại mềm mại. Chú cũng không

xấu hổ mua cả bộ gia đình luôn.”

Bạc Cận Yến véo mũi cậu, đôi mắt cậu vô cùng yêu thương “Chú tính tiền, con còn dám có ý kiến hả?”

Diệc Nam le lưỡi, chu chiếc miệng nhỏ nhắn lên “Được rồi. Nể mặt chú trả tiền, mặc giống nhau cũng không sao. Dù gì con cũng tương đối đẹp trai.”

Bạc Cận Yến nhẹ mím cười, lấy khăn lông lau đầu cho cậu nhóc “Lau tóc đi.”

Đầu Hạ Miên như muốn nứt cả ra khi nhìn hai người này. Trước kia cô cũng không biết Bạc Cận Yến thích trẻ con đến vậy.

Bạc Cận Yến ôm cậu nhóc ngồi trên ghế salon. Diệc Nam ngẩng khuôn mặt bé bỏng cười tít mắt để cho anh lau tóc giúp cậu. Cảnh tượng vô cùng ấm áp dịu dàng, Hạ Miên sững sờ đứng ngay cửa hồi lâu mới mở tủ giày thay ra.

Giọng nói véo von của cậu nhóc vang lên trong phòng khách, từng lời bay vào tai Hạ Miên vô cùng rõ ràng “Chú ơi, hay chú làm cha nuôi của con đi? Con có mẹ nuôi, còn có cha nuôi và cha ruột. Những đứa bé khác cũng không được hạnh phúc như con.”

Tay Hạ Miên đang mở cửa tủ khẽ run lên. Trong lòng đủ mùi vị lẫn lộn nhìn hai người đang ngồi trên ghế salon.

Ánh mắt Bạc Cận Yến giao nhau với cô. Đôi mắt đen sâu thẳm của anh chan chứa nụ cười dịu dàng. Anh lau mái tóc ướt của mình và chú nhóc, giọng nói trầm ấm “Được.”

Diệc Nam vui sướng ôm cổ Bạc Cận Yến, cười khanh khách ra tiếng “Ba ơi.

Hạ Miên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ngón tay nắm gắt gao lấy cửa tủ giày. Nụ cười trên mặt của Bạc Cận Yến và Diệc Nam giống nhau như đúc. Ngay cả đôi mắt đen nhánh cũng phát sáng lấp lánh rực rỡ vô cùng.

Cô giống như một người bên lề của khung cảnh ấm áp này, nhưng lại là kẻ hiểu rõ tất cả mọi chuyện trong đó.

Cô là kẻ có tội. Cô ích kỷ đối với con trai, không thể cho nó được tình thương đầy đủ của một người mẹ nhưng lại cố ý muốn sinh ra nó. Bây giờ lại còn không ngừng nói dối không chỉ với con trai mà còn thêm Bạc Cận Yến.

Quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, lời nói dối cuối cùng cũng sẽ bị vạch trần. Nhưng cô càng lúc càng không biết phải mở lời thế nào.

Nụ cười của Bạc Cận Yến vẫn chưa tắt khi quay đầu nhìn cô. Gương mặt anh tuần cũng tỏa ra một ánh sáng dịu dàng. Tiếng nói trầm ấm của anh kéo Hạ Miên trở về thực tế “Sao vậy?”

Hạ Miên thu lại ý nghĩ, từ từ đi đến “Không có gì cả.”

Sau khi đến gần cô lại xuất hiện một chút lúng túng. Cô không chỉ là lo lắng việc Bạc Cận Yến sẽ phát hiện ra thân phận của Diệc Nam và còn có sự thật mà Thạch Duy Nhất đã nói cho cô biết...

Lúc này đứng trước anh, Hạ Miên không biết nên dùng tâm trạng và vẻ mặt gì nữa.

Hai đôi mắt đen láy một to một nhỏ nhìn cô không chớp. Hạ Miên không tự chủ nở một nụ cười thư thái và ngồi xuống cạnh Bạc Cận Yến. Cô đưa tay đón lấy con trai, ôm nó vào lòng hôn chùn chụt “Bà nội lại về quê à?”

“Vâng, ba phải đi công tác nên không có ai chăm sóc Diệc Nam.” Cậu nhóc cúi đầu đan ngón tay vào nhau. Sau đó tựa đầu vào ngực Hạ Miên làm nũng “Con cũng nhớ mẹ lắm, lâu rồi không được ở chung với mẹ.”

Hạ Miên ngửi thấy mùi thơm đặc hữu trên người Diệc Nam. Cầm cọ cọ lên mái tóc mềm của cậu rồi cười khẽ “Kể tiếp mẹ được nghỉ hai ngày có thể chăm sóc cho Diệc Nam thật tốt.”

Diệc Nam mừng rỡ ngẩng đầu, đôi mắt tròn xoe sáng lấp lánh “Thật ư? Vậy chúng ta có thể đi thế giới đáy biển xem rùa biển không?”

Hạ Miên gật đầu. Đôi mắt sáng rỡ của Diệc Nam cũng

cười híp lại thành một đường thẳng “Tốt quá, đến lúc đó ba nuôi và ba cũng đi, con có thể chụp hình nói cho các bạn ở trường mẫu giáo biết là Diệc Nam có hai người cha rồi.”

Hạ Miên mím môi không lên tiếng, trong đôi mắt có sự chần chừ và đấu tranh.

Bạc Cận Yến đưa tay ôm cô rất tự nhiên. Sống mũi cao cao nhẹ nhàng cọ lên gương mặt Hạ Miên, rồi khẽ thì thầm bên tai cô “Em thật là chẳng cho anh tí mặt mũi nào cả.”

Hạ Miên lườm anh. Bạc Cận Yến lại thuận tiện hôn lên môi cô một cái. Ngón tay mũm mĩm của Diệc Nam che đi khuôn mặt nhỏ nhắn, không nhìn được khẽ kêu lên “Xấu hổ quá đi.”

Gương mặt trắng nõn của Hạ Miên hơi ửng đỏ, quay đầu né tránh ánh mắt nóng bỏng của Bạc Cận Yến. Lúc trước cô còn có thể nói mấy lời cay độc với anh, nhưng ngược lại bây giờ không biết phải sống chung với anh thế nào nữa. Tóm lại trong lòng vô cùng mất tự nhiên.

May mắn là có Diệc Nam ở giữa điều hòa không khí. Cậu nhóc nói luyên thuyên chuyện ở trường mẫu giáo không dứt. Khóe miệng Bạc Cận Yến luôn thường trực nụ cười nhìn Diệc Nam chăm chú, thỉnh thoảng lại còn phối hợp làm ra vẻ mặt kinh ngạc và đặt vài câu hỏi đúng lúc.

Hạ Miên cảm thấy kinh hãi khi thấy anh lại nhẫn nại hầu chuyện con trai như thế này. Hoàn toàn không hề giống với dáng vẻ lạnh lùng xa cách bình thường đối với người xa lạ.

Hiển nhiên Diệc Nam rất thích Bạc Cận Yến. Không biết đó có phải là do tình cha con thiêng liêng hay không. Lúc Hạ Miên đi tắm thì hai người vẫn còn tán gẫu rất hứng khởi. Bình thường Diệc Nam luôn đeo bám Hạ Miên, nhưng giờ lại hoàn toàn chẳng buồn chú ý đến Hạ Miên trong phòng tắm suy nghĩ thật lâu. Thật ra dù gì thì Bạc Cận Yến cũng là cha ruột của Diệc Nam, cô có nên nói sự thật cho anh biết hay không? Chuyện trong quá khứ hai người đều có đúng và sai. Hạ Miên lừa dối trước, Bạc Cận Yến lừa dối sau, coi như là huề nhau đi. Như vậy... chuyện con trai có phải không nên gạt anh nữa không?

Nhưng Diệc Nam gần như là tất cả của cô, nhớ đến thái độ ban đầu của Vệ Cần khiến lòng cô cũng nguội lạnh. Nếu Vệ Cần biết được sự tồn tại của Diệc Nam thì sẽ làm sao?

Ngày xưa Hạ Miên vẫn cho rằng Vệ Cần thích mình. Mấy năm ở nhà họ Bạc, Vệ Cần chẳng bao giờ tỏ thái độ kỳ thị hay bất mãn với cô. Thậm chí lâu ngày Hạ Miên còn thấy được bóng dáng của mẹ mình trên người bà. Cho đến năm thứ hai đại học, Vệ Cần bỗng nhiên gạt Bạc Cận Yến an bài xem mắt cho cô...

Cho đến bây giờ Hạ Miên vẫn chưa hề nói với Bạc Cận

Yến chuyện này. Cô hiểu được tấm lòng của người mẹ đối với con cái. Thật ra người mẹ nào cũng cưng chiều con của mình. Từ nhỏ cô đã mất mẹ, cho nên càng hiểu được và tôn trọng sự khổ tâm của Vệ Cần.

Hạ Miên yên chuyển từ chối chuyện xem mắt. Từ đó về sau, ánh mắt Vệ Cần càng nhìn cô thêm phức tạp. Cho đến khi bị vạch trần trước mặt Thạch Duy Nhất. Khi Hạ Miên rời đi thoáng thấy được vẻ mặt của Vệ Cần thư thái và nhẹ nhõm. Tựa như, sự tồn tại của Hạ Miên là một trở ngại của bà.

Cho nên Diệc Nam... nhất định không thể để nhà họ Bạc phát hiện. Ít nhất là trước khi cô xác định được tình cảm của Bạc Cận Yến. Khi nào không còn bất kỳ sự lo lắng nào nữa thì mới nói ra thân thế của Diệc Nam.

Hạ Miên tắm rửa xong phát hiện Diệc Nam đã ngủ. Bạc Cận Yến ngồi bên cạnh chiếc giường nhỏ đóng quyển truyện cổ tích lại. Những sợi tóc đen như mực tỏa ánh sáng nâu dưới ngọn đèn vàng. Hạ Miên đứng ở cửa nhìn anh. Đến khi anh từ từ đứng lên quay đầu mới phát hiện ra cô. "Em... muốn nói chuyện với anh một chút."

Tựa như Bạc Cận Yến cũng có ý nghĩ giống cô. Anh đi đến đóng cửa phòng lại, bàn tay to lớn bướng bỉnh nắm lấy bàn tay lóng mìn của cô "Anh cũng có lời muốn nói với em."

Một tBạc Cận Yến nắm hờ bả vai cô, cúi đầu nhìn vào

mắt cô sâu lắng. Một bàn tay khác thì vén tóc cô ra sau tai, ngón tay vuốt nhẹ qua trán cô "Em hãy tin anh, từ nay về sau anh sẽ bảo vệ cho em thật chu đáo. Dù cho xảy ra chuyện gì cũng phải tin vào tình yêu của anh, em nhé!"

Hạ Miên chau đôi lông mày nhỏ bé lại, nhìn anh đầy khó hiểu.

Ngón tay Bạc Cận Yến xoa nhẹ mi tâm đang chau chặt của cô. Ánh mắt nhìn cô vô cùng nồng nàn tha thiết "Sẽ không để em phải chịu khổ nữa và sẽ càng không để em phải chịu tủi thân."

Mắt Hạ Miên nóng lên, cô rũ mi xuống không dám nhìn vào ánh mắt mê hoặc của anh nữa. Đôi mắt đen thẳm kia như một cái động sâu không đáy cứ hút lấy cô.

"Em... không dám tin anh nữa." Cô vốn chỉ có hai bàn tay trắng, thật ra cũng không còn gì để mất. Nhưng cứ bị hút vào anh hết lần này đến lần khác. Cô thật sự rất sợ. Một khi đã yêu sẽ vô tình trao trọn con tim mình, nếu lại bị tổn thương lần nữa thì ngay cả xương cũng không còn.

Bạc Cận Yến nâng gương mặt cô lên, lạnh lùng liếc nhìn cô. Sau đó lại dịu dàng hôn lên mặt cô, rồi cuối cùng mới hôn lên đôi môi mềm mại kia "Quá khứ là do anh không rõ ràng. Em hãy tin anh một lần nữa, chúng ta bắt đầu lại em nhé."

Hạ Miên yên lặng, Bạc Cận Yến nâng cằm cô lên, đầu lưỡi len vào giữa răng môi cô.

Trên người cô tỏa mùi hương thơm ngát sau khi tắm rửa khiến đáy lòng anh rung động không tự chủ. Ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cô ghì sát lên vách tường, nhẹ nhàng mút lấy môi cô.

Hạ Miên nương theo ánh sáng mờ ảo trên hành lang nhìn anh, cẩn thận đưa tay vuốt ve gương mặt anh tuấn của anh. Bạc Cận Yến từ từ lui ra nhìn cô thật kỹ.

“Không được gạt em nữa.” Hạ Miên khế khàng cảnh cáo anh, ánh mắt cố chấp nghiêm túc “Nếu như anh gạt em nữa, em sẽ giết anh.”

Cả đời này cô chỉ yêu một mình anh. Cho đến bây giờ có biết bao chuyện xảy ra nhưng cô vẫn yêu anh sâu tận xương tủy như cũ. Có lẽ bởi vì những việc đã từng trải qua trong quá khứ khiến cho cô không phải là một người dễ dàng yêu thương ai, nhưng một khi đã yêu thì rất cố chấp bảo thủ. Dù cho bị tổn thương sâu sắc cũng không biết liếm láp vết thương mình cho mau lành. Chỉ cần anh hơi yêu chiều thì cô sẽ lại đánh mất lý trí lao vào như con thiêu thân.

Không phải là Hạ Miên không biết điều này rất nguy hiểm. Nhưng cô vốn là một người thiếu thốn tình thương. Cô đã cô đơn quá lâu. Nên thật sự quá mơ tưởng đến có người ở bên mình. Hơn nữa cô thật sự quá tham lam tình yêu ấm áp này của Bạc Cận Yến ban tặng.

Bạc Cận Yến không trả lời, chỉ giữ lấy ót cô càng hôn lên mãnh liệt. Anh nâng chân cô cặp vào hông mình. Hạ Miên cũng phối hợp nâng luôn chân kia lên. Bạc Cận Yến đỡ lấy hông cô, vừa hôn thật nồng thắm vừa đi về phòng ngủ. Hai người quần quýt không rời trong bóng tối. Cánh cửa lạnh lẽo mài mòn da thịt của Hạ Miên. Áo cô bị anh cởi ra từng chút từng chút, da thịt láng mịn hoàn toàn lộ lồ trước mặt anh.

Rồi anh lại cởi nốt phía dưới khiến bắp đùi cô hoàn toàn trống trải lạnh lẽo, lại bị anh từ từ vuốt ve ma sát. Hai người càng lúc càng khăng khít, cho đến khi cô cảm giác được dục vọng của anh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bạc Cận Yến vuốt ve vòng eo thon thả của cô, tay kia lặn vào đáy quần lót. Ngón tay cảm nhận được cô đã ẩm ướt và không ngừng trên đùa qua lại nơi khe rãnh kia.

Hạ Miên cắn môi khẽ rên nhẹ, rồi cầm lấy tay anh dẫn dắt lên trên từng tắc một. Như cô mong muốn, anh đã ôm trọn bầu ngực đang phập phồng của cô. Thân thể càng đè sát cô vào cánh cửa, vật cứng rắn đã sẵn sàng tại lối đi “Khó chịu thì nói cho anh biết.”

Hạ Miên chưa kịp trả lời đã bị anh thúc vào nơi sâu nhất.

CHƯƠNG 22

Sau cơn ái tình qua đi, chiếc màn cửa sổ vàng nhạt

chập chờn trong gió đêm. Ngón tay thon dài của Bạc Cận Yến khẽ vuốt ve đùa nghịch mái tóc dài đen nhánh của cô từ phía sau. Hạ Miên khẽ lim đôi mắt nhưng bỗng xoay mình nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

Bạc Cận Yến trầm lặng nhìn cô, rồi cúi đầu hôn lên sống mũi Hạ Miên: “Em vẫn nghĩ rằng anh hận em.”

Chiếc cằm góc cạnh rõ ràng của anh kề lên trán của Hạ Miên. Sau đó anh ôm mặt cô vùi sâu vào lồng ngực trần rần chắc của mình “Còn hận là còn yêu. Cho nên tốt nhất em nên nắm chắc lấy... Đừng giằng vò tình yêu của anh thêm nữa.”

Bạc Cận Yến giữ chặt người Hạ Miên. Đôi mắt tối đen nhìn từng đường nét trên gương mặt cô. Đôi mắt trong veo của Hạ Miên cũng lặng lẽ nhìn lại anh. Sau đó anh xoay người đè lên cô.

Tuy cơ thể lỏng lẻo của hai người được cách một lớp chăn mỏng nhưng vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của nhau.

“Sẽ không” Cô cẩn thận ôm lấy anh. Cơ thể cô được anh dịu dàng ve vuốt. Lời nói mơ hồ chưa rõ bỗng bị nụ hôn ngọt ngào của anh che kín.

Cánh tay Hạ Miên ôm choàng tấm lưng cường tráng và lòng bàn tay mơn trớn lên cơ thể khỏe mạnh của anh.

Anh mượn sự ẩm ướt còn chưa khô giữa hai chân cô để tiến vào, rồi lại từ từ rút ra đưa đẩy. Anh yêu thương hôn lên gương mặt mộc mạc của Hạ Miên.

Nhìn nhau trong tư thế mặt đối mặt giúp Hạ Miên thấy rõ được sự trầm lắng gợi cảm của anh. Cô cũng nghi ngờ thật ra cuối cùng mình yêu anh đến bao nhiêu? Những thái độ cương quyết tàn nhẫn đối với người khác hầu như đã hoàn toàn biến mất trước mặt anh.

Cuộc sống gia đình ba người vô cùng hài hòa trong hai ngày nghỉ. Hạ Miên chưa từng cảm thấy thoải mái đến thế này. Cô không cần mỗi ngày phải cố ý tránh tin tức của ai kia trong lúc xem tin tức buổi sáng, cũng không còn cảm giác trống vắng bị đè nén trong lòng thỉnh thoảng lại dâng lên.

Có những nỗi nhớ nhung đã ăn sâu nấy mầm trong lòng con người đã trở thành một thói quen. Năm năm nay, mặc dù cô đã cố kiềm chế, nhưng đôi khi vẫn bất giác nhớ đến hình bóng, ánh mắt và tình cảm dịu dàng của anh.

Giờ phút này có thể nhìn vào anh gần trong gang tấc, Hạ Miên cảm thấy trái tim mình có được một sự ấm áp vô tận.

Cả gia đình quây quần trong căn hộ bé nhỏ khiến không khí cũng trở nên hòa hợp vô cùng. Vốn là một căn phòng

vắng lạnh nhưng giờ đây lại thỉnh thoảng vang lên tiếng cười véo von của trẻ con không ngớt.

Hiện tại dù Bạc Cận Yển đã không còn tự kỷ như hồi bé. Nhưng tính tình của anh vẫn lẳng lặng tẻ nhạt như cũ. Trợ lý của anh luôn chịu trách nhiệm giải quyết việc của công ty. Còn anh thì trực tiếp liên lạc với trợ lý. Cho nên thời gian của anh có thể tự do sắp xếp.

Anh luôn hầu bên Hạ Miên và Diệc Nam. Cảnh tượng ba người ở bên nhau mang đến cảm giác ấm áp thật sự của một gia đình bé nhỏ. Tuy có đôi khi Diệc Nam vui đùa quá nhốn nháo khiến cho Hạ Miên cảm thấy gần như không gánh nổi nữa. Nhưng Bạc Cận Yển với cá tính vô cùng nhẫn nại đã đỡ được cậu nhóc thành công. Hai người vô cùng thân mật với nhau.

Hạ Miên nhìn cảnh tượng thân thiết của anh và Diệc Nam khiến cô luôn luôn do dự có nên nói ra sự thật hay không. Nhưng có lẽ do nói dối quá lâu nên cô cũng không biết phải mở lời từ đâu.

Hơn nữa, trong sâu thẳm nội tâm cô luôn có điều lo sợ bất an. Nhưng không biết nguyên nhân là vì sao. Có lẽ do hai người đã chia xa nhau năm năm nên cảm giác an toàn trở nên quá ít rồi.

Hạ Miên quyết định chờ thêm một khoảng thời gian nữa mới nói cho Bạc Cận Yển biết thân phận của Diệc Nam. Để

cho hai cha con họ tạo dựng cơ sở tình cảm nhiều hơn một chút.

Bộ phim lập tức sẽ phải khai máy, địa điểm quay là thành phố N khá xa đây. Phần diễn của Hạ Miên phải quay chừng nửa tháng. Mẹ Trình lại có việc gấp phải về quê, còn Mạc Bắc thì đi công tác chưa trở về. Nên trong nhất thời Diệc Nam không có ai chăm sóc khiến Hạ Miên hơi lo lắng buồn phiền.

Bạc Cận Yến vượt vượt chiếc đầu nhỏ của Diệc Nam rất tự nhiên. Anh nói với Hạ Miên "Anh chăm sóc cho n

Hạ Miên chần chừ cau chân mày lại. Nhưng bây giờ thật sự không có cách nào khác. Khoảng một tuần nữa là Mạc Bắc về rồi, trong thời gian ngắn như thế vốn sẽ không xảy ra sự cố gì được.

Hạ Miên an tâm giao Diệc Nam cho Bạc Cận Yến, còn cố ý dặn dò rất nhiều việc anh cần chú ý như: Diệc Nam bị dị ứng hải sản, khi ngủ rất thích đá chăn đi. Cô lại nhai nói không ít lời. Nhưng khi nói xong mới phát hiện Bạc Cận Yến đang nhìn mình chăm chú như có điều suy nghĩ.

"Sao vậy?" Hạ Miên chột dạ né tránh ánh mắt của anh, cúi đầu thu dọn quần áo cho con trai. Tuy cô không làm hết phận sự nhưng vẫn luôn luôn ghi nhớ mấy việc đó của con. Trong lúc không cẩn thận lại thiếu chút nữa đã lộ ra sơ hở.

Bạc Cận Yến yên lặng trong giây lát mới nói "Em thích con nít đến thế sao?"

Hạ Miên trả lời vô cùng lo lắng, lông mi khẽ run run không dám nhướng mắt nhìn anh "Có lẽ vì do thiên chức làm mẹ, dù sao Diệc Nam rất hợp ý với em."

Bàn tay của Bạc Cận Yến vuốt mái tóc dài của cô. Từng âm sắc sâu lắng gõ vào đáy lòng của Hạ Miên khiến cô rối rắm khó chịu "Anh gần như có ảo giác Diệc Nam là con trai của chúng mình."

Tay Hạ Miên đang kéo valy hơi run run khó thấy. Cô ngẩng đầu nghiêm túc liếc nhìn anh "Anh hẳn đã điều tra qua em không có sinh con rồi."

Bạc Cận Yến đưa tay ôm lấy cô, vẻ mặt hơi nghi hoặc "Mạc Bắc không có kết hôn."

Hạ Miên choàng tay qua cổ Bạc Cận Yến, nhẹ nhàng vùi đầu vào lồng ngực anh "Bạc tiên sinh, từ khi nào anh lại nhiều chuyện đến vậy?"

Khóe môi Bạc Cận Yến hơi nhếch lên nụ cười nhẹ, thuận thế ôm cô ngã lên giường. Đôi môi từ từ vuốt ve bờ môi mềm mại của cô "Mỗi ngày đều chú ý đến tin tức của em đương nhiên phải nhiều chuyện thôi."

Hạ Miên kinh ngạc trố mắt. Bạc Cận Yến nhìn xuống rồi từ từ mở miệng "Anh không tha cho bất cứ ai ức hiếp

em.”

Hạ Miên nhớ đến mấy năm gần đây thật sự có gặp gỡ rất nhiều chuyện ly kỳ. Những người đắ tội với mình cuối cùng cũng sẽ bị gièm pha thân bại danh liệt không sớm thì không muộn. Cô tức giận nhìn chăm chú vào anh, càng lúc càng hoang mang “Nếu yêu em đến thế thì sao lại bỏ rơi em?”

Bạc Cận Yến nhìn vào ánh mắt mong đợi của cô nhưng lại im lặng không nói gì. Anh chỉ nhẹ nhàng hôn lên chiếc cằm thon thả rồi lướt xuống liếm lên xương quai xanh của cô.

Ngày hôm sau Hạ Miên mang hành lý lên đường. Bởi vì phải đi chung với đoàn phim nên Bạc Cận Yến và Diệc Nam không thể đưa tiễn cô.

Hạ Miên vừa đi thì căn nhà liền trống trải. Hai người một lớn một nhỏ cùng ngồi trên ghế salon nhìn nhau trân trối.

“Ba ơi, ba có thể nấu cơm không?” Diệc Nam đói đến bụng đánh lô tô. Cậu nhướn mày lên nhìn Bạc Cận Yến không hề có gì hi vọng.

Bạc Cận Yến nhìn cậu trong giây lát rồi trả lời hết sức thản nhiên “Không biết.”

Diệc Nam suy sụp cúi đầu, cậu chu chiếc miệng nhỏ nhắn “Con đói bụng”

Bạc Cận Yến cau mày nhìn cậu rồi lại liếc nhìn vào phòng bếp. Cuối cùng khó khăn dò hỏi ý kiến của cậu lần nữa “Gọi bên ngoài đem đến nhé?”

Cái đầu nho nhỏ của Diệc Nam lắc lắc “Mẹ nói không có vệ sinh, dầu của bọn họ rất bẩn.”

Mi tâm của Bạc Cận Yến càng chau sâu lại. Bỗng nhiên anh đứng dậy cho hai tay cắm vào túi quần, từ trên nhìn xuống Diệc Nam và đưa ra quyết định cuối cùng “Nhà ba có bảo mẫu.”

Diệc Nam “...”

Người như Bạc Cận Yến đương nhiên sẽ không biết nấu cơm. Đến khi Hạ Miên đi rồi mới biết được nu trẻ con đúng là không phải chuyện dễ dàng. Trước kia sống một mình có thể tùy thích ăn cơm bất cứ nơi đâu. Bây giờ có thêm trẻ con quả thật phải suy nghĩ đến vấn đề sức khỏe của nó. Cho nên hai người cùng nhau quay về nhà của Bạc Cận Yến. Trên đường đi anh đã gọi điện cho dì quản gia để dì ấy chuẩn bị bữa ăn dinh dưỡng đầy đủ thích hợp cho Diệc Nam.

Hai người cơm nước xong xuôi, Diệc Nam xoa xoa chiếc bụng phình to của mình, đánh giá khắp nhà anh. Sau đó chạy đến phòng ngủ “Ba ơi, nhà ba to quá.”

Bạc Cận Yến vừa định bắt cậu nhóc lại thì trợ lý gọi điện đến. Anh đứng trước cửa sổ nói vài câu. Khi xử lý xong công việc mới phát hiện đã không còn tiếng nói của Diệc Nam vang lên, hơn nữa trong nhà lại yên lặng khác thường.

“Diệc Nam?”

Bạc Cận Yến kêu lên chuẩn bị đi vào phòng ngủ. Nào ngờ lúc này chuông cửa vang lên nên anh đi đến mở cửa.

Nhưng khi thấy được người đứng bên ngoài thì gương mặt anh đanh lại.

Gương mặt Thạch Duy Nhất tái nhợt, trố mắt thất thần nhìn anh. Thái độ lạnh lùng trên mặt anh khiến cho trái tim cô chìm xuống hoàn toàn. Cô cẩn thận cất lời "Anh Cận Yến."

"Có chuyện gì không?" Bạc Cận Yến không để cô vào nhà, thân hình cao lớn đứng trước cửa sừng sững.

Thạch Duy Nhất cắn môi, đôi mắt đỏ cả lên, ngay cả giọng nói cũng run run "Chúng ta nói chuyện chút được không? Anh không thể đối xử với em như thế."

Gương mặt lạnh lùng của Bạc Cận Yến từ đầu đến cuối không hề dao động. Giọng nói anh bình thản "Chuyện của chúng ta là do mẹ em và mẹ anh tuyên bố với giới truyền thông."

Anh vẫn còn trong thế bị động. Thạch Duy Nhất trời sinh đã nhiệt tình lạc quan nên cô vốn xem sự cự tuyệt của Bạc Cận Yến cũng như tính cách lạnh lùng của anh mà thôi.

Mặc dù như thế, anh vẫn cảm thấy hơi có chút đau lòng vì Thạch Duy Nhất. Thật sự anh đã phí hoài năm năm tuổi xuân đẹp nhất người phụ nữ của c. Anh có làm gì cũng không thể bù đắp lại được nữa. Chính vì thế anh càng không thể mềm lòng, càng không thể khiến cô có suy nghĩ manh nha.

Thạch Duy Nhất cố nhắm mắt lại, nắm tay bên người càng siết chặt gắt gao, đôi môi cũng tái mét "Nhưng từ nhỏ chúng ta đã biết nhau. Anh, em không tin anh không hề có chút tình cảm gì với em. Hạ Miên là một kẻ lường gạt, sao anh lại thích cô ta chứ?"

Ánh mắt Bạc Cận Yến biến đổi đột ngột, đôi mắt đen không hề che giấu sự lạnh lẽo "Không cho phép em nói Hạ Miên như thế."

Sắc mặt Thạch Duy Nhất càng thêm khó coi, vô cùng tức giận đứng ở cửa.

Bạc Cận Yến lo lắng tình huống của Diệc Nam ở bên trong nên không muốn dùng dằng với Thạch Duy Nhất quá lâu. Anh giơ tay đặt lên cánh cửa "Duy Nhất, chúng ta không hợp nhau."

Thạch Duy Nhất rơi lệ đã chẳng bước đến ôm chặt lấy vòng eo của anh. Gương mặt trắng nõn nhạt nhòa nước mắt thấm ướt áo sơ mi của Bạc Cận Yến "Em không muốn chia tay với anh. Anh không biết đến bây giờ Hạ Miên vẫn còn dây dưa không rõ ràng với ba em sao? Bọn họ vẫn liên lạc với nhau đó."

Thạch Duy Nhất nói xong liền lấy điện thoại di động trong túi ra. Cô bối rối tìm kiếm tin nhắn trong máy "Em cho anh xem tin nhắn của cô ta và ba em."

Bạc Cận Yến siết chặt quả đấm, một tay khác tách cô

khỏi người mình “Duy Nhất, không cần phải vậy.”

Thạch Duy Nhất ngẩng đầu khó hiểu. Bạc Cận Yến chỉ nhìn cô chăm chăm không hề nói gì nữa.

Thạch Duy Nhất giơ tay muốn ôm anh lần nữa. Nhưng cánh tay chỉ có thể khó khăn dừng lại tại một khoảng cách rất gần với anh. Cô đã nhìn thấy gương mặt lạnh lùng này của anh vô số lần. Nhưng bây giờ cô mới phát hiện được sự lạnh lùng của anh chính là xuất phát từ sâu trong tận đáy lòng. Sự dịu dàng của anh chỉ thuộc về người phụ nữ kia. Dù cho cô ta vô cùng khó ưa trong mắt người khác, nhưng trong lòng của anh thì không ai có thể sánh bằng...

chỉ cảm thấy thật mỉa mai. Rõ ràng tất cả phải thuộc về cô lại bị một kẻ lừa gạt lấy mất hết. Cô nhặt nhòa rơi lệ và chậm rãi lắc đầu “Em không tin. Em không tin mình thua bởi một người phụ nữ như Hạ Miên.”

Bạc Cận Yến lẳng lặng nhìn cô. Bỗng phía sau vang lên tiếng trẻ con véo von. Bóng dáng bé nhỏ của Diệc Nam từ từ xuất hiện lấp ló cạnh Bạc Cận Yến. Sau đó đứng giữa hai người và ngẩng khuôn mặt tức giận nhìn Thạch Duy Nhất.

“Không được nói xấu mẹ! Dù cho có là dì xinh đẹp cũng không được!”

Thạch Duy Nhất kinh ngạc nghe tiếng gọi trong miệng cậu nhóc. Khi ánh mắt cô dừng lại món đồ trong tay cậu thì càng thêm ngạc nhiên hơn. Đó là một cuốn album,

nhưng nhân vật trong đó cũng chỉ có một người. Có điều Thạch Duy Nhất rất quen thuộc người đó. Dù cho chỉ là dáng vẻ thiếu nữ ngây thơ cũng có thể cho thấy đó chính là Hạ Miên. Nhưng điều khiến cô bất ngờ chính là thời gian chụp là lúc Hạ Miên mười một mười hai tuổi.

Thạch Duy Nhất nhớ rất rõ, khi Hạ Miên đến nhà họ Bạc đã là mười lăm tuổi.

Cô mất lý trí giật lấy cuốn album trong tay của cậu nhóc lật xem lung tung. Nhưng càng lật xem thì càng cảm thấy lạnh lẽo. Tất cả trong đó đều là Hạ Miên, hơn nữa góc độ chụp ảnh rất rõ ràng.

Tay Thạch Duy Nhất run rẩy lật ra phía sau tấm hình. Trên đó giống như nhật ký, ghi lại ngày chụp của cô bé.

Thạch Duy Nhất sửng sờ đứng tại chỗ, không rõ thật sự cuối cùng đây là tình trạng gì? Chẳng lẽ Bạc Cận Yến đã biết Hạ Miên từ lâu ư?

Một bàn tay to bỗng vươn đến cầm cuốn album, rồi cẩn thận rút về. Anh ngẩng đầu từ từ nhìn dáng vẻ hoàn toàn thất thần của Thạch Duy Nhất.

“Đây là ...” Thạch Duy Nhất cất tiếng hỏi khàn khàn. Thậm chí cô cũng chẳng hề trông mong Bạc Cận Yến trả lời mình.

Nào ngờ Bạc Cận Yến lại rất rõ ràng nói từng chữ cho cô biết "Lần đầu gặp cô ấy anh đã biết đó là Hạ Miên. Anh đã cô ấy từ lâu, một Hạ Miên chân chính."

CHƯƠNG 23

Thạch Duy Nhất nhớ được khi mình trưởng thành gặp lại Bạc Cận Yến là do Vệ Cần tìm cô trước.

Khi đó bởi vì vợ trước và con gái của Thạch Duệ Khải qua đời. Nên đưa con gái riêng như cô và mẹ không tiện ở lại trong nước và bị đưa ra nước ngoài. Sau này cô mới theo mẹ về nước không bao lâu thì Vệ Cần tìm đến cửa. Lúc đó cô vừa sợ hãi vừa kích động nên không quan tâm đến việc tại sao Vệ Cần tìm mình mà không phải là Bạc Cận Yến.

Vệ Cần nói thẳng cho cô biết là trong nhà có một cô gái đang mạo danh là cô và có tình cảm rất tốt với Bạc Cận Yến.

Lúc ấy Thạch Duy Nhất vô cùng khiếp sợ. Trên thế giới này sao lại có chuyện như thế? Hơn nữa chẳng lẽ Bạc Cận Yến không phát hiện ra người đó mạo danh cô hay sao? Cô luôn khắc trong tim từng khoảnh khắc và từng việc nhỏ nhất khi bọn họ ở bên nhau. Chẳng lẽ Bạc Cận Yến không thể sao?

Cho nên cô đã mang theo tâm trạng đầy căm phẫn khi

Vệ Cần dẫn cô đến nhà họ Bạc. Hơn nữa khi nhìn thấy ánh mắt của Bạc Cận Yến nhìn kẻ lừa gạt kia...

Lúc ấy Hạ Miên rất đẹp, khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn thanh tú đáng yêu. Mái tóc dài được buộc lên cao theo kiểu đuôi ngựa. Đôi mắt trong veo dường như mang theo ma lực khiến người khác không tự chủ bị hút vào đó.

Hạ Miên chỉ mặc chiếc váy dài đến gối đơn giản và đứng trong phòng khách im lặng nhìn Thạch Duy Nhất. Vẻ mặt hết sức thản nhiên như là Thạch Duy Nhất mới chính là kẻ thứ ba chen ngang thế giới của cô ta và Bạc Cận Yến. Trong khoảnh khắc đó, Thạch Duy Nhất thật không dám tin vào mắt mình. Một cô bé có dáng vẻ trong sáng đến thế mà lại là một tên lừa gạt.

Cô cho rằng Hạ Miên sẽ giải thích, sẽ tranh thủ sự cảm thông vì bản thân. Nào ngờ Hạ Miên chỉ thản nhiên thừa nhận và bình tĩnh gạt đầu "Đúng, cháu không phải là Nhất Nhất."

Lúc ấy Thạch Duy Nhất liếc nhìn vẻ mặt của Bạc Cận Yến. Đôi mắt đen láy của anh vẫn nhìn Hạ Miên, gương mặt không hề dẫn ra, ánh mắt cũng không có thay đổi.

Khi đó Thạch Duy Nhất chỉ mới gặp lại anh, cô cho rằng tính cách của anh quá lạnh lùng nên không quen biểu đạt. Nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ thật sự anh tuyệt đối không hề kinh ngạc.

Vệ Cần chất vấn mục đích Hạ Miên tới nhà họ Bạc với giọng nói nghiêm khắc và những từ khó nghe.

Rốt cuộc gương mặt Hạ Miên cũng hơi ửng đỏ, nắm chặt đấm tay thừa nhận "Cuộc sống trong cô nhi viện quá gian khổ, cháu chỉ muốn mượn sức lực của nhà họ Bạc để lớn mạnh hơn. Cháu sợ nghèo túng."

Ngay lúc đó sắc mặt của Vệ Cần rất khó xem. Ánh mắt nhìn Hạ Miên không giống như đang nhìn một kẻ lừa gạt. Trái ngược lại có vẻ đề phòng như kẻ xâm lăng.

Bà cười khinh bỉ Hạ Miên, mỗi một chữ đều rất khó nghe đến cực điểm "Lớn mạnh? Cô muốn làm cái gì? Muốn báo thù ai sao?"

Hạ Miên rũ mắt không trả lời, đôi môi cắn chặt.

Vệ Cần cũng không chịu thôi, càng lúc càng dùng từ sắc bén "Vậy thì cái mà cô muốn mượn sức lực của nhà họ Bạc chỉ là tài sản của chúng tôi đúng không? Nếu không sao mới chỉ có tí tuổi đầu đã biết được quyền rũ Cận Yển..."

Ngay cả Thạch Duy Nhất cũng cảm thấy Vệ Cần quá khắc nghiệt. Nếu như cô bị người khác sỉ nhục như thế, e rằng sẽ phát điên lên mất thôi. Nhưng Hạ Miên không phản bác. Còn Bạc Cận Yển chỉ đứng một bên im lặng từ đầu đến cuối.

Thạch Duy Nhất đã không còn nhớ rõ phản ứng của Bạc

Cận Yến khi đó. Cô chỉ ẩn tượng sâu sắc với vẻ ác nghiệt và ánh mắt nham hiểm của Vệ Cần. Thật ra cô cũng không ghét Hạ Miên lắm. Ngược lại còn có vài sự cảm thông. Bởi vì cô nhi viện là nơi thế nào... chắc chắn không ai có thể hiểu rõ

Nếu bàn về hồ thẹn, Thạch Duy Nhất gần như cảm thấy xấu hổ đến mức tự ti với thân thể của mình. Cô biết mẹ mình là kẻ thứ ba. Sau khi cha kết hôn vẫn dính dáng mập mờ và vương vấn không dứt với bà. Ngay cả chính cô cũng cảm thấy xem thường hành vi trái với đạo đức liêm sỉ này.

Lúc ấy không biết vì nguyên nhân gì mà bà Viên Uyển Linh mẹ cô lại đưa cô đến cô nhi viện. Khi đó cô còn rất nhỏ, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Mỗi ngày chỉ biết khóc lóc đợi chờ mẹ hoặc cha đến đón mình đi.

Cuộc sống gian khó tại cô nhi viện thật khiến cô như rơi xuống địa ngục. May là trong cuộc sống bi thảm cô đã gặp được cậu bé xinh xắn trầm mặc kia.

Cô cũng không ở lại cô nhi viện lâu. Thạch Duệ Khải đã nhanh chóng đến rước cô đi. Sau khi trưởng thành Thạch Duy Nhất mới mơ hồ hiểu rõ được chút ít. Lúc ấy là Viên Uyển Linh muốn tạo áp lực cho Thạch Duệ Khải sao? Vì Viên Uyển Linh đã chờ đợi quá lâu và không muốn đợi chờ nữa. Nên bà dùng lý do con gái mất tích để ép Thạch Duệ Khải đi vào khuôn khổ. Nhưng thật ra là bà đưa Thạch Duy Nhất đến cô nhi viện... Vì thế nên Thạch Duy Nhất càng

căm ghét thân phận của mình, cũng càng căm ghét mưu kế chu đáo của Viên Uyển Linh.

Cô không thể lựa chọn xuất thân của mình, nhưng cô cũng không thể vì căm ghét mà vứt bỏ được nó. Cho nên, cô hoàn toàn có thể tha thứ cho sự lừa dối của Hạ Miên. Nhưng nguyên nhân khiến cô ghét Hạ Miên là vì ánh mắt của Bạc Cận Yển. Anh chỉ nhìn chăm chăm vào Hạ Miên, giống như toàn bộ thế giới này chỉ có cô ta tồn tại.

Thạch Duy Nhất nhớ lại cảnh tượng đối chất của Vệ Cần và Hạ Miên. Đúng là Vệ Cần tìm cô về nhưng trên thực tế cô lại chẳng thể nói vài câu. Không khí lúc ấy rất quái dị. Tựa như Vệ Cần xoắn xuýt chính là mục đích Hạ Miên đến nhà họ Bạc.

Bạc Cận Yển mất đi không chế thì càng quái lạ hơn. Khi đó lời nói kia của Hạ Miên giống như kích động đến Bạc Cận Yển. Gương mặt thiếu niên điển trai nhuốm đầy thù hận. Bỗng chân anh đạp đổ hồ cá trong phòng khách. Nước trong hồ chảy tràn lênh láng khắp mặt đất. Mấy chú cá nhỏ xinh đẹp giãy đành đạch trên sàn nhà. Những món đồ thủy tinh khác còn lại ở trong phòng đều bị anh đạp vỡ. Sắc mặt Vệ Cần tái nhợt như tờ giấy nhưng không thể nói ra một lời khuyên nào.

Ngay lúc đó cơn tức giận của anh vô cùng táo bạo. Đến cả mấy năm về sau Thạch Duy Nhất cũng chẳng bao giờ thấy anh mất đi không chế như vậy... Cô đã sai lầm khi

cho rằng khi đó Bạc Cận Yến mất khống chế là vì cảm giận sự lừa dối của Hạ Miên. Nhưng giờ nghĩ lại có lẽ là vì lý do khác. Như thế chẳng lẽ là vì Vệ Cần ư? Cơn giận mất khống chế của anh tất cả đều nhằm vào người gây ra chuyện Vệ Cần sao? Có lẽ sau lưng còn có điều bí ẩn khác cô không được biết.

Thạch Duy Nhất nghĩ mãi vẫn không rõ, chỉ cảm thấy hết sức mĩa mai. Nghe xong lời của Bạc Cận Yến nói, cô càng cảm thấy hành động ngày hôm nay của cô vô cùng ngu xuẩn.

Anh đã biết Hạ Miên ngay từ lần đầu tiên gặp mặt... Nhưng lại không hề vạch trần Hạ Miên mà còn để cô ta đóng giả yên bình lớn lên trong nhà họ Bạc. Hai người do lâu ngày phát sinh tình cảm hay là do tình cảm của anh đã biến chất từ lâu? Anh đã yêu Hạ Miên từ sớm. Cho nên Hạ Miên ở nhà họ Bạc mấy năm kia không phải là anh đang trêu đùa cô ta, mà là anh muốn giữ cô ta lại bên cạnh mình sao?

Thạch Duy Nhất càng nghĩ tim càng đau. Cô không biết được mình đang sắm vai gì trong câu chuyện tình yêu này. Rõ ràng nhân vật chính phải là cô mới đúng!

“Vậy tại sao anh lại còn bỏ rơi cô ấy?”

Thạch Duy Nhất nhìn gương mặt anh tuần trước mặt mình. Vẫn là dáng vẻ tuấn tú trong trí nhớ trước kia,

nhưng dường như đã càng lúc càng sâu xa. Ngay cả đôi mắt cũng tối thăm sâu không lường được.

Bạc Cận Yển đưa tay ôm Diệc Nam xoay lại. Bàn tay to choàng qua bờ vai không ngừng run rẩy vì tức giận của cậu nhóc. Gương mặt anh bình tĩnh tự nhiên, giọng nói cũng hòa hoãn "Bởi vì cô ấy rời khỏi đó mới được an toàn."

Thạch Duy Nhất khó hiểu cau mày. Cô hoàn toàn ngu ngơ trước câu nói của anh. Nhưng Bạc Cận Yển không muốn giải thích. Anh ôm Diệc Nam vào nhà chuẩn bị đóng cửa "Xin lỗi."

Thạch Duy Nhất lấy tay chặn cánh cửa lại, ánh mắt vô cùng phức tạp cúi xuống nhìn vào Diệc Nam "Đây là con của anh và Hạ Miên"

Tựa như Bạc Cận Yển đã không còn nhấn nại được nữa. Gương mặt anh đã xuất hiện sự không kiên nhẫn "Không liên quan gì đến em."

Bàn tay đặt trên cửa của Thạch Duy Nhất nắm chặt lại. Cô cố ý đến đoàn phim trễ vài ngày vì muốn mượn cơ hội này nói chuyện với Bạc Cận Yển. Nhưng lại không ngờ anh lại tỏ vẻ lạnh lùng đến thế. Ánh mắt cô nhìn Bạc Cận Yển và Diệc Nam rất kỳ lạ. Cuối cùng cô bỏ tay ra, cười gằn "Em sẽ chờ xem kết cuộc tốt đẹp của anh và Hạ Miên."

Thật ra cô không phải là kẻ độc ác như vậy. Nhưng trái tim cô thật sự quá đau. Đáng ra tất cả những điều này vốn dĩ thuộc về cô nhưng chỉ một đêm đã hoàn toàn thay đổi.

Bạc Cận Yến không giải thích và càng không an ủi, anh chỉ đóng sập cánh cửa lại. Thạch Duy Nhất ngơ ngác đứng trước cửa. Cánh cửa đóng kín kia đã làm vỡ vụn trái tim của cô. Nước mắt cô không ngừng trào ra mãnh liệt.

“Ba ơi, ba chẳng có phong độ gì cả.” Diệc Nam lắc lư chiếc đầu nhỏ cười trộm hi hi “Dì xinh đẹp sẽ đau khổ lắm.”

Bạc Cận Yến cúi đầu lẳng lẳng lườm cậu nhóc rồi đưa tay vỗ lên ót cậu “Ai cho phép con lục lọi đồ của ba.”

Diệc Nam vừa nghe anh nhắc đến chuyện này thì đôi mắt to chợt lóe sáng. Cậu nhiều chuyện ôm lấy cánh tay anh nịnh bợ “Sao ba có nhiều hình của mẹ vậy? Con cũng chưa được thấy ảnh của mẹ khi còn bé nữa đó.”

Trong mắt Bạc Cận Yến ánh lên nụ cười, yêu thương nhìn cậu nhóc, giọng nói ôn hòa “Khi còn bé mẹ con rất dễ thương.”

Diệc Nam che chiếc miệng nhỏ nhả cười trộm “Ba ơi ba thật buồn nôn quá.”

Bạc Cận Yến tuyệt đối chẳng có vẻ lúng túng. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve người thiếu nữ trong hình.

Lông mi khẽ lay động “Mẹ con đã chịu nhiều khổ sở vì ba.”

Diệc Nam cau mày tò mò chui vào lòng anh. Cậu ngồi lên đùi anh cùng xem hình “Tại sao lại vì ba?” Ánh mắt của cậu nhìn vào tấm hình. Trong bức ảnh Hạ Miên đang cúi đầu ăn gì đó. Trong cô nhi viện rất nhiều trẻ con, nhìn thoáng qua Hạ Miên cũng không được khỏe khoắn, gương mặt hóp vào thật sâu. Trên hình có một cậu nhóc béo mập đang đưa tay cướp lấy bánh bao của Hạ Miên.

Diệc Nam gật đầu ra vẻ đã hiểu “Con biết rồi, do ba cướp đồ của mẹ. Vậy ba trả lại cho mẹ đi.”

Bạc Cận Yến thu hồi ý mạch suy tư. Rồi xoay sang nhìn cậu như có suy nghĩ gì đó, cuối cùng véo lấy chiếc mũi của cậu “Nói linh tinh.”

Diệc Nam cười híp mắt ngồi trong lòng Bạc Cận Yến ngửa đầu nhìn anh “Ba đừng lo. Ba đối xử với mẹ tốt hơn một chút thì mẹ sẽ không giận ba nữa. Dù cho ba có cướp đi đồ gì của mẹ thì mẹ cũng tha thứ cho ba. Thật ra mẹ rất yêu ba đó.”

Bạc Cận Yến cười rất vui vẻ, nhướn mày nhìn cậu nhóc “Sao con biết mẹ yêu ba.”

Diệc Nam hạ giọng ra vẻ thần bí. Rõ ràng chỉ có hai người bọn họ trong nhà nhưng cậu vẫn phải dùng giọng điệu khe khẽ “Bởi vì con phát hiện một bí mật của mẹ.”

Về mặt Bạc Cận Yến hồ hững gật đầu, bàn tay anh cù vào người cậu "Bí mật của con cũng nhiều quá đó."

Diệc Nam cười vang khanh khách. Cậu vùng vẩy chạy vào phòng ngủ mang cuốn album quý báu của Bạc Cận Yến bỏ vào chỗ cũ cẩn thận "Nếu ba tốt với con thì con mới nói cho ba biết."

Bạc Cận Yến không xem lời nói của cậu là thật. Tình yêu của Hạ Miên giành cho anh, lẽ nào anh lại không biết?

Mấy ngày tiếp theo Diệc Nam sống cùng với Bạc Cận Yến. Bạc Cận Yến có thể làm việc tại nhà. Còn Diệc Nam mỗi ngày đều có thú tiêu khiển giết thời gian của mình. Thỉnh thoảng Bạc Cận Yến ngẩng đầu nhìn cậu nhóc chạy tới chạy lui trong nhà, khỏe môi không tự chủ lại nở ra nụ cười. Căn phòng vắng vẻ lạnh lẽo lại có sự náo nhiệt hơn rất nhiều. gương mặt xinh xắn của Diệc Nam khiến anh cảm thấy trong thoáng chốc có hơi quen thuộc.

Bạc Cận Yến càng nhìn càng nghi ngờ. Trong đầu bỗng xuất hiện một ý tưởng táo bạo: Hay là dẫn Diệc Nam đi thử máu.

Khi nghĩ đến đây thì tim của anh cũng đập rộn lên không tự giác. Sự quan tâm và khẩn trương cùng với sự cẩn thận của Hạ Miên giành cho Diệc Nam cũng khiến anh nghi ngờ. Vào lúc này anh thấy bóng dáng bé nhỏ của Diệc Nam đang cầm chiếc điều khiển xe chạy qua cửa phòng. Bạc Cận Yến liền vẩy vẩy tay với cậu "Vào đây."

Diệc Nam cầm theo chiếc điều khiển chạy vào, cái đầu nhỏ tò mò nhòai lên bàn sách “Sao vậy ba? Ba hết bận có thể chơi với con được rồi sao?”

Anh không xua được ý nghĩ kia ra khỏi đầu. Bạc Cận Yến nén lại kích động giơ tay xoa đỉnh đầu của Diệc Nam “Con trai yêu có sợ chích không?”

Diệc Nam trợn to hai mắt “Chích? Không sợ, mấy chị y tá ở bệnh viện rất đẹp.”

Bạc Cận Yến “...”

Được rồi, cái tính xấu này hẳn là không giống mình với Hạ Miên. Đương lúc anh còn muốn nói tiếp thì điện thoại di động bỗng vang lên. Anh cau mày nhìn xem thì thấy Vịnh Nhi gọi đến. Trong lòng anh nhất thời xuất hiện ý nghĩ xấu, nên khi nghe điện thoại tay cũng hơi run.

“Bạc tiên sinh, anh có thể đến đây một chuyến được không? Hạ Miên xảy ra chút vấn đề.”

CHƯƠNG 24 (18+)

Hạ Miên vừa mở cửa phòng đã thấy người đàn ông mệt mỏi đầy gió bụi đứng bên ngoài khiến cô sửng sốt hồi lâu. Vừa định hỏi anh sao lại đến đây thì đã bị bàn tay to lớn của anh vươn ra phủ lên gương mặt mình.

Bạc Cận Yến nhìn cô, iền hòa vô cùng cuốn hút “Đau không em?”

Trong đôi mắt anh có sự đau lòng lưu chuyển. Hạ Miên không tự chủ cong môi lên và cầm lấy bàn tay của anh “Ừ”

Bạc Cận Yến thuận thế đi vào trong phòng rồi chậm rãi khóa cửa lại.

Anh cúi người xuống hôn cô. Ban đầu chỉ trần trở liếm lên môi cô, sau đó nhẹ nhàng nâng mặt cô lên dùng chóp mũi ve vuốt làn da trắng mịn của Hạ Miên “Duy Nhất đánh em à?”

Hạ Miên nghe được sự lạnh lẽo trong lời nói của anh. Cô choàng tay ôm eo anh lắc đầu rồi khẽ nói “Cô ấy không cố ý, hiểu lầm thôi.”

Bạc Cận Yến cúi đầu cau mày nhìn cô, dáng vẻ rõ ràng là không tin lời cô nói.

Hạ Miên ôm lấy cổ anh, cười nịnh nọt và nói lảng sang chuyện khác “Có phải anh nhớ em hay không?”

Bạc Cận Yến khẽ hừ rồi nắm lấy cằm cô. Tay anh chọc vào nơi đang sưng tấy trên mặt cô. Trong nhất thời Hạ Miên đau đến xuyết xoa.

Bạc Cận Yến cười khẩy nói “Muốn nhìn dáng vẻ này của em đây.”

Hạ Miên trở mặt nhìn anh không vui. Ánh mắt tập trung của Bạc Cận Yến khiến cô xuất hiện sự chột dạ không tự chủ. Hai tay cô choàng lên cổ Bạc Cận Yến giống như chú gấu Koala đu lên người anh.

Một tay Bạc Cận Yến nâng mông Hạ Miên lên, một tay thì khoác lên eo cô.

Hạ Miên chủ động hôn lên bờ môi anh, đầu lưỡi nhỏ nhắn di động giữa răng anh. Hơi thở mát lạnh của đàn ông quanh quẩn bên cánh mũi khiến cô tham lam mút lấy đôi môi mỏng của anh.

Bạc Cận Yến hé môi cho lưỡi cô đi vào. Hạ Miên được như ý nguyện bắt đầu càn quấy trong miệng anh.

Hai ma sát vào nhau dần dần ướt đẫm. Hạ Miên đưa tay cởi dây nịt da của anh ra. Bạc Cận Yến ôm cô ném lên giường. Sau đó anh cởi áo khoác ra ngồi trên ghế salon nhìn cô chăm chú "Dáng vẻ này của em chẳng có hấp dẫn gì cả."

Hạ Miên tức giận ném chiếc gối vào người anh. Bạc Cận Yến cũng thuận thế bắt lấy, vẻ mặt anh chẳng hề có sự thỏa hiệp "Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Miên biết mình trốn không được nên cúi đầu hồi lâu vẫn không lên tiếng.

Bạc Cận Yến ngồi yên nhẩn nại nhìn cô. Hạ Miên không nói gì, anh cũng im lặng.

Sau đó Hạ Miên không chịu được nữa mới lên tiếng "Cô ấy có thành kiến với em. Mấy ngày qua tâm tình cũng tệ, lại có cảnh diễn tát em nên ra tay hơi nặng. "

Bạc Cận Yến yên lặng nhìn cô. Bàn tay đặt trên đầu gối của Hạ Miên dần dần siết lại. Cuối cùng Bạc Cận Yến đi đến kéo cô ôm vào lòng, rất lâu mới cất giọng khẽ khàng yêu thương bên tai cô "Là anh không tốt."

Hạ Miên nhướn mắt nhìn anh rồi cắn nhẹ lên chiếc cằm của Bạc Cận Yến "Đương nhiên là anh không tốt, cho nên anh phải bù đắp lại cho em."

Khóe miệng Bạc Cận Yến nở ra một nụ cười. Bàn tay trắng nõn chậm rãi tháo cravat. Từng đường nét rắn chắc trên cơ thể hiện rõ rệt trên áo sơ mi. Xương quai xanh từ từ lộ ra, lồng ngực màu mạch thoát ẩn thoát hiện.

Anh gằn từng chữ một "Muốn tư thế nào?"

Hạ Miên yên lặng đẩy anh ra rồi cuộn mình nằm trên giường, ầm ỨC mắNG anh "Không phải là Bạc tiên sinh nói đáng vẻ hiện giờ của em không vừa miệng sao?"

Bạc Cận Yến vội đề lên cô, bàn tay nắm chặt lấy eo cô và phủ chặn lại. Anh cúi đầu mỉm cười nói nhỏ bên tai cô

“Không cần đến miệng, tay cũng được mà.”

Máu của cô dồn lên não, Hạ Miên xấu hổ mắng anh: “B

Bờ môi Bạc Cận Yển hôn dọc theo sau tai cô trở xuống, còn bàn tay nóng bỏng thì lần lần đi lên. Anh đẩy áo ngủ của cô, bắt đầu vuốt ve dọc theo vòng eo trở lên trên.

Hạ Miên nhắm hai mắt nhẹ thở hắt ra. Những ngón tay khô ráo của anh qua lại trên đầu vú ngực màu hồng của cô. Còn đầu lưỡi thì không ngừng lớn vồn tại vành tai cô.

Khoang miệng ẩm ướt, hơi thở ấm áp khiến Hạ Miên rụt cổ lại và xoay mình nhìn anh. Giọng nói yếu ớt không còn chút sức lực “Nhột quá!”

Bạc Cận Yển nhướn mày quan sát cô “Ở đâu?”

Hạ Miên cắn môi oán hận lườm anh “Đương nhiên là lỗ tai, không cho anh hôn ở đó nữa.”

Bạc Cận Yển nghiêm trang gật đầu. Đôi mắt bắt đầu chú tâm vào bàn tay đang cởi nút áo ngủ của cô. Sau đó dừng lại trên hai bầu ngực trắng nõn nà kia “Hôn ở đây nhé.”

Toàn thân Hạ Miên đỏ cả lên, đôi mắt long lanh như có một cơn mưa bụi lất phất lướt qua.

Bạc Cận Yển nhìn cảnh tượng xinh đẹp lỏa lồ của cô

dưới ánh đèn. Bầu ngực tuyết trắng căng tròn và đầu ngực hồng hồng không ngừng phập phồng theo nhịp thở gấp rút của cô. Nơi khe ngực thật sâu đang rịn ra một ít mồ hôi.

Anh le lưỡi ra liếm đi vệt mồ hôi trên đó. Ngón tay anh thì đặt trên nơi thần bí cách lớp quần ngủ của cô "Em xác định không muốn anh dùng miệng ư?"

Hạ Miên đưa tay lên che bờ môi anh. Ngăn lại những lời nói tình ái khiến cho người ta phải đỏ mặt thẹn thùng. Trước kia mặc dù anh luôn táo bạo trong chuyện ái ân, nhưng rất ít khi nói những lời bông đùa trắng trợn trêu chọc cô thế này.

Đôi mắt đen của Bạc Cận Yến sẫm lại rồi chậm rãi cong lên. Chiếc lưỡi ẩm ướt liếm lên lòng bàn tay cô.

Hạ Miên vội vàng buông tay ra như bị bỏng. Lần này đã bị anh nhân tiện cầm lấy mắt cá chân, dễ dàng cởi bỏ chướng ngại vật bên dưới.

Điều kiện của đoàn phim rất tốt. Nên khách sạn bọn họ ở đã là nơi tốt nhất trong thị trấn cổ xưa vắng vẻ này. Nhưng Hạ Miên vẫn biết nơi này hiệu quả cách âm không tốt. Cô đã cố ý đè nén không dám kêu rên ra tiếng nhưng Bạc Cận Yến như cố ý cứ tập trung tấn công vào bộ phận mẫn cảm nhất của cô.

Hai chân của Hạ Miên bị anh gác chéo trên vai, ngón tay cô nín chặt lấy những sợi tóc mềm mại của anh. Phía dưới bị anh khiêu khích run lên từng đợt. Hạ Miên cảm thấy xấu hổ vì tấm drap giường bên dưới đã ướt đầm.

Cô khó nhịn được khẽ kêu lên “Cận Yển...”

Bạc Cận Yển nhướn mắt nhìn cô rồi cười xấu xa vì trò đùa tai quái đã thành công. Anh rút ngón tay đã ướt đầm ra, hai bên vách đỏ từ từ khép lại.

Anh chống hai tay lên liếc nhìn cô, đôi chân thon dài quỳ giữa bắp đùi đã bủn rủn của Hạ Miên: “Anh vào nhé.”

Hai bầu ngực trắng mịn của Hạ Miên cũng nhột nhột ửng hồng. Mái tóc dài tán ra trên drap giường vô cùng quyến rũ. Ngón tay cô nắm chặt chần. Dáng vẻ vừa sợ sệt vừa mong đợi.

Thật sự đó giờ cô chưa từng nhìn vào thân thể của anh. Khi còn bé là do xấu hổ, giờ lớn lên vẫn cảm thấy thẹn thùng.

Lúc này lại trong tư thế thân mật gối lên nhau, cô chỉ tò mò nhìn xuống lướt qua thôi đã tái mặt. Bạc Cận Yển phì cười vì dáng vẻ của cô. Anh nắm lấy hai chân không còn sức lực của cô vòng qua eo mình rồi khẽ giọng dặn dò “Kẹp chặt vào.”

Hạ Miên cảm giác được anh thúc vào từng chút một. Vị trí lúc này bị anh trêu chọc giờ càng thêm ẩm ướt trơn

trượt. Anh vừa mới vào đã phát ra tiếng nước chói tai. Hạ Miên xấu hổ quay đầu nhìn đi nơi khác, hai tay cũng bối rối không biết phải đặt nơi nào.

Bạc Cận Yến nắm lấy một bàn tay bé nhỏ của cô đặt lên nơi hai bộ phận kề Hạ Miên chạm phải nơi ướt át chỉ biết cắn môi nhìn anh.

“Sờ anh đi.”

Bạc Cận Yến không cho cô lùi bước, nắm lấy bàn tay cô cầm chặt phân nửa còn lại của mình. Hạ Miên cảm giác được vật kia cứng rắn như thép, lại bị anh ép buộc phải cầm lấy nên chỉ đành can đảm bắt đầu vuốt ve nó.

Ngón tay thon dài sạch sẽ của cô bao quanh lấy vật to lớn đang nổi gân xanh tím kia tạo nên hai màu đối lập rõ ràng. Hơi thở Bạc Cận Yến ngày càng nặng nề, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn vào cô.

Hạ Miên nhớ đến người ta thường so sánh đàn ông với sói, đôi mắt dũng mãnh mang tính cướp đoạt kia của anh là bằng chứng tốt nhất.

Bỗng nhiên có một loạt tiếng thở dốc phá vỡ cơn sóng tình của hai người. Hai người chỉ biết trơ mắt nhìn nhau vô cùng lúng túng. Quả nhiên hiệu quả cách âm của khách sạn vô cùng kém, đối diện phòng Hạ Miên chính là phòng của đạo diễn phim.

Tiếng thở hổn hển của người đàn ông không hề kiêng dè còn pha thêm tiếng rên rỉ trầm thấp, xen lẫn vào đó là tiếng kêu la nũng nịu của phụ nữ. Hạ Miên bối rối cắn môi chờ hành động tiếp theo của Bạc Cận Yến.

Bạc Cận Yến cúi người xuống thấp ôm lấy cô, quan sát tỉ mỉ gương mặt Hạ Miên rồi bỗng nhiên cười khế “Mỗi ngày em đều nghe à?”

Ánh mắt Hạ Miên sáng lên nhưng cô không dám nhìn vào gương mặt anh tuấn của anh, cô ậm ờ trả lời “Ừ, không phải mỗi ngày, nhiều khi quay về trễ cũng không nghe thấy.”

Bạc Cận Yến nén cười nhìn cô. Sau đó rướn người mạnh mẽ để một nửa còn lại đi vào hằn bên trong. Thiếu chút nữa Hạ Miên đã bật ra tiếng. Cô vội vàng che miệng lại tức giận nhìn anh “Anh làm gì vậy?”

Bạc Cận Yến cười xấu từ từ rút ra rồi lại thúc vào mạnh mẽ. Anh khế thì thầm trên môi cô “Em nghĩ gì khi nghe thấy nó?”

Hạ Miên lại ửng cả mặt, toàn thân đỏ ửng như con tôm luộc. Nhưng đáng tiếc nơi riêng tư phía dưới lại không ngừng bị công hãm ra vào, ngay cả lời nói cũng không hoàn chỉnh “Hả? Em thật không có nghĩ gì hết. Anh nhẹ chút đi!”

Bạc Cận Yến giữ lấy ót Hạ Miên rồi cúi đầu nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô "Lại nói dối."

Hạ Miên biết anh muốn nghe điều gì. Thân thể cô bị anh dùng mãnh thúc đến vừa đau vừa trướng, khó chịu vô cùng. Cô đành thuận theo ôm lấy bả vai rắn chắc của anh và nhỏ giọng xin anh dung thứ "Em sai rồi! Lúc đó em nhớ đến anh... nhớ đến không ngủ được."

Bạc Cận Yến tha thiết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngượng ngùng của cô. Anh vén mái tóc đen đang rơi là tả trước mặt cô rồi yêu thương hôn lên khóe môi "Hạ Miên, anh không thích em nói dối với anh. Mỗi lần em nói dối đều có những hành động lén lút, dù em không biết nhưng không có nghĩa là anh không thấy được."

Hạ Miên kinh ngạc trợn to mắt. Cô không ngờ Bạc Cận Yến lại hiểu rõ đến vậy. Cô vẫn cho rằng người đàn ông này chỉ là một người bá đạo mạnh mẽ nhưng giờ đây mới thấy được anh lại tinh tế nhạy cảm vô cùng. Anh có quá nhiều điều giấu kín trong tận đáy lòng, chẳng qua không muốn biểu lộ ra thôi.

Cuối cùng phòng của đạo diễn cũng yên tĩnh lại. Bạc Cận Yến cũng không còn xấu xa trêu đùa cô như khi nãy nữa. Anh chỉ ra vào sâu rồi lại nông và gập hai chân cô lại trước ngực.

Hạ Miên bị anh hành hạ bần rùn toàn thân, mặc cho anh xoay chuyển thỏa thích. Cô chỉ cảm nhận được anh ở

trong thân thể mình căng đầy vô cùng nhưng lại mang đến sự thỏa mãn khó diễn tả cho cô.

Sau cơn tình ái, Bạc Cận Yến thoa thuốc lên mặt cho Hạ Miên. Anh cau mày nhìn tuýp thuốc kem rồi hỏi nghi ngờ “Có tác dụng không?”

Đầu óc của Hạ Miên vẫn còn mơ màng, cô giơ tay lên sờ bên gương mặt bị sưng đỏ của mình theo bản năng. Nhưng Bạc Cận Yến đã bắt lấy tay cô lại “Đừng sờ loạn, mới vừa rồi em nắm lấy của anh vẫn chưa rửa tay nữa.”

Hạ Miên “

Bạc Cận Yến cẩn thận thoa thuốc cho cô, bỗng Hạ Miên cất lời “Thuốc này là của Thạch Duy Nhất mua.”

Bạc Cận Yến không nói gì, qua thật lâu mới “Ừ” đáp lời.

Hạ Miên bị hành hạ đến cả người đều mệt mỏi rã rời. Cô mơ màng quần chăn thiếp đi, chỉ nghe tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm. Rồi cảm giác được chiếc nệm lún xuống bên cạnh. Sau đó hơi thở đàn ông quen thuộc bao trùm lấy mình. Cô có cảm giác như mình đã quay trở về quá khứ.

Hạ Miên chui vào lòng anh ngủ say sưa. Trong lúc ý thức mơ hồ dường như nghe thấy anh nói gì đó bên tai. Chiếc đầu rồi bụ cọ sát vào ngực anh rồi lại ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau Hạ Miên phải rời giường để đến phim trường từ sớm. Khi chạm mặt với Thạch Duy Nhất vẫn hơi lúng túng. Nhiều lần Thạch Duy Nhất muốn nói gì đó với cô nhưng lại thôi, tạo nên không khí rất mất tự nhiên.

Lúc dùng cơm trưa Hạ Miên dự định gọi điện thoại cho Bạc Cận Yến kêu anh tự ăn một mình. Nhưng nào ngờ Bạc Cận Yến lại đi mua thức ăn đến đây. Về mặt Thạch Duy Nhất rất khó coi khi nhìn thấy Bạc Cận Yến, rất nhiều lần nhìn qua bên này từ đằng xa.

Hạ Miên cảm thấy ngại ngùng, quan hệ giữa ba người bọn họ thật sự không biết nên nói ai đúng ai sai.

“Anh về đi, xế chiều em còn quay một cảnh nữa, sẽ nhanh thôi.” Hạ Miên không muốn để người khác chế giễu. Ai ai cũng biết Bạc Cận Yến là vị hôn phu của Thạch Duy Nhất, nhưng bây giờ anh lại thân mật vô cùng với mình thế này.

Bạc Cận Yến nhìn ra được sự rối rắm của Hạ Miên. Anh yên lặng một lúc lâu rồi mới nói “Anh đi trước.”

Khi Hạ Miên chuẩn bị tiễn anh thì Thạch Duy Nhất lại đi thẳng đến. Hạ Miên nắm chặt lại hai bàn tay đang buông bên người lại và thúc giục Bạc Cận Yến “Anh đi nhanh đi.”

Bạc Cận Yến nhìn cô, sự nhậy cảm của anh cho thấy Hạ Miên có gì đó không ổn.

Nhưng Thạch Duy Nhất đã bước nhanh đến trước mặt bọn họ. Cô ta liếc nhìn Hạ Miên một cách sâu xa rồi bỗng nở nụ cười giả tạo nhìn Bạc Cận Yến "Không biết là Hạ Miên vừa thêu dệt ra lý do vì sao em đánh cô ta."

Đôi mắt Bạc Cận Yến chợt lóe lên sự dữ tợn, anh lạnh lùng đứng lại nhìn Thạch Duy Nhất.

Hạ Miên đưa tay cầm lấy bàn tay của Bạc Cận Yến, mười ngón tay đan vào nhau. Cô ngửa đầu nhìn anh mang theo sự hơi hốt hoảng "Đi thôi, rất nhiều người đang nhìn mình."

Bạc Cận Yến không thể không nhìn ra sự luống cuống và chột dạ trên mặt Hạ Miên. Nhưng Hạ Miên không thích thì anh sẽ không làm. Tay anh khoác lên vai Hạ Miên kéo cô đi ra ngoài.

Thạch Duy Nhất đứng phía sau bọn họ la lên chói tai "Anh thật sự muốn bị cô ta lừa gạt cả đời sao? Em đánh cô ta không phải vì anh. Là bởi vì cô ta không biết xấu hổ đi quyến rũ ba em. Đã cướp lấy anh nhưng vẫn mập mờ với ba em. Trước khi anh đến ba em cũng ở trong phòng cô ta cả đêm, chính là trên chiếc giường tối hôm qua anh ngủ. Anh không muốn biết cả đêm bọn họ đã làm gì sao?"

Trong phút chốc Bạc Cận Yến dừng bước. Hạ Miên cũng hóa đá đứng tại chỗ. Bàn tay đang khoác lên vai cô càng siết chặt, sức mạnh cứng rắn khiến cho xương vai cô đau lên.

CHƯƠNG 25

Hạ Miên không dám quay lại nhìn vẻ mặt của Bạc Cận Yến. Cô là người rõ hơn ai hết về lòng tham muốn chiếm hữu của anh. Hơn nữa, cô thật không thể nào giải thích với anh. Chẳng lẽ phải nói cho anh biết ông ta chính là cha ruột của cô sao? Còn những thù hận kia nữa, cô không muốn kéo Bạc Cận Yến vào. Mỗi thù của mẹ phải do đích thân cô trả mới được.

Tiếng đàn ông trầm ấm không nghe ra được vui giận và hoàn toàn bình thản vang lên bên tai. Bạc Cận Yến chỉ nói bốn chữ ngắn gọn “Anh tin cô ấy.

Hạ Miên ngây ra. Bàn tay đang nắm lấy bả vai cô siết lại rất chặt. Gương mặt anh không hề có bất kỳ sự dao động nào. Nhưng e rằng trong lòng đã tức giận ngất trời.

Thạch Duy Nhất khó tin nhìn anh, cuối cùng lại bật cười lắc đầu “Anh điên rồi. Cô ta ... đáng giá sao?”

Bạc Cận Yến không trả lời, có đáng giá hay không chỉ cần anh hiểu là được.

Bạc Cận Yến ôm Hạ Miên đi ra ngoài. Suốt cả quãng đường họ cũng không nói gì với nhau. Hạ Miên lo sợ trong lòng. Tính tình của anh cô đã biết từ lâu, càng không nói gì càng chứng minh rằng anh không vui.

Khi đến cửa, Hạ Miên cẩn thận quan sát về mặt của anh rồi khẽ nói "Sau khi em quay xong sẽ về ngay."

Bạc Cận Yến không nói lời nào, chỉ rũ mắt liếc nhìn cô ảm đạm. Hạ Miên biết anh không vui nhưng không nói là vì muốn đợi cô chủ động giải thích. Cho nên Hạ Miên cố gắng lấy lòng choàng tay ôm cổ anh dỗ dành "Anh đã nói tin em thì đừng suy nghĩ lung tung. Em không có làm việc gì xấu xa cả."

Tay Bạc Cận Yến nắm lấy eo cô và nheo mắt lại vô cùng nguy hiểm. Anh cắn nhẹ lên môi Hạ Miên "Anh không tự ti đến mức tranh giành tình nhân với một lão già."

Lúc này Hạ Miên mới cười nhẹ nhõm. Nhưng cô còn chưa kịp mở lời thì Bạc Cận Yến nói thêm một câu với vẻ mặt hết sức tự nhiên "Anh đi đổi phòng, chuyển em qua đó."

Nụ cười của Hạ Miên cứng đơ trên mặt. Anh nói là tin tưởng mình, nhưng điều này là có ý gì?

Tiến độ quay hình lúc xế chiều rất nhanh, Hạ Miên chỉ có vài cảnh và lời kịch cũng không nhiều. Quay xong cô phải đi thay đồ diễn ra để chuẩn bị trở về khách sạn. Nhưng bỗng Thạch Duy Nhất đi đến cạnh cô. Hạ Miên đầu đầu như búa bổ. Cô nghiêm túc nhìn Thạch Duy Nhất qua gương trang điểm "Cô không thấy chán sao? Cô làm vậy anh ấy chỉ ghét cô thêm thôi."

Gương mặt Thạch Duy Nhất thể hiện rõ sự khinh

thường đối với Hạ Miên. Giống như cô ta đang nhìn một sản phẩm hạ cấp vậy “Cô cho rằng tôi vì Cận Yến mới chĩa mũi nhọn vào cô sao? Tôi chỉ không hiểu được cô đã ở chung với anh ấy thì tại sao vẫn mập mờ không rõ với ba tôi. Tuổi của ông cũng đáng làm ba cô đó.”

Bông tẩy trang trong tay Hạ Miên bị vò thành một cục. Sự hận thù thoáng qua rồi biến mất trong mắt. Cô điềm tĩnh bật cười, dáng vẻ thong dong thả “Tôi xin lỗi, từ nhỏ tôi đã không có cha. Từ “ba” này... thật quá xa lạ với tôi.”

Thạch Duy Nhất lạnh lùng lườm cô, càng nhìn vào mặt cô càng cảm thấy chướng mắt “Vậy là cô thừa nhận muốn bắt cá hai tay rồi. Hạ Miên, cuối cùng là cô muốn cái gì?”

Hạ Miên như chống cằm suy nghĩ nghiêm túc, cuối cùng thả tay xuống “Xin lỗi, tôi cũng không biết.”

Thạch Duy Nhất tức giận siết chặt đấm tay lại, hận không thể bay đến xé rách bộ mặt giả dối của Hạ Miên. Cô nghĩ thế nào cũng không hiểu Hạ Miên cuối cùng muốn làm gì. Vừa không chịu buông Bạc Cận Yến ra, vừa muốn mập mờ với Thạch Duệ Khải, thật là đê tiện.

Hạ Miên khẽ liếc mắt nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Thạch Duy Nhất. Gương mặt cô vẫn nở nụ cười nhạt, nhưng trong lòng lại trống vắng lạnh lẽo. Cô cũng không ngờ lại gặp phải Thạch Duệ Khải ở đây. Càng bất ngờ hơn là ông ta cố né Thạch Duy Nhất để dùng cơm với cô. Cô chỉ muốn lấy được sự tín nhiệm của ông. Nhưng còn việc

khác làm sao cô có thể làm được?

Cho dù Thạch Duệ Khải không nhận ra cô. Nhưng trong lòng cô vẫn rõ như gương. Huyết thống là không cách nào sửa đổi. Dù cô có hận ông ta cũng không thể nào làm việc trái với luân thường để báo thù cho mẹ. Thật ra khi Thạch Duệ Khải thân thiết cô cũng hơi sợ ông ta sẽ nổi hứng. Nhưng rất kỳ lạ, Thạch Duệ Khải chỉ đơn thuần gặp mặt cô, cũng không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng yên lặng nhìn cô chăm chú.

Hạ Miên cũng không kiềm chế được suy nghĩ xem ông đang nhìn gì? Thạch Duệ Khải đã nói cô giống như Diệp Tuần – người mẹ đáng thương đã chết đi của cô. Thế cho nên Thạch Duệ Khải nhớ đến người vợ đã mất thật ư?

Sau khi dùng cơm Thạch Duệ Khải uống hơi nhiều. Ông ta kiên trì muốn đưa Hạ Miên về phòng. Hạ Miên không lay chuyển được nên cuối cùng đành đồng ý với ông.

Cô cũng rất sợ, đàn ông đã uống say sẽ không thể dùng lý trí cân nhắc. Cho nên khi vừa đến cửa phòng cô đã uyển chuyển tạm biệt. Nhưng có lẽ Thạch Duệ Khải uống thật sự quá nhiều. Đứng ở cửa dây dưa với cô rất lâu và nói rất nhiều lời Hạ Miên nghe không hiểu. Nhưng nội dung thì cô rất quen thuộc. Thạch Duệ Khải nói đến Diệp Tuần và nói đến Diệp Tử. Hạ Miên lạnh lùng lắng nghe, cô dường như đã nhanh chóng quên mất mình từng có cái tên đó.

Đương nhiên hành lang cũng sẽ có vài người trong đoàn phim qua lại. Hạ Miên nhắc nhở Thạch Duệ Khải nhiều lần. Nhưng cuối cùng khiến cô kinh ngạc chính là Thạch Duệ Khải đỏ mắt gục vào khung cửa và nói xin lỗi với Hạ Miên.

Sau đó ông lại đi theo Hạ Miên vào phòng và ngồi trên ghế salon nói rất nhiều. Gương mặt anh tuần của ông có vẻ mệt mỏi tựa như đã say. Ông chống tay lên trán và cứ nói đồng dài.

Mặc dù ông say nhưng vẫn còn ý thức phòng bị rất mạnh. Cho nên ông không nói mình đã hại chết vợ con thế nào. Chỉ nói là ban đầu ông ta biết ơn Diệp tướng quân coi trọng ông ta thế nào, rồi làm sao ông ta theo đuổi được Diệp Tuần.

Lúc còn rất nhỏ Hạ Miên cũng từng nhìn thấy cảnh tượng đắm thắm của Thạch Duệ Khải và Diệp Tuần, cho nên trong trí nhớ có hạn của cô luôn cảm thấy rằng Thạch Duệ Khải và Diệp Tuần thật sự yêu thương nhau. Mặc dù cô thường thấy mẹ cầm sợi dây chuyền bạch kim kia thất thần. Nhưng cô biết mẹ cô đối với Thạch Duệ Khải rất tốt, chuyện gì cũng suy nghĩ cho ông trước, cũng chưa từng coi thường xuất thân của ông.

Cô nhớ Thạch Duệ Khải cũng tốt với Diệp Tuần. Những

chú và dì xung quanh đều nói họ là một đôi vợ chồng mẫu mực. Nhưng vì sao lại đến nông nỗi bi kịch thế này?

Hạ Miên ngồi một mình trên ghế salon cố gắng nghe những lời nói của Thạch Duệ Khải. Nhưng Thạch Duệ Khải rất cảnh giác. Ông ta luôn trầm tĩnh và lặng im rất lâu.

Hạ Miên nhớ đến những lần tiếp xúc gần gũi trước với ông ta. Cô cũng toàn nghe những hoài niệm của ông về Diệp Tuần và vẻ mặt đau lòng khi nói Diệp Tử. Hạ Miên cảm thấy như Thạch Duệ Khải đã tự tẩy não mình. Có đôi khi cô cũng hốt hoảng vì tin rằng người đàn ông này thật sự yêu Diệp Tuần và yêu đến cực điểm.

Hạ Miên biết sau khi Thạch Duệ Khải kết hôn với Viên Uyển Linh cũng không có an phận. Ông cực khổ trăm phương ngàn kế mới có thể bạc đầu với người tình đầu tiên của mình nhưng lại không hảo hợp yêu thương với bà ta. Thạch Duệ Khải vẫn có những tình nhân bên ngoài như cũ. Có lẽ chính là do bản tính trăng hoa của ông sao?

Hạ Miên bắt buộc mình không để bị ông ta mê hoặc. Cô tận mắt nhìn thấy mẹ nằm trên mặt đất. Máu từ người bà lenh lách chảy tràn cả phòng khách. Màu máu đỏ chói mắt đáng sợ đến mức cô cảm thấy choáng váng. Nhưng khi cô ngẩng đầu lên nhìn Thạch Duệ Khải đứng trên thang lầu, vẻ mặt ông vô cùng lạnh lùng, ngay cả đôi mắt cũng long đỏ lên dữ tợn đáng sợ. Đó là một mặt xa lạ khác mà cô chưa từng được biết về cha mình.

Sau đó Thạch Duệ Khải không hề đề phòng lại ngủ thiếp đi. Ông ta nằm trên ghế salon, cánh tay gác lên trán như vô cùng mỏi mệt. Hạ Miên đứng trước ghế salon nhìn xuống từ trên cao. Cô chần chừ thật lâu, cuối cùng mới lấy một con dao Thụy Sĩ trong hành lý của mình ra. Con dao sáng lấp lóe lạnh lùng dưới ánh đèn phòng.

Cô để mũi dao nhắm ngay trái tim của Thạch Duệ Khải. Chỉ cần đâm mạnh xuống là có thể báo thù cho mẹ và cũng chấm dứt đi cơn ác mộng hai mươi hai năm qua của mình. Nhưng trong đầu cô lại hiện lên vô vàn tiếc nuối và do dự. Cô nhớ đến khoảng thời gian hạnh phúc của gia đình mình trước lúc năm tuổi. Lại nhớ đến gương mặt rạng rỡ tươi cười của Diệc Nam. Lại nhớ đến Bạc Cận Yên, nhớ đến Mạc Bắc và mẹ Trình. Cô tự hỏi mình có thật sự muốn dùng cách này hay không?

Cánh tay của Thạch Duệ Khải hơi nhúc nhích. Hạ Miên hoảng sợ tuôn mồ hôi lạnh. Cô chán nản ngồi phịch lên trên mặt đất. Chuôi dao trong tay đã bị cô cầm chặt đến nóng cả lên. Cô muốn Thạch Duệ Khải phải trả giá thật nhiều. Nhưng cô lại không thể làm được việc chính tay giết cha của mình. Tuy Thạch Duệ Khải không nghĩ đến tình thân nhưng cô thì không làm được như ông.

Cuối cùng Hạ Miên mặc nguyên bộ quần áo ngủ trên giường. Sáng sớm khi cô tỉnh lại thì Thạch Duệ Khải đã đi rồi. Nhưng chuyện này vẫn truyền đến tai

Lúc ấy Hạ Miên chỉ muốn dốc lòng moi những tin tức hữu dụng từ miệng của Thạch Duy Nhất. Vì cô nôn nóng muốn nhanh thoát khỏi gánh nặng này nên đã hành động không mấy cẩn thận.

Sáng sớm Thạch Duy Nhất đã tìm đến cửa. Chuyện được lan truyền nóng sốt trong đoàn phim. Thạch Duy Nhất lại quá bốc đồng luôn tự cho mình làm đúng. Còn Hạ Miên bị cô ta tát một bạt tai nhưng lại không muốn chấp nhất với cô ta. Trong bi kịch gia đình này, cô và Thạch Duy Nhất cũng là người bị hại.

Cô biết rõ Thạch Duy Nhất không phải là người xấu. Chỉ là được chiều chuộng đến hư hỏng. Nếu không, cô ta sẽ không kêu trợ lý mang đến cho cô kem thoa chống sưng sau khi đánh mình.

Thạch Duy Nhất căm giận nhìn phản ứng khinh thường của Hạ Miên "Hạ Miên, tôi không cần biết cô đang tính toán gì. Tôi chỉ hi vọng cô cách xa ba tôi ra. Mẹ tôi đã yêu ba tôi mấy chục năm rồi. Và bà cũng không ngại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ gì. Nếu một ngày bà đến tìm cô gây phiền phức thì lúc đó cô sẽ xong đời."

Thạch Duy Nhất nói xong cũng đẩy cửa bỏ đi. Hạ Miên ngồi trong phòng hóa trang trống vắng nhìn vào gương đến xuất thần. Đến khi cô về đến khách sạn thì được người khác báo cho biết căn phòng mới đổi của cô. Bạc Cận Yến không chỉ có sự chiếm hữu cực mạnh mà còn có việc yêu thích sạch sẽ rất nặng. Hạ Miên có thể nghĩ ra

hiện tại anh cảm thấy gớm ghiếc với chiếc giường ở căn phòng cũ như thế nào.

Hạ Miên bấm chuông ngay cửa phòng. Bạc Cận Yến mở cửa ra ôm cô vào. Hạ Miên rất mảnh mai, chỉ cần một cánh tay của anh cũng có thể siết cô lại. Sau khi vào phòng cô bị ném lên giường xây xẩm choáng váng. Bạc Cận Yến cũng không cho cô có thời gian hít thở, anh án đôi chân thon dài lên và cúi người mút lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

Hạ Miên chỉ mặc một chiếc quần short và chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh. Anh dễ dàng giật tung hàng cúc áo của cô văng vào góc tường. Hạ Miên lấy tay chặn lại chiếc áo ngực ren, đôi mắt tha thiết nhìn vào anh "Anh giận à?"

Bạc Cận Yến liếc nhìn cô rồi luồn tay vào chiếc quần short cô đang mặc, anh vuốt ve nơi bí ẩn kia cách lớp quần lót "Không có."

Hạ Miên biết anh nói cứng nên nhấc đầu hôn lên môi anh "Cận Yến..." Đôi mắt sâu thăm thẳm của Bạc Cận Yến lẳng lẳng nhìn cô. Khóe miệng Hạ Miên nhẹ cong lên mỉm cười, đôi mắt sáng lấp lánh "Em yêu anh."

Đôi mắt Cận Yến nheo lại, hai cánh tay quấn chặt lấy eo cô xoay chuyển tư thế. Hạ Miên lập tức bị anh ôm giàng chân ngồi lên người anh. Gương mặt anh tuần của anh vẫn lạnh lùng như cũ nhìn cô "Anh dễ dụ lắm sao?"

Hạ Miên mỉm cười quan sát anh rồi cúi đầu hôn lên yết

hầu của Bạc Cận Yến “Vậy anh muốn sao? Ông ta chỉ thấy em giống vợ trước của mình cho nên nhớ đến mấy chuyện cũ thôi.”

Bạc Cận Yến nghe thế liền chau đôi mày rậm lại nhìn Hạ Miên như có điều suy nghĩ. Hạ Miên không muốn anh suy nghĩ lung tung nữa nên chiếc móng bắt đầu khẽ ma sát ở bụng dưới của anh. Gương mặt biểu lộ sự quyến rũ cảm dỗ chết người “Không làm tiếp nữa sao? Mai anh phải đi rồi.”

Bạc Cận Yến lại luồn tay vào đáy quần của cô, đầu ngón tay chạm vào vách hoa ẩm áp. Anh cảm giác được sự ướt át nóng bỏng của cô đã thấm ra ngoài. Anh kéo lấy tay cô đặt lên vật cứng rắn của mình. “Cởi ra giúp anh.”

Hạ Miên nghe lời cởi dây nịt của anh ra, cuối cùng bị anh ôm lấy eo từ từ ngồi xuống. Bạc Cận Yến vẫn còn giận dữ nên cả quá trình Hạ Miên bị anh thúc vào đều cảm thấy đau đớn. Hạ Miên biết anh không được vui. Người đàn ông như anh rất khó chịu. Lúc không vui cũng không tỏ vẻ rõ ràng, nhưng lên giường sẽ hung hăng hành hạ cô.

Đến khi dòng chảy nóng bỏng phun vào nơi sâu nhất thì anh mới vuốt ve mái tóc dài của cô và khẽ thì thầm “Đừng đến gần ông ta quá. Anh không thích và cũng không muốn nói lần thứ hai.”

Hạ Miên nhìn vào đôi mắt sâu như biển cả và lắng nghe giọng nói lạnh lùng của anh. Cô cảm giác rằng anh không

giống như đang ghen. Nhưng lại không nghĩ ra lý do nào khác khiến anh không thích mình thân với Thạch Duệ Khải. Hạ Miên cũng không suy nghĩ sâu xa chỉ gật đầu nghe lời “Em có chừng mực.”

CHƯƠNG 26

Ngày hôm sau, Hạ Miên tiễn Bạc Cận Yến rời khỏi. Anh chẳng nói gì khi đi và cũng không có vẻ gì bất thường. Nhưng khi Bạc Cận Yến vừa đi khỏi thì cả đoàn phim đều ầm ĩ ồn ào.

Vịnh Nhi nhiều chuyện kéo Hạ Miên qua một bên khẽ nói “Còn nhớ Từ Sơ Linh không? Cô ta bị đổi vai rồi. Bây giờ đang ầm ĩ với đạo diễn đấy.”

Hạ Miên cau mày khó hiểu nhìn Vịnh Nhi.

Từ Sơ Linh chỉ diễn một vai phụ nhỏ trong phim, lời thoại cũng không được mấy câu. Tiếng ồn ào hôm trước ở phòng đạo diễn cũng chính là cô ta. Đáng ra đạo diễn không nên vì một vai diễn nhỏ nhoi làm ảnh hưởng đến tiến độ của phim chứ.

Mấy nhân viên trong đoàn phim đều khẽ thì thầm bàn tán. Hạ Miên không có hứng thú với mấy chuyện này nên rót một cốc nước đi về phòng nghỉ giành cho diễn viên.

Mới vừa đi ngang qua phòng đạo diễn thì cửa đã bị mở bật ra. Từ Sơ Linh mang đôi mắt đỏ hoe đi ra ngoài, khi thấy Hạ Miên thì lại hung hãn nhìn cô cảnh cáo.

Hạ Miên khó hiểu nhìn Từ Sơ Linh. Cô chẳng biết mình đã đắc tội với Từ Sơ Linh ở đâu.

Từ Sơ Linh cũng chẳng dám hành động gì, chỉ nức nở bỏ đi. Điều khiến Hạ Miên bất ngờ chính là Thạch Duy Nhất lại có ở trong đó. Lúc Thạch Duy Nhất đi ra cũng mang vẻ mặt không dễ nhìn.

Trực giác Hạ Miên cho cô biết có lẽ điều này có liên quan đến mình. Quả nhiên Thạch Duy Nhất nhìn cô rất bình tĩnh, rồi lại nở cười khổ sở "Tôi không nghĩ rằng anh ấy có thể che chở cho cô đến vậy. Xem ra trước đây tôi thật chẳng hiểu được một phần mười tính cách của anh ấy."

Hạ Miên càng thêm nghi ngờ. Cô nói thẳng thắn "Tôi không biết cô đang nói gì cả."

"Chuyện của c ba tôi chính là Từ Sơ Linh nói cho tôi biết." Thạch Duy Nhất lạnh lùng nhìn thẳng vào Hạ Miên. Trong giọng nói cũng không còn kịch liệt "Cô ta còn chụp được ảnh hai người đi vào trong phòng. May là bị Cận Yển điều tra ra được. Nếu không thì cô và ba tôi bây giờ đã trở thành người nổi tiếng rồi."

Đầu ngón tay Hạ Miên khẽ run lên. Cô không thể diễn tả

được cảm nhận giờ phút này của mình. Lúc Cận Yến đi chẳng nói gì cả. Ngay cả tối hôm qua cũng không hề hé răng. Nhưng giờ Thạch Duy Nhất nói như thế có nghĩa anh đã điều tra rõ ràng chuyện này từ lâu rồi.

Thạch Duy Nhất thở dài, rồi bỗng cười khẽ với Hạ Miên "Coi như anh ấy cũng ra tay nhân nhượng với tôi. Có lẽ sau này Từ Sơ Linh không còn lẩn lộn trong nghề này được nữa. Tôi phải cảm ơn anh ấy đã không đối xử với tôi như thế mới đúng."

Hạ Miên mang tâm tình phức tạp nhìn Thạch Duy Nhất "Anh ấy cảm thấy có lỗi với cô."

Thạch Duy Nhất không nói gì, chỉ nhìn Hạ Miên thật sâu xa. Đến bây giờ Thạch Duy Nhất vẫn không cam lòng như cũ. Nhưng lần này biểu hiện của Bạc Cận Yến đã làm cho trái tim cô nguội lạnh triệt để.

Anh chưa bao giờ bảo vệ mình cương quyết thế này. Anh thật sự yêu Hạ Miên rồi, chỉ cần người khác có ý làm hại đến Hạ Miên thì đều bị anh chặn đứng ngay từ đầu.

Hạ Miên nhìn bóng lưng mỏng manh của Thạch Duy Nhất xoay người bỏ đi rất cô đơn khiến cho những lời định thốt ra đều nuốt lại. Giờ khắc này có nói gì cũng chỉ nhuộm màu giả dối.

Bạc Cận Yến vừa về nhà đã thấy Diệc Nam chạy ra khỏi phòng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng lo lắng, ngay

cả ngũ quan cũng có nhiều nét nhẵn lại “Mẹ không sao chứ ba? Có phải bị người ta bắt nạt không?”

Bạc Cận Yến cảm thấy buồn cười. Anh đóng kín cửa mới xoay người lại nhìn cậu “Ba đã báo thù cho mẹ rồi.”

Diệc Nam nhón chân và giơ bàn tay bé nhỏ lên muốn vỗ tay với Bạc Cận Yến. Bạc Cận Yến cũng phối hợp đưa bàn tay to lớn vỗ vào bàn tay bé nhỏ của Diệc Nam. Diệc Nam cười hoan hô “Ba oai

Hiện tại Bạc Cận Yến nghe tiếng “Ba” này càng lúc càng xuôi tai. Anh vừa mở nút tay áo vừa đi vào phòng bếp xem thử. Sau đó quay sang nhìn Diệc Nam “Thím Ngô làm gì cho con ăn vậy?”

Đôi mắt đen láy của Diệc Nam chớp chớp vài cái. Cậu ôm lấy chiếc xe hơi nhỏ của mình chạy vào phòng bếp “Không phải là thím Ngô, là bà nội ạ.”

Bạc Cận Yến khẽ chau mày, anh nghi ngờ nhìn vào cửa bếp. Vừa lúc đó Vệ Cần cũng bưng một đĩa đồ xào ra, tay kia vẫn còn nắm chặt lấy tay Diệc Nam. Sắc mặt Bạc Cận Yến lập tức sa sầm.

Nhưng Vệ Cần thật như chẳng thấy được vẻ không vui của anh, bà cố nói “Về rồi à, có thể ăn cơm rồi.”

“Mẹ đang làm gì?” Giọng nói Bạc Cận Yến rất nghiêm túc. Diệc Nam lập tức ngẩng khuôn mặt nhỏ bé hoang mang nhìn anh và Vệ Cần. Mấy ngón tay mẫm mĩm nắm

chặt lấy ngón trỏ của Vệ Cần.

Vệ Cần khẽ liếc nhìn anh rồi thở dài "Mẹ là mẹ con. Mẹ không thể đến thăm con à?"

Bà vừa nói vừa cúi người ôm Diệc Nam lên ghế. Rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh gấp thức ăn cho cậu nhóc "Cháu ngoan nếm thử thức ăn bà nội làm có ngon không nào? Khi còn bé ba con thích ăn món này nhất đấy."

Bạc Cận Yến kéo chiếc ghế đối diện ra ngồi xuống. Tay áo của anh được xắn lên tận khuỷa tay. "Mẹ nghĩ nhiều quá rồi. Nó chỉ là con nuôi của con thôi."

Vệ Cần quan sát gương mặt nhỏ nhắn của Diệc Nam. Bà càng xem càng lắc đầu "Con đừng hòng gạt mẹ. Cậu nhóc này y hệt con lúc bé. Mẹ biết mẹ của nó là Hạ Miên. Dù cho mẹ có ghét cô ta thì cũng không để cháu ruột của mình chịu khổ."

Bạc Cận Yến lạnh lùng trả lời "Con nói không phải mà."

Vệ Cần nghe được anh không vui vẻ, bà ngẩng đầu nghiêm túc nhìn anh "Mẹ biết con và Duy Nhất chia tay vì Hạ Miên. Nhưng mẹ sẽ không nói nguyên nhân lần thứ hai. Con và cô ta không thể được. Nếu như con muốn tiếp tục chung sống với cô ta thì trừ khi mẹ ..."

"Đoạn tuyệt quan hệ mẹ con?" Bạc Cận Yến cười lạnh "Mẹ cho rằng điều này có thể uy hiếp con sao?"

Trong nháy mắt sắc mặt Vệ Cần tái nhợt như mất đi hết huyết sắc “Con thật muốn đoạn tuyệt với mẹ vì cô ta sao?”

Bạc Cận Yển lãnh đạm nhìn Vệ Cần. Vệ Cần bị dáng vẻ này của anh đâm thẳng vào ngực vô cùng đau đớn. Bà cố nén hít vào một hơi thật sâu “Không phải con không thể không có cô ta chứ? Tại sao nhất định phải là Hạ Miên?”

Bạc Cận Yển nhìn dáng vẻ cuồng loạn của Vệ Cần, rồi lại nhìn đến Diệc Nam đang sợ hãi. Có một số điều không nên nói trước mặt trẻ con, anh nói chậm lại “Chuyện mẹ lo lắng sẽ không xảy ra. Mẹ không nói, con không nói thì làm sao Hạ Miên biết được?”

Vẻ mặt Vệ Cần không hề hòa hoãn đi chút nào. Bà vẫn cảnh giác đề phòng lắc đầu như cũ “Không được! Con quên mất người đã gửi ảnh cho con và cô ta hay sao? Ông ta vẫn luôn chờ xem mẹ chết thế nào đấy!”

Đôi môi mỏng của Bạc Cận Yển hơi nhếch lên. Anh thờ ơ nhìn Vệ Cần, hiển nhiên đó biểu hiện cho sự tức giận khó đè nén. Cuối cùng anh chỉ trầm giọng nói một câu “Ông không phải là người như thế.”

Vệ Cần còn muốn nói tiếp nữa thì Diệc Nam đã chu mỏ cắt đứt câu chuyện của bọn họ “Tại sao bà nội lại không thích mẹ? Mẹ có chỗ nào không tốt chứ?”

Vệ Cần lúng túng giơ tay vuốt ve mái tóc của cậu nhóc. Nhưng Diệc Nam lại bướng bỉnh né đầu ra. Ánh mắt nhìn chăm chú vào bà “Nếu bà nội không thích mẹ thì con

cũng không thích bà nội.”

Bàn tay Vệ Cần dừng lại giữa không trung. Bà quay đầu nhìn lại Bạc Cận Yến: “Đứa bé này thật không phải là con của con và Hạ Miên ư? Con nói thật cho mẹ biết. Nếu như đúng thì chúng ta phải đón nó trở về nhà họ Bạc. Một cuộc sống rày đây mai đó của một con hát thì làm sao chăm sóc con cái được.”

mặt Bạc Cận Yến không kiên nhẫn nhìn bà dò xét. Sau đó anh đứng dậy đi vào phòng bếp.

Diệp Nam không vui nhìn bà chăm chăm. Cậu ném chiếc thìa nhỏ vào trong chén “Bà nội vừa nói xấu mẹ. Con sẽ không ăn đồ ăn của bà nữa.”

Lúc này bà mới ý thức được mình đã nói quá nhiều trước mặt trẻ con. Bà cười cười nhét chiếc thìa nhỏ vào tay Diệp Nam rồi dụ dỗ “Ngoan, ngoan nào, cháu ngoan ăn cơm đi, bà nội sẽ không nói gì nữa hết.”

Diệp Nam rủ mắt lại tiếp tục xúc cơm của mình.

Vệ Cần khoanh tay nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ của Diệp Nam. Sau đó quay đầu vào bếp hỏi Bạc Cận Yến đang uống nước “Ngày hôm qua con đi tìm Hạ Miên à?”

Bạc Cận Yến không trả lời.

Vệ Cần còn nói thêm “Ba con đi đến huyện J công tác, sẽ không trùng hợp gặp cô ta chứ?”

Ngón tay trắng trẻo của Bạc Cận Yến nhẹ nhàng xoay quanh chiếc cốc thủy tinh. Anh chăm chú nhìn ra cửa sổ, qua giây lát mới trầm giọng trả lời "Nên gặp thì sẽ phải gặp thôi."

Hạ Miên cũng thật gặp được Bạc Tự Thừa. Sau khi quay xong phim cô bị Vịnh Nhi kéo đi dạo phố cổ. Lúc bị Bạc Tự Thừa gọi cô cũng hoảng hốt. Cô nhìn về phía người đàn ông cao lớn nở một nụ cười miễn cưỡng "Chú Bạc."

Trước kia ở nhà họ Bạc, Bạc Tự Thừa luôn đối xử với cô rất tốt. Mặc dù ông rất ít khi ở nhà, nhưng mỗi lần về đều kiên nhẫn hỏi thăm tình trạng của Hạ Miên. Nào là ở có quen không, hoặc là có cần gì hay không? Ngay cả việc học hành của cô ông cũng quan tâm. Thật sự là một người cha hiền.

Có đôi khi Hạ Miên cũng sẽ ảo tưởng nếu mình có một người cha như ông thì mọi chuyện sẽ không xảy ra thế này. Nhưng cô không có may mắn đó. Cha cô là Thạch Duệ Khải. Một người đàn ông có thể lực và ích kỷ.

Bạc Tự Thừa khẽ nói với thư ký bên cạnh mình vài câu ông đi thẳng đến trước mặt Hạ Miên. Trên gương mặt từng trải nở một nụ cười ấm áp "Từ xa đã thấy con, chú còn tưởng đã nhận lầm nữa."

Vịnh Nhi thức thời khẽ nói "Các người cứ hàn huyên, tôi đi dạo nơi khác một chút."

Hạ Miên chờ Vịnh Nhi đi xa mới ngại ngần ngẩng đầu nhìn Bạc Tự Thừa. Cô nhìn thấy tóc mai của ông đã hoa râm khiến trong lòng hơi chua xót “Đã lâu không gặp, chú Bạc, chú khỏe không?”

Bạc Tự Thừa dí dỏm nắm tay nhẹ nện vào bên vai mình “Cũng giống trước kia, vẫn luôn dồi dào tinh thần.”

Hạ Miên cười khẽ “Chú đi công tác à?”

“Có một số việc phải xử lý, cũng xong rồi.” Ông vừa nói vừa đánh giá Hạ Miên một lượt, sau đó nhíu mày “Lại không chịu ăn uống kỹ lưỡng à? Nhìn con còn gầy hơn trước đây.”

Cảm giác được quan tâm luôn khiến người ta cảm thấy ấm áp hơn. Hạ Miên lộ ra vẻ mặt e lệ như một cô bé “Hiện tại gầy đang là mode ạ!”

Bạc Tự Thừa tròn mắt, ông nắm tay Hạ Miên khoắc lên tay mình rồi nói lớn tiếng “Nói bậy bạ gì đó. Theo chú đi ăn cơm để bồi bổ nào.”

Có lẽ Hạ Miên đã lâu không gặp Bạc Tự Thừa nên cũng muốn ngồi lâu hơn với ông. Cô gọi điện thoại cho Vịnh Nhi nói rằng mình đi dự tiệc với Bạc Tự Thừa. Trên bàn đều là những vị lãnh đạo quan trọng. Cũng đúng thôi, lần này Bạc Tự Thừa đến đây xử lý công việc mà. Hạ Miên chỉ phụ trách ngồi ở bên cạnh Bạc Tự Thừa lặng lẽ ăn uống. Cô chẳng có hứng thú gì với những việc họ nói trên bàn cả.

Cả bàn toàn đàn ông cũng sẽ nói nhiều đề tài khác nhau. Có người nhiều chuyện cười đùa Bạc Tự Thừa, có lẽ họ lầm tưởng rằng Hạ Miên là tình nhân của ông. Bạc Tự Thừa lập tức lạnh mặt nói nghiêm túc “Đây là con gái của tôi.”

Người đàn ông đặt câu hỏi lại cúi đầu uống rượu cười giễu, cũng không dám nhiều lời nữa. Nhưng Hạ Miên lại đỏ hoe mắt vì lời nói của Bạc Tự Thừa. Cô luôn Bạc Tự Thừa là một người đàn ông chính trực. Thật ra Vệ Cần có rất nhiều tính xấu điển hình của dân thành thị nhỏ. Nhưng Bạc Tự Thừa lại đối xử với bà vô cùng tốt. Người đàn ông như ông thật không có mấy ai ngồi đến chức vị này mà không có thói hư tật xấu, lại không gặp dịp thì chơi.

Phải nói rằng ông luôn giữ vững danh tiếng đến quá mức gượng ép mình. Hiện tại có bao nhiêu viên chức cấp cao không có vợ bé bên ngoài, giấu thể nào cũng dễ dàng bị phát hiện. Nhưng Bạc Tự Thừa thật sự là một người thanh bạch trong bộ máy chính trị. Ông không có thói xấu hủ bại. Ít nhất Hạ Miên chưa từng thấy ông thân mật với người phụ nữ nào quá.

Hạ Miên không khỏi ngạc nhiên về chuyện tình yêu của ông và Vệ Cần. Người đàn ông tốt đến thế sao lại thích một người phụ nữ bụng dạ hẹp hòi lại vừa suy tính sâu xa chứ?

Bạc Tự Thừa thấy Hạ Miên thỉnh thoảng nhìn mình nên

cũng hoài nghi cúi đầu “Sao vậy?”

Hạ Miên nghiêng đầu mỉm cười “Không có gì ạ!”

Bạc Tự Thừa cũng không hỏi nữa. Chốc lát sau lại bỗng khẽ hỏi cô “Con và Cận Yến làm lành rồi hả?”

Hạ Miên căng thẳng, cô lo sợ liếc nhìn ông. Nhưng trong ánh mắt của Bạc Tự Thừa chỉ có nụ cười, tựa như không có gì mất vui. Lúc này cô mới yên lòng: “Chắc là đi giận con lắm!”

Bạc Tự Thừa cười nhìn cô rồi thở dài “Dì con tính tình hơi quá đáng, thật ra tấm lòng không xấu. Chuyện của con và Cận Yến không phải suy nghĩ đến bà ấy, còn có chú đây.”

Hạ Miên mỉm cười gật đầu “Cám ơn chú Bạc.”

Không phải là Bạc Tự Thừa không có ý kiến chuyện năm đó cô bị đuổi ra khỏi nhà họ Bạc. Nhưng vì lúc ấy thái độ của Vệ Cần quá cương quyết, hoàn toàn không để cho Bạc Tự Thừa có cơ hội nói nhiều. Hơn nữa, đối mặt với những lời nói cay độc của Vệ Cần, Hạ Miên cũng thật sự không có mặt mũi ở lại nữa. Huống chi cô cũng không muốn thanh minh gì cho bản thân với Bạc Tự Thừa. Cho nên người đàn ông này vẫn trước sau không có nói gì giúp

Hạ Miên nhớ lại chuyện cũ khiến tâm trạng hơi nặng nề. Cô rũ mắt xuống uống nước trái cây. Bạc Tự Thừa nhìn

thấy dáng vẻ của cô cũng biết được cô vẫn còn chú ý đến chuyện trước kia. Ông lên tiếng an ủi "Nếu đã qua rồi thì cũng đừng làm khó mình nữa. Yêu thật ra dễ hơn hận rất nhiều. Tại sao không chọn cho mình một cách sống thoải mái nhẹ nhàng hơn?"

Hạ Miên bất ngờ nhìn Bạc Tự Thừa, cô không nhịn được cười nói "Chú Bạc xem ra rất có kinh nghiệm. Chẳng lẽ chú cũng từng vừa yêu vừa hận ai sao?"

Nụ cười của Bạc Tự Thừa nhất thời đọng lại. Ánh mắt ông nhìn Hạ Miên bỗng nhiên sâu thẳm xa xăm. Ông trầm mặt quan sát gương mặt của cô, cuối cùng khóe môi cũng cong lên "Cho là vậy đi, đừng đề cập đến."

Hạ Miên lại xuất hiện vài hiểu kỳ. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Bạc Tự Thừa không muốn nhắc đến chuyện cũ khiến cô cũng biết điều im lặng.

Khi tan tiệc mấy vị quan chức còn muốn an bài tiết mục khác cho Bạc Tự Thừa. Nhưng Bạc Tự Thừa chỉ từ chối nhã nhặn. Cả nhóm người đứng ở đại sảnh trò chuyện với nhau. Lúc này cách đó không xa lại có một nhóm người đi đến. Đôi mắt sắc bén của Hạ Miên phát hiện ra Thạch Duê Khải trong đó. Trong phút chốc cô hơi do dự không biết có nên bước đến chào hỏi hay không?

Nào biết Thạch Duê Khải đi đầu nhóm người cũng phát hiện ra cô. Khi ánh mắt ông di chuyển qua Bạc Tự Thừa thì lại bỗng mang vẻ lạnh lùng.

CHƯƠNG 27

Bạc Tự Thừa cũng nhanh chóng nhìn thấy Thạch Duệ Khải. Sắc mặt của ông còn khó coi hơn cả người kia. Hạ Miên khẽ chau mày âm thầm đánh giá vẻ mặt của hai người.

Bạc Tự Thừa như hoàn toàn chẳng muốn chào hỏi với Thạch Duệ Khải gì cả. Theo lý thuyết bọn họ cũng coi như là đồng liêu nên không thể nào xa cách đến mức độ

Thạch Duệ Khải nghiêng người nói chuyện với trợ lý đang đứng bên cạnh nhằm cố ý tránh chạm mặt với Bạc Tự Thừa và giả vờ như không thấy đối phương. Còn Bạc Tự Thừa sau vài phút khó chịu ngẩn ngui cũng nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường. Ông hiền hòa nói với Hạ Miên "Con quay phim xong chưa? Lâu rồi không về nhà, có rảnh thì đến thăm chú Bạc nhé!"

Hạ Miên hơi ngỡ ngàng với không khí quái dị của hai người này. Cô hoảng hốt trong giây lát mới sững sờ nhìn Bạc Tự Thừa.

Cô chần chừ không dám trả lời ông ngay. Bạc Tự Thừa thận trọng đoán ra cô đang bận tâm về vấn đề gì nên bàn tay to lớn của ông vỗ vỗ lên vai cô "Giờ con và Cận Yến đã sống chung với nhau lần nữa. Trước sau gì cũng phải qua cửa ải của dì con. Chẳng lẽ con không nghĩ đến tương lai của hai đứa sao?"

Hạ Miên im lặng. Không phải là cô không nghĩ đến tương lai của hai người. Có người phụ nữ nào không muốn gả cho người đàn ông mình yêu chứ. Huống chi bọn họ còn có một đứa con trai. Cô là người kỳ vọng vào một mái nhà ấm áp hơn bất cứ ai khác. Nhưng trở ngại giữa cô và Bạc Cận Yến đâu chỉ có Vệ Cần. Cô còn có thù lớn chưa trả, một ngày nào chưa đòi về được công đạo cho cái chết của mẹ mình thì cô cũng không dám nghĩ đến chuyện của cô.

“Chú Bạc.” Hạ Miên trịnh trọng ngược mắt nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt, rồi thoải mái nói cười “Cám ơn chú không ghét bỏ xuất thân của con. Chú yên tâm, con sẽ đối với Cận Yến thật tốt.”

Bạc Tự Thừa nhíu mày “Chú tuyệt đối không hoài nghi tình cảm của con đối với nó.”

Bạc Tự Thừa đưa tay liếc nhìn đồng hồ. Người thư ký đứng cách đó không xa cũng liếc mắt về phía bên này vài lần rồi. Ông thở dài hơi nghiêm trọng và nhìn Hạ Miên như có điều suy nghĩ “Chuyện đã qua rồi. Đừng tính toán với di con nữa. Bà ta trời sinh tính tình chẳng chịu thua kém ai và đối với chuyện của Cận Yến lại luôn đặc biệt quan trọng. Có lẽ là lo lắng con đối với Cận Yến...”

Ông không nói thêm gì nữa. Nhưng Hạ Miên biết phần sau lời nói của ông là gì. Cô hiểu rất rõ Vệ Cần bảo vệ Bạc Cận Yến kỹ càng đến mức nào. Nếu không năm đó bà cũng sẽ Bạc Cận Yến mà làm nhiều việc như thế đối với

mình...

Bạc Tự Thừa là người bận rộn nên cũng không nhiều lời với Hạ Miên nữa. Ông dặn dò Hạ Miên vài câu rồi bỏ đi.

Khi Hạ Miên chuẩn bị rời khỏi đó thì lại bất ngờ nhận được điện thoại của Thạch Duệ Khải. Ông nói với Hạ Miên rằng mình ở quán cà phê đợi cô. Hạ Miên suy nghĩ chốc lát rồi vẫn nhận lời.

Điều khiến cô bất ngờ chính là câu đầu tiên của Thạch Duệ Khải nói với cô "Cô biết Bạc Tự Thừa à?"

Ông ta cau chặt chân mày thể hiện rõ sự không vui của mình. Nhưng Hạ Miên không biết sự âm ỉ này của ông từ đâu đến, cô nói thăm dò "Ông ấy là cha của Cận Yến."

Ánh mắt sâu xa của Thạch Duệ Khải dừng trên mặt cô một lúc lâu, sau đó là mỉm cười thâm ý "Thiếu chút nữa tôi đã quên mất cô cướp đi vị hôn phu của Duy Nhất."

Hạ Miên mím chặt môi không lên tiếng. Cô không biết được trong đáy lòng của Thạch Duệ Khải đang toan tính điều gì. Rõ ràng ông cũng không nghiêng về phía Thạch Duy Nhất lắm. Nhưng Thạch Duy Nhất là con gái của ông, còn đặt một cái tên như báu vật. Đáng ra tình trạng không phải thế này mới đúng.

Thạch Duệ Khải ve vuốt chiếc cốc sứ trắng, tầm mắt lại lơ đãng ngoài cửa sổ. Hạ Miên cũng không cắt ngang, chỉ nhẫn nại chờ lời nói kế tiếp của ông. Qua một lúc lâu,

Thạch Duệ Khải mới quay đầu hỏi Hạ Miên “Bạc Tự Thừa có phải đã nói với cô rằng cô rất giống một người hay không?”

Hạ Miên nghi ngờ ngẩng đầu nhìn ông, trái tim cô chợt thít chặt lại. Ý của Thạch Duệ Khải là Bạc Tự Thừa quen biết Diệp Tuần ư? Hơn nữa nhìn ánh mắt chế nhạo của ông dường như quan hệ của bọn họ cũng khá sâu sắc thì phải.

Thạch Duệ Khải nhìn thấy dáng vẻ này của cô lại không tự chủ cười nhẹ lắc đầu “Bạc Tự Thừa vẫn như cũ, luôn che giấu tất cả.” Ông dừng lại trong giây lát, đôi mắt âm trầm nhìn chăm chú vào Hạ Miên “Vậy cô cũng biết tại sao tôi lại làm thân

Hạ Miên nắm tay lại ” Bởi vì tôi giống người vợ đã mất của ông?”

Thạch Duệ Khải gật đầu tán dương, hai tay ông đan vào nhau đặt trên mặt bàn “Dáng vẻ của cô rất giống bà ấy, mà tuổi của cô cũng xấp xỉ với con gái đã mất của chúng tôi. Mỗi lần nhìn thấy cô, tôi đều có ảo giác cảm thấy cô giống như Diệp Tuần và lại cảm thấy cô giống như Diệp Tử.”

Hạ Miên thản nhiên nhìn lại ánh mắt của ông. Nhưng sâu trong nội tâm của cô là sự khủng hoảng cực độ. Cô không biết Thạch Duệ Khải đang dò xét cô với thâm ý gì. Cô chỉ có thể khắc chế cảm xúc đang dờn sóng lấp biển trong lòng mình và im lặng không nói theo triết lý “dĩ bất

biến ứng vạn biến”.

Thạch Duệ Khải nói tiếp “Có lẽ đây chính là duyên phận.”

Hạ Miên khẽ bật cười, làm ra vẻ rất vui “Có thể được ông Thạch đây để mắt là vinh hạnh rất nhiều cho tôi.”

Thạch Duệ Khải vẫn dùng ánh mắt sâu xa đánh giá cô. Hạ Miên cúi đầu nhăm nháp ly cà phê đắng chát, dư vị nồng nàn trong cổ họng khiến cô rất khó chịu.

Hai người nhất thời im lặng. Đương lúc Hạ Miên chuẩn bị đứng dậy từ biệt thì Thạch Duệ Khải bỗng gõ lên mặt bàn, ông trầm giọng lên tiếng: “Không biết cô có hứng thú làm con gái của tôi không?”

Hạ Miên kinh ngạc nhú mày, hiện tại xưng hô thế này thật sự chẳng có gì là hay ho.

Có lẽ Thạch Duệ Khải cũng ý thức được nghĩa khác trong câu nói của mình. Ông chống tay lên trán mình “Xin lỗi, ý của tôi là “con gái” thật. Bởi vì họ bất ngờ qua đời, nên nhiều năm qua tôi vẫn nhớ tới họ. Có thể nói chuyện với cô về họ khiến cho tôi cảm thấy rất vui vẻ.”

Hạ Miên nheo mắt lại nhanh chóng che giấu sự châm chọc chế giễu trong lòng mình. Cô vốn suy nghĩ ra rất nhiều thủ đoạn để đến gần Thạch Duệ Khải, lại không ngờ rằng sự việc lại thuận lợi như bây giờ. Vẫn là do Thạch Duệ Khải chủ động thúc đẩy nên cũng không uống

công sức cô đã bỏ

Cô giả vờ khó xử, trong giọng nói cũng chần chừ “Không biết chị Duy Nhất thì sao?”

Ngón tay Thạch Duệ Khải gõ từng nhịp lên mặt bàn. Gương mặt ông lạnh lùng, vẻ mặt khi nhắc đến Thạch Duy Nhất cũng không lộ ra vẻ là một người cha hiền “Tôi chỉ nhận con gái nuôi, nó sẽ không có ý kiến gì.”

Khóe miệng Hạ Miên nhếch lên nụ cười nhạt. Mặc dù hơi lệch với kế hoạch và tiến triển cô dự tính nhưng như vậy cũng thật thú vị.

Trong khoảng thời gian Hạ Miên quay phim thì Diệc Nam đều sống cùng với Bạc Cận Yến. Trước khi cô hoàn thành phần diễn của mình lại nhận được điện thoại của Mạc Bắc nói rằng chuẩn bị đi đón Diệc Nam.

Hạ Miên do dự không trả lời ngay. Trong lòng cô muốn để Bạc Cận Yến và con trai có nhiều thời gian sống với nhau. Chờ đến khi hai người họ thân thiết hơn thì cô sẽ tìm một cơ hội thích hợp nói sự thật cho Bạc Cận Yến biết.

Dù sao hiện tại Thạch Duệ Khải cũng đã hơi tin nhiệm cô. Cô sẽ nhanh chóng thoát khỏi cơn ác mộng quấn lấy mình nhiều năm, sẽ có một cuộc sống thư thả bên cạnh con trai và anh.

Mạc Bắc thấy cô rất lâu cũng không trả lời nên hoang mang “alo” thử xem. Hạ Miên nói không tự nhiên “Để cho Diệc Nam ở chung với anh ấy vài ngày nữa đi.”

Mạc Bắc ở đầu dây bên kia cũng không lập tức trả lời. Hạ Miên cũng không suy nghĩ nhiều đến việc này. Qua một hồi lâu mới nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Mạc Bắc “Em muốn nói cho anh ta biết thân phận của Diệc Nam sao?”

Hạ Miên bình tĩnh thừa nhận “Dù sao anh ta cũng là cha ruột của Diệc Nam.”

Mạc Bắc bên kia đầu dây lại yên lặng thật lâu. Lúc này Hạ Miên mới cảm thấy không ổn. Phần lớn thời gian Diệc Nam cũng ở bên cạnh Mạc Bắc, năm năm nay đều kêu anh là “ba”. Lúc này nếu như bỗng nói sự thật rằng ba nó là một người khác, không chỉ là Diệc Nam không chịu được, mà ngay cả Mạc Bắc cũng là chuyện vô cùng tàn

“Em xin lỗi.” Hạ Miên cẩn thận nghe thấy tiếng thở mòng manh của Mạc Bắc, cô càng thành khẩn hơn “Ban đầu em...”

“Không phải xin lỗi anh.” Giọng nói lạnh lùng của Mạc Bắc truyền qua làn sóng của điện thoại. Rõ ràng là một lời nói xa cách khiến cho lòng Hạ Miên càng thêm chua xót.

“Do anh chủ động nói chăm sóc cho Diệc Nam. Lúc đó Vệ Cần đã khiến em cùng đường, cắt đứt tất cả sinh kế

của em, ép em phải xuất ngoại. Nếu em trở về mà dẫn theo con trai nhất định sẽ khiến bà ta chú ý. Anh chỉ nghe theo trái tim của mình giúp em không hề có mục đích gì nên em cũng không phải nói xin lỗi anh.”

Hạ Miên cắn môi không lên tiếng, chỉ nghe Mạc Bắc lại hỏi “Em xác định quay về bên cạnh anh ta sao?”

Giọng nói Mạc Bắc rất bình thản. Tuy Hạ Miên không thấy được vẻ mặt anh ở bên kia điện thoại, nhưng cô biết câu hỏi này đã được anh dùng hết sức lực của mình.

Hạ Miên vừa định trả lời nhưng Mạc Bắc lại cắt ngang cô “Thôi, không phải trả lời, câu trả lời em ra sao anh cũng biết rồi. Chuyện của Diệc Nam nghe theo em. Nhưng Hạ Miên, từ đầu đến cuối anh luôn cảm thấy việc Vệ Cần nhằm vào em không hề đơn giản. Nếu như chỉ sợ em làm hại đến con trai bà ta thì sau khi em rời khỏi nhà họ Bạc cũng không nên gây khó khăn cho em khắp nơi mới đúng. Cho nên anh hi vọng em cẩn thận trong chuyện của Diệc Nam.”

Hạ Miên giật mình sửng sốt và mơ màng gật đầu, cô ý thức được anh không nhìn thấy mới khẽ trả lời “Em biết, em sẽ cẩn thận.”

Hạ Miên vẫn còn sợ hãi khi nhớ đến cuộc sống sau khi rời khỏi nhà họ Bạc. Kể từ khi cô quyết định giữ lại đứa con liền nghiêm túc bắt đầu tìm việc làm. Mặc dù Mạc Bắc vẫn luôn chăm sóc cho cô, nhưng cô không thể nào ỷ lại anh cả đời. Huống chi trong bụng cô lại là con của người

đàn ông khác nên càng không có lý do gì liên lụy đến Mạc Bắc.

Khi đó cô mới vừa tốt nghiệp đại học. Không có kinh nghiệm làm việc cũng không có quan hệ với ai. May là đáng vè cô không tệ nên tìm một chức thư ký bình thường cũng dễ dàng. Cô có thể vừa làm dành dụm đợi đến ngày sinh nở rồi sau đó mới quyết định kế tiếp nên làm gì. Nhưng đời luôn không như là mơ, cô vừa đi làm hai ngày thì giám đốc đã kêu cô vào nói chuyện. Vè mặt của giám đốc nghiêm túc hỏi đến cuộc sống riêng tư của cô. Cô còn đang thử việc, vẫn chưa nộp giấy kiểm tra sức khỏe nên việc mang thai không thể nào bị lãnh đạo biết nhanh thế này.

Giám đốc cũng không nhiều lời khách sáo, ông trực tiếp nói thẳng lập trường của mình. Bọn họ cần là nhân viên gắ bó lâu dài, Hạ Miên đã mang thai hơn ba tháng, làm không bao lâu thì phải nghỉ hậu sản. Nhà tư bản luôn có suy tính riêng của mình, nên ngày thử việc thứ hai thì Hạ Miên đã bị sa thải.

Tình trạng của mấy công việc kế tiếp đều giống vậy. Hạ Miên đã phát hiện ra không ổn từ lâu nhưng cô không muốn suy nghĩ nhiều. Vè Cần xé to chuyện ra giống như cô là một tội phạm vậy. Nhưng sự thật chính là cô bị ép đến bước đường cùng, không có công việc, không có thu nhập. Thậm chí còn liên lụy đến cả Mạc Bắc.

Ngày qua ngày bụng cô cũng to lên. Người cô gầy lại thêm phần tâm tình trong lúc mang thai luôn không được tốt, không chú ý bổ sung dinh dưỡng nên cân nặng của Diệc Nam nhẹ vô cùng, bụng cũng không hiện ra rõ. Lúc này cô lại bắt đầu lo lắng việc Vệ Cẩn có phải phát hiện ra mình mang thai hay không. Cô chỉ còn con là niềm hi vọng cuối cùng. Nếu như nhà họ Bạc cướp con của cô đi, với quan hệ như nước với lửa của cô và nhà họ Bạc hiện tại thì e rằng muốn gặp con một lần còn khó hơn lên trời.

Hạ Miên xuất ngoại dưới sự sắp xếp của Mạc Bắc. Cuối cùng Vệ Cẩn cũng an tâm không còn chú ý đến hành tung của cô nữa.

Chuyện của Diệc Nam là do Hạ Miên và Mạc Bắc tốn nhiều công sức mới giấu diếm được. Bọn họ ra tay bôi sạch dấu vết không để ai tra ra. Nhưng Hạ Miên tính toán ngàn vạn lần cũng không ngờ đến cô và Bạc Cận Yến gặp lại nhau, mà còn dây dưa không dứt với anh.

Cô vốn không phải là kẻ quen dối lòng, nếu như đã yêu rồi thì sẽ không để mình phải chịu thiệt. Nhưng chuyện của con trai thật cô không dám qua loa. Những thứ khác cô có thể không để ý nhưng Diệc Nam... chính là mạng của cô.

CHƯƠNG 28

Mạc Bắc không có đi đón Diệc Nam, cũng là Diệc Nam

làm ấm ỉ đòi về. Dù sao thời gian cậu nhóc sống chung với Mạc Bắc rất lâu. Nên trong lòng cậu, Mạc Bắc chính là cha ruột của mình. Đương nhiên tình cảm cũng không ai có thể thay thế được.

Bạc Cận Yến ngồi bên cạnh nhìn xem Diệc Nam gọi điện thoại nói chuyện với Mạc Bắc. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc nhăn lại, ra vẻ rất đau khổ chỉ còn thiếu chưa khóc thành tiếng “Ba ơi, ba về rồi cũng không đến đón con, có phải ba không cần con nữa phải không?”

Từ nhỏ Diệc Nam đã thiếu thốn tình thương nên tâm tư rất mẫn cảm lại thêm phần đa nghi.

Bạc Cận Yến không nghe được Mạc Bắc nói gì bên kia điện thoại. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ sắp khóc của Diệc Nam thì trong lòng anh lại khó chịu. Sau đó có lẽ Mạc Bắc đã thỏa hiệp nói rằng mình tới ngay nên lúc này Diệc Nam mới vui vẻ hẳn lên và cúp điện thoại.

Bạc Cận Yến cau mày ngồi trên ghế salon, vẻ mặt anh không vui chăm chú nhìn cậu nhóc “Ba đối với con không tốt à?” Chuẩn bị đi khỏi đây lại vui mừng đến thế sao?

Diệc Nam chạy tới chạy lui thu dọn đồ chơi của mình nhưng vẫn không quên bớt ít thời gian an ủi Bạc Cận Yến “Tốt chứ! Nhưng ba Mạc Bắc là ba ruột của con, nên con cũng muốn quan tâm đến ba Mạc Bắc nhiều hơn.”

Bạc Cận Yến trầm mặc nhìn Diệc Nam, sau đó đứng dậy

giúp cậu bỏ đồ vào túi hành lý.

Mạc Bắc đến rất nhanh. Bạc Cận Yến đi ra mở cửa yên lặng nhìn anh ta. Cuối cùng vẫn là Diệc Nam phá vỡ không khí lúng túng này. Cậu nhào đến ôm lấy đôi chân dài của Mạc Bắc, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cười rạng rỡ “Ba.”

Bạc Cận Yến đứng sau quan sát hành động qua lại của Mạc Bắc và Diệc Nam từ đầu đến cuối. Mạc Bắc cũng không nói gì với anh, chỉ cúi người cầm lấy hành lý của Diệc Nam muốn rời đi. Hoàn toàn không hề dùng bất cứ ánh mắt nào trao đổi

“Chúng ta nói chuyện một chút.” Bạc Cận Yến cho hai tay cắm vào túi an tĩnh đứng sừng sững, trên mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt thường ngày.

Mạc Bắc quay đầu lại giấu cột hỏi “Nói về Hạ Miên à? Xin lỗi tôi không có gì để nói.”

Bạc Cận Yến hơi nhíu mày. Anh biết Mạc Bắc có thái độ thù địch với mình không ít. Nhưng không nghĩ đến lại sâu sắc đến mức lời nói ra khỏi miệng cũng đều là chế nhạo.

Mạc Bắc thản nhiên nhìn Bạc Cận Yến hồi lâu mới nói “Hạ Miên quá yêu anh nên mới cho phép anh tổn thương cô ấy hết lần này đến lần khác. Nhưng là một người đàn ông, dù bất cứ lý do gì mà bỏ rơi phụ nữ và để mặc mẹ mình xúc phạm đến cô ấy đều là biểu hiện không có trách nhiệm.”

Đôi môi mỏng của Bạc Cận Yến khẽ nhếch không có ý phản bác. Bàn tay trong túi quần siết lại thành quyền. Anh thừa nhận mình rất có lỗi với Hạ Miên. Lúc còn trẻ anh quá ngây thơ, mẹ của anh thì lại bỉ ổi hơn những gì anh tưởng tượng.

Hiển nhiên là Mạc Bắc không muốn đổi mặt với anh thêm một khắc nào nữa, ôm lấy con trai kiêu ngạo đứng ở cửa "Nếu như anh thật sự yêu cô ấy thì bảo vệ cô ấy cho tốt."

Bạc Cận Yến sa sầm mặt nhìn Mạc Bắc dẫn cậu nhóc rời đi.

Anh không thể phản bác lại câu nào của Mạc Bắc cả. Anh thừa nhận mình đã không bảo vệ tốt cho Hạ Miên nên mới để cô chịu đựng nhiều khổ sở cùng cực. Sự tự trách này không lúc nào không giày vò lấy anh.

Cho nên hiện tại anh không thể để cho lịch sử tái diễn nữa.

Tại khu vườn xanh biếc mơn mơn trải dài trong ngôi nhà yên tĩnh, Bạc Cận Yến vẫn yên lặng đứng ở giàn nho nhìn phong cảnh trong vườn cho đến khi người quản gia phía sau phá vỡ tâm tư của anh "Bạc tiên sinh, lão gia mời cậu vào."

Bạc Cận Yến quay đầu lại nhìn người quản gia tóc bạc nhè nhẹ gật đầu "Cám ơn."

Đây là một căn biệt thự cổ, đi trên hành lang cũng có thể ngửi được mùi hoa thơm ngát khắp nhà. Đôi giày da bóng loáng giẫm trên sàn nhà gỗ vang rất rõ. Bạc Cận Yến đẩy cánh cửa gỗ đỏ thẫm ra, gương mặt trầm lắng của người đàn ông bên trong ngược lên nhìn anh.

Bạc Cận Yến đứng nghỉ chân tại cửa trong giây lát mới trầm giọng cất lời “Ba.”

Cố hòng Phó Trạm khàn khàn “ừ” khẽ, ông vẫn ngồi sau bàn sách chăm chú liếc nhìn anh “Đến rồi à!”

Bạc Cận Yến đi đến trước mặt ông dừng lại. Hai người nhìn nhau một lúc lâu vẫn không cất lời.

Gương mặt sâu xa của Phó Trạm thể hiện ra lúc còn trẻ ông vô cùng anh tuấn. Mặc dù giờ đã già nhưng vẫn còn khí chất nho nhã. Chỉ có điều trong đôi mắt hài hòa của ông nhìn người ta lại rất xa cách.

Bạc Cận Yến thở dài, kéo chiếc ghế dựa ra và ngồi xuống “Gần đây con bận quá không có thời gian đến đây. Ba khỏe không?”

Gương mặt của Phó Trạm không biểu hiện gì, đôi môi mỏng khẽ mấp máy “Vẫn khỏe, con đến đây không chỉ là muốn thăm ba đúng không?”

Bạc Cận Yến nhìn ông không trả lời, xem như là đồng ý.

Khóe miệng của Phó Trạm cuối cùng cũng nở nụ cười, nhưng mắt thì không “Để ba đoán thử xem, con muốn kêu ba dừng tay? Con trai, lời này con đã nói bao nhiêu lần rồi?”

Đôi mắt đen láy của Bạc Cận Yến nhìn ông sáng quắc: “Ba thấy mẹ khó chịu thì ba mới thôi mái sao? Tại sao không thể độ lượng hơn chứ?”

Phó Trạm nheo mắt nhìn anh. Bạc Cận Yến nhìn thấy được trong đáy mắt ông là sự không cam lòng và tức giận. Đây là cha ruột của anh, Phó Trạm, do anh đã tra ra đầu mối ngọn nguồn nên biết được.

Phó Trạm nặng nề nhích về lưng ghế dựa. Ánh mắt ông an tĩnh nhìn vào gương mặt Bạc Cận Yến. Mặt mũi hai người giống nhau bảy tám phần, năm đó Bạc Cận Yến vừa nhìn thấy ông đã biết được sự thật ngay.

Trên thực tế từ lúc nhỏ anh đã biết mình không phải là con trai của Bạc Tự Thừa. Chỉ có mình Bạc Tự Thừa không hay biết gì cả. Con người ông quá chính trực, lại quá thật thà nên chẳng bao giờ hoài nghi lời của Vệ Cần.

Khi Bạc Cận Yến nghe được bí mật của Vệ Cần thì anh cũng không thích nói chuyện với ai nữa. Anh không phải là tự kỷ chân chính, anh chỉ phong tỏa mình trong bí mật đó mà thôi. Anh áy náy với Bạc Tự Thừa và chán ghét mẹ mình. Thế giới của anh chỉ toàn dối trá và lừa gạt, anh không tin bất cứ ai, cũng không thích tiếp xúc với người

khác.

Cho đến khi Hạ Miên xuất hiện. Cho đến khi... anh biết mình đã cướp hết tất cả những gì thuộc về Hạ Miên.

“Vệ Cần đáng để con bảo vệ bà ta hết lần này đến lần khác nhiều như vậy sao?” Phó Trạ cười khẩy. Ông vốn là người không nói cười tùy tiện nên thoát nhìn càng thêm áp bức người khác, “Con cũng chỉ là con cờ trong của bà ta đặt lên Bạc Tự Thừa thôi. Bạc Tự Thừa là thẳng ngu. Vệ Cần nói gì thì tin nấy, ôm con về nói là con hản, hản cũng tin, để rồi chia tay với Diệp Tuần.”

Sắc mặt Bạc Cận Yến khó coi, anh cup mắt nói “Đừng nói ba con như vậy. Ông chỉ là không nghĩ đến sự xấu xa của người khác thôi.”

“Không được kêu hản là ba!”

Phó Trạ đập lên bàn sách, tức giận gầm nhẹ “Con là con trai của ba. Nhưng Vệ Cần lợi dụng con để bò lên. Là bà ta quyến rũ ba để vứt bỏ Bạc Tự Thừa. Sau đó thấy Bạc Tự Thừa vừa có tiếng tăm thì vô sỉ dẫn con đến kêu người đàn ông khác là ba hai mươi mấy năm. Để rồi bà ta đẩy cha xuống vực!”

Phó Trạ thở hồng hộc. Bạc Cận Yến biết mình đã chạm đến nỗi đau của ông, đoạn lên tiếng trấn an “Ba bình tĩnh lại đi!”

“Kêu ba làm sao bình tĩnh đây?” Trong đôi mắt Phó Trạ̣m đ̣ầy sự thù hằn, gương mặt đỏ gay “Bà ta sợ ba tìm ra c vạch trần âm mưu của bà ta. Vì thế mới hãm hại ba oan ức ngồi tù mười năm.”

“Trong lòng Vệ Cậ̀n chỉ có bà ta mà thôi. Con trai, con cho rằng bà ta xem con là con trai hay sao? Nếu như là thật thì cũng sẽ không thể không để ý đến cảm nhận của con, ép buộc con đính hôn với Thạch Duy Nhất.”

Phó Trạ̣m vạch trần tất cả bộ mặt giả dối của Vệ Cậ̀n. Trái tim Bạc Cậ̣n Yệ́n vô cùng bình tĩnh không hề xuất hiện sự đau đớn. Mẹ của anh làm quá nhiều việc tệ bạc, mỗi việc đều khiến anh khiếp sợ. Thế nhưng dần dần anh cũng không còn bị tác động khiến mình thất vọng nữa.

“Ba đưa Hạ Miên đến nhà họ Bạc chỉ là vì muốn tìm cơ hội để vạch trần Vệ Cậ̀n, để cho thẳng ngu Bạc Tự Thừa kia thấy rõ bộ mặt thật của bà ta. Nào biết bà ta lại gian xảo vô cùng, chỉ cần một sợi dây chuyền cũng tìm ra được đầu mối.”

Bạc Cậ̣n Yệ́n hờ hững lắng nghe, trong giọng nói nhuốm màu bi thương “Nhưng ba à! Ba cảm giác mình không ích kỷ sao? Con và Hạ Miên cũng là vô tội, lại bị ba lợi dụng. Bây giờ ba còn muốn phá hủy hạnh phúc của con sao? Con và cô ấy vất vả lắm mới ở bên nhau, có lẽ còn có một đứa con...”

Đôi chân m̄ay rậm rạp của Phó Trạ̣m chau lại, nhưng trên mặt lại không hề xúc động vì lời nói của anh “Cậ̣n

Yến, phụ nữ trên thế giới này không phải chỉ có một mình Hạ Miên. Ban đầu ý của cha chỉ muốn dùng danh nghĩa Nhất Nhất để đưa đến trước mặt Bạc Tự Thừa một cách hợp lý. Nhưng cha không nghĩ ra con sẽ yêu cô ta. Cô ta có gì tốt? Con cho rằng sau khi cô ta biết sự thật sẽ còn yêu con được hay sao? Số mệnh của cô ta cũng bị Vệ Cần làm hỏng mất rồi!”

Đôi bàn tay đặt lên đầu gối của Bạc Cận Yến nắm lại thật chặt. Gương mặt anh bỗng lạnh lùng và nói kiên định “Cho nên cha cũng sẽ không thỏa hiệp vì con đúng không?”

Phó Trạm sao không nhận ra được sự cô đơn và chán nản trong giọng nói của anh. Nhưng nghĩ đến kiếp sống mười năm sau song sắt thì ông lại cảm thù không chịu nổi.

Bạc Cận Yến cười khổ “Hai người đều có lý do để làm tổn thương đến người khác. Vậy con và Hạ Miên thì sao? Mẹ của Hạ Miên thì sao? Sự oán hờn của chúng con phải tìm ai đây? Dù cho ba có dừng tay lại hay không, con cũng sẽ không chia lìa với Hạ Miên nữa.”

Bạc Cận Yến nhìn Phó Trạм gần từng chữ “Con đã mất cô ấy năm năm rồi, tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy rời khỏi con thêm một lần nào nữa.”

Phó Trạм mím chặt môi nhìn vẻ mặt cương quyết của con trai không nói gì.

Bạc Cận Yến biết hiện tại sự thù hận của Phó Trạм

đang rất kịch liệt, dù cho anh nói gì cũng không thể thay đổi tâm ý của ông. Tương lai của anh và Hạ Miên tràn ngập nguy cơ, nhưng anh sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Năm năm trước anh cho rằng buông tay là cách tốt nhất, nhưng vì nó mà thiếu chút nữa anh đã không thể tìm lại được cô.

Khi thấy phim quảng cáo cô đóng trên tivi, trong lòng anh vừa mừng vừa lo. Anh nghĩ mình nên quang minh chính đại tìm cô nhưng lại không dám đến gần.

Anh thiếu cô, anh không trả nổi. Nhưng anh vẫn bị hút vào cô hết lần này đến lần khác, chỉ có thể dùng cách cực đoan lặng lẽ chạm vào cô, ngửi lấy mùi hương quen thuộc của cô...

Sau khi Hạ Miên quay xong thì mệt mỏi kiệt sức về thẳng nhà. Trên đường đi nhận được điện thoại của Mạc Bắc khiến tâm trạng cô tốt hơn rất nhiều. Lúc trước vì chuyện liên quan đến Diệc Nam nên dường như anh giận đối với cô, rất nhiều ngày cũng không thấy tăm hơi.

Hạ Miên mỉm cười bắt máy "Hết giận rồi à?"

Mạc Bắc chắc lưỡi, sau đó mới nói nghiêm túc "Có thứ tốt cho em, đã gửi vào hộp mail rồi. Nhất định em sẽ cảm thấy hứng thú."

Hạ Miên cau mày nghi ngờ, còn chưa kịp hỏi thêm thì Mạc Bắc đã cúp điện thoại. Cô cầm ipad lên kiểm tra mail, thấy được một video clip của Mạc Bắc gửi đến.

Vừa mới mở ra thì đã vang lên tiếng phụ nữ rên rỉ phóng đặng. Vịnh Nhi ngồi trước hốt hoảng trượt tay, khuôn mặt đỏ ửng nhìn Hạ Miên chằm chằm từ kính chiếu hậu "Hạ Miên, em dám xem mấy thứ này ư? Coi chị chết rồi hả?"

Hạ Miên không ngờ đến Mạc Bắc sẽ gửi mấy thứ này cho mình. Gương mặt cô xấu hổ nóng bừng lên, nhỏ giọng xin lỗi "Em lỡ tay."

Vịnh Nhi lúng túng nghiêng đầu sang chỗ khác, bên tai cũng đỏ ửng.

Đôi lông mày nhỏ nhắn của Hạ Miên cau lại thật chặt, kiên trì xem video clip tiếp. Mạc Bắc không phải là kẻ nhàm chán gửi cho cô mấy thứ bậy bạ này, nhất định là có ý đặc biệt.

Video clip như bị quay lén nhưng góc độ lại chọn vô cùng rõ ràng, có thể thấy được người quay cũng rất tốn công. Cả cơ thể lỏa lồ của người phụ nữ bị người đàn ông cường tráng thô bạo đè lên chiếc giường trắng muốt. Bộ phận bên dưới đang bị vật đàn ông to lớn hì hục thúc đẩy. Trên gương mặt người phụ nữ hiện ra vẻ vừa đau đớn vừa sung sướng. Đến khi thấy rõ được cả gương mặt thì Hạ Miên đại ra trong nháy mắt.

Tại sao... là bà ta?!!!

CHƯƠNG 29

Trong một đêm đoạn phim Viên Uyển Linh vợ của Thạch cục trưởng vùng trộm xuất hiện ở các trang web lớn và đầu đề của báo chí với tấm hình bắt mắt dân dục đã thành công trở thành câu chuyện nóng hổi trong lúc uống trà của công chúng. Khiến cho Thạch Duệ Khải trở thành đề tài lớn nhất bị chê cười.

Từ trước đến giờ ông luôn biết giả vờ làm ra dáng vẻ thâm tình, lúc này cũng có thể坦然 tiếp nhận phỏng vấn trên tivi: "Xin lỗi, tôi tin tưởng vợ của mình, nhất định là có kẻ ác ý vu oan cho bà ấy."

"Nhưng clip đã được nhân viên kỹ thuật phân tích không có dấu vết của photoshop. Thạch cục trưởng, xin ông giải thích xem thế nào là đổ oan hãm hại chứ?"

Các ký giả nhao nhao hỏi tới, lúc này tinh thần nhiều chuyện đã thẳng hết tất cả. Gần đây có quá nhiều scandal tình ái của quan chức, nên câu chuyện khác biệt này rõ ràng hấp dẫn ánh mắt của công chúng hơn.

Thạch Duệ Khải sầm mặt, nhưng giọng điệu vẫn công thức hóa như cũ "Xin lỗi, trước khi tra ra manh mối tôi không tiện nói ra, cảm phiền nhường đường."

Các ký giả đi theo bị các nhân viên ngăn lại, Thạch Duệ Khải bước đi, thư ký cũng theo sát phía sau mở cửa xe ra cho ông. Sau khi Thạch Duệ Khải lên xe, trong mắt đã ánh lên vẻ lo lắng, nghiêng răng nói "Lập tức đi điều tra xem ai tung clip lên và mua lại bài của mấy tòa soạn báo chí. Còn nữa, lập tức xử lý tên trai bao kia cho tôi."

Thư ký ngồi phía trước gật đầu và yên lặng lái xe đi.

Hạ Miên xem tin tức trên tivi, khóe miệng cong cong hiện ra nụ cười vui vẻ. Thấy cảnh Thạch Duệ Khải bị ký giả hỏi đến mất hết phong độ khiến lòng cô vui sướng nói không nên lời.

Bạc Cận Yến nhìn thấy được nụ cười còn chưa biến mất trong mắt Hạ Miên. Anh siết cô vào lòng, tiếng nói trầm ấm lướt qua vành tai cô "Vui lắm sao?"

Hạ Miên quay đầu lại chỉ thấy vẻ mặt nghiêm trọng của anh, nên khẽ cất giọng hỏi "Anh lo lắng cho Thạch Duy Nhất ư?"

Dường như Bạc Cận Yến không ngờ rằng cô sẽ nghĩ vậy. Đôi mắt anh tối xuống, ngược lại chuyển đề tài khác "Em nói xem là ai tung đoạn phim này lên?"

Hạ Miên khẽ chau mày và yên lặng nhìn nhau với anh. Một lát sau cô lắc đầu, vùi mặt vào ngực anh thở "Làm sao em biết? Đây là chuyện của Quan Trì, không liên quan đến em."

Bạc Cận Yến yên lặng liếc nhìn hình ảnh Thạch Duệ Khải hoảng loạn bỏ đi trên tivi. Anh nắm chắc vòng eo của Hạ Miên, thay đổi phương hướng cô lại đối mặt với mình. Hạ Miên ngồi giạng chân trên người Bạc Cận Yến, ngơ ngác nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng ngời của anh.

“Hạ Miên.” Bạc Cận Yến muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng trịnh trọng cất lời “Em đã suy nghĩ xong việc kết hôn anh nói lần trước chưa?”

“Tại sao lại đột nhiên muốn kết hôn?” Hạ Miên vẫn cảm thấy Bạc Cận Yến rất vội vã, cũng giống như lần trước cố chấp muốn có con vậy. Bây giờ sự điên cuồng lại biến thành việc kết hôn.

Cánh tay cô khoác lên bả vai rắn chắc của Bạc Cận Yến, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc áo sơ mi được cắt may vừa vặn của anh “Có thể cho em chút thời gian không?”

Màu mắt Bạc Cận Yến sẫm xuống, Hạ Miên cảm giác được bàn tay bên hông mình càng siết chặt làm cô đau. Cô cau mày nhắc nhở anh “Cận Yến, anh làm đau em.”

Lúc này Bạc Cận Yến mới như nhớ ra mình đã không khống chế tốt sức lực nên hoảng hốt bình tĩnh lại, tập trung chi tiết vào gương mặt điềm tĩnh của cô “Tại sao muốn suy nghĩ, ở chung với anh không vui sao?”

Hạ Miên cũng không biết phải trả lời thế nào. Cô chỉ muốn chờ sau khi Thạch Duệ Khải bị báo ứng mới nhận lời

anh. Đến lúc đó cũng sẽ nói cho anh biết chuyện Diệc Nam...

Từ nhỏ cô đã quen tự lập, cô không muốn dựa vào khả năng của người khác để hoàn thành tâm nguyện của mình. Cho dù là người yêu thân thiết nhất đi nữa. Thù của mẹ cô, cô phải đích thân báo.

Bạc Cận Yến luôn bảo vệ cho cô, sau khi biết được nhất định sẽ nhúng tay vào chuyện này. Huống chi còn liên quan đến Thạch Duy Nhất, Hạ Miên biết Bạc Cận Yến vẫn áy náy với Thạch Duy Nhất, nên không muốn mình lại chen ngang họ.

Sự yên lặng của Hạ Miên như càng khiến Bạc Cận Yến thêm bất an. Gương mặt điển trai như bị phủ lên một lớp băng lạnh, sức mạnh của bàn tay cũng không tự chủ tăng thêm. Hạ Miên cũng nghi ngờ người mình có bị tay anh nắm đến đỏ cả lên không.

“Cận Yến?” Hạ Miên nói giọng mũi, cô muốn làm nũng với anh để hòa hoãn không khí, nhưng không ngờ lại bị anh giữ lấy sau ót hôn thật cuồng nhiệt.

Hai tay anh không hề do dự sờ lên vùng căng tròn xinh đẹp của cơ thể cô. Lúc sáng sớm Hạ Miên mới vừa tiếp nhận anh xong. Ai cũng nói tiểu biệt thắng tân hôn, ngày hôm qua mới vừa về nhà đã bị anh giày vò nhiều lần. Lúc này bộ phận riêng tư kia cũng còn hơi sưng đau. Cô bắt lấy bàn tay anh đang thăm dò vào bên trong, run run lên

tiếng “Đừng mà.”

Bạc Cận Yến bướng bỉnh nhìn cô. Hạ Miên bị đôi mắt nóng bỏng của anh nhìn đến ngượng ngùng, cô nũng nịu choàng qua cổ anh “Không phải là em do dự, đời này trừ anh ra, em còn có thể gả cho ai được nữa chứ?”

Nào biết nói vậy cũng không thể trấn an được Bạc Cận Yến. Hạ Miên không biết anh không hề có cảm giác an toàn. Lời còn chưa nói xong thì đã bị anh đè xuống ghế salon và hai chân bị mở ra.

Quần áo cũng bị anh bắt chấp cởi ra từng cái, thân thể láng mịn của cô lạnh run phơ bày bên dưới người anh.

Anh cúi đầu ngậm lấy hai bên thịt non khẽ tách ra của cô. Hạ Miên không nhịn được khẽ rên lên một tiếng. Cô ngửa đầu thở gấp, những ngón tay trắng nõn luồn vào mái tóc đen nhánh của anh “Đừng vào mà!”

Anh hoàn toàn không nghe thấy lời cầu khẩn của cô, đầu lưỡi không ngừng qua lại trên đầu trong khe rãnh nhỏ kia, khiến nó nhạy cảm hơn. Cơ thể xinh đẹp của Hạ Miên càng run lên bần bật, bắp đùi cô cũng đã căng cứng.

Cô cảm giác được mình cũng tiết ra từng dòng nóng chảy, nhưng lại bị chiếc lưỡi linh hoạt của anh thấm đi. Khắp nơi đều là chứng cứ mình động tình khiến cô xấu hổ.

Thế nhưng anh lại không buông tha cho cô đang liên tục run sợ, anh cầm mắt cá chân của cô đặt lên cao. Hạ Miên hoàn toàn phơi bày trước mặt anh. Nơi da thịt trắng nõn kia đang bóng loáng ánh nước. Hơi thở nóng bỏng của anh như muốn hòa tan cô, gương mặt anh gợi cảm đến bức người.

Hạ Miên bị anh đùa bỡn đến sắp điên lên, chiếc lưỡi trơn trượt kia suýt làm cô mất hết thể diện. Nước mắt cô trào ra theo cơn sóng sánh khoái nóng bỏng, từng đợt đều phủ úp lấy cô.

Nhiều lúc cô có ảo giác như mình sắp chết rồi. Cô đưa tay mơn trớn ve vuốt trên cơ thể trắng kiện của anh. Cô chống tay lên gập mình nhìn thấy được dự vọng của anh đã bùng phát từ lâu. Thế nhưng trước sau anh lại không hề tiến thêm một bước, tựa như chỉ muốn đánh chiếm cô, khiến cô không ngừng khao khát anh phá vỡ ranh giới.

Đúng là lòng tham không đáy.

Cũng may là điện thoại bên cạnh vang lên, Hạ Miên hỗn hển gọi anh "Có điện thoại, anh buông em ra trước đi."

Bạc Cận Yến buông cô ra, nhưng lại nắm chặt lấy hông cô đổi lại tư thế để cô quỳ sấp trên ghế. Hạ Miên chống lên tay vịn ghế salon nhìn màn hình điện thoại di động, là Thạch Duệ Khải gọi đến.

Tay cô sờ lên màn hình nhưng từ đầu đến cuối không dám bắt máy. Bởi vì người đàn ông phía sau đang cọ sát vào nơi ẩm ướt của cô và đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hạ Miên quay đầu lại, bên gò má cũng đã ửng hồng, lờ mờ anh “Anh cố ý.”

Bạc Cận Yến không trả lời chỉ đưa tay giúp cô lướt qua nút nhận. Lúc này Hạ Miên không nghe cũng không được. Bạc Cận Yến không thích cô gần gũi với Thạch Duệ Khải, vẻ mặt vừa rồi lướt trên màn hình điện thoại cũng sa sầm.

Hạ Miên nén hơi điều chỉnh giọng nói, nắm chặt lấy điện thoại “Thạch tiên sinh.”

“Có rảnh không? Muốn gặp mặt cô một chút.”

Hạ Miên nắm chặt tay vịn ghế salon, đáy lòng không khỏi hơi căng thẳng. Tại sao Thạch Duệ Khải lại muốn gặp cô vào thời khắc mẫu chốt này? Chẳng lẽ tra ra được gì sao?

Hạ Miên nghĩ ngợi trong giây lát rồi nói “Khi nào?”

Cô vừa nói xong thì bị Bạc Cận Yến thúc vào, mặc dù không đau nhưng cảm giác đột ngột bị lấp đầy khiến cô suýt nữa kêu ra tiếng. Cô vội che miệng lại. Bạc Cận Yến lại bắt đầu trêu chọc liếm lấy vành tai cô, bàn tay nóng bỏng lại bắt lấy bộ ngực trắng nõn đang đè ép dưới ghế salon.

Thạch Duệ Khải không nghe được điều khác cường, chỉ nói địa chỉ xong rồi cúp điện thoại.

Hạ Miên quay đầu lạnh lùng đập chiếc máy điện thoại lạnh lẽo vào lồng ngực của anh, đôi mắt oán giận nói “Người khác nghe thấy thì làm sao đây? Có muốn em còn làm người nữa không?”

Bạc Cận Yến cầm lấy điện thoại di động của cô, chiếc lưng rộng lớn của anh không ngừng cử động. Hạ Miên nhìn chiếc điện thoại đang lắc lư, rồi nghi ngờ nhìn anh “Anh làm gì thế?”

Bạc Cận Yến giữ chặt thân thể của cô, đưa điện thoại trước mặt cô, nói khe khẽ mập mờ bên tai cô “Chơi trò chần động...”

Hạ Miên còn chưa suy nghĩ cẩn thận anh có ý gì, thì đã nghe thấy tiếng điện thoại rung lên khe khẽ. Chiếc điện thoại bị anh đặt lên chỗ mẫn cảm nhất, hai chân cô càng bủn rủn dữ dội hơn. May là cô nằm sấp trên ghế, nên chỉ cắn môi khẽ thở dốc: “Bạc Cận Yến, anh thật biến thái.”

Cuối cùng Hạ Miên cũng không thể đến nơi Thạch Duệ Khải hẹn. Cô bị Bạc Cận Yến hành hạ đến không còn sức lực. Cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ đến trưa.

Kỳ lạ là Thạch Duệ Khải cũng không gọi đến nữa. Đầu óc Hạ Miên đã trĩu nặng vô cùng, rơi vào chần ên nệm ấm thì không còn ý thức gì nữa.

Bạc Cận Yến nhìn gương mặt cô ngủ say. Anh giờ tay vén những sợi tóc đang ẩm ướt trước trán cô. Anh thừa nhận mình rất sợ mất cô, sợ đến mức mỗi lần thấy tên Thạch Duệ Khải cũng kinh hãi. Thấy cô đến gần Thạch Duệ Khải lại càng khó thể khắc chế sự hoảng loạn trong lòng. Sớm muộn gì Hạ Miên cũng biết được sự thật, nhưng trong tiềm thức của anh vẫn không dám suy nghĩ đến kết quả kia.

Anh nên làm sao đây? Chuyện video clip làm sao anh lại không biết là cô làm. Cô gái này quá gấp bảu thù nên để lại biết bao nhiêu dấu vết. Tất cả anh đều xử lý sạch sẽ thay cô và che giấu kín cho cô.

Dù cho Thạch Duệ Khải thật sự tra ra cũng sẽ không tìm được gì liên quan đến cô. Cho nên lúc này Thạch Duệ Khải tìm cô lẽ nào muốn nói cho cô biết

Hạ Miên chỉ làm một giấc ngủ say ngọt ngào thôi, nhưng khi tỉnh lại thì toàn bộ thể giới đều như đã xảy ra biến đổi rất lớn. Tin tức phát hiện ra người tung vụ tai tiếng của Viên Uyển Linh lan tràn khắp nơi khiến cô ngạc nhiên.

CHƯƠNG 30

Trong nháy mắt Thạch Duệ Khải đã nổi tiếng khắp trời nam đất bắc. Đầu tiên là video clip vợ ngoại tình bị đưa ra ánh sáng, kế tiếp là những cảnh nóng của bản thân ông cũng được tuôn ra trên blog.

Hạ Miên thật sự không hiểu rõ về việc này cho lắm. Không biết có phải là Thạch Duệ Khải làm rách lòng quá nhiều người hay không, nên vào thời khắc mấu chốt này lại có người cố ý giậu đổ bìm leo.

Thạch Duệ Khải không liên lạc với Hạ Miên nữa, điện thoại công việc hay cá nhân cũng không gọi được. Người thì lại càng không có tin tức gì.

Trong nhất thời, tất cả nhà họ Thạch đều trở thành tiêu điểm của giới truyền thông. Viên Uyển Linh đơn giản trốn ra nước ngoài để tránh cảnh đầu sóng ngọn gió, chỉ có Thạch Duy Nhất đang đóng phim thì bị giới truyền thông ép đến không thể thối lui.

Khắp nơi trên truyền hình và báo chí đều là gièm pha nhà họ Thạch. Hạ Miên nhìn nữ chính trong clip nóng với Thạch Duệ Khải rất quen mặt. Cô chăm chú nhìn hồi lâu mới phát hiện ra chút manh mối. Cô hơi khiếp sợ phát hiện cô gái đó có đôi nét giống với Diệp Tuần mẹ cô.

Có rất nhiều clip nóng của Thạch Duệ Khải bị tuôn ra, xem ra người đã cài bẫy ông quả nhiên là muốn kéo ông rớt xuống hoàn toàn. Có điều là nữ chính được thay đổi rất nhiều, nhưng mỗi người đều có chút bóng dáng của Diệp Tuần.

Tâm tình Hạ Miên thật vô cùng phức tạp, tuy thấy được một mặt xấu xí kinh tởm của cha mình, nhưng cũng khiến cô khó hiểu được tâm tư của Thạch Duệ Khải. Nếu vất vả lắm mới kết hôn được với Viên Uyển Linh, vậy tại sao lại cô quanh đẽ bà ngoại tình? ắt và lắm mới đón Thạch Duy Nhất về, tại sao lại tỏ thái độ lạnh lùng với cô ta?

Còn tìm những phụ nữ có dáng vẻ hao hao giống Diệp Tuần là sao? Là bởi vì sau khi mẹ chết đi mới khiến ông bất chợt hiểu ra rằng mẹ tốt biết bao và càng nhớ đến mẹ ư?

Hạ Miên càng thêm khinh bỉ những việc làm này của Thạch Duệ Khải. Nhà họ Thạch rơi vào tình cảnh ngày hôm nay không đáng được bất cứ ai thương hại.

Chuyện Thạch Duệ Khải vừa bùng phát thì Bạc Cận Yến ngược lại rất chú ý đến việc Hạ Miên có gặp mặt ông hay không. Có lẽ nhất định rằng Thạch Duệ Khải sẽ không tạo thêm scandal tình ái trong tình cảnh đầu sóng ngọn gió này. Nên cũng chỉ có Thạch Duy Nhất gọi điện thoại vài lần muốn nói chuyện với Bạc Cận Yến thôi. Hạ Miên nhướn mày nhìn dãy số trên màn ảnh một cách đầy thâm ý.

Số điện thoại của Thạch Duy Nhất rất đặc biệt, có số đuôi là bốn số một. Dường như cô ta rất cố chấp với mấy con số "một" này vậy.

Bạc Cận Yến chỉ thản nhiên nhìn một cái rồi tiếp tục cúi đầu xử lý công việc của mình. Hạ Miên ôm cổ anh từ phía sau và khẽ hỏi "Không nghe sao? Hiện tại chắc cô ta rất cần anh an ủi."

Bạc Cận Yến không nói lời nào, ngón tay thon dài tiếp tục gõ trên bàn phím.

Hạ Miên vùi vào cổ anh, đôi môi vuốt ve làn da mát lạnh của anh, giọng nói rủ rủ "Sợ em ghen à?"

Ngón tay Bạc Cận Yến dừng lại, trở tay cầm lấy cổ tay láng mịn của cô kéo vào lòng, đặt cô ngồi trên đùi anh.

Anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà của cô, giọng nói lành lạnh “Hiện tại cô ta rất yếu đuối, nếu như anh xuất hiện thì sau này cô ta sẽ càng lệ thuộc vào anh hơn.”

Hạ Miên trầm mặc nhìn anh, đối với chuyện của Thạch Duy Nhất, trong lòng cô luôn cảm thấy hơi áy náy. Dù sao hai cô cũng là chị em, cô ta lại Nhà họ Thạch rơi vào tình cảnh này sợ rằng nội tâm của cô ta cũng sụp đổ thôi.

Một tuần sau Hạ Miên gặp Thạch Duệ Khải, cô bất ngờ vì Thạch Duệ Khải hẹn cô ra ngoài vào lúc này. Rõ ràng cô cũng chỉ là “thế thân” của Diệp Tuần mà thôi, có gì không giống với mấy người kia chứ?

Điều không giống có lẽ là cô may mắn không phải là nữ chính trong phim nóng của ông thôi.

Thạch Duệ Khải ngồi trong chiếc Mercedes màu đen, cả người không có vẻ phần chần chặc ý như ngày thường, nhướn mắt nhìn cô “Có thời gian rảnh không?”

Hạ Miên đứng trên bậc thang lạnh lùng nhìn ông, cuối cùng khom lưng lên xe.

Thạch Duệ Khải đưa Hạ Miên về khu nhà khi xưa khiến cô vô cùng khiếp sợ! Hơn nữa nơi này vẫn còn giữ nguyên hiện trạng, ngay cả vị trí đồ dùng trong nhà vẫn y như trong trí nhớ lúc cô còn bé thơ.

Từ lúc bắt đầu vào cửa cả người Hạ Miên đã không thoải mái, hai chân cũng mơ hồ run lên khi bước trên sàn gỗ.

Cô quan sát nơi sàn nhà mà mẹ mình từng nằm thật lâu rồi mới nhanh chóng chuyển mắt đi, tay chân lạnh buốt. Cô bất ngờ phát hiện ra Thạch Duệ Khải đang nhìn mình chăm chú như có điều suy nghĩ.

Cổ họng cô hơi thít chặt lại, khô khan vô cùng: “Đây là...”

“Đây là nơi tôi và vợ trước của tôi đã từng sống.” Thạch Duệ Khải mệt mỏi ngồi vào ghế salon, ánh mắt thăm dạm nhìn từng góc phòng, trên gương mặt ông mang theo vài phần cô đơn và có chút sầu não.

Hạ Miên không muốn nhìn dáng vẻ giả tạo này của ông, chỉ ngồi một bên ngẩn ngơ nhìn bức tranh trên tường.

“Tôi rất yêu vợ trước của mình.” Bỗng Thạch Duệ Khải cất lời, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Hạ Miên.

Hạ Miên nhú mào, chỉ có thể ra vẻ chú tâm, nhưng trong lòng lại buồn nôn từng c

Tất cả những hành động của Thạch Duệ Khải thật là một sự khinh nhờn đối với chữ “yêu”.

Thạch Duệ Khải còn nói “Diệp Tuần là một phụ nữ tốt,

thời điểm Diệp tướng quân tác hợp cho chúng tôi thì bà ấy mới vừa thất tình. Tôi biết trong lòng bà ấy có người khác, nhưng vẫn cưới bà ấy. Vì tôi muốn được cả danh và lợi.”

Hạ Miên siết chặt nắm tay, rủ mặt xuống để che đi sự chán ghét. Suy đoán của mình là một chuyện, chính miệng Thạch Duệ Khải thừa nhận lại là một chuyện khác.

“Nhưng việc ở rể xưa nay đều không được tôn trọng.” Thạch Duệ Khải cười cười tự giễu, Hạ Miên nhạy cảm bắt được sự căm hận chợt lóe lên trong mắt ông, chỉ nghe ông khàn giọng tiếp tục “Cho dù là Diệp tướng quân coi trọng tôi, nhưng trong mắt người khác tôi cũng như một tên ăn bám, dựa vào địa vị của Diệp gia. Trước mặt Diệp tướng quân thì bọn họ a dua nịnh hót, sau lưng thì lại trưng ra một vẻ mặt khác.”

Hạ Miên liếc nhìn ông, sự tàn nhẫn trong mắt đủ để chứng minh cơn phẫn nộ của ông. Có lẽ những lời dư luận và đồn thổi ngay lúc đó quả thật khiến ông chịu không ít nhục nhã và uất ức, thế nhưng cũng đều do ông lựa chọn không phải sao?

Trước khi cưới Diệp Tuần, ông nên chuẩn bị sẵn sàng.

Thạch Duệ Khải châm điếu thuốc, vòng khói trắng khiến gương mặt ông mờ mờ, ngay cả tiếng nói cũng hơi khàn khàn không rõ: “Nhưng đây là tôi chọn, tôi chấp nhận. Tôi rất có lỗi với Diệp Tuần. Năm ấy khi vừa kết hôn tôi chưa

quên được Uyên Linh, luôn vương vấn không dứt với bà ấy, bà ấy là mối tình đầu của tôi, tôi... không nhẫn tâm được.”

Hạ Miên nhìn ông mĩa mai, không nhẫn tâm được à? Trái lại có thể quyết giết chết Diệp Tuần và giết chết Diệp Tử?

Cô không nghe nổi nữa, bỗng đứng dậy. Thạch Duệ Khải đang kẹp lấy điều thuốc từ từ ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Hạ Miên kiềm chế cơn giận trong lòng bình tĩnh nói: “Thật xin lỗi, tôi đến phòng vệ sinh.”

Thạch Duệ Khải quan sát cô, Hạ Miên không dám tiếp tục nhìn ông, cô sợ cơn tức giận trong lòng mình sẽ không cẩn thận lộ ra ngoài.

Lúc Hạ Miên từ trong phòng vệ sinh đi ra thì thấy Thạch Duệ Khải nằm trên ghế salon nhắm mắt suy tư, hơi thở đều đặn như đã ngủ thiếp đi. Cô đứng ở cuối hành lang nhìn ông hồi lâu, rồi cẩn thận đẩy ra cửa phòng bên kia.

Đó là phòng sách của Thạch Duệ Khải, Hạ Miên không biết hiện tại có thay đổi hay không. Có lẽ chẳng thể tra được gì có ích, nhất định ông đã ở chung với Viên Uyên Linh, làm sao còn để lại đồ quan trọng ở nơi này.

Hạ Miên bất ngờ phát hiện ra một chiếc laptop, tìm cô

giật thót lên tận cổ, Hạ Miên chưa từng khẩn trương đến vậy bao giờ.

Có thể một giây sau Thạch Duệ Khải sẽ đẩy cửa bước vào, có lẽ ông sẽ ra tay độc ác với cô lần nữa vì bị phát hiện. Nhưng Hạ Miên không lo được nhiều vậy, cô run rẩy đưa tay nhập mật khẩu, theo trực giác nhập vào sinh nhật của Diệp Tuân.

Quả nhiên là vào được.

Tâm tình Hạ Miên càng thêm phức tạp.

Lúc cô tìm đồ hơi lộn xộn, lòng tay nắm lấy con chuột cũng tiết ra mồ hôi, chỉ mở một văn bản thôi mà cũng trượt nhiều lần.

Khi tìm được thứ cần tìm, Hạ Miên cũng không dám tin vào hai mắt của mình, cô nhanh chóng tháo chiếc USB móc trên chùm chìa khóa của mình và chép tài liệu vào đó.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân nặng nề, càng ngày càng gần, càng ngày càng nặng.

Hạ Miên cất kỹ bản copy, cắn chặt hàm răng, rồi kéo cửa ra chạm mặt với Thạch Duệ Khải.

Thạch Duệ Khải nhìn cô cũng không lập tức

Hạ Miên bình tĩnh tự nhiên trong tầm mắt yên ắng của ông: "Thấy ông ngủ thiếp đi, nên tôi đi đến phòng sách của ông tìm quyển sách xem để giết thời gian."

Ánh mắt sâu thẳm của Thạch Duệ Khải thu hồi lại chút xíu: "Cũng chỉ có sách chuyên môn thôi, cô không có hứng thú đâu."

Hạ Miên giả vờ nhẹ giọng cười: "Đúng vậy, nhìn tên sách thôi cũng khiến đầu óc tôi choáng váng rồi."

Thạch Duệ Khải không tiếp lời, nội tâm Hạ Miên vừa mới bình tĩnh lại bắt đầu bồn chồn. Cô cảnh giác nhìn lom lom vào từng cử chỉ hành động của Thạch Duệ Khải, trong đầu không kèm được nhớ lại sau buổi tan trường ngày lễ tình nhân.

Một mảng máu đỏ to lớn hiện ra trong đầu cô lần nữa.

Thạch Duệ Khải bỗng cất bước đi về phía cô. Hạ Miên hoảng hốt, trong nháy mắt gương mặt không còn chút máu, lui về sau một bước dài.

Thạch Duệ Khải cũng không dừng lại, mặt vẫn như thường đi đến gần cô.

Bàn tay to lớn khớp xương rõ ràng của ông từ từ giơ lên. Con người của Hạ Miên co rút dữ dội, nhìn bàn tay

ông cách mình càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

“Cô....”

“A!” Ký ức bé thơ dao động nghiêng ngả trong đầu cô. Máu tươi, khuôn mặt tái nhợt của Diệp Tuần và những mảnh kiếng vỡ lúc xảy ra tai nạn xe đâm vào cơ thể đau đớn.

Hạ Miên sợ hãi thét lên, ôm chặt lấy đầu mình, trong thoáng chốc dường như thấy được vẻ mặt kinh ngạc rõ ràng của Thạch Duệ Khải.

“Đừng giết tôi.” Hạ Miên che đầu nói khe khẽ, tiếng nói cô không rõ, giống như là tiếng nước nở hay là sự sợ hãi phát ra từ linh hồn sâu thẳm. Cô không biết mình có thét ra miệng hay không? Nhưng Thạch Duệ Khải không có đến gần cô hơn nữa, ngay cả đụng chạm nho nhỏ cũng không có.

Toàn thân Hạ Miên lạnh buốt run rẩy như bị ngâm trong nước đá dưới trời đông giá rét, hàm răng cũng va vào nhau lập cập.

Cô hận Thạch Duệ Khải, nhưng cũng sợ ông. Lúc năm tuổi đã thấy được bộ mặt tanh máu ghê tởm, gương mặt dữ tợn của Thạch Duệ Khải đã ăn sâu bén rễ trong đáy lòng cô từ lâu.

“Con thật sự là Diệp Tử...” Hạ Miên như nghe được tiếng cười tự giễu của Thạch Duệ Khải. Ông tựa lên vách tường không xa tự độc thoại “Ba biết mà, ba đã biết ngay từ lúc con bước vào nhà. Ngay cả phòng vệ sinh ở đâu, ba không nói con cũng biết...”

Hạ Miên run rẩy che miệng lại, ngồi xồm trên mặt đất không ngừng thở hổn hển.

Thạch Duệ Khải nhắm chặt mắt lại, thở thật dài “Cũng tốt, có thể giảm bớt tội lỗi của ba.”

Ông mở mắt ra lại nhìn Hạ Miên, giọng nói nặng nề: “Hiện trường tai nạn xe cũng không tìm thấy thi thể, ba đã sớm cảm thấy kỳ lạ. Khi vừa thấy con ở dạ tiệc, ba đã bắt đầu hoài nghi. Cho nên mỗi lần nhắc đến Diệp Tuần với con, ba đều quan sát phản ứng của con.”

Hạ Miên kinh ngạc trợn to mắt, quả nhiên là ông vẫn luôn ngây trang. Vậy giờ ông...

Gương mặt sắc bén của Thạch Duệ Khải bị bóng râm phủ lên một màu sắc đáng sợ. Ông cúi mắt nhìn Hạ Miên từ trên cao, đôi môi mấp máy: “Cho nên hôm nay mới dẫn con đến đây, chỉ là muốn xác định cuối cùng con có phải là Diệp Tử hay không. Hiện tại đã không còn nghi ngờ gì nữa.”

Đôi môi Hạ Miên mím thật chặt, da đầu cũng sồn gai ốc, cô không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Thạch Duệ Khải muốn giết cô diệt khẩu sao?

Thạch Duệ Khải nhìn cô chăm chú, ánh mắt tối u khó phân biệt, ông bồng giơ tay lên nhẹ nhàng đặt lên đầu Hạ Miên, trong giọng nói có một sự đau thương mà Hạ Miên nghe không hiểu: “Diệp Tử, mẹ của con thật sự bị ba đẩy xuống lầu. Năm đó quả thật ba cũng đã có lòng độc ác muốn giết con cái dứt hậu hoạn. Nhưng tất cả đều có nguyên nhân, việc đã đến nước này, ba cũng sẽ nói cho con biết hết tất cả.”

Hạ Miên không rõ câu “việc đã đến nước này” trong miệng ông là muốn cho cô chết được rõ ràng sao?

Ngôi biệt thự trống trải yên tĩnh như cái chết. Hạ Miên hoảng sợ nhìn Thạch Duệ Khải, nghe ông cất lời từng câu từng chữ “Thật ra thì, con không phải là...”

Cửa bỗng vang lên tiếng mở khóa, ổ khóa cũ kỹ không quá trơn tru, nên phát ra từng tiếng động lạch cạch chói tai. Hạ Miên nhìn trân trân vào cánh cửa, không biết lúc này ai sẽ xuất hiện.

Thạch Duệ Khải cũng nhíu mày, dường như ông cũng rất bất ngờ với việc có người đột ngột xuất hiện tại đây.

CHƯƠNG 31

Người đi vào là Thạch Duy Nhất. Hạ Miên vừa muốn thu lại ánh mắt thì bị dáng vẻ lạnh lùng bước vào sau đó khiến

cả người cô ngớ ra.

Bạc Cận Yến từ từ đi đến, anh mới vừa vào nhà thì Thạch Duy Nhất đã quay người lại ôm anh thật chặt.

Hạ Miên thừa nhận trong khoảnh khắc đó đầu óc cô có chút mơ màng, cô ngơ ngác nhìn hai người bên kia, cho đến khi Bạc Cận Yến ngược mắt lên nhìn thấy cô.

Trong mắt hai người đều có sự bất ngờ và kinh hoàng, lòng bàn tay to lớn của Bạc Cận Yến nhanh chóng đặt lên bờ vai của Thạch Duy Nhất, đẩy cô ta cách xa anh tí xíu.

Ánh mắt của anh từ đầu đến cuối cũng không rời khỏi Hạ Miên, khi thấy Thạch Duệ Khải bên cạnh cô thì vẻ mặt sa sầm hoàn toàn.

Lời nói chưa hết vừa rồi của Thạch Duệ Khải bị cắt ngang, ông cau mày nhìn Bạc Cận Yến và Thạch Duy Nhất, cuối cùng cất bước đi đến: "Sao hai đứa ở đây

Ánh mắt của ông lạnh lạnh nhìn Thạch Duy Nhất, giọng nói vô cùng lạnh lùng: "Ai đưa cho con chìa khóa?"

Thạch Duy Nhất cắn cắn môi, mi tâm cau thật chặt, cô nhìn vào mắt Hạ Miên rồi mới nhỏ giọng trả lời: "Lúc trước... mẹ lén đưa cho con."

Thạch Duệ Khải cười khẩy: "Bà ấy cho con theo dõi ba?"

Ngón tay Thạch Duy Nhất từ từ co lên, không trả lời vấn đề của ông, ngược lại chất vấn: "Ba, còn ba thì sao? Lúc này ba còn có tâm tình phóng đãng với phụ nữ khác? Mẹ vì ba...."

Nụ cười trên mặt Thạch Duệ Khải gần như méo mó, giọng nói uy nghiêm đáng sợ: "Vì ba cái gì? Chuyện mẹ con làm đâu phải là con không biết rõ từ lâu. Có lẽ con cũng là đồng lõa với bà ấy."

Thạch Duệ Khải hoàn toàn không còn dáng vẻ lạnh nhạt tôn quý lúc trước, nói chuyện càng sắc bén cay nghiệt.

Vẻ mặt Thạch Duy Nhất đột ngột thay đổi, mở to mắt khó tin nói: "Khi đó con mới vài tuổi. Sao có thể giúp mẹ làm loại việc đó?"

Thạch Duệ Khải giễu cợt nhìn cô ta một cái cũng không trả lời.

Thạch Duy Nhất bị sự thù hận và mĩa mai trong mắt cha mình khiến lòng nguội lạnh, trong đáy mắt đọng đầy hơi nước: "Con thừa nhận mẹ dùng con làm quân cờ để ép ba ly hôn là rất hèn hạ, lừa ba nói con đã mất thật ra là đưa con đến cô nhi viện. Ba cho rằng chỉ có mình ba khinh thường mẹ làm vậy ư, con cũng khinh thường mà! Nhưng nếu như ba thật sự yêu Diệp Tuần, ba hoàn toàn có thể không để ý đến cách làm của mẹ, hoặc là ba có thể ly hôn, tại sao muốn giết...."

“Hạ Miên.” Bạc Cận Yến bỗng lên tiếng cắt ngang Thạch Duy Nhất, vẻ mặt lạnh lùng của anh không có bất cứ biểu cảm nào, bàn tay trắng trẻo từ từ giơ lên “Qua đây.”

Hạ Miên chống chân tường đứng lên, hai chân tê buốt, trước mắt choáng váng tối đen, trong lỗ tai cô cũng vang lên không ngừng, hôm nay nghe được tất cả sự việc còn kinh tởm hơn cả những gì cô biết lúc trước.

Còn có Viên Uyển Linh, cho đến bây giờ cô cũng không biết Viên Uyển Linh vì muốn cướp đi Thạch Duệ Khải nên đã làm nhiều việc hèn hạ ác độc đến vậy.

Bạc Cận Yến tựa như nóng lòng muốn dẫn Hạ Miên đi, thấy vẻ cô chống lên tường cứ trì trệ nên trực tiếp đi qua ôm lấy cô đang ngồi ở cuối phòng.

Nắm đấm của Thạch Duy Nhất siết chặt, tiếng nói êm ái mang theo giọng mũi: “Cận Yến...”

Bạc Cận Yến không nhìn cô ta, ánh mắt chỉ thâm trầm nhìn vào Thạch Duệ Khải, mạch nước ngầm trong mắt hai người bắt đầu khởi động nhưng không ai lên lên tiếng, chỉ yên lặng đương đầu với nhau.

Cuối cùng vẫn là Bạc Cận Yến vô cảm xúc cắt lời trước.

“Nếu đã làm cũng đừng viện cớ cầu mong được tha thứ.” Vẻ mặt anh u ám, nói từng câu với Thạch Duệ Khải

“Bây giờ ông muốn bù đắp cho cô ấy thì cũng phải có chừng mực, hiện tại cô ấy rất tốt, tôi sẽ cho cô ấy hạnh phúc.”

Mỗi một câu lọt vào trong tai người bên cạnh cũng chỉ là bình thường, đôi môi Thạch Duệ Khải khẽ nhúc nhích, ánh mắt âm trầm, cuối cùng thật sự không nói thêm câu nào.

Thạch Duy Nhất cảm thấy không khí quái dị giữa cha mình và Bạc Cận Yến, thậm chí mỗi câu trong lời nói cũng mang đầy hàm nghĩa mà cô cái hiểu cái không. Cô đưa tay muốn chạm vào Bạc Cận Yến, khi đầu ngón tay cách không xa ống tay áo của anh thì lại giật mình vì bị anh bỗng ném cho một ánh mắt lạnh lùng.

Bạc Cận Yến lẳng lặng nhìn cô ta một cái, rồi nói: “Đừng lãng phí thời gian ở nơi anh, anh rất xin lỗi em, nhưng người anh muốn bù đắp cũng chỉ có một.”

Thạch Duy Nhất cố nén nước mắt phút chốc lăn xuống, giọt nước mắt trong suốt sạch sẽ rơi xuống cạnh sàn nhà.

Cô ta luôn cho rằng tính cách Bạc Cận Yến lạnh lùng kỳ quặc, cô cứ không tin năm năm bên nhau không thể cảm động được anh một chút nào, nhưng mỗi lần thử nghiệm đều lần lượt tự rước lấy nhục.

Hiện tại càng bị anh từ chối thẳng thắn, từ đầu đến

cuối anh dành cho Hạ Miên vẫn không giống với người khác.

Cô ta dựa sát vào vách tường để đứng vững, một tay bóp chặt cánh tay lóng mịn khác, đầu mũi cũng khẽ ửng đỏ, cả người thoát nhìn yếu đuối bất lực, dáng vẻ này đủ khiến cho bất cứ người đàn ông nào nảy sinh lòng thương hại.

Nhưng cô đơn không làm cảm động được anh. Người đàn ông này không phải dạng người lương thiện, sự dịu dàng và từ bi trong tim của anh chỉ vẹn vẹn dành cho một người.

Thạch Duy Nhất đau đớn che ngực, từ từ nhích một bước để anh lách người đi qua. Mẹ cô tính toán tường tận vì tình yêu, nhưng cô không học được điều đó, kết quả cưỡng cầu không phải là Thạch Duệ Khải và Viên Uyển Linh là ví dụ điển hình hay sao?

Rời khỏi nhà cũ của Diệp gia, Bạc Cận Yến mới buông Hạ Miên xuống, cô ngậy đại nhìn Bạc Cận Yến, đôi môi khô khốc khẽ mấp máy: "Anh đã không muốn an ủi cô ấy nhưng sao vẫn xuất hiện với cô ấy ở đây?"

Bạc Cận Yến ngồi xổm trước mặt cô, đưa tay cời móc giày cô ra, đôi xương đan gót nhọn nổi bật trên mắt cá chân nhỏ nhắn, nhưng anh đã sớm để ý đến vết đỏ hằn giữa mắt cá chân kia từ lâu.

Anh từ từ tháo giày cao gót của cô ra, đưa tay nắm chặt lấy hông cô để cô dựa vào người mình.

Ánh mắt giao nhau, hai người nhìn đối phương thật lâu, ngón tay Bạc Cận Yến mang theo vết chai nhẹ nhàng vuốt ve khóe môi cô, đôi mắt đen bóng cong lên khẽ cười: "Cô ấy dẫn anh đến bắt gian."

Hạ Miên trợn to mắt hơi mờ mịt, một lát sau bật cười: "Thạch Duy Nhất thật sự là chị gái em chứ đâu phải là em gái." Tại sao phải làm chuyện ngây thơ thế này, không biết sau khi biết được sự thật sẽ có vẻ mặt nào.

Bạc Cận Yến thu hồi nụ cười, bế cô lên một lần nữa, đi thẳng về bên cạnh xe. Anh không nói gì, Hạ Miên cũng nép vào lồng ngực rắn chắc và nghe nhịp tim đập trầm ổn của anh.

"Khi nãy anh nói... ông ấy muốn bù đắp cho em ư?" Hạ Miên mơ màng nhìn vào mắt Bạc Cận Yến, trong lòng vừa chua vừa chát "Hình như anh biết rất nhiều việc."

Bây giờ nghĩ lại, mặc dù anh vẫn không biểu lộ, nhưng dường như ở mỗi sự kiện anh cũng không khiếm sợ, không kinh ngạc và có ảo giác rằng anh giấu diếm rất sâu.

Khóe môi Bạc Cận Yến mỉm cười trên gương mặt tuấn tú, nhìn cô như có điều suy nghĩ: "Không biết được nhiều lắm, chỉ vừa đủ mà thôi."

Sóng gió clip nóng của Thạch Duệ Khải còn chưa qua

thì phía đối ngoại chính phủ đã đồng loạt giải thích đang tạm thời cách chức điều tra.

Mạc Bắc đưa bản ghi chép trong tay mình cho Hạ Miên, giọng nói do dự: “Nghĩ kỹ chưa?”

Hạ Miên liếc nhìn thứ trong tay, lông mi dày đen dần dần lay động, ngón tay cầm trang giấy khẽ run sợ, qua giây lát mới ra quyết định: “Ừ, nghĩ kỹ rồi, gửi đi.”

Mạc Bắc liếc nhìn cô một cái, khóe môi nhoen cười: “Anh tưởng rằng em sẽ do dự.”

Hạ Miên ngược đôi mắt đen lên: “Bởi vì ông ấy là cha em sao?”

Cô yên lặng thở dài, giọng nói lạnh lùng: “Nhưng mà, ông ấy cũng là kẻ thù của em.”

Sóng gió này chưa yên thì sóng gió khác lại dậy lên, chứng cứ Thạch Duệ Khải nhận hối lộ được “người tốt bụng” giấu tên gửi đến Thanh tra Ban kỷ luật, tài liệu đầy đủ, thậm chí còn có sổ sách của kiến trúc Huy Hoàng.

Trong sổ ghi chép rõ số tiền mỗi lần giao dịch của kiến trúc Huy Hoàng, vụ án liên quan đến đám quan chức cấp cao nên rất được cấp trên chú trọng, Thạch Duệ Khải lập tức bị bắt giam.

Hạ Miên không xem tin tức, chỉ nói với Vịnh Nhi là không muốn tiếp nhật hoạt động gì hết, muốn nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Vịnh Nhi không biết Hạ Miên đã xảy ra chuyện gì, có điều nhìn thấy trên gương mặt Hạ Miên có sự mệt mỏi không che giấu được nên chỉ đồng ý không nói gì.

Hạ Miên liền đến đón Diệc Nam. Khi cậu nhóc thấy Hạ Miên ở trong nhà Bạc Cận Yến thì ánh mắt kinh ngạc qua lại không ngớt giữa hai người: "Ba muốn kết hôn với mẹ sao?"

Hạ Miên ôm Diệc Nam vào lòng, vuốt ve mấy ngón tay mềm mại của cậu, trái tim cũng yếu mềm theo: "Diệc Nam hi vọng ba và mẹ ở bên nhau không?"

Diệc Nam thẳng thắn gật đầu, cái đầu nhỏ lắc lư: "Ba mẹ kết hôn sinh cho con một em gái nhỏ, như vậy nhà của Diệc Nam càng ngày càng to, Diệc Nam sẽ có càng nhiều người thân."

Cậu nhóc vui mừng giơ cánh tay ngắn ngủn của mình lên, khoa tay múa chân, tựa như hai cánh tay cũng không đủ để biểu hiện sự vui mừng của cậu.

Nhưng nghe câu nói ngây thơ của con trai thì nụ cười trên mặt Hạ Miên lại dừng đột ngột, cô quan sát đôi mắt trong veo của con trai, lúng túng hỏi: "Diệc Nam... không thể xem ba mẹ là ba mẹ ruột hay sao? Chúng ta sống cùng nhau có được không?"

Bạc Cận Yến ngồi một bên yên lặng bình tĩnh nhìn Hạ Miên và con trai, không nói chen vào.

Diệc Nam khoanh đôi tay nhỏ bé, cau mày lắc đầu: “Không được, ba Mạc Bắc sẽ cô đơn, ba vì con cũng không có tìm vợ mới, con phải ở bên ba.”

Hạ Miên đau xót trong lòng, hiện tại áy náy với Mạc Bắc, lại còn phiền muộn vì lời nói ngây thơ của con trai. Cô đã sớm nghĩ rằng con trai sẽ rất khó tiếp nhận của cô.

Dù cho lý do gì thì việc người mẹ không cần con cũng đều là cách làm vô trách nhiệm. Hơn nữa hiện tại con trai đã năm tuổi, đã sớm có tư tưởng của mình.

Diệc Nam thoát khỏi Hạ Miên chạy đến trước mặt Bạc Cận Yến, ngồi lên đầu gối Bạc Cận Yến dặn dò: “Sau này ba phải đối xử tốt với mẹ, sinh một em gái nhỏ, khẳng định em sẽ rất xinh. Con sẽ vô cùng thương em, ai bắt nạt em là con sẽ đánh người đó.”

Khóe môi Bạc Cận Yến nhoen cười, nắm bả vai của cậu nhóc: “Diệc Nam nhớ mẹ ruột không? Nếu như mẹ đến tìm con thì con có vui mừng hay không?”

Đôi mắt đen như quả nho của Diệc Nam chớp chớp, nghiêng đầu cười nói: “Vui mừng chứ, Diệc Nam vốn mơ thấy mẹ đến tìm con mà.”

Hạ Miên khẩn trương nhìn nụ cười hơn hở trên mặt con trai, trái tim không ngừng siết chặt, chỉ nghe con trai nói tiếp: “Có điều mẹ không đến cũng không sao, con có ba Mạc Bắc là đủ rồi. Mẹ không quan tâm con, con cũng không cần mẹ, con đã đợi mẹ rất lâu nên đã giận rồi.”

Bạc Cận Yến ngẩng đầu nhìn Hạ Miên, chỉ thấy gương mặt cô mất mát và âu lo, anh trầm mặc ôm con chặt hơn chút nữa.

Mấy ngày tiếp theo Hạ Miên cũng không có đi làm, dự định dẫn Diệc Nam đi chơi vì đúng lúc con trai không phải đi học mười một ngày. Cậu nhóc còn nghiêm túc lập ra bảng danh sách những nơi cần đến.

Bạc Cận Yến nhìn cái danh sách cần đến của cậu cười khê khó nhận ra: “KFC? Cái này cũng tính sao?”

Diệc Nam nghiêm trang cướp lấy danh sách, cẩn thận gấp lại ngay ngắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc: “Trước kia thấy mấy bạn học trong lớp đi ăn với ba mẹ nên con cũng muốn. Nhưng ba Mạc Bắc rất bận, đến bây giờ con vẫn còn chưa được đi. Bạn học trong lớp cũng cười nhạo con.”

Vốn thứ đó không nên cho trẻ con ăn, nhưng Hạ Miên nhìn thấy gương mặt khó nén mất mát của con trai thì trái tim lại đau đốn, nắm lấy tay nhỏ bé của cậu gật đầu: “Mấy ngày tới sẽ ng theo sắp xếp của Diệc Nam, con muốn đi đâu thì ba mẹ sẽ theo con đi đó, có được không?”

Diệc Nam mừng rỡ nhảy lên, đôi tay nhỏ bé vỗ lên bốp bốp, trong miệng còn rêu rao: “Không cho đổi ý nhé, vậy con sẽ có thể khoe khoang với bạn học rồi! Con có đến hai người ba!”

Bạc Cận Yến nghe thấy hai người ba thì sắc mặt biến đổi. Chỉ có Hạ Miên không suy nghĩ nhiều, cười véo chiếc mũi nhỏ của cậu: “Vui mừng à? Còn muốn làm gì nữa không?”

Hạ Miên cũng không vội ép con trai, bây giờ chuyện cũng đã kết thúc, việc cô cần làm là tìm cơ hội thích hợp nói sự thật cho hai cha con để cả nhà đoàn tụ. Con nít chỉ cần kiên nhẫn và quyết tâm thì sẽ có thể xin được nó tha thứ.

Nghĩ đến cảnh tượng đoàn tụ, trong lòng cô lại tràn ngập mong đợi. (ss lại đang nghĩ linh tinh j mà lại “đoạn tụ” ở đây trời :v)

Lúc xế chiều Bạc Cận Yến về công ty xử lý chút chuyện, sau đó lại lái xe hơi đến đón bọn họ, trên đường trở về nhận được một cuộc điện thoại.

Anh cúi đầu nhìn thoáng qua, là bệnh viện gọi đến: “Bạc tiên sinh, giám định của đứa bé anh đưa đến đã có, xế chiều có rảnh đến đây chút không?”

Bàn tay nắm lấy tay lái của Bạc Cận Yến phút chốc siết

lại, đôi môi mỏng mím chặt hơn, ánh mắt nặng nề nhìn về phía trước: “Được, tôi lập tức đến ngay.”

Nhưng Bạc Cận Yến còn chưa chạy đến bệnh viện thì lại nhận được điện thoại của Vịnh Nhi.

Giọng nói Vịnh Nhi không tốt lắm, trợn trừng mắt nói vào điện thoại: “Bạc tiên sinh, cuối cùng là anh nhàm chán quá sao, chơi trò bắt cóc còn chưa đủ hả? Sao Hạ Miên lại không thấy nữa rồi? Tôi có việc gấp muốn tìm cô ấy, mau kêu cô ấy nghe điện thoại đi!

CHƯƠNG 32

Mở mắt ra lại là một màn đen tăm tối, tay chân bị trói rất chặt, da thịt bị dây thừng thô ráp siết đến đau đớn.

Xung quanh Hạ Miên mù mịt, nhưng không nghe ra được gì.

Tình huống bây giờ thế nào cô cũng hoàn toàn không rõ, lúc trước mỗi lần bị bắt cóc, ban đầu cô cũng sợ hãi luống cuống nhưng sau dần dần quen với mùi vị của anh nên cũng không còn kinh hoàng nữa. Nhưng hiện tại...

Lúc này Bạc Cận Yến không thể nào lại muốn chơi trò này, như vậy là ai đây? Chuyện cũng nên có kết thúc không phải sao, Thạch Duệ Khải cũng không thể đi ra ngoài, Viên Uyển Linh thì còn ở nước ngoài. Có thể là ai đây?

Tấm vải buộc mắt được kéo ra đột ngột, ánh sáng chột rọi vào mi mắt khiến cô nhắm mắt lại theo bản năng, từ từ mở ra đã thấy được một gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc trước mắt.

Cảm xúc vô cùng mâu thuẫn khi cô nhìn thấy gương mặt người đó.

Hạ Miên quan sát ông, con người màu sáng co rút kịch liệt.

Bọn họ thật sự quá giống nhau, cô chỉ nhìn xem qua là đã có thể đoán được quan hệ của người trước mặt và Bạc Cận Yến.

Nhưng tại sao ông muốn bắt cóc mình? Là giống với Vệ Cần, không thích cô gần gũi với Bạc Cận Yến sao?

Phó Trạm ngồi thẳng dựa lưng trên ghế, gương mặt rất giống Bạc Cận Yến nhưng lạnh lùng vô cùng. Ông quan sát Hạ Miên bằng vẻ mặt không biểu cảm, trầm giọng cất lời: “Đã lâu không gặp, Diệp Tử.”

Hạ Miên giật thót tim, tiếng nói này...

Tất nhiên cô quá quen thuộc với giọng nói này, khi đó được bế lên từ hiện trường tai nạn, tiếng nói trầm ấm cuốn hút của chú thần bí vang lên vắng vắng bên tai cô đã khắc sâu vào

trong trái tim.

Hạ Miên ngẩn ngơ trong chốc lát, sau đó mừng rỡ vô cùng: “Chú!”

Về mặt Phó Trạ không hề dao động, Hạ Miên dần dần cảm giác được không ổn, nhiều năm không gặp, sao ông lại muốn dùng cách này để gặp mặt mình?

Phó Trạ từ từ đứng lên, dáng vóc thon dài cao ráo như một cây tùng nơi núi non, ông lẳng lẳng đứng thẳng trước Hạ Miên, đứng trên cao nhìn xuống cô như là một kẻ quyết định chí cao vô thượng.

“Cháu biết tại sao tôi cứu cháu không?”

Giọng nói Phó Trạ lạnh lùng đến mức trái tim của Hạ Miên cũng lạnh theo. Cô kinh ngạc nhìn ông, trong mắt tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng. Cô sợ hãi và tuyệt vọng ... là sự lạnh lẽo khiếp người của Phó Trạ, ông có mục đích, nhưng Hạ Miên không dám nghe tiếp nữa.

Cuộc sống của cô đã tràn ngập những điều dối trá hèn hạ và đáng sợ.

Cô không mong hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng này cũng tan biến, cô đã từng đợi ơn người trước mặt biết bao.

Hạ Miên nhanh chóng dời mắt đi, ngập ngừng nói: “Cháu không biết, nhưng cháu rất biết ơn...”

“Biết ơn?” Phó Trạm cười méo mó ra tiếng, gương mặt anh tuần có chút dữ tợn, “Không biết sau khi cháu biết sự thật còn có thể biết ơn tôi không?”

Hạ Miên kinh ngạc nhìn về ông, kinh ngạc vì hai chữ “sự thật” trong miệng ông, lẽ nào còn có chuyện gì cô chưa biết sao?

Nhưng Phó Trạm không có nói thêm, mà là cứ giơ tay lên nhìn đồng hồ, tựa như đang đợi ai đó. Giữa lòng mày anh tuần mờ hồ hiện lên vài phần mất kiên nhẫn.

Hạ Miên đánh giá là một kho hàng bỏ hoang cũ kỹ, thật là có không khí bất cóc.

Một không gian to lớn chỉ có cô và Phó Trạm, ánh hoàng hôn chiếu nghiêng trên mặt tường loang lổ, Phó Trạm vẫn luôn cúi đầu ngắm nhìn cái bật lửa, không có để ý đến tình trạng của cô.

Hạ Miên cố tìm kiếm vật có thể mài dây thừng, Phó Trạm đưa lưng về phía cô, giọng nói cứng rắn quả trách: “Nếu như cháu không muốn biết nguyên nhân mẹ cháu chết thì có thể cứ việc nghĩ biện pháp chạy trốn.”

Phút chốc Hạ Miên ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng kiên cường của Phó Trạm.

“.... Chú nói cái gì?” Hạ Miên hỏi bằng giọng nói khó tin,

âm sắc run run, cả người lạnh buốt như bị rơi xuống hồ băng.

Phó Trạm xoay người lại liếc nhìn cô một cái, khỏe môi khề nhúc nhích: “Cháu sẽ lập tức biết được chuyện của Diệp Tuần và cha ruột của cháu, sẽ biết... bi kịch của cháu là ai tạo ra.”

Phó Trạm nói một nửa lại không nói tiếp, đầu óc Hạ Miên mù mờ tiêu hóa ý nghĩa trong lời nói của ông.

Câu chuyện Diệp Tuần và Thạch Duệ Khải không phải là kiểu cô đã biết sao? Ông vì người yêu đầu tiên của mình hại chết Diệp Tuần, lại ngại cô cản trở nên ngay cả con gái ruột cũng không tha. Lễ nào còn có điều bí ẩn gì?

Hạ Miên thấp thỏm bất an ngồi trên mặt đất bùn lầy, sàn nhà lạnh lẽo tràn vào đáy lòng từng đợt.

Không biết thời gian kéo dài bao lâu, cuối cùng cửa sắt cũ nát được đẩy ra.

Ánh mắt người đàn ông bước vào giao nhau với Hạ Miên, hai người đều ngạc nhiên nhìn đối phương. Bạc Tử Thừa cau mày nhìn về phía Phó Trạm, giọng nói cũng lạnh giá: “Cuối cùng ông là ai? Bắt cóc Hạ Miên để làm gì?”

Hạ Miên cũng phức tạp nhìn Phó Trạm, cô không hiểu nhiều về Phó Trạm, chỉ là khi còn bé được ông cứu nên có chút ấn tượng khi cô năm tuổi gần như đều có người

làm chăm sóc, cho nên cô chưa từng gặp Phó Trạ**m** bao nhiêu lần.

Chỉ gặp hai lần vào buổi tối, khi đó trên người Phó Trạ**m** nồng nặc mùi rượu.

Sự châm biếm trong đáy mắt Phó Trạ**m** không hề che giấu, tự nhiên ngồi trở lại vào ghế, hai chân thon dài nhàn hạ gối lên nhau: “Tôi là ai không quan trọng, nhưng về Hạ Miên thì hình như ông thật sự chưa bao giờ làm rõ xem cô ấy là ai.”

Bạc Tự Thừa nhíu mày, nghi ngờ nhìn Hạ Miên vài lần.

Ông đi thẳng đến cởi dây trói cho Hạ Miên, Phó Trạ**m** cũng không ngăn cản, chỉ mỉm cười ngồi một bên, tựa như ông chắc rằng Hạ Miên sẽ không chạy trốn.

Bạc Tự Thừa cởi dây thừng ra, lúc này mới ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Phó Trạ**m**: “Tôi vẫn không hiểu rõ mục đích ông kêu tôi đến đây, hiện tại cũng không muốn biết, người như ông thật sự quá nhàm chán.”

Ông dìu Hạ Miên dậy, khẽ nói: “Chúng ta đi.”

Nhưng Hạ Miên không có nhúc nhích, ánh mắt vẫn nhìn vào người Phó Trạ**m**.

Phó Trạ**m** cũng chưa đựng nụ cười bí hiểm, liếc nhìn thời gian: “Đợi thêm một lát nữa, vở tuồng này vẫn còn

thiếu vai chính và cũng là đạo diễn.”

Đôi lông mày đáng núi của Bạc Tự Thừa chau lại càng sâu, trong nhất thời kho hàng an tĩnh lại, chỉ còn hơi thở bất an khẽ di động của ba người.

Ngoài kho hàng vang lên một loạt tiếng giày cao gót lạnh lạnh, từng bước càng ngày càng gần, ánh mắt Hạ Miên và Bạc Tự Thừa cũng bất giác nhìn về phía cửa.

Ánh ráng chiều chiếu vào đầu tiên, vàng sáng màu quất choàng lên cơ thể có vẻ đầy đà của người đến.

Bạc Tự Thừa thấy rõ người đến bất ngờ thốt lên: “Vệ Cần?”

Vẻ mặt vốn cau kỉnh của Vệ Cần hơi thay đổi, nhìn thấy Hạ Miên bên cạnh Bạc Tự Thừa thì càng nắm chặt lấy xác tay: “Các người...”

Phó Trạm gõ từng cái lên tay vịn, khước miệng nhếch lên: “Đừng lo lắng, ông chồng ngu ngốc của bà chưa biết gì cả, bí mật chấn động lòng người như thế không để bà tận mắt nhìn thấy phản ứng của ông ta thì đâu còn ý nghĩa chứ.”

Vệ Cần hung dữ nhìn Phó Trạm, mắng với giọng căm hận: “Ông im miệng!”

Bạc Tự Thừa cũng nghe ra chút vấn đề, ánh mắt di

chuyển qua lại giữa Vệ Cần và Phó Trạ, mi tâm cau chặt: “Các người biết nhau à?” Gương mặt trước giờ oai nghiêm của ông càng thêm nghiêm khắc, trong giọng nói không hề có sự ôn hòa nhã nhặn thường ngày: “Hắn là ai?”

Sắc mặt Vệ Cần tái nhợt, khăn trương nuốt nước miếng, lúc nhìn về phía Bạc Tự Thừa mang theo vài phần cố ý lấy lòng: “Hắn chính là kẻ bị bệnh thần kinh, ông đừng để ý hắn.”

Đôi mắt Phó Trạ lạnh hơn, từ phía sau lấy ra một túi giấy quơ quơ trước người Bạc Tự Thừa: “Bạc thị trưởng, tôi thật không đành lòng vạch trần, ông thật sự là người công bộc tốt của nhân dân, đáng tiếc là ông lại không đáng mặt làm đàn ông.”

Bạc Tự Thừa bình tĩnh yên lặng liếc nhìn Phó Trạ, lại sâu xa nhìn về túi tài liệu trong tay của ông ta.

“Nơi này có hai bản báo cáo kết quả kiểm tra DNA, tin tưởng rằng ông sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

Phó Trạ phát âm nhấn mạnh hai chữ “hứng thú”, ném túi trong tay cho Bạc Tự Thừa. Sắc mặt Vệ Cần càng thêm khó coi, trong nháy mắt đã không còn một chút huyết sắc. Bà lão đảo muốn đến cướp, Bạc Tự Thừa giơ tay lên để chiếc túi ở vị trí bà không cướp được.

Bạc Tự Thừa nghiêm túc nhìn bà chăm chăm, hoài nghi đặt câu hỏi: “Bà sợ tôi xem à?”

Vệ Cần giải thích nhưng tay cũng không ngại nghỉ một khắc muốn cướp đi món đồ trong tay ông: "Không phải, hắn đang bơi nhẹ tôi, ông xã, ông không thể tin hắn!"

Hạ Miên cau mày nhìn tất cả mọi việc trước mắt, cô không rõ cuối cùng chú thần bí giữ cô ở đây có ý gì và chẳng có hứng thú gì với đồ ở trong túi. Cô chỉ muốn biết nguyên nhân gây ra cái chết cho mẹ cô trong miệng Phó Trạ.

Một tay Bạc Tự Thừa mở ra, lạnh lùng đẩy Vệ Cần rời khỏi mình một chút. Đáng vẻ Vệ Cần nóng lòng muốn che giấu gì đó khiến cho ông sinh lòng nghi ngờ.

Ông mở túi hồ sơ ra, nghi ngờ lấy bản kết quả so sánh DNA bên trong. Sau khi ông xem hết hai bản báo cáo khác nhau, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

Vệ Cần đứng tại chỗ, siết chặt nắm tay, ánh mắt hung ác nhìn về Phó Trạ: "Rốt cuộc là ông muốn thế nào? Ông biết hậu quả sau khi vạch trần mọi việc không? Lễ nào ông cũng không nghĩ đến Cận Yến."

Bạc Tự Thừa ngó trừng trừng vào kết quả xét nghiệm kia không dám tin, lại chậm rãi nhìn bảng tên phía trên.

Động tác ông ngẩng đầu chậm chậm, nhìn Vệ Cần thật sâu, giọng nói khàn khàn khô khan: "Bà... sao lại thế này? Cận Yến, còn có Hạ Miên..."

Ông từ từ quay đầu lại nhìn Hạ Miên ngu ngơ đứng một bên, trong đáy mắt hiện lên sự đau khổ và hoảng sợ, gằn từng chữ nói: “Hạ Miên là con gái, con gái của tôi?!”

Hạ Miên cũng chấn động, cô kinh ngạc nhìn Bạc Tự Thừa. Bạc Tự Thừa đưa bản báo cáo cho cô, ánh mắt không hề dời khỏi mặt cô một khắc: “Trách sao con và bà ấy lại giống nhau!”

Vệ Cần nham hiểm nhìn Hạ Miên, lên tiếng cắt ngang: “Tự Thừa ông điên rồi sao? Phó Trạm muốn trả thù tôi, hẳn nói gì ông cũng tin! Tại sao Hạ Miên có thể là con gái của ông, nếu như có thì sao Diệp Tuần không nói? Sao bà ta lại muốn gả cho Thạch Duệ Khải? Ông suy nghĩ thử đi, bà ta sẽ làm ra chuyện như vậy sao?”

Bạc Tự Thừa rối rắm chau chân mày, Diệp Tuần đúng là không giống như người sẽ làm việc như vậy, nhưng mà... tại sao ông cảm giác rằng Phó Trạm không có nói dối.

Phó Trạm ở một bên cười khẩy, xoa mi tâm thở dài nói: “Vệ Cần à, đến bây giờ bà vẫn còn muốn lừa gạt ông ta sao? Tại sao Diệp Tuần phải gả cho Thạch Duệ Khải không phải bà biết rõ nhất sao? Còn nữa, tại sao bà ta phải chết, bà cũng biết mà?”

Hạ Miên đã khiếp sợ đến không biết nên nói gì, cô quay đầu đối diện với ánh mắt kinh hoàng của Vệ Cần, cảm giác rằng phía sau mình có một âm mưu rất lớn được ẩn giấu.

Vệ Cần nhếch môi không lên tiếng, ngón tay sơn đỏ lần vào trong xắc tay, cầm thật chặt thứ lạnh lẽo bên trong.

CHƯƠNG 33

Có nhiều thứ trong nháy mắt rõ ràng hơn như đã cần thận thăm dò.

Hạ Miên nhớ đến lúc ở nhà họ Bạc, vốn thấy Bạc Tự Thừa ngăn người trước chậu liễu, khi đó Bạc Tự Thừa còn trả lời cô rất có thâm ý: “Chú đang tạ lỗi với một người.”

Sau đó Hạ Miên biết ngôn ngữ của loài hoa Liễu có nghĩa là lỗi lầm.

Nhưng cho đến bây giờ cô cũng không nghĩ đến điều này lại có liên quan đến mẹ mình.

Sự kinh hoàng trong đáy mắt của Bạc Tự Thừa không hề ít hơn Hạ Miên. Bốn người ở đây hiển nhiên chỉ có hai người bọn họ không biết bí mật tày trời này. Cơn tức giận trong đáy mắt của Vệ Cần thoát nhìn càng giống như lúng túng và nhớn nhác.

Bạc Tự Thừa nhìn Hạ Miên hồi lâu mới ngẹn ngào thốt lên: “Con thật sự là con gái của Diệp Tuần...”

Bàn tay ông run run cố gắng đặt lên đỉnh đầu cô. Chẳng biết tại sao Hạ Miên lại bướng bỉnh nghiêng đi, ánh mắt

vẫn nhìn và Phó Trạm.

Phó Trạm nhìn thái độ của Hạ Miên đối với Bạc Tự Thừa thì cười đến càng sáng khoái. Ánh mắt ông nhìn Hạ Miên thương hại, trầm giọng nói: “Đứa bé đáng thương, để tôi nói cho cháu biết một bí mật nhé, cháu phải cố chống đỡ.”

Hạ Miên nắm tờ giấy trong tay thành nếp nhăn, nhìn Phó Trạm không hề chớp mắt.

Ngay lúc này Vệ Cần giậm chân, mở miệng mắng chửi Phó Trạm một cách hoàn toàn mất hình tượng: “Ông là tên khốn kiếp, ông phá hủy Cận Yến. Bây giờ còn muốn tiếp tục hủy hoại tôi sao? Ông không thể thấy tôi sống tốt mà!”

Sắc mặt Phó Trạm u ám, ánh mắt nhìn Vệ Cần lạnh lùng khủng khiếp. Ông nghĩ mãi không rõ tại sao ban đầu mình lại bị một người phụ nữ ghê gớm gài bẫy mà còn động lòng, tại sao không thể thấy rõ được trái tim độc ác dưới vẻ bên ngoài xinh đẹp kia chứ?

“Tôi phá hủy Cận Yến? Vậy còn bà?” Phó Trạm liếc xéo Vệ Cần, vẻ mặt càng khắc nghiệt hơn khi này: “Để nó gọi người đàn ông khác bằng cha hai mươi mấy năm, tại sao nó tự kỷ, nếu không phải vì bà thì cuộc đời nó cũng không phải như vậy!”

Hạ Miên và Bạc Tự Thừa giống như người ngoài cuộc, hờ hững nhìn hai người này chỉ trích lẫn nhau. Giờ

phút này Hạ Miên không rõ được trong lòng mình thế nào, nghe bọn họ bàn bạc về Bạc Cận Yến, cô cũng đau xé ruột gan.

Cô chỉ cho rằng bởi vì cha mẹ cô quạnh nên anh mới tự kỷ từ nhỏ, cũng có thể nhìn ra là anh và Vệ Cần không thân, thậm chí cực ít nói chuyện với Vệ Cần, hóa ra là từ lúc nhỏ đã biết thân thể của mình rồi.

Hạ Miên không dám nghĩ tiếp nữa, có lẽ hôm nay quan hệ của cô và Bạc Cận Yến sẽ phải có thay đổi long trời lở đất.

“Chú nói bí mật là cái gì?” Hạ Miên cắt ngang bọn họ, không muốn nghe hai người dối trá này trách móc lẫn nhau nữa.

Vệ Cần cứng ngắc, bỗng quay đầu lại nhìn chăm chăm

Hạ Miên không e ngại ánh mắt của bà, thản nhiên nhìn Phó Trạ: “Cháu chỉ quan tâm đến cái chết của mẹ cháu có liên quan đến tất cả chuyện này hay không? Cháu không hề quan tâm mình là con của ai, tình thân là gì cháu đã sớm không biết nữa rồi.”

Bạc Tự Thừa nhìn Hạ Miên khó tin, Phó Trạ cười mỉa mai một tiếng: “Dĩ nhiên bí mật chính là Thạch Duệ Khải giết Diệp Tuần là bởi vì biết được thân thể của cháu. Một người đàn ông ở rể đã đủ mất thể diện, chịu lời đồn đại bàn tán xôn xao, cuối cùng còn phải thay người khác nuôi

con...”

“Chật chịt...”

Phó Trạh thở dài nói: “Nếu tôi biết cũng sẽ tức giận điên lên, có điều trái lại hẳn rất ác độc, ngay cả một đứa bé cũng không bỏ qua.”

Phó Trạh còn nói: “Có điều cháu cũng thật đúng là đáng thương, người cha ruột của cháu cũng không mạnh hơn Thạch Duệ Khải bao nhiêu.”

Lồng ngực Hạ Miên phập phồng kịch liệt, bộ ngực lại càng như bị một đám lửa mãnh liệt đốt cháy, thiêu đốt đầu óc cô đến choáng váng gần như muốn nổi điên. Cô nghĩ đến vô số sự thật không thể chịu được, nhưng cũng không nghĩ là do mình gây nên.

Cô gián tiếp hại chết mẹ mình, còn thúc đẩy đến cực điểm ngày hôm nay...

Ánh mắt Hạ Miên u tối nhìn Vệ Cần. Ngược lại Vệ Cần nhìn thẳng vào cô: “Nhìn tôi làm gì? Thạch Duệ Khải phát hiện cô là con hoang không hề có liên quan gì đến tôi. Cũng là do mẹ cô không biết xấu hổ, tôi và Tự Thừa vừa chia tay không bao lâu thì bà ta đã quyến rũ Tự Thừa.”

Bạc Tự Thừa lên tiếng trước tiên, quát lớn tiếng bảo Vệ Cần dừng lại: “Bà câm miệng, chuyện này không liên quan đến Diệp Tuân.”

Sắc mặt Vệ Cần sa sầm, giọng nói còn mang theo vài phần đau xót: "Ông... đến bây giờ còn bảo vệ bà ta!"

Bạc Tự Thừa trầm mặc, lông mi r ký càng che đi mất mát trong đáy mắt.

Ông rất ít suy nghĩ đến chuyện quá khứ, nhưng mỗi lần suy nghĩ cũng sẽ rung động cả người, thần kinh toàn thân cũng đau đớn như bị kim đâm.

Ông và Vệ Cần khi còn nhỏ đã ở cùng nhau, thời đại rối ren của bọn họ yêu đương cũng phải dè dặt cẩn thận. Nhưng giữa nam và nữ nói cho cùng cũng chính là một sự việc thế này, dù tim đã kề nhau rồi thì vẫn cảm thấy xa xôi không đủ.

Bọn họ nếm thử trái cấm là do Vệ Cần chủ động. Khi đó Vệ Cần xinh đẹp trẻ tuổi, dáng vẻ thướt tha lại càng gợi cảm khuấy động lòng người. Bạc Tự Thừa từ nhỏ đã được cha mẹ giáo dục trong tư tưởng bảo thủ truyền thống, cảm giác rằng bọn họ đã cùng làm thế này thì sẽ là cả đời.

Cha mẹ bọn họ cũng là lính văn nghệ, không có thực quyền gì, cho nên lúc có danh sách xuống nông thôn thì hai người cũng bị phân đến nơi điều kiện gian khổ.

Đến ở nông thôn thì càng không dám dính lấy nhau, Bạc Tự Thừa và Vệ Cần trước sau vẫn giữ một khoảng

cách, không dám có hành động vượt rào.

Nhưng đáng vẻ bề ngoài của Bạc Tự Thừa trước giờ luôn cuốn hút người khác. Vệ Cần nhanh chóng phát hiện ra trong nhóm thanh niên trí thức có một cô gái tên là Diệp Tuần rất thích ông. Mặc dù Bạc Tự Thừa vẫn hờ hững với Diệp Tuần, nhưng Vệ Cần vẫn cảm thấy không thoải mái.

Hai người cãi nhau ầm ĩ không vui vẻ gì luôn do nguyên nhân như vậy. Thật ra thì mọi người trong cuộc yêu đều như thế, nhưng cộng thêm hoàn cảnh khắc nghiệt bên ngoài thì chút lòng tham hư vinh của Vệ Cần núp trong nội tâm cũng phơi bày ra.

Bà không biết khi nào mới có thể trở về, ở nơi rừng thiêng nước độc này ngay cả tắm rửa cũng vô cùng khó khăn.

Sau đó lại lần lượt có danh sách, tro mắt nhìn những người khác cùng đến với mình đều đã đi, trong lòng Vệ Cần vừa lo lắng vừa phiền muộn. Mà trong lúc này hiển nhiên Bạc Tự Thừa không thể trở về, ông không có bối cảnh gia đình hùng hậu, cũng không có hoài bão lớn.

Hơn nữa bởi vì có thành tích cao trong viện y học nên bị điều đi chỗ xa hơn.

Đồng hành với ông còn có Diệp Tuần, sự ghen tuông

ban đầu của Vệ Cần đã biến thành oán hận độc ác, càng gay gắt với Bạc Tự Thừa hơn.

Lúc này Vệ Cần biết Phó Trạm, Phó Trạm đến muộn hơn bọn họ, nhưng nhanh chóng được điều về, bởi vì ông có một người cha nắm lấy thực quyền. Vệ Cần có thể nhìn ra ánh mắt Phó Trạm nhìn mình không giống với những người khác. Từ trước đến giờ bà rất có duyên với người khác phái. Nếu không phải sớm dự định chung thân với Bạc Tự Thừa, bà cũng sẽ không cam lòng chịu cô đơn.

Lúc đó suy nghĩ rất kỹ, Vệ Cần đã ra một quyết định thực tế nhất. Bà bò lên giường Phó Trạm. Khi ấy Phó Trạm vẫn còn là một cậu nhóc mới lớn, nhưng tính cách lại anh tuấn ôn hòa, Vệ Cần cảm giác mình chẳng thiệt thòi chút nào, Phó Trạm thích hợp làm chồng hơn Bạc Tự Thừa.

Phó Trạm cũng là một kẻ trẻ người non dạ không hề có kinh nghiệm, dĩ nhiên không chống lại được Vệ Cần cố ý quyến rũ. Về mặt tình dục Vệ Cần có kinh nghiệm phong phú lại lớn gan. Trong chớp nhoáng Phó Trạm như bị nghiền bằm, muốn ngừng nhưng không được.

Lúc Phó Trạm đi đương nhiên Vệ Cần cũng đi theo.

Khi Bạc Tự Thừa nhận được thư của bà không phải là không khổ sở, trong lòng ông đã sớm xem Vệ Cần thật sự như vợ mình. Nhưng từ ngữ Vệ Cần tuyệt tình vô cùng, trong lời nói đều là oán hận và miệt thị ông.

Bạc Tự Thừa rốt cuộc biết mình không thể được như bà muốn. Lòng của Vệ Cần như là một cái động đen không đáy, vĩnh viễn không thể lấp đầy.

Tiếp theo câu chuyện cũng xảy ra theo cách cũ rích, Bạc Tự Thừa biết Diệp Tuần đối xử với mình rất tốt, nhưng nội tâm lại dè hèn tham lam những điều ấm áp của bà, lúc thất tình không chỉ có phụ nữ yếu đuối mà đàn ông cũng vậy.

Nhưng Bạc Tự Thừa chưa từng nghĩ rằng mình sẽ xảy ra quan hệ với trước khi yêu bà, có thể nghĩ được những năm đó trình tiết của phụ nữ là quan trọng thế nào, cho nên ông mới nhận định rằng bản thân mình phải có trách nhiệm với Vệ Cần.

Nhưng khi ông say rượu, ôm Diệp Tuần kêu tên Vệ Cần, thậm chí khi đi vào trong bà vẫn còn xem bà như người phụ nữ nhần tâm tham hư vinh kia.

Nhưng Diệp Tuần yêu quá ngu dại, không một câu oán hận, ngược lại càng quan tâm chăm sóc ông hơn, giống hệt như nàng dâu trẻ dịu dàng ngoan ngoãn của xã hội cũ. Bạc Tự Thừa không phải là động vật máu lạnh không cảm động, ở chung với Diệp Tuần hai năm, thấy bà hết lòng vì mình, ông cũng có ý niệm hết lòng đáp lại trong đầu.

Ông không phân rõ được là mình có yêu Diệp Tuần hay không. Nhưng yêu hay không cũng không quan trọng, ông phải có trách nhiệm với Diệp Tuần. Ông biết rõ Diệp Tuần và Vệ Cần không giống nhau.

Khi đó ông không biết bối cảnh của Diệp Tuần lại hùng mạnh vô cùng. Ai nghĩ rằng con gái của một tướng quân lại chịu chạy đến nơi thôn núi này.

Không biết là có phải quan hệ của Diệp Tuần hay không, con đường làm quan sau này của Bạc Tự Thừa vô cùng thuận lợi, thăng quan tiến chức không ngừng.

Diệp tướng quân không thích Bạc Tự Thừa, ông đã nghe nói đến chuyện của Bạc Tự Thừa và Vệ Cần từ lâu, nên trong lòng luôn nghi ngờ Bạc Tự Thừa.

Quả nhiên bị Diệp tướng quân đoán trúng. Khi Vệ Cần mang theo con trở lại, Bạc Tự Thừa không hề do dự lựa chọn Vệ Cần. Ông giải thích với Diệp Tuần một cách khó khăn: "Bởi vì con..."

Khi đó Bạc Cận Yến đã hai tuổi rồi, biết cười với Bạc Tự Thừa, miệng còn hôi sữa kêu "ba ba". Nội tâm Bạc Tự Thừa có lẽ vẫn còn tồn tại sự oán giận và tình yêu với Vệ Cần, cuối cùng ông không tra cứu gì cả, ông vẫn không buông bỏ Vệ Cần được.

Khi đó Thạch Duệ Khải là học trò cưng của Diệp tướng

quân. Diệp tướng quân rất yêu thích ông, gia cảnh bần hàn nhưng cốt cách cứng rắn. Ông thăm dò Thạch Duệ Khải nhiều lần, hỏi xem Thạch Duệ Khải có đối tượng chưa

Thạch Duệ Khải trả lời quả quyết là không có. Lúc Diệp Tuần bị bỏ rơi, trong sự an bài của Diệp tướng quân đã gả cho Thạch Duệ Khải, cách lúc bà bị vứt bỏ hai tháng.

Khi đó Diệp Tuần không biết mình mang thai, bà chỉ nản lòng thoái chí không muốn ngỗ nghịch với cha mình nữa. Nhưng cũng vì hành động hời hợt này đã hại mình và hại luôn cả con gái.

Sau khi Bạc Tự Thừa biết được Diệp Tuần chết bất ngờ rất khiếp sợ, còn mang theo sự day dứt. Thật ra thì sau bao nhiêu năm ông vẫn còn nhớ đến Diệp Tuần, dù sao ông cũng có lỗi với bà, sự day dứt này khiến ông nhớ rất rõ từng cái nhăn mày, từng nụ cười của bà.

Nhưng ông chưa từng hoài nghi Vệ Cần, có lẽ tình yêu trong tận đáy lòng đối với bà vẫn hầu như chưa từng biến mất. Trong tiềm thức vẫn sẵn lòng đối xử với bà bằng cả trái tim.

Cánh cửa sắt dày cộm nặng nề được đẩy ra, bóng dáng lạnh lùng của Bạc Cận Yến lẳng lặng đứng ở cửa, gương mặt thanh tú của anh nhìn không ra đang dậy sóng, nhưng trên trán có một lớp mồ hôi nhọt nhọt, mái tóc đen

nhánh cũng có vài sợi ẩm ướt.

Anh không nhìn bất cứ ai, ánh mắt cố tìm Hạ Miên, từng bước đi đến bên cô.

Hạ Miên nắm chặt báo cáo DNA trong tay, trang giấy vang lên tiếng sột soạt rất rõ, mọi người trong kho hàng yên tĩnh không một tiếng động, thế giới dường như cũng dừng lại chỉ còn hai người họ.

Mỗi một câu của Phó Trạm đều vang lên trong đầu cô. Thạch Duệ Khải vì cô không phải là con gái ruột nên sinh lòng ác độc, giết chết Diệp Tuân, còn muốn giết chết cô.

Còn Phó Trạm cứu cô cũng chỉ muốn lợi dụng cô đi vạch trần bộ mặt thật của Vệ Cần, khiến Bạc Tự Thừa đau khổ.

Từ nhỏ cô đã mất đi tình yêu thương của cha mẹ, trải qua cuộc sống nửa đời bị thù hận hành hạ, tất cả đều do... Vệ Cần ban t

Bạc Cận Yến đi đến trước mặt cô, chiếc bóng cao lớn che xuống một khoảng tối. Anh trầm mặc nhìn cô, trong đáy mắt đen có một mạch nước ngầm chậm chạp di chuyển mà Hạ Miên không cách nào thấu hiểu. Tựa như khăn trương, tựa như sợ hãi, hơn nữa là tựa như đấu tranh.

“Anh đã biết từ lâu?” Trong lời nói của Hạ Miên không có một chút nhiệt độ, nhớ tới Bạc Cận Yến đã quải lạ một thời gian dài, anh cứ luôn ngăn cản cô đến gần sự thật.

Bạc Cận Yến lẳng lẳng nhìn cô trong giây lát, phát ra giọng mũi lạnh lùng: “Ừ.”

Hạ Miên nhắm mắt lại, nuốt vào dòng lệ ươn ướt nơi đáy mắt, khi mở ra lại hoàn toàn sáng trong: “Em đã nói rồi, còn gạt em nữa, em sẽ giết anh.”

CHƯƠNG 34

Từ khi Bạc Cận Yến biết thân thế của Hạ Miên cũng đã biết sẽ có một ngày thế này.

Anh cố gắng che giấu sự thật cũng không phải đơn giản là vì mẹ mình là người khởi xướng tất cả, cũng bởi vì ý thức được tất cả thật sự không thể chịu được, ngay cả anh còn không thể chấp nhận hưởng chi là cô.

Mỗi người đều không hề kiêng dè lợi dụng cô, tổn thương cô, anh thật sự rất đau lòng.

Nhưng Hạ Miên vẫn được biết... Phó Trạm không hề để ý đến cảm nhận của anh, cố ý muốn vạch trần bộ mặt thật sự của Vệ Cần, cha ruột của anh cũng cố chấp ích kỷ hết như mẹ anh.

Lòng Bạc Cận Yến run sợ khi nghe câu nói đó của Hạ Miên, nhưng vẻ mặt lại không thay đổi, chỉ ngược mắt an tĩnh nhìn cô chăm chú: "Em có thể làm điều em muốn làm

Đôi môi Hạ Miên run rẩy nhìn anh, trong lòng cô hận đến sắp không im lặng nổi nữa, giống như có vô số ngọn lửa hừng hực đốt khô cổ họng, đầu cô nhức như muốn nứt ra, có rất nhiều nỗi âm ức tích cóp lại từng tí dưới đáy lòng gần như muốn bộc phát.

Vệ Cần nghe thấy lời nói của Hạ Miên, bỗng móc ra một khẩu súng đen ngòm từ trong túi nhắm ngay Hạ Miên: "Mày cho rằng mày có thể an toàn rời khỏi đây à?"

Mấy người đàn ông đứng tại chỗ cũng đột ngột thay đổi sắc mặt, trừ Phó Trạm là ra vẻ vô can xem kịch vui.

Bạc Tự Thừa càng khó tin đến cực điểm: "Bà thậm chí còn có súng!"

Vệ Cần nhìn ông một cái, vừa buồn vừa oán, cuối cùng không trả lời gì cả, chỉ cố chấp nhìn chăm chăm vào Hạ Miên.

Hạ Miên không sợ nhìn lại bà một cái rồi cười lạnh ra tiếng: "Có phải bây giờ hồi hận năm đó không đuổi cùng giết tận mà chỉ ép tôi trốn ra nước ngoài thôi đúng không?"

Tay Vệ Cần cầm súng run lên bần bật, đôi môi tái nhợt mấp máy vài lần mới phát ra tiếng yếu ớt: "Câm miệng!

Nếu như không phải mày, không phải mày thì cái gì cũng sẽ vẫn như cũ, cuộc sống của tao cũng sẽ không bị rối tung. Còn ông nữa!”

Khẩu súng đổi hướng chĩa vào Phó Trạm, đôi mắt tối tăm: “Tại sao ông muốn đưa nó đến thế giới của tôi, chỉ cần không có ông và Hạ Miên, cái gì cũng có thể quay về điểm ban đầu.”

Suy nghĩ của bà thật khiến cho người khác trở mắt cứng họng, Hạ Miên khinh thường nói nhiều lời với bà, chỉ nheo mắt nhìn người đàn bà đã phát điên.

Bạc Cận Yến vẫn đứng trước người Hạ Miên, lúc nhìn Vệ Cần không có sự xa cách lạnh lùng thường ngày mà là như nhìn một người xa lạ, hoàn toàn không hề có một tâm trạng nào.

Vệ Cần nhìn thấy rõ anh không có ý rời đi nên lo lắng kêu lên: “Cận Yến, con tránh ra.” Dù sao bà cũng dùng súng chưa quen lại thêm tâm trạng đang kích động, thật sự sợ không cẩn thận sẽ ngộ thương anh.

Bạc Cận Yến chẳng hề nhúc nhích, tiếng nói trầm ấm cất lên thản nhiên: “Mẹ cũng quan tâm con à?”

Vệ Cần khó hiểu nhìn con trai mình, bà không thể giải thích được, bà là người vừa ích kỷ vừa ác độc, chính bà cũng biết rõ. Nhưng đối với con mình, mặc dù bà lợi dụng nó, nhưng vẫn thương nó. Không có người mẹ nào không

thương con mình.

Nhưng tình yêu của bà, ngay cả chính bà cũng cảm thấy chột dạ.

Họng súng của bà run rẩy qua lại giữa Hạ Miên và Phó Trạm, Bạc Tự Thừa kinh hãi nhìn bà, ánh mắt sắc bén bình tĩnh nhìn hai tay bà đang run lên: "Bây giờ bà quay đầu vẫn còn kịp, đừng nên liên lụy đến mấy sinh mạng vô tội nữa mới cam lòng."

Vệ Cần nuốt nước miếng một cái, ánh mắt sáng lên vài phần: "Ông, ông bằng lòng tha thứ cho tôi ư?"

Bạc Tự Thừa yên lặng mím chặt môi, ánh mắt dừng lại trên người Hạ Miên.

Nhưng Hạ Miên lại chẳng hề nhìn lại ông, người cha thế này chỉ khiến cho mẹ cô thêm đau lòng.

Trong câu chuyện xưa này, Diệp Tuần đã là người thoát khỏi tử lâu, nếu bà còn sống nói ra cũng là cả đời đau khổ, đàn ông bên cạnh bà người sau càng đê hèn ghê tởm hơn người trước.

Vệ Cần giằng co hồi lâu, rốt cuộc bị sự yên lặng của Bạc Tự Thừa kích động, bà nhanh chóng giữ cò súng, họng súng đầu tiên hướng về Phó Trạm.

Phó Trám không có thất kinh, chỉ là trong đáy mắt mang theo tro tàn nhìn chăm chăm vào người đàn bà này.

Thật ra thì từ lâu ông cũng cảm thấy bọn họ là xứng đôi nhất, Vệ Cần tính toán khôn khéo, xinh đẹp đa tình, cũng bởi vì thế ông mới đau khổ rất nhiều năm. Bị bà hãm hại ngồi tù oan mười năm, lại bị bà cầm súng nhắm ngay trái tim, hóa ra trái tim đã sớm chết lặng.

“Miệng ông đều nói yêu tôi và Cận Yến, nhưng làm mỗi một chuyện đều ép tôi vào đường chết.” Vệ Cần chẳng biết xấu hổ chỉ trích, ngón tay run lên càng dữ dội hơn.

Bạc Tự Thừa muốn bước lên cướp lấy súng trong tay bà: “Bà điên rồi sao? Nổ súng rồi thật sự sẽ không quay về được nữa.”

Vệ Cần hoảng sợ vì hành động đột ngột xông đến của Bạc Tự Thừa, ngón tay vô thức bóp cò, bà cũng không biết là mình bóp vào cái gì, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, chấn động thật lâu trong kho hàng trống trải.

Cùng lúc đó đôi mắt bà cũng hốt hoảng, đợi khi bà đầu óc trống rỗng nhìn sang thì chỉ thấy trên bộ vest màu đen của Bạc Cận Yến có một mảng thẫm màu ươn ướt.

Những chất lỏng kia được bộ vest vải màu đen của anh che lại không nhìn rõ, nhưng vẻ mặt anh trắng bệch và phản ứng kinh sợ của mấy người khác cũng khiến bà hiểu

được đã xảy ra chuyện gì.

Tay Vệ Cần cầm súng lưng lay sấp đổ, tiếng gào khàn khàn trong cổ họng vang lên: "Con, sao lại ngu như vậy? Ông ta không đáng đâu."

Bạc Cận Yến che ngực, giọng nói yếu ớt: "Đây là con thiếu các người, sau này..."

"Hai bên không nợ gì nhau."

Giờ phút này gương mặt anh tuấn của anh thoát nhìn có phần mệt mỏi, ánh mắt ảm đạm nhìn Vệ Cần quá kinh sợ và Phó Trầm: "Máu của các người, trả lại cho các người."

Anh đã sớm chán ghét dòng máu của hai người này chảy trong người mình, cũng bởi vì như vậy nên anh đều phải chịu đựng những lời nguy hiểm ác độc của bọn họ.

Như bây giờ, nhìn thứ chất lỏng sền sệt kia chảy ra, ngược lại anh lại cảm thấy thoải mái dễ chịu rất nhiều.

Ngón tay của Hạ Miên siết lại gắt gao nơi thịt non của lòng bàn tay, nhìn máu đỏ rỏ rỉ ra từ vết thương của Bạc Cận Yến. Đầu óc cô vô cùng hỗn loạn, hình ảnh mẹ cô ngã ở vũng máu lại hiện lên lần nữa, từ từ tròn thành hợp lại với gương mặt tái nhợt của Bạc Cận Yến.

Vẻ mặt cô tái mét đại ra nhìn anh, lại không nói ra một

lời, cũng không hiện lên bất kỳ vẻ mặt nào.

Bạc Cận Yến chỉ nhìn cô trầm lắng, thậm chí trên khóe môi mang theo nụ cười tuyệt vọng.

Bạc Tự Thừa cho rằng Vệ Cần đã tỉnh ngộ, cho dù giờ phút này biết Bạc Cận Yến không phải con mình, nhìn gương mặt rất giống của Phó Trạm và Cận Yến, ông vẫn có tình cảm sâu sắc với đứa con này.

Nhiều năm trôi qua đã sớm chiều thấy nhau, làm sao ông có thể hoàn toàn không có tâm trạng gì nhìn anh chết đi.

“Vệ Cần bà đúng là điên rồi!” Bạc Tự Thừa gầm lên, lấy điện thoại di động trong túi ra chuẩn bị gọi 120.

Ông mới vừa cúi đầu thì bên tai lại vang lên một tiếng súng, điện thoại trong tay của Bạc Tự Thừa bị chấn động đến rơi trên mặt đất. Màng nhĩ ông đau lên, ngẩng đầu nhìn cục diện càng thêm tanh máu.

Lần này hiển nhiên Vệ Cần muốn giết chết Hạ Miên.

Nhưng Hạ Miên không có bị thương, Bạc Cận Yến đã chặn trước cô lần

Trên mặt Hạ Miên dính vài tia máu đỏ, cô giật mình

sững sờ nhìn người đàn ông ngã xuống trước mình. Cô cũng không kịp phản ứng với tất cả những việc đã xảy ra.

Có lẽ Bạc Cận Yến đã sớm chuẩn bị xong việc chấn sủng cho cô.

Lông mi dày đặc của anh khép lại thật chặt, sắc mặt tái nhợt càng tôn lên mảnh màu đỏ tươi chói mắt đáng sợ trên bộ ngực. Hạ Miên thở hổn hển dồn dập, trên gương mặt vẫn còn cảm giác nóng rát.

Đó là vết máu nóng hồi của anh.

Tất cả âm thanh bên tai đều dừng lại, không ai lên tiếng, không ai nói chuyện.

Càng không có người xông lên xem xét thương tích của anh, tất cả mọi người sợ choáng váng, chất lỏng màu đỏ kia trên ngực Bạc Cận Yến càng ngày càng nhiều, giống như chảy ra không ngăn lại được.

Vẫn là Hạ Miên có hành động trước tiên, cô ngã xuống ngồi phịch cạnh anh, ngón tay nhúc nhích muốn chạm vào anh, nhưng khó khăn lắm mới dừng lại nơi rất gần với anh.

Giọng nói cô nghẹn ngào không còn giống của mình, trống rỗng như bị nuốt hết không khí: "Tại sao?"

Lông mi Bạc Cận Yến khẽ run, mệt mỏi mở mắt ra, đôi mắt đen mờ lung phủ lên một lớp màu đen tối, ánh mắt vốn lạnh lùng sắc bén lại ảm đạm lu mờ: “.... Bởi vì, đã gạt em, em không nỡ, giết anh.”

Gương mặt điển trai của anh càng ngày càng mờ nhạt, không còn thấy rõ nữa. Ngay cả giờ phút này anh khẽ nhắm mắt lên Hạ Miên cũng hoảng hốt cảm thấy là ảo giác. Cô đưa tay muốn xoa mắt, để càng nhìn rõ ràng tất cả, đưa tay vuốt lên cũng chỉ là gương mặt lạnh lẽo.

Cô yên lặng nước nỡ, ngồi bệt bên cạnh anh bướng bỉnh không chịu chạm vào anh.

Mí mắt Bạc Cận Yến càng ngày càng nặng, lưu luyến nhìn cô hồi lâu, cuối cùng nặng nề nhắm lại: “Anh tỉnh lại, sẽ không còn là...”

Lời nói sau của anh nhỏ lại, Hạ Miên nghe không rõ anh nói cái gì, nước mắt cứ rơi xuống mu bàn tay anh từng giọt thật lớn. Anh sẽ chết sao?

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu cô chính là điều này, cô xót xa phát hiện cô thật rất đau khổ, đau khổ đến không kịp suy nghĩ kế tiếp nên xử lý quan hệ hai người như thế nào.

Cô quát lên như đã điên: “Gọi xe cứu thương đi, anh ấy sẽ chết mất, sẽ chết mất...”

Vệ Cần và Phó Trạm như mới sống lại, tất cả mọi người thất kinh, Vệ Cần ném súng đi, lão đảo bò qua ôm lấy Bạc Cận Yến, kêu khóc thảm thiết: “Cận Yến, con ơi!”

Thật ra hành động phá cửa của Quan Trì và cảnh sát rất nhanh, anh ta nhanh chóng xem xét thương tích của Bạc Cận Yến, nhân viên y tế phía sau đã tiến lên đỡ lấy.

Hạ Miên nắm chặt cánh tay đứng một bên, nhìn Bạc Cận Yến được đưa lên băng ca mang đi.

Lúc Vệ Cần bị còng dẫn đi còn muốn xin Bạc Tự Thừa tha thứ, vẫn nghiêng đầu nhìn ông: “Tự Thừa, không phải tôi cố ý gạt ông, thật không phải vậy...”

Bạc Tự Thừa nhìn bà, trong mắt đầy rẫy đau khổ.

“Cho đến bây giờ có còn ý nghĩa gì đâu.” Bạc Tự Thừa từ từ rũ mắt xuống, khẽ cất giọng rù rì: “Bà quá hồ đồ rồi.”

Hồ đồ sao? Bọn họ ai là không hồ đồ chứ?

Mỗi đều xưng danh tình yêu mà tùy tiện tổn thương người khác. Vệ Cần vì ham vật chất hư vinh mà tính toán nửa đời, nhưng cuối cùng cũng hai bàn tay trắng thân bại danh liệt như cũ.

Ngày mai báo chí vừa ra, nhà họ Bạc sẽ trở thành trò

cười cho người đời.

Còn Phó Trạm thì sao? Lần nữa ông mang lên còng tay, nhưng trên gương mặt lại là nụ cười méo mó. Ông nhìn Vệ Cẩn đầy hàm ý, cười khẩy: "Cuối cùng bà cũng có ngày hôm nay, chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi."

Ai có thể nói ông không hồ đồ chứ? Trăm phương ngàn kế lật ra sự thật năm đó cũng chỉ vì thỏa mãn thù riêng của bản thân. Cuối cùng hại con mình, cũng hại luôn người khác.

Nhưng tựa như ông chẳng hối hận chút nào.

Đây là một đám hồ đồ, mỗi người đều có oán, đều có hận, đều có nguyên nhân lý lẽ hùng hồn. Nhưng cuối cùng cũng là kết thúc bi kịch.

Diệp Tuần là kẻ không cách nào kiểm chứng nhất trong trận bi kịch này. Đến tận cùng có oán hay không, có hận hay không, điều này cũng không cách nào biết được.

Trong lòng mỗi người đều có một mặt xấu xí và lòng tham lam không có chừng mực lan tràn trong đáy lòng. Có người khắc chế, có người mặc kệ nó xảy ra.

Kho hàng vốn trống trải mờ tối giờ phút này càng thêm đổ nát, người bên cạnh được lần lượt mang đi. Hạ Miên mù mịt đứng ở đó, cô nên đi đâu? Vốn cho rằng cuộc

sống sắp hạnh phúc, hiện tại lại là một kẻ cô cút.

Một bàn tay to lớn ấm áp vỗ vỗ bả vai của cô, Hạ Miên chậm chạp quay đầu, thấy được vẻ mặt hơi lo lắng của Quan Trì.

Anh ta chần chừ cất tiếng, lời nói khiến cho Hạ Miên bất ngờ: "Tôi và Bạc Cận Yến cùng chạy đến, anh ta kêu chúng tôi chờ vào, chờ nghe được tiếng súng thứ hai mới vào, anh ta đã sớm mang theo súng..."

Hạ Miên đắng lòng, người càng lúc càng thừa thốt, cuối cùng chỉ còn cô và Quan Trì còn đứng chính giữa sàn đất còn vết máu.

Hạ Miên bay lạc hồn vía từ bệnh viện về nhà thì chân trời đã hiện lên ánh sáng trắng bạc.

Bạc Cận Yến được chuyển từ phòng cấp cứu qua phòng theo dõi, bây giờ còn không biết có thể vượt qua giai đoạn nguy hiểm hay không.

Chỉ có cô và Quan Trì, Bạc Tự Thừa ở hành lang chờ đợi. Vài lần Bạc Tự Thừa muốn nói chuyện với cô, Hạ Miên cũng cố ý né tránh ánh mắt của ông.

Cô đã không còn gì nữa, nhưng buồn cười chính là cô giống như vốn chẳng từng có gì. Sự thật giống như trò

khôì hài, tới quá chấn động tàn bạo, rồi trong nháy mắt lặng lẽ rút đi.

Cô nghe xong rồi, xem xong rồi, giống như là mơ một giấc.

Hạ Miên ngồi trên ghế salon thật lâu, trong nhà có rất nhiều đồ của Bạc Cận Yến, trong không khí cũng đầy rẫy hương vị đặc biệt trên người anh. Rõ ràng mùi vị anh rất nhạt, nhưng những hương vị kia thật giống như nòng nân nuốt chửng lấy cô.

Hạ Miên vuốt lên từng vết máu kia, giống như cảm nhận chút an ủi cuối cùng trên người anh. Sau đó cô bỗng đứng đứng lên, ánh mắt dừng tại cái hộp đồ chơi của Diệc Nam ở một bên.

Cô và Bạc Cận Yến... phải tiếp tục làm sao? Cô không có đáp án, cũng không dám nghĩ, mặc dù biết là anh vô tội cũng không có cách nào khiến trái tim mình không ngăn cách. Cuộc đời của cô đã bị hủy hoại, mẹ cô vẫn còn trẻ đã mất đi tính mệnh. Cô không hận Bạc Cận Yến , có điều là không chịu được.

Cô không thể vướng mắc với anh nữa, như vậy thật rất có lỗi với cái chết của mẹ mình, trong lòng cô cũng không cách nào chấp nhận. Cô còn có Diệc Nam, cũng không phải tất cả đều là h trắng.

Hạ Miên lấy điện thoại di động trong túi ra, lúc này mới phát hiện di động đã hết pin, cô tìm pin dự trữ để thay, chuẩn bị gọi cho mẹ Trình.

Nào biết vừa mở điện thoại thì vô số tin nhắn nháy ra, tất cả đều là mẹ Trình và Mạc Bắc nhắn đến. Đột nhiên tim Hạ Miên thót lên đến cổ họng, trước mắt cũng hoa hết cả lên. Trong nháy mắt cô có dự cảm xấu.

Quả nhiên mẹ Trình ghen ngào nói trong điện thoại: “Không thấy Diệc Nam, lúc tan học ở nhà trẻ không đón được nó. Nó không phải là kiểu trẻ con hay chạy lung tung, sao lại mất chứ?”

CHƯƠNG 35

Diệc Nam từ nhỏ đã rất nghe lời, trẻ con mồ côi cũng hiểu được sự khó khăn của cha hoặc là mẹ, cho nên con trai thông minh hiểu chuyện, nói là đi lạc thật ra lại hơi gượng ép.

Mẹ Trình lại bỗng nói: “À, đúng rồi! Giáo viên nhà trẻ nói là Diệc Nam đi cùng với ba, nhưng Mạc Bắc không có đón nó mà!”

Trong đầu Hạ Miên bỗng dưng có một ý nghĩ đáng sợ, người có thể khiến Diệc Nam cam tâm tình nguyện đi chung ngoại trừ Mạc Bắc thì chỉ có Bạc Cận Yến. Không phải Bạc Cận Yến biết rõ thân phận con trai cho nên...

Nghĩ đến biểu hiện lúc trước của anh, người như anh từ trước đến giờ giấu diếm rất kín kẽ, có lẽ trong lòng anh đầy nghi ngờ chuyện con trai, hiện tại xác nhận được, lại biết sự thật bị vạch trần sẽ mang đến cục diện căng thẳng khó xử, cho nên đã giữ con trai trước, chặn lại đường lui của Hạ Miên.

Hạ Miên trầm mặc, đến bây giờ cô cũng không có oán hận Bạc Cận Yển, nếu như nói tức giận vì vừa bắt đầu đã lừa gạt thì hành động anh chặn đận cho mình đã tiêu trừ cả rồi

Từ trước đến giờ cô đều xác định rõ mục đích, ban đầu biết trái tim mình yêu anh chưa từng thay đổi, đã không hề cố chấp lựa chọn tin tưởng anh lần nữa.

Nhưng đến khi sự thật phơi bày, nhất thời trong lòng cô xuất hiện bàng hoàng và do dự, mỗi thứ trong chuyện này đều tồn tại chân thật. Cô không biết tâm trạng Bạc Cận Yển lúc tra ra sự thật như thế nào, cũng mù mịt như cô hay sao?

Câu chuyện xấu xa bất đắc dĩ được phơi bày trần trụi ra ánh sáng trước mặt cô, cô không phải là thánh nhân, càng không có được thần kinh thép xem như tất cả chưa từng xảy ra.

Cô tỉnh táo kiểm chế lại, cũng cần thời gian hoàn toàn lắng đọng xuống.

Hạ Miên lại an ủi mẹ Trình mấy câu mới cúp điện thoại, sau đó đứng dậy đi đến phòng tắm lấy nước lạnh rửa mặt, dùng nước lạnh lèo cọ rửa qua kẽ tay, đầu óc mụ mị của cô mới tỉnh táo lại một chút.

Từ sau khi trở về từ bệnh viện cô cũng không có ăn gì, một đêm không ngủ khiến vẻ mệt mỏi không che giấu được trên gương mặt.

Hạ Miên thay quần áo lại đi đến bệnh viện. Vệ Cần còn đang bị giam giữ bởi tầng trữ súng phi pháp và cố ý đã thương người. Phó Trạm cũng vô cùng có khả năng lại vướng vào tai ương lao ngục lần nữa vì bắt cóc. Cha mẹ ruột thịt cùng rơi vào kết quả này, Hạ Miên không biết người cha nuôi Bạc Tự Thừa có thể làm được gì cho Bạc Cận Yến.

Trong phòng bệnh sẵn sóc đặc biệt dành cho cán bộ cao cấp tràn ngập mùi truyền dịch.

Vào thời điểm Hạ Miên đẩy cửa bước vào mới nhìn thấy Bạc Tự Thừa đang lạc mất hồn ngồi trên ghế salon. Ông nghe được tiếng vang, đôi mắt mới ảm đạm nhướng lên, lúc thấy Hạ Miên đôi môi khẽ mấp máy, muốn mở miệng nói gì đó.

Hạ Miên cũng nhanh chóng đi nơi khác, cô đi thẳng đến bên giường bệnh, nhìn xem sắc mặt của Bạc Cận Yến.

Anh vẫn mang khuynh hướng không có tỉnh lại như cũ, lông mi đen dày in xuống một ít bóng râm trên gương mặt tái nhợt của anh, dưới cổ áo dành cho bệnh nhân màu xanh có thể thấy được một góc băng vải lộ ra.

Trái tim vẫn thót lên không theo khống chế, nhớ đến lúc anh kiên quyết chẵn đạn, nhớ đến vẻ mặt anh nói câu "hai bên không nợ gì nhau" với Phó Trạm và Vệ Cần...

Hạ Miên giơ tay lên, cuối cùng vẫn phải run rẩy vuốt ve lên da thịt lạnh lạnh của anh.

Môi mỏng nhếch lên, ngay cả thời điểm ngủ mê anh cũng không an ổn, đôi lông mày đen nhánh nhíu chặt lại, không có một chút dấu hiệu thả lỏng.

"Bác sĩ nói còn phải theo dõi một thời gian, vẫn chưa xác định được lúc nào sẽ tỉnh lại." Bạc Tự Thừa cất lời phía sau Hạ Miên ngay tức thì, tiếng nói khàn khàn mỗi một, nghĩ đến ông cũng ở bệnh viện một ngày một đêm rồi.

Hạ Miên không trả lời ông, cũng không quay người liếc nhìn ông một cái, giống như hoàn toàn không cảm ứng được trong phòng này còn dư ra một người, ánh mắt sâu lắng dừng trên mặt Bạc Cận Yển.

Bạc Tự Thừa nhìn thái độ của Hạ Miên, cũng đoán được sự oán hận trong lòng cô, những điều này ông cũng có

thể hiểu và thông cảm, cho nên hoàn toàn không buồn để ý đến thái độ lạnh lùng xa cách của cô.

Ông chống tay vịn ghế salon đứng dậy, đầu ngón tay xoa mi tâm: "Ba còn chút chuyện phải xử lý, con... chăm sóc nó cho tốt."

Hạ Miên rũ mắt không trả lời như cũ.

Bạc Tự Thừa nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đi tới khúc quanh mới dừng bước, quay người lại bình tĩnh nhìn bóng lưng của cô: "Chuyện đến mức độ này, ba nói gì cũng là phí công, ba quả thật đã phụ lòng ... mẹ con, ba hi vọng có thể đền bù cho con thật tốt."

Hạ Miên cười khẩy trong lòng, ngay cả ché cười khinh thường ông mấy câu cũng cảm thấy dư thừa.

Người "cha ruột" này cô cũng không muốn chấp nhận ông một giây nào. Đền bù lại ư? Cô càng không cần, Hạ Miên từ từ quay người lại bình tĩnh trả lời: "Chỉ cần ông tránh xa tôi một chút chính là đền bù lớn nhất cho tôi."

Khi sắc xám ngoét của Bạc Tự Thừa càng thêm mệt mỏi, đáy mắt đầy rẫy nỗi khó tin, cuối cùng siết quả đấm thật chặt, chán nản đi ra khỏi phòng.

Bạc Cận Yến vẫn hôn mê, Diệc Nam cũng không có tin tức. Trái tim Hạ Miên lên xuống đau khổ cả một ngày, khắp nơi trên báo chí và tivi đều là tin tức nhà họ Bạc gặp chuyện không may.

Chỉ một đêm thôi, nhà họ Bạc từ gia đình quan chức lớn biến thành nhà giàu có thối nát trong miệng dân chúng đông đảo, thậm chí có ít nhiều phiên bản không thật truyền ra, lời đồn bay đầy trời.

Cũng bởi vì vậy Bạc Tự Thừa bị quấy nhiễu không chịu nổi, truyền thông trắng trợn đưa chuyện của Vệ Cần ra ánh sáng, ngay cả Bạc Cận Yến ở bệnh viện cũng bị liên lụy.

Trong khoảnh khắc thế sự đổi thay, nhà họ Bạc lâm vào cảnh đầu sóng ngọn gió.

Có không ít ký giả chạy đến cửa, y tá bệnh viện không ngăn cản được.

“Cô Hạ, nghe nói cô mới là con gái riêng của Bạc thị trưởng? Vậy quan hệ của cô và anh Bạc Cận Yến đến cùng là như thế nào?”

“Có phải sau khi Bạc thị trưởng biết thân phận của cô đã âm thầm tác hợp cho cô và anh Bạc Cận Yến, muốn châu về hợp phở phải không?”

Ký giả cứ hỏi ráo riết, thế đó ngay cả y tá bệnh viện cũng không ngăn trở được, Hạ Miên bị ép lui đến góc tường, nắm thật chặt quả đấm không buông ra: “Xin lỗi, tôi không có gì muốn nói, nơi này là bệnh viện, phiền các

người ra khỏi đây.”

“Cô Hạ, vậy có phải cô đã trù tính tất cả không? Cô sớm biết được thân phận của mình, cho nên mới xen vào giữa anh Bạc Cận Yến và cô Thạch Duy Nhất, nhưng thật ra là muốn cướp lại tất cả những gì đã mất của mình đúng không?”

Một ký giả hỏi sắc bén, từng bước ép bức Hạ Miên. Hạ Miên tức giận nhìn anh ta một cái, nhíu mày lại thật sâu.

Nhân viên bệnh viện ra mặt điều đình, nhưng các ký giả cố chấp, thậm chí muốn đột phá vòng vây vọt vào phòng bệnh quấy rầy Bạc Cận Yến. Thoáng cái tất cả mọi người hỗn loạn cả lên, Hạ Miên bị ký giả và nhân viên bệnh viện xô đẩy, vô ý chột ngã lăn trên sàn nhà.

Bởi vì sức lực quá lớn nên xương đùi có chút đau nhức như bị ngã gãy, nhưng trái tim lại chết lặng.

Đám người chật chội, Hạ Miên lạnh lùng nhìn cảnh này, mỗi một chưa bao giờ có.

Một đôi tay cứng rắn giữ chặt lấy cô đỡ cô dậy khỏi sàn nhà, gương mặt tuần tú của Mạc Bắc phong sương mỗi một lo lắng nhìn cô chăm chăm: “Có được không?”

Trong lòng Hạ Miên đau xót, lắc đầu: “Không có gì.”

Mạc Bắc nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của cô, khế

giọng trấn an: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Trên trán anh vẫn còn một lớp mồ hôi mỏng, nhìn ra được là đã vội vã chạy đến, Hạ Miên nhìn anh một cái muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn bị anh cương quyết đẩy vào trong phòng bệnh: “Ngoan ngoãn ở đây, nơi này giao cho anh.”

Cuối cùng Mạc Bắc ra mặt, Hạ Miên không biết anh đã nói với những ký giả kia thế nào, nhanh chóng huyền não bên ngoài hành lang đã dần yên tĩnh lại.

Cô ngồi trước giường bệnh, trầm lặng nhìn người đàn ông không hề khởi sắc nằm trên giường bệnh như cũ, anh hoàn toàn không có phản ứng gì với những tiếng ồn ào bên ngoài, giống như là tất cả không liên quan gì đến anh ta vậy.

Mạc Bắc đưa một lon cà phê đóng hộp đến trước mặt cô, rồi thở dài: “Anh cũng có nghe nói, không nghĩ đến chuyện lại như vậy.”

Lúc anh mới vừa nghe được tin tức kia cũng nghi ngờ không thôi, huống chi là cô... Nghĩ đến tình cảnh cô có thể gặp phải, anh lại lập tức chạy đến, quả nhiên đụng phải cảnh tượng hỗn loạn mới vừa rồi.

Cô giống như một đứa trẻ lạc đường ngu ngơ, trong mắt chỉ toàn là bất lực, còn đáng thương hơn lúc gặp cô ở cô nhi viện, khiến người khác đau lòng.

Hạ Miên yên tĩnh cúi thấp đầu, khóe môi nhướn lên cười tự giễu: "Rất giống phim truyền hình mà, chỉ tiếc đây là thực tế, em không cách nào mang tâm lý xem chuyện vui để dễ dàng đối mặt."

Mạc Bắc không trả lời ngay, mà giơ tay lên xoa đỉnh đầu của cô.

Hạ Miên mơ màng ngược mắt, Mạc Bắc hơi mỉm cười với cô: "Cần gì phải uất ức mình, người làm chuyện sai sẽ nhận lấy báo ứng xứng đáng, cuộc sống trước kia của em đã bị hủy hoại, sau này càng phải nắm chặt thật tốt."

Hạ Miên sững sốt, sau đó ngằn ngừ liếc nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh.

Ánh mắt Mạc Bắc ảm đạm xuống vài phần, ngập ngừng đặt câu hỏi: "Em và anh ta..."

Hạ Miên nhăn thái dương, hai tay xước vào mái tóc đen nhánh, đau khổ lắc đầu: "Em không biết, anh ấy cũng là vô tội, nhưng cuối cùng chuyện đã xảy ra... hiện tại đầu óc em rất rối rắm."

Mạc Bắc cúi người ngồi xuống trước mặt cô, giống như một người anh trai lớn mỉm cười nắm tay cô: "Vậy thì đừng nghĩ, đến lúc rõ ràng rồi sẽ suy nghĩ cẩn thận."

Hạ Miên liếc nhìn nhau với anh, trầm mặc không nói.

Đôi mắt Mạc Bắc nhìn cô sâu lắng, trái tim bỗng nhiên hơi loạn nhịp, đưa tay muốn đến gần chạm vào cô: “Hạ....”

“Hạ Miên.” Một giọng nói lạnh lùng phá vỡ không khí yên tĩnh.

Hạ Miên giật mình ngẩng đầu, thấy đôi mắt đen láy của Bạc Cận Yến tỏa sáng, trên mặt tái nhợt của anh tràn ngập vẻ không vui, giữa chân mày cũng phủ một lớp lạnh lẽo, ánh mắt càng lạnh lùng dò xét cô và Mạc Bắc.

Mạc Bắc đứng lên, liếc nhìn anh từ trên cao, trong giây lát khóe miệng nhoen cười: “Anh đã tỉnh rồi, tôi đi gọi bác sĩ.”

Hạ Miên sửng sờ khần trương khó hiểu, cô cũng không biết được nguyên nhân vì sao khần trương, chỉ ngẩn ngơ yên lặng nhìn nhau với anh, ánh mắt che giấu đi.

Đôi môi của Bạc Cận Yến hơi mấp máy, mở miệng nói: “Tới đây, có lời muốn nói với em.”

Hạ Miên đột nhiên nhớ đến muốn hỏi chuyện con trai, đã một ngày một đêm rồi, không biết cuối cùng anh đã giấu con đi nơi nào. Mặc dù biết anh làm việc nhất định thỏa đáng, nhưng vẫn lo lắng cho con còn quá nhỏ sẽ sợ hãi.

Hạ Miên đi vài bước đến trước mặt anh, cau mày hỏi thăm: “Diệc Nam đâu?”

Bạc Cận Yến nhìn cô tỉ mỉ hồi lâu, mới giơ bàn tay suy yếu, Hạ Miên hiểu là anh muốn mình khom lưng xuống, chần chừ rồi vẫn cúi đầu phớt

Nào ngờ bị anh giữ lấy ót, bỗng kéo xuống.

Hai đôi môi kề nhau, đầu óc Hạ Miên trong nháy mắt đình trệ.

Bởi vì đã lâu anh không có uống nước, nên trên môi có vết nứt thật nhỏ, nhưng bỗng bình xâm lấn môi cô.

Hạ Miên đưa tay muốn đẩy anh, vừa chạm vào được lồng ngực của anh bỗng nhớ đến vết thương bị trúng đạn của anh. Đôi mắt đen láy của Bạc Cận Yến bỗng trở nên càng thêm sâu thẳm vì hành động do dự của cô. Anh hôn càng mãnh liệt, giống như mang theo oán giận. Hạ Miên bị anh hôn đến bủn rủn, lúc này mới có thể hô hấp, ánh mắt phức tạp nhìn vào gương mặt anh tuần hơi khôi phục huyết sắc của anh.

Bạc Cận Yến nhìn cô trầm lắng, giọng nói khàn khàn từ từ cất lên: “Dỗ anh, mở mắt ra đã thấy em và người đàn ông khác... anh không vui.”

“... ”

NGOẠI TRUYỆN – BẠC CẬN YẾN (1)

Khi Bạc Cạn Yến mười hai tuổi nhận được một văn kiện chuyển phát nhanh gửi đến từ thành phố N.

Khi đó vì Bạc Tự Thừa thuyên chuyển công tác, cả nhà họ đã sớm rời khỏi thành phố N, cho nên anh thật tò mò cuối cùng là ai gửi đồ cho mình.

Anh cầm dao rọc giấy mở phong thư thật dày ra, trong túi giấy có một xấp hình rất nặng, đầu tiên đập vào mắt chính là tấm ảnh cô bé có đôi mắt to tròn đen láy.

Anh tự tay mở ra, nhân vật chính trong hình đều là cô bé này, mái tóc cột đuôi ngựa đơn giản, mặc quần thể thao to r trên chân mang đôi giày thể thao màu trắng cũ kỹ ngả vàng.

Anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé hồi lâu, từ đó đến giờ gương mặt không nhiều cảm xúc lại hiện lên vài phần tò mò.

Khi đó anh vốn tự kỷ, hơn nữa với hoàn cảnh đổi mới lại càng thêm trầm mặc. Anh càng không thích ra ngoài, đi học cũng có gia sư Bạc Tự Thừa đặc biệt mời đến nhà.

Anh thường sống trong thế giới tưởng tượng của bản thân trong phòng vẽ tranh, cho nên chợt thấy cuộc sống của một cô bé xa lạ phơi bày trước mặt mình lại cảm thấy thú vị mới lạ.

Phía sau hình có dòng tự kể nắn nót, kể cuộc sống trải qua của cô bé ở cô nhi viện. Bạc Cận Yến cau mày nhớ lại, lại bất ngờ phát hiện cô nhi viện này đúng là gần căn nhà cũ của mình trước kia ở thành phố N.

Anh bỗng nhớ đến cô bé tên Nhất Nhất khi còn bé đã làm bạn với anh một khoảng thời gian khá dài kia. Nếu như không có những tấm ảnh này, có lẽ anh cũng không nhớ nổi cô bé kia nữa.

Như vậy thư chuyển phát nhanh là Nhất Nhất gửi cho mình à?

Anh lật ra phía sau tấm ảnh, càng xem lại càng kinh hãi, những việc cô bé gặp ở cô nhi viện khiến cho trái tim lạnh lẽo của anh cũng xuất hiện vài phần đau đớn.

Anh không nhịn được lại nghĩ có phải khi còn bé Nhất Nhất cũng trải qua cuộc sống bi thảm vậy hay không? Trách sao khi đó Nhất Nhất ngân ngấn nước mắt nói với anh, hi vọng tương lai anh có thể dẫn mình rời khỏi cô nhi viện.

Anh ngần ngừ nhìn cô bé trong hình thật lâu, tìm bóng dáng Nhất Nhất trên người cô, nhưng cảm giác có điều gì đó không đúng.

Thường cách một khoảng thời gian Bạc Cận Yến sẽ

nhận được thư phát nhanh một lần, xem ra cuộc sống đơn điệu nhàm chán của anh cũng có vẻ hạnh phúc thoải mái hơn cô bé n nhiều.

Nội dung hình mỗi lần đều khiến anh xem mà giật mình, mặc dù anh rất ít xem ti vi, nhưng trên báo chí cũng sẽ có tin tức mới của xã hội. Anh biết chính phủ không quản lý chặt chẽ cô nhi viện, có rất nhiều cô nhi viện không chính quy, trẻ con ở trong đó cũng rất đáng thương. Thậm chí có một số người mượn danh làm cô nhi viện để kiếm tiền trung gian đút túi riêng.

Mà một số dù được chính phủ trợ cấp, thì số tiền kia qua tay nhiều lớp đến được cô nhi viện cũng ít đến đáng thương.

Không biết có phải là cố ý hay không? Mỗi lần anh nhận được hình đều thấy được cảnh ngộ của cô bé rất bi thảm.

Bị bắt nạt, bị xử phạt đòn roi, bị bỏ đói...

Những điều này anh chẳng bao giờ trải qua, anh nghĩ có phải Nhất Nhất thật rất đau khổ nên nhờ mình giúp đỡ hay không? Anh hồi âm theo địa chỉ ghi trên thư nhưng cũng như đá chìm xuống biển.

Nhưng hình vẫn cứ đều đặn nhận được, hơn nữa còn rất đúng thời điểm Vệ Cần và Bạc Tự Thừa không ở nhà.

Dần dần Bạc Cạn Yến phát hiện điều gì đó không ổn, góc độ chụp ảnh xem ra không giống với một cô bé mười mấy tuổi có thể làm được.

Nhưng lòng nghi ngờ vẫn là lòng nghi ngờ, anh vẫn từ từ bị tấm ảnh của cô bé hấp dẫn. Khi đó anh vẫn cho rằng cô chính là Nhất Nhất, nhưng anh thích Nhất Nhất trưởng thành hơn, khi còn bé Nhất Nhất quá đáng ghét còn là một con sen.

Nhất Nhất sau khi lớn lên có dũng cảm kiêu ngạo hơn trước, rõ ràng gặp rất nhiều đối xử bất công nhưng cô chưa từng khuất phục qua.

Ánh mắt bình tĩnh của cô khiến anh rung động, cũng có vài phần xa lạ khiến anh nảy sinh tình cảm khó t

Cuộc sống của anh rất đơn giản, chưa từng tiếp xúc với những người khác, bởi vì chuyện không vui khi còn thơ ấu khiến tính cách anh lãnh đạm kỳ lạ. Anh không có bạn bè, người bạn duy nhất là Thiệu Khâm cũng bởi vì rời khỏi thành phố N mà trở nên càng xa cách.

Cho nên cô bé trong ảnh, dù bọn họ chưa từng gặp gỡ nói chuyện với nhau, nhưng giống như có một người bạn ấu thơ, yên lặng làm bạn lớn lên cùng anh. Anh có thể biết rất nhiều chuyện xảy ra với cô, vì vui buồn của cô mà cũng nảy sinh cảm xúc tương tự.

Anh giống một bức tranh thủy mặc, cuối cùng được tô thêm màu nên có chút hơi thở sống động.

Càng ngày anh càng mong đợi nhận được những tấm ảnh kia, nếu thời điểm không có, anh sẽ cầm mấy bức hình lúc trước xem thật lâu.

Bên cạnh Nhất Nhất có một người bạn trai rất tốt, hình chụp được rất nhiều lần. Mỗi lần Nhất Nhất bị bắt nạt đều là anh ta che trước cô, anh ta sẽ mang đồ tốt nhất của mình cho Nhất Nhất, lúc cô làm việc sẽ theo cạnh cô.

Bạc Cận Yến không thích thấy sự xuất hiện của cậu bé kia, mỗi lần thấy ảnh loại này, anh cũng sẽ tức giận xé toang tấm ảnh có cậu bé đó ra. Giống như là món đồ chơi mình nhìn trúng bị người khác chiếm trước vậy, nhưng trước sau anh tin chắc Nhất Nhất là của một mình anh.

Khi Bạc Cận Yến trưởng thành thì Nhất Nhất trong ảnh cũng đã trưởng thành.

Cô càng trở nên xinh đẹp khéo léo, thường yên lặng không nói gì đứng ở đó như một bức tranh đẹp đẽ. Cô thông minh gian xảo hơn trước kia rất nhiều, gặp phải bị bắt nạt cũng có thể khéo léo đánh trả, không còn bị đối phương bắt được nhược điểm. Nhưng ngoài mặt cô vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra như cũ.

Bạc Cận Yến bất giác nở nụ cười, thật vô cùng thích Nhất Nhất thế này.

Cô đã thay đổi, không còn luôn đứng sau người khác tìm kiếm bảo vệ như còn bé, hiểu được dùng sức mạnh của mình bảo vệ mình.

Bạc Cận Yến càng ngày càng suy nghĩ tưởng tượng về Nhất Nhất mãnh liệt.

Lúc này lại nhận được thư chuyển phát nhanh, bên trong có một lá thư, nội dung thư rất đơn giản — Anh Cận Yến, chờ anh dẫn em về nhà.

Ký tên thật sự là Nhất Nhất.

Trùng hợp chính là Bạc Tự Thừa lại nhận lệnh chuyển công tác, cuối cùng bọn họ có thể trở về thành phố N rồi. Bạc Cận Yến hiếm khi chủ động nói chuyện với Vệ Cần, yêu cầu bà đón Nhất Nhất về. Vệ Cần không nghĩ đến con trai chịu chủ động nói chuyện với mình, liền đáp ứng không hề do dự.

Song, lời nói dối luôn rất dễ bị đoán được, sơ sót của cô càng ngày càng nhiều, Bạc Cận Yến muốn quên cũng rất khó.

Anh cũng không phải rất để ý cô có phải là Nhất Nhất

thật hay không. Anh để ý... chỉ là đến tột cùng tại sao cô lại xuất hiện ở nhà họ Bạc. Lúc này anh kinh hoàng phát hiện mình không muốn nghĩ cô theo phương diện không chịu được, anh càng muốn tin tưởng cô có nỗi khổ tâm.

Anh vẫn cùng cô diễn trò, cô sẵn lòng làm thế nào anh cũng phối hợp không điều kiện, nhìn trăm ngàn sơ hở của cô, trong lòng anh cũng không dễ chịu. Rốt cuộc nguyên nhân gì khiến có phải cố chấp nguy trang như vậy? Còn có những thư chuyển phát nhanh kia... cuối cùng là ai gửi và có quan hệ gì với Hạ Miên?

Anh bắt đầu điều tra xuất xứ của những lá thư kia, thật ra thì chỉ cần muốn điều tra thì cuối cùng sẽ có dấu vết.

Lúc đó tuổi của anh cũng không lớn, mới vừa trưởng thành thôi, điều tra cũng không dám vận dụng quá nhiều quan hệ trong nhà, sợ khiến Vệ Cần chú ý, cũng sợ sẽ làm chuyện quá ầm ĩ

Nếu như Vệ Cần biết được nhất định sẽ đuổi Hạ Miên đi.

Anh biết rõ trái tim của mình, dù cô có phải Nhất Nhất hay không, anh cũng không muốn cô rời khỏi.

Tự anh điều tra có chút ít khó khăn, nhưng anh không ngờ đến anh còn chưa tra ra sự thật thì Vệ Cần đã phát hiện thân phận Hạ Miên. Mà nguyên nhân gây ra tất cả

đơn giản là sợi dây chuyền bạch kim Hạ Miên quý trọng cẩn thận...

Khi đó anh vừa lên đại học, bản tính hiền lành, anh chưa từng nghĩ đến mình đã bị đặt trong một âm mưu đáng sợ, mà mẹ ruột của mình lại là một phụ nữ có trái tim ác độc ti tiện.

Anh càng không muốn nói chuyện với mẹ mình, nhưng tính cách mạnh mẽ và thủ đoạn của mẹ khiến anh không có sức chống cự. Anh chưa từng chán ghét bản thân mình như vậy. Anh không bảo vệ được cô gái mình yêu, chỉ có thể nhìn cô bị mẹ đuổi đi, vĩnh viễn rời khỏi thế giới vốn cô độc của anh.

Lúc anh đi tìm Hạ Miên, bất ngờ tìm được “người thần bí” thao túng phía sau tất cả, nhìn gương mặt hơi thân quen của ông, anh đã nhát gan, anh thà rằng cả đời này không biết được sự thật. Như vậy ít nhất anh còn có thể tự lừa mình và Hạ Miên có tương lai.

CHƯƠNG 36

Hạ Miên nhìn người đàn ông cao ngạo lạnh lùng trước mặt. Trên gương mặt anh xuất hiện dáng vẻ làm nũng gần như trẻ con. Đôi mắt đen càng làm nổi bật ngũ quan rõ ràng của anh. Bị đôi mắt sáng quắc của anh nhìn chăm chú, Hạ Miên lúng túng rũ mắt xuống, giọng nói vốn chất vấn cũng suy sụp: “Đừng nói nhảm nữa, Diệc Nam đâu?”

Bạc Cận Yến yên tĩnh nhìn cô, Hạ Miên bị ánh mắt soi mói của anh nhìn đến khó chịu, còn nói: "Mang Diệc Nam đi để chắc chắn rằng em không bỏ được."

"Vậy em muốn chạy trốn rồi hả?" Giọng nam khàn khàn chậm chạp vang lên, anh tỉnh lại còn chưa ăn bất cứ thứ gì, lúc này tiếng nói càng khô cằn khiến Hạ Miên nghe thấy cũng dâng lên niềm chua xót.

Cô từ từ ngẩng đầu nhìn anh, kiềm nén cảm giác đau đớn trong lòng: "Vậy có dự định trả Diệc Nam lại cho em không?"

Hai người đối mắt nhìn nhau, Hạ Miên nhìn thấy được sự kiên định quả quyết trong đáy mắt sâu thẳm của anh. Giọng nói anh rất khẽ, không có sức lực gì, nhưng từng lời nói rõ ràng vô cng: "Nó cũng là của anh."

Hạ Miên hơi sững sờ, quả nhiên Bạc Cận Yến đã biết hết tất cả.

Trong mắt cô mang màu sắc đau thương mông lung, đưa tay cầm lấy bàn tay thon dài của anh đang nắm chặt tay mình: "Để em nhìn thấy nó, cho em chút thời gian, bây ..."

Bạc Cận Yến nhìn cô hồi lâu, vẻ mặt bỗng lạnh đi, lên tiếng cắt đứt lời nói kế tiếp của cô: "Đến lúc đó chúng ta sẽ cùng gặp nó."

Hạ Miên khó tin nhìn anh một cái, lúc này Bạc Cận Yến còn rất yếu ớt, mới vừa rồi sức lực cường hân cô có lẽ là đã đến cực hạn của anh, lúc này rõ ràng anh đã mệt mỏi không chịu nổi, nhưng lại mang theo cảm giác áp bức mạnh mẽ bền bỉ.

“Không thể mạo hiểm chút nào cả, sẽ có nguy cơ mất đi.”

Lời này quá đau thương, Hạ Miên nghe thấy trong lòng càng thêm khó chịu.

Nhất thời yên tĩnh lại, Bạc Cận Yến bỗng đưa tay nắm lấy cô lần nữa, kiên quyết kéo cô đến bên giường: “Ở cạnh anh.”

Hạ Miên bị anh kéo qua, vừa mới kéo đến bên giường đã rên lên một tiếng rất khẽ, cau mày

Bạc Cận Yến khẩn trương nhìn cô chăm chăm, Hạ Miên rũ mắt khẽ nói: “Mới vừa rồi không cẩn thận bị té, còn hơi đau.” Nơi xương cùng khi nãy bị ngã không nhẹ, lúc này chỉ cần hơi dùng sức là cô lại đau đến cau mày.

Bạc Cận Yến chống mép giường muốn ngồi dậy, Hạ Miên giúp anh nâng giường lên cao.

Bạc Cận Yến lại cố chấp dán mắt vào cô: “Anh xem thử.”

Chỗ đó rất khó mở lời, Hạ Miên bối rối lắc đầu: “Không có gì, nghỉ ngơi chút là tốt thôi.”

Bạc Cận Yến không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm, trước sau không hề muốn nằm xuống. Hạ Miên chỉ đành phải nhắc lại lần nữa: “Thật không có sao mà.”

Bạc Cận Yến trầm mặc trong giây lát, bỗng nói: “Vậy không xem, anh xoa giúp em.”

Hạ Miên: “.....”

Bạc Cận Yến trước sau vẫn có tính nhẫn nại hơn Hạ Miên, anh luôn có thể bắt bí cô. Hạ Miên càng kiên trì thì anh càng muốn phá vỡ chút tự ái nghiêm ngặt kia của cô.

Mấy ngày tiếp theo Hạ Miên cũng ở trong bệnh viện, tin đồn bên ngoài lan truyền khắp nơi. Hạ Miên đã hoàn toàn nổi tiếng, có điều cũng không phải chuyện tốt, phần lớn là danh hiệu không chịu được như “con gái riêng”, “kẻ thứ ba”...

Công ty có quyết sách mới, cho Hạ Miên tạm nghỉ.

Cô vốn không phải là đại minh tinh nổi tiếng gì, hiện giờ bị cuốn vào vụ tai tiếng hết lần này đến lần khác, còn có liên quan đến giới chính trị, muốn phá vỡ hình tượng thật sự rất khó.

Vĩnh Nhi nói cho cô biết tạm thời nghỉ ngơi một thời gian, trong lòng Hạ Miên hiểu rõ nhưng cô cũng không hỏi nhiều.

Vốn dĩ vào giới giải trí không phải là mong muốn của cô nên hiện tại cũng vui lòng sống an nhàn.

Khó được cuộc sống yên tĩnh, mặc dù hai người không có quá thân mật, nhưng từng hành động cử chỉ đều rất ăn ý.

Hạ Miên cũng lựa lời mềm mỏng nói chuyện với Bạc Cận

Yến, nhưng không thể không nói Bạc Cận Yến thật sự biết rất rõ bản tính của cô, lẳng lặng nhìn cô trong giây lát rồi nói thẳng: “Chờ anh khỏe lên nhất định sẽ đưa em đi gặp con.”

Hạ Miên phát hiện Bạc Cận Yến thay đổi rất nhiều, cách nói của anh tuy không còn uy hiếp cô nữa, nhưng cảm giác như anh rất khẩn trương, có khi cô rời khỏi một khoảng thời gian cực ngắn anh cũng sẽ nôn nóng bất an.

Có một lần Hạ Miên cố ý lái xe mua cháo cá anh thích, nửa đường nhận được điện thoại của y tá gọi đến, trong lời nói của y tá cũng rất lo lắng: “Cô Hạ mau về đi, tâm trạng của anh Bạc không quá ổn định, không chịu phối hợp với bác sĩ trị liệu...”

Từ đó về sau gần như Hạ Miên không có cơ hội rời khỏi anh quá mười phút, ngay cả đồ thay ra cũng do Vịnh Nhi mang đến giúp.

Hạ Miên đành phải nói qua một lần với anh: “Đừng khẩn trương quá, Diệc Nam còn ở đó, em không đi đâu.”

Bạc Cận Yến thu lại vẻ mặt không hề khó khăn, ngược lại nhìn thẳng vào cô nói gằn từng chữ: “Từ lúc anh tỉnh lại sẽ không còn như lúc trước nữa. Đã trả lại những gì thiếu bọn họ, cũng đã bù đắp sự lừa dối.”

Hạ Miên khiếp sợ không thôi, chỉ nghe anh lại tiếp tục nói: “Cho nên có thể làm gì mình muốn.”

Hạ Miên ngạc nhiên trợn to mắt, chỉ thấy đôi môi xinh đẹp của anh thốt ra câu nói: "Không từ thủ đoạn nào giữ em lại bên anh."

Bạc Tự Thừa cũng chịu áp lực phía trên vì trận phong ba này. Thanh tra ban kỷ luật càng nghiêm túc thẩm tra thân phận của Hạ Miên. Chức vụ thị trưởng của ông tạm thời bị người khác thay thế, mỗi ngày có nhiều thời gian rảnh chạy đến bệnh viện một chuyến.

Lớn tuổi rồi nên tâm trạng luôn có chút thay đổi, sau khi gia đình đã trải qua biến đổi lớn ngược lại ông chỉ hy vọng có thể cùng hai đứa con nối lại tình cảm, bầu bạn đến già.

Nhưng sự thật rất khó như mong muốn.

Thái độ Bạc Cận Yến đối với ông vẫn như trước kia không có gì khác biệt. Anh vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt không có biểu cảm dư thừa. Mỗi lần Bạc Tự Thừa đến anh cũng chỉ mang dáng vẻ kia. Nếu là Bạc Tự Thừa chủ động mở miệng, anh liền trả lời hai câu ngắn gọn. Nếu Bạc Tự Thừa không nói thì anh vẫn yên lặng.

Mỗi lần Bạc Tự Thừa đều vấp phải chướng ngại nhưng lại rất bền lòng.

Mỗi lần Hạ Miên đối mặt với ông lại vô cùng khó chịu,

chuyện cô vốn đã sớm quên lãng thì lại nhớ hết lại vì thấy người đàn ông này. Tốt nhất là Bạc Cận Yến mau nhanh xuất viện, trở về nhà của riêng anh, tất cả sẽ có chuyển biến tốt đẹp.

Lúc này thân thể Bạc Cận Yến đã khá hơn nhiều, lúc gần đi bác sĩ dặn dò mang theo tâm ý: "Hiện vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nhất định phải cẩn thận, cố hết sức tránh vận động kịch liệt, hơn nữa trong chuyện chần gối cũng không nên quá mạnh mẽ."

Khi đó mặt Hạ Miên vừa đỏ vừa nóng, theo bản năng muốn giải thích vài câu để cho không khí khỏi khó xử, nào biết Bạc Cận Yến bỗng nói: "Cho nên không phải kiêng cử?"

Hạ Miên hết biết nói sao, đứng ở một bên sầm mặt, nhưng Bạc Cận Yến không thềm để ý.

Vì vậy trong không gian chỉ còn lại hai người, Hạ Miên lại khẩn trương khó hiểu. Cô mang vật dụng tắm rửa lúc Bạc Cận Yến nằm viện bày trở lại phòng tắm, cố ý chậm chạp, đến khi đã sắp xếp xong vẫn muốn ở trong phòng tắm kì kèo không ra.

Nào biết lúc này cửa phòng tắm bị đẩy ra, Bạc Cận Yến đi thẳng vào trong.

Lúc ấy Hạ Miên đang buồn phiền ngồi trên nắp bồn cầu

hút thuốc, điều thuốc nữ nhỏ dài kẹp giữa ngón tay. Hạ Miên đưa mắt nhìn sang, hoảng hốt làm rơi điều thuốc trên nền gạch.

Anh chẳng hề mặc gì bước vào, thân thể cao to cường tráng, cơ bụng hiện rõ từng múi rắn chắc.

Hạ Miên sửng sốt trong giây lát, chẳng biết tại sao ánh mắt lại dừng tại khu rừng rậm đen thẳm kia, con thú lớn xanh tím đang thẳng tắp hướng về phía cô mà còn hơi ngẩng đầu.

Hạ Miên hít vào một hơi, hoảng hồn đứng lên, chân đá lung tung vài cái đẩy điều thuốc sang một bên. "Muốn tắm à? Vậy em ra ngoài trước."

Bạc Cận Yến chỉ yên lặng nhìn cô, đứng cách cô vài bước.

Hạ Miên lão đảo muốn chạy trốn, lại bị cánh tay anh kéo vào trong ngực, lồng ngực của anh nóng bỏng thiêu đốt cô. Cô chỉ mặc một chiếc áo chiffon mỏng, phía sau lưng bị thiêu cháy đến bỏng rát.

"Tắm giúp." Anh khẽ nói bên tai cô xong, lòng bàn tay đã ôm trọn hai bầu ngực mềm mại của cô.

Hạ Miên hít thở không yên, khẽ quay đầu nhìn anh: "Tự mình có thể..."

“Cần mà.” Anh nói xong, lại nhẹ ôm cô đi về phía trước một bước, còn có dụng ý xấu giả vờ làm khó nói: “Nếu như vùng vẩy sẽ bể em lên, vết thương có bị rách ra cũng không liên quan.”

Hạ Miên cẩn nhìn anh chăm chăm. Bạc Cận Yến hôn nhẹ lên vành tai cô, khẽ cười nói: “Tự đi qua đó.”

Hạ Miên xắn tay áo lên, ẩm ức chuẩn bị thoa dầu tắm cho anh, còn cẩn thận giúp anh tránh đi vết thương trên ngực.

Bạc Cận Yến mang tư thái hưởng thụ, Hạ Miên lặng lặng chà rửa cho anh, phát hiện da thịt láng mịn, ngay cả vết sẹo lồi dư thừa cũng không tìm thấy, ngón tay cô bấm vào cũng hiện ra thật rõ.

Đây không phải là lần đầu tiên Hạ Miên tắm chung với anh, trước kia mỗi khi ân ái xong anh luôn sẵn sóc ôm cô đi tắm rửa, nhưng rõ ràng vuốt ve và quan sát thân thể anh như vậy cũng là lần đầu.

Những nơi khác khá tốt, đến bộ phận riêng tư che dưới nước thì Hạ Miên rũ mắt ném khăn lông trong tay cho anh, gò má ửng đỏ lên: “Nơi đó, anh tự làm đi.”

Bạc Cận Yến chăm chú nhìn cô.

Hạ Miên cảm thấy điều này thật là được voi đòi tiên, vừa

thẹn vừa đỏ mặt mắng: "Biến thái, nơi đó còn cương cứng..."

Cô nói đến một nửa cũng xấu hổ không nói tiếp. Nhưng Bạc Cận Yến lại cười sâu xa: "Hóa ra vẫn quan sát nó."

Hạ Miên ảo não rắc vài giọt nước lên mặt anh, vờ như muốn đi ra ngoài. Bạc Cận Yến đưa tay giữ lấy ngón tay cô, đôi mắt đen nhánh nóng bỏng vô cùng: "Sờ nó thử."

"Đừng." Hạ Miên vùng vẫy, lại còn bị anh kéo mạnh vào trong bồn tắm khiến cả người ướt đẫm, nước văng lên thấm vào lồng ngực của anh không ít, dọc theo làn da láng mịn thấm vào trong băng vải.

Vẻ mặt Hạ Miên luống cuống, lo lắng vừa cầm lấy khăn lau cho anh vừa mắng: "Không muốn sống nữa à, vết thương bị nhiễm trùng thì sao?" chẳng hề bất ngờ, ôm lấy eo cô, sống mũi cao thẳng của cô kề lên cái trán hơi nóng: "Ngồi lên đi, anh muốn."

Cả người Hạ Miên hóa đá, nửa quỳ bên người anh, bởi vì tư thế ngồi xổm nên cao hơn anh nửa cái đầu.

Đôi mắt cô liếc nhìn anh tỉ mỉ, gương mặt đàn ông đẹp mắt cũng tỏa lên nét dịu dàng, đôi mắt tối sẫm đầy ham muốn.

Hạ Miên hé miệng nhưng lời vừa đến khóe môi đã nuốt

trở vào.

Bàn tay của Bạc Cận Yến vuốt ve theo hông của cô, dần lên chiếc áo chiffon mỏng ẩm ướt, cơ thể mảnh mai của cô càng toát lên vẻ mỏng manh. Một bàn tay to của anh đã đủ nắm lấy nửa vòng eo thon của cô.

“Không muốn ép, nhưng cũng sẽ không cho cơ hội chạy trốn.” Anh ngậm lấy vành tai trắng mịn của cô khẽ nói. Hạ Miên ngỡ ngàng muốn nhìn vẻ mặt anh thì lại nghe anh nói tiếp: “Trước khi suy nghĩ cẩn thận cũng phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh.”

Hạ Miên không biết là mình bị đầu lưỡi anh liếm nên cả người run rẩy hay là vì câu nói khê khàng đầy thâm ý của anh khiến cô sợ hãi. Cô ngỡ ngàng nhìn anh khó mà tin được: “Muốn giam lỏng em?”

Bạc Cận Yến nâng mặt cô, chớp mũi nhẹ nhàng hít lấy từng tấc da thịt mịn màng của cô, cọ nhẹ lên cánh môi mềm mại: “Em sẽ cam tâm tình nguyện.”

Hạ Miên cảm giác được anh bỗng nhích lên, nơi rắn chắc nóng bỏng đã đặt giữa bắp đùi cô.

CHƯƠNG 37 (18+)

Quần áo thấm ướt dính vào da thịt thật không dễ chịu, nhưng so với những thứ khác thì ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông trước mặt này mới khiến Hạ Miên rung

động. Cô tựa sát vào thành bồn tắm, lên tiếng ngăn cản: “Bây giờ không được...”

Trong đầu cô cực kỳ rối loạn, vừa là vì những quan hệ phức tạp kia khiến cô vẫn còn hỗn loạn đến bây giờ, vừa là vì con trai... Hiển nhiên Bạc Cận Yến không dự tính để cô đi, Hạ Miên không hề hoài nghi anh sẽ thật sự nhốt mình lại.

Ban đầu, ngay cả chuyện bắt cóc anh cũng dám làm mà.

Sự tránh né của Hạ Miên bị Bạc Cận Yến nhìn rõ mồn một, anh khẽ nhướn mày lên, khóe môi hơi nhếch, khuôn mặt dễ nhìn hiện lên vẻ không lo.

Bàn tay nóng bỏng đặt trên tấm lưng mảnh mai của Hạ Miên. Mặc dù giờ phút này anh còn là một người bị thương, nhưng sức lực của đàn ông vẫn lớn hơn cô rất nhiều.

Lưng của Hạ Miên bị anh đè chặt dán sát vào lồng ngực của anh, da thịt trần trụi rần rần chắc vuốt ve nơi phập phồng yêu kiều của cô.

Đôi môi mềm mại của Bạc Cận Yến chậm rãi mơn trớn lên cổ cô, hơi thở nhẹ nhàng trêu chọc khiến hô hấp cô thêm dồn dập. Chỉ nghe thấy tiếng nói cuốn hút trầm ấm êm tai của anh vang lên: “Có thể làm được.”

Lời còn dư lại của Hạ Miên đã bị nụ hôn bá đạo của anh nuốt mất, chiếc lưỡi ấm áp trơn tru liếm láp khuấy đảo trong miệng cô.

Ngón tay của anh nhanh nhạy lần mò tìm kiếm dưới lớp quần áo, Hạ Miên đưa tay nhéo lên cánh tay anh, nhưng anh lại chẳng hề cau mày. Áo và áo ngực của cô bị anh dễ dàng đẩy lên, hai bầu ngực trắng nõn run rẩy hiện ra.

Lúc này anh mới bỏ qua cho cánh môi đỏ hồng của cô, cúi đầu sáng quắc quan sát đôi bông đào tuyết trắng to tròn đứng thẳng, màu sắc đỉnh nhọn lại càng xinh đẹp mơn mớn khiến anh không rời mắt.

Khuôn mặt Hạ Miên ửng hồng, đưa tay kéo lại quần áo xốc xếch của mình.

Trước tiên anh cúi đầu ngậm lấy, cánh tay siết chặt vòng eo thon thả mảnh khảnh của cô kéo về phía mình.

“Ưm...” Hạ Miên rên lên, ngón tay cuộn tròn chặt lại.

Chiếc lưỡi nhanh nhạy của anh đã từ từ khơi lên ham muốn đã nguội lạnh của cô, đỉnh nhọn của gò tuyết trắng nõn nà càng ngày càng trở nên se cứng lại, run rẩy trong khoang miệng nóng ẩm của anh.

Thế nhưng trước sau anh lại chỉ mút chặt nó trong miệng, giống như không muốn thưởng thức hương vị khác, bàn tay trắng trẻo đang nắm đôi gò đảo vuốt ve tỉ mỉ, khiến cho đôi gò đảo mềm mại biến hóa vô số hình dạng.

Hạ Miên cắn môi dưới, ngón tay luồn vào tóc anh thờ dốc kịch liệt: "Cận Yến."

Một tay kia của Bạc Cận Yến đã lần vào dưới váy cô, tiến tới vùng rừng rậm tam giác đen thẳm, lòng bàn tay nóng bỏng bao trùm ma sát không ngừng.

Hạ Miên bị anh quấy rối khó chịu, hai chân khép chặt, lắc đầu: "Đừng, không muốn."

Anh liếc nhìn cô một cái sâu xa, một ngón tay lập tức đi vào không hề báo động trước.

Đầu ngón tay móc về phía trước, kích thích vào nơi nhạy cảm của cô từng chút như có như không, thỉnh thoảng còn cố ra sức ma sát vào nơi hơi nhô ra của cô.

Hạ Miên cau mày nhắm mắt lại, cắn chặt hàm răng không chịu phát ra tiếng.

Bạc Cận Yến cảm nhận được sự chặt chẽ và nóng ướt của cô, vật đang đặt giữa bắp đùi cô càng thêm bành trướng lớn hơn vài phần.

Anh khó nén ma sát vào da thịt cô láng mịn, một tay kia nắm lấy tay cô cầm vào nó, lòng bàn tay cô chuyển động, giọng nói mê mê gợi cảm: "Nó muốn."

Trong đầu Hạ Miên hoàn toàn trống rỗng, tất cả các giác quan tựa như chỉ còn dư lại nơi nóng rực ở lòng bàn tay mang kích thích dọa người.

Anh rút ngón tay ra, chất óng ánh dính hơn phân nửa đầu ngón tay tỏa sáng dưới ánh đèn, trên mặt Hạ Miên là một hồi ngượng ngùng khốn cùng, nào ngờ hành động tiếp theo của Bạc Cận Yến càng khiến cô càng thêm mắc cỡ.

Anh đưa ngón tay đến bên miệng cô, nghiêng người đến ngậm lấy cánh môi cô, thuận thế đưa ngón tay vào trong miệng cô luôn.

Chất dịch thuộc về cô lan tràn giữa môi lưỡi, Hạ Miên đỏ mặt đẩy mạnh anh ra: "..."

Người đàn ông này thật sự càng ngày càng biến thái!

Trong mắt Bạc Cận Yến bao hàm nét cười, cúi đầu nhìn đáng vẻ đáng yêu không biết phải làm sao của cô: "Chạy nhiều như vậy mà còn nói không muốn."

Hạ Miên nhướng mắt trừng lại anh, Bạc Cận Yến bắt lấy mắt cá chân cô, mở hai chân cô ra.

Hạ Miên suýt nữa ngã xuống nước, tay chân luống cuống nằm được thành bồn tắm. Bạc Cận Yến đã đưa thân đến giữa hai chân cô, đỉnh vật cứng rắn thô to dữ tợn nhẹ thử thăm dò giữa hai lớp thịt non.

Hạ Miên tê dại bởi từng cú thúc của anh, người đàn ông kia còn ác liệt đưa được phân nửa vào rồi lại khó khăn rút ra hết lần này đến lần khác, hòa lẫn với tiếng nước chảy nơi chỗ giao nhau còn thỉnh thoảng vang lên tiếng “phịch” xấu hổ.

Hạ Miên không dám ngẩng mặt, nhỏ giọng lầm bầm: “Khốn kiếp”

Bạc Cận Yến bóp chặt bắp đùi mềm mại của cô, cúi người dịu dàng hôn lên môi cô: “Ồ, muốn à?”

Hạ Miên vẫn cố bướng, giống như chỉ cần mình không thừa nhận thì sẽ không coi là một kiểu thỏa hiệp.

Bạc Cận Yến cứ nhẹ nhàng thăm dò đẩy vào hơi nông, Hạ Miên bị anh quấy nhiễu khiến càng yếu ớt bủn rủn, sâu trong cơ thể có dòng nhiệt nóng bỏng rò rỉ ra.

Tiếng “phịch phịch” kia càng thêm kịch liệt, Hạ Miên nghe đến nóng tai, bỗng đứng bắt lấy cánh tay khỏe mạnh của anh, nhìn anh chăm chăm.

Kháng nghị yên lặng của cô thật sự như một lời mời, khóe miệng Bạc Cận Yến mỉm cười, cũng không làm khó

cô nữa, nâng chiếc mông mềm mại của cô ngồi lên hông mình. Hạ Miên mới vừa ngồi xuống đã bị anh thúc thẳng vào một nửa, cô nặng nề thở ra, hai tay không tự chủ bắt lên bả vai anh.

Bạc Cận Yến cúi đầu liếc nhìn cô, thấy hai gò má cô đỏ bừng, trái tim trở nên mềm đi: “Thoải mái không?”

Hạ Miên không cách nào nói lên được cảm giác thỏa mãn vô cùng này, cô chỉ nhìn chăm chú vào gương mặt anh thật sâu, cánh tay choàng qua cổ anh khẽ quấn chặt.

Hai người đều không nói gì, chỉ có dự vọng nguyên thủy và tình yêu thăng hoa.

Cô lay động lắc lư trên người anh, chiếc mông đầy đà chà sát trên cánh rừng màu đen xấu xí của anh. Bởi vì tư thế cưỡi lên này khiến anh đi vào tận nơi sâu nhất. Hạ Miên lắc lư càng kịch liệt thêm, ngậm lấy anh càng chặt, khoái cảm tràn ngập đất trời như thủy triều hoàn toàn nhấn chìm lý trí cô.

Người đàn ông này như quyết tâm bắt cô đầu hàng, chỉ giúp cô giữ chiếc mông đắm nước, trầm lắng quan sát cô chấp chờn lên xuống.

Tự Hạ Miên ma sát vật cứng của anh, không được mấy cái đã gục trên vai anh thở liên tục.

Bạc Cận Yến cảm giác được sau khi cô co rút nhanh liền có một làn sóng nóng chảy dâng lên, khoe miệng anh mang nét cười nằm lấy cầm cô, khàn giọng hỏi: "Nhanh vậy sao? Thật vô dụng."

Hạ Miên xấu hổ cắn lên bả vai rắn chắc của anh một cái, hiện lên một vòng dấu răng đều tắp.

Hai bàn tay to của Bạc Cận Yến nắm chặt lấy bắp đùi non mềm của cô, tách cô rộng ra hoàn toàn, thúc mạnh vào hai cái, sắc mặt Hạ Miên đột biến, hai tay ôm cổ anh: "Nhẹ chút đi!"

Bạc Cận Yến nheo mắt, đôi mắt hẹp dài mang theo ánh sáng quái lạ: "Phải là van xin mạnh hơn."

Anh thúc về trước thật mạnh, Hạ Miên vừa đau vừa tê, bộ phận vừa mềm xuống lúc này đã nhạy cảm run rẩy, anh hơi thúc vào đã sít sao khó chịu.

Dù sao Bạc Cận Yến cũng bị trúng đạn, không có hành hạ giày vò cô mạnh mẽ như lúc trước, đến khi cuối cùng anh bắn ra, Hạ Miên liền bỗng trượt xuống khỏi người anh.

Bạc Cận Yến không vui nhìn cô chăm chăm, nhưng cuối cùng không ép buộc cô.

Bạc Cận Yến đã thỏa mãn cuối cùng ngoan ngoãn phối hợp để Hạ Miên bôi thuốc. Hạ Miên nhìn vết thương vừa

khép miệng trên ngực anh, trong lòng đau buồn phiền muộn. Dưới tình huống thất bại của phát súng đầu tiên, Vệ Cần lại còn muốn bắn phát thứ hai, khoảnh khắc đó bà có nghĩ đến Bạc Cận Yến sẽ vẫn xông lên hay không?

Hạ Miên nhìn gương mặt thanh tú của Bạc Cận Yến rồi khẽ thở dài: "Nhìn rất thông minh nhưng không nghĩ đến lại ngu như vậy."

Lông mi dày đặc của Bạc Cận Yến khẽ run lên, nhướng mắt nhìn cô: "Bắt đầu học xem tướng rồi hả?"

Hạ Miên yên lặng cuối cùng đưa tay chỉ vào lồng ngực anh. Bạc Cận Yến mỉm cười ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô: "Ngày mai đi đón Diệc Nam."

Sáng sớm hôm sau hai người xuất phát, Hạ Miên không biết Bạc Cận Yến giấu Diệc Nam ở đâu, nhưng nếu Bạc Cận Yến biết Diệc Nam là con trai của anh thì nhất định sẽ sắp xếp chu đáo.

Đến nơi Hạ Miên mới thở phào nhẹ nhõm, đây là nhà của người bảo mẫu thân thiết nhất với Bạc Cận Yến.

Quan hệ giống như Hạ Miên và mẹ Trình, Bạc Cận Yến cũng có một người bảo mẫu vô cùng thân thiết, từ nhỏ anh cũng không gần gũi với Bạc Tự Thừa và Vệ Cần, nhưng lại có quan hệ rất tốt với người bảo mẫu này.

Lúc Hạ Miên đến nhà họ Bạc vẫn còn thím Ngô, vì bà đang hoàng chất phác nên đối với Bạc Cận Yến và Hạ Miên tốt vô cùng, giống hệt như đối xử với con mình.

Trên thực tế nói Bạc Cận Yến do một tay bà nuôi lớn cũng không sai.

Hiển nhiên tâm trạng Bạc Cận Yến rất tốt, lúc xuống xe trên gương mặt trước sau vẫn hiện lên nụ cười thản nhiên, anh đưa tay nắm lấy tay Hạ Miên, hai người đẩy cánh cửa vườn lan nhỏ đi vào.

Diệc Nam đang trồng cây đào với thím Ngô trong chính viện, giờ thùng nhỏ tưới nước cho cây giống, đôi mắt đen đảo tới đảo lui: "Bà nội, như vậy có thể lớn lên thành cây to sao? Cần bao nhiêu ngày, ngày mai có thể không?"

Thím Ngô bật cười khanh khách: "Chờ Diệc Nam trưởng thành thì cây nhỏ cũng sẽ cao lớn."

Diệc Nam vỗ vỗ cái cây không nhiều lá: "Cây nhỏ mau lớn nhe, chúng ta thì xem ai lớn nhanh hơn."

Thím Ngô bị Diệc Nam chọc cười, lúc quay đầu lại nhìn thấy Bạc Cận Yến và Hạ Miên thì hơi sửng sốt, vừa định mở miệng kêu Diệc Nam thì Bạc Cận Yến đã ra hiệu với bà dừng

Hạ Miên nhìn bóng lưng bé nhỏ của con trai trong vườn, trong lòng tĩnh lặng khó hiểu.

Cô nhẹ nhàng đi đến, đứng phía sau Diệc Nam, giọng nói bỗng hơi run: “Diệc Nam.”

Diệc Nam xoay người thật nhanh, gương mặt mang niềm vui bất ngờ và kích động, lúc nhìn thấy Bạc Cận Yến phía sau cô thì nụ cười càng rạng rỡ, đặt chiếc thùng nhỏ trên tay xuống đất nhào đầu qua: “Mẹ.”

Hạ Miên ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của con trai, ngửi mùi sữa đặc biệt trên người con, lòng bàn tay giữ sau ót cậu, nói thì thào: “Con cứng nhớ mẹ không?”

Diệc Nam gật đầu như bầm tỏi, lui về phía sau một chút nhìn thẳng vào Hạ Miên đang đỏ hoe mắt, đôi mắt cong cong cười vui: “Chuyện của mẹ làm xong rồi sao? Ba nói mẹ cần phải làm một chuyện rất quan trọng, xong rồi sẽ đến đón con về nhà, nhớ mẹ, nhớ ba quá, càng nhớ ba Mạc Bắc hơn.”

Hạ Miên mang nỗi phức tạp nhìn vào đôi mắt ngây thơ của con trai, cổ họng cảm thấy đắng chát.

Bỗng đôi mắt Diệc Nam tỏa sáng, mừng rỡ kéo tay của Hạ Miên hỏi: “Ba nói mẹ về sẽ dẫn theo mẹ ruột của con, bây giờ có không?”

Tiếng nói của Hạ Miên càng ghen ngào hơn, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt non nớt nhỏ nhắn của cậu bé: “Diệc Nam nhớ mẹ ruột hả?”

Diệc Nam chu cái miệng nhỏ nhắn, cúi đầu đan đôi tay nhỏ bé mũm mĩm, tâm trạng bỗng tăng thêm vài phần cô đơn: “Diệc Nam muốn hỏi bà xem tại sao lâu vậy cũng không tìm con, chẳng lẽ bà cũng không nhớ con sao? Mỗi ngày con đều nhớ bà, thật không công bằng.”

Hạ Miên nắm thật chặt ngón tay, nhìn dáng vẻ tủi thân của con trai khiến trái tim bị bóp nghẹn, cô liếm cánh môi khô, kiên định mở lời: “Con cứng, thật ra thì... mẹ đã nói dối, nhưng mẹ có nỗi khổ tâm, Diệc Nam... có thể tha thứ không?”

Diệc Nam cau đôi chân mày nho nhỏ, khó hiểu nhìn Hạ Miên.

CHƯƠNG 38

Hạ Miên vô cùng khẩn trương, cảnh tượng này đã từng xuất hiện vô số lần trong mơ của cô, phản ứng mỗi lần của con trai cũng không giống nhau, sau khi tỉnh mộng luôn khiến cô càng thêm lo được mất.

Cô nắm chặt bả vai bé nhỏ của con trai, nặng nề cất lời, bật thốt lên như chấp nhận số phận: “Diệc Nam, thật ra thì... Mẹ chính là mẹ của con, chính là mẹ ruột.”

Lúc nói xong bốn chữ cuối cô gần như dùng hết sức lực, giống như sợ con trai không rõ, cô phát âm rõ ràng từng chữ một.

Chân mày nhỏ của Diệc Nam nhíu lại càng sâu, đôi mắt đen nhánh gấp rút liếc nhìn cô: “Mẹ không phải là mẹ ruột mà, trước kia mẹ và ba Mạc Bắc cũng nói là nhận làm mẹ nuôi. Mẹ nuôi và mẹ ruột không giống nhau.”

Hạ Miên nhìn đôi mắt ngây thơ trong sáng của con trai, vẻ mặt mê muội đáng thương hiện lên vài phần uất ức, trong lòng cô chua xót không thôi, khẽ lặp lại: “Không phải, đó là mẹ gặt con.”

Diệc Nam chu chiếc miệng nhỏ nhắn, như muốn nói gì nhưng lại từ từ mím cánh môi lại.

Hạ Miên bất an quan sát cậu, nhưng bỗng cậu không nói gì hết, đôi mắt tròn xoe đen láy chỉ nhìn chăm chăm, rồi ánh mắt di chuyển qua lại giữa cô và Bạc Cận Yến.

Thím Ngô đã sớm thức thời vào nhà trước, trong vườn chỉ có từng cơn gió nhẹ thổi qua lá cây. Bên tai Hạ Miên cũng là tiếng lá cây xào xạc và tiếng tim đập

Bạc Cận Yến cất bước đi đến phía sau cô, cánh tay mạnh mẽ nắm lên vai của cô, tựa như yên lặng cho cô thêm sức mạnh.

Diệc Nam bỗng mở miệng: “Con biết rồi, do mẹ đau lòng Diệc Nam luôn nhớ đến mẹ ruột nên gặt Diệc Nam nói rằng mẹ chính là mẹ ruột của con.”

Con trẻ nở nụ cười ngây thơ, bàn tay nhỏ vỗ lên tay Hạ

Miên an ủi: “Diệc Nam không có đáng thương đến thế, Diệc Nam còn có ba Mạc Bắc mà.”

Nụ cười ngưng lại ở khóe môi trên gương mặt Hạ Miên, giống như bị một tảng đá từ trên trời giáng xuống đập trúng, ngăn ngor trước mặt con trẻ.

Bạc Cận Yến nắm tay cô, khẽ nói bên tai cô: “Đừng gấp rút, từ từ sẽ được.”

Hạ Miên cũng biết phải từ từ không nên nóng lòng, trẻ con năm tuổi sao có thể tiếp nhận được bỗng lòi ra cha mẹ ruột thịt, mà người mẹ kia lại vẫn cứ luôn ở cạnh mình chứ?

Nuốt lại tất cả buồn phiền sắp không đè nén được, Hạ Miên khôi phục lại tâm trạng, cuối cùng không nói thêm gì nữa, cùng với Bạc Cận Yến nắm tay con vào nhà.

Thím Ngô pha trà hoa cúc phơi theo kiểu nhà nông cho họ, bông hoa nhỏ màu trắng chìm nổi trong ly thủy tinh, mùi hương ngọt ngào thơm ngát quanh quẩn trong miệng. Hiên nhiên Diệc Nam cũng rất thích uống, bàn tay nhỏ bé cầm chiếc ly thủy tinh, chu môi ra thổi hơi nóng.

Thím Ngô ở một bên nói với Hạ Miên: “Diệc Nam rất ngoan, ở đây lâu vậy cũng chưa từng khóc lóc, lúc nhớ nhà cũng chỉ tự mình vẽ tranh.”

Hạ Miên nghe đến khó chịu, nhưng trong lòng vẫn còn

sợ hãi, nếu Bạc Cận Yến vẫn không tỉnh lại, hoặc xảy ra việc gì ngoài ý muốn ... Đứa con này???

Chợt đến lời nói của Quan Trì, Bạc Cận Yến như đã sớm biết sẽ xảy ra chuyện.

Thím Ngô nhìn cô thất thần lại cười nói: “Cận Yến nói nó chọc con giận, muốn bỏ nhiều thời gian ở bên cạnh con để nhận lỗi. Lúc này mới đưa Diệc Nam đến chỗ bà già này, còn nói nếu qua hai tuần nó vẫn không đỡ được con vui, thì sẽ cho người đến đón Diệc Nam đưa về cho con.”

Hạ Miên ngẩn người, thím Ngô muốn nói rồi lại thôi: “Hạ Miên à, tính cách Cận Yến từ nhỏ con đã biết, chuyện gì nó cũng thích giấu trong lòng, không thích nói cho người khác biết. Người như vậy thật ra rất mệt mỏi, con hãy cố chịu đựng một chút...”

Hạ Miên càng thêm khốn khó, cô nhìn Bạc Cận Yến theo bàn năng, ánh mắt giao nhau với anh.

Đôi mắt xinh đẹp của Bạc Cận Yến từ từ nhướng lên, trên mặt có chút không vui, nhưng thím Ngô đã nuôi anh từ nhỏ, đương nhiên biết được cảm xúc chân thật của anh, cho nên cười trêu ghẹo: “Nhìn đi, còn ngại ngùng. Được rồi, bà già như thím cũng không quấy rầy cả nhà các con đoàn tụ. Các con ngồi đây, thím đi chuẩn bị thức ăn cho các con, vất vả lắm mới đến nông thôn, cần phải nếm thử vài món ăn đặc sản của chỗ thím.”

Thím Ngô nói liên miên đông dài vào phòng bếp, chỉ còn lại một nhà ba người.

Bạc Cận Yến ôm con trai đặt lên đùi, lẳng lẳng nhìn khuôn mặt của cậu nhóc.

Đây là con trai anh, trên thế giới này ngoại trừ Vệ Cần và Phó Trạm, đây chính là người thân máu mủ duy nhất của anh. Hơn nữa trên người Diệc Nam còn chảy dòng máu của Hạ Miên, Bạc Cận Yến ôm con trai mềm mại, trong lòng có một tình cảm khác thường từ từ lan tỏa.

Từ lúc bắt đầu nhận được điện thoại của bệnh viện anh cũng rất kích động, trước đây không có khoảnh khắc nào anh không nghi ngờ con là của mình. Cử chỉ thân mật giữa Hạ Miên và con trai thật sự khiến người ta nảy sinh hoài nghi. Nhưng đến khi thật sự biết được kết quả thì tâm trạng càng khó nén được hưng phấn

Đáng tiếc anh còn chưa kịp nhận con thì nhận được điện thoại của Vịnh Nhi. Sau đó còn biết được hành tung của Vệ Cần từ trợ lý, trợ lý lo lắng nói cho anh biết: "Phu nhân sai người mua súng, không biết có thể gây bất lợi với cô Hạ..."

Bạc Cận Yến biết rất rõ Vệ Cần, cho đến bây giờ anh vẫn biết bà cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, chuẩn bị súng không chỉ nhằm vào Hạ Miên không.

Đã qua năm năm bà không ra tay với Hạ Miên là vì cảm thấy Hạ Miên chưa đủ là tai họa.

Một đứa bé xuất thân từ cô nhi viện, không có bất cứ thế lực gì, khi đó Vệ Cần hần đã sớm chưa có ý thức không được sống yên ổn, cho nên không chú ý đến Hạ Miên.

Cho đến khi anh lần nữa mang Hạ Miên vào tầm mắt bà, cho đến Phó Trạm lần lượt gây áp bức, lúc này Vệ Cần mới xuất hiện cảm giác nguy cơ, ý thức được sự tồn tại của Hạ Miên là quả bom hẹn giờ.

Bạc Cận Yến biết nên đến lúc lựa chọn, anh vẫn hận mẹ mình, hận cách làm trơ trẽn của bà, nhưng cuối cùng vẫn là người sinh ra và nuôi anh, anh càng chần chừ không quyết định thì sẽ càng đẩy Hạ Miên đến gần nơi nguy hiểm. Anh từng khát vọng lương tâm nhưng cũng tuyệt vọng.

Đây là bọn họ thiếu Hạ Miên, sau này cũng do anh trả lại.

Bạc Cận Yến biết mỗi một sự kiện anh làm đều được tính toán tỉ mỉ, anh rõ ràng biết mình đáng sợ bao nhiêu, yêu đến mức cực đoan, thậm chí vì phòng ngừa cô bỏ trốn, không tiếc bắt cóc con trai ruột của mình. Nhưng anh không có cách, Hạ Miên và con trai là nơi ấm áp duy nhất trên đời này của anh...

Diệc Nam nhìn Bạc Cận Yến luôn nhìn mình chăm chăm, ánh mắt quái lạ, ngón tay mồm mĩm quơ quơ trước mắt anh: “Ba ơi, ba làm sao vậy?”

Bạc Cận Yến hoàn hồn, khóe môi nhoẻn cười, ôm chặt con trai hơn chút: “Ba tìm về được bảo bối nên rất vui.”

Diệc Nam nhú nhú mày, tò mò nhìn anh: “Là bảo bối gì, cho con xem với.”

Bạc Cận Yến phì cười, xoay gương mặt con trai đối diện vào chiếc gương cách đó không xa: “Thấy chưa?”

Diệc Nam trợn to mắt nhìn vào gương, giơ tay lên sờ sờ tóc mình bị dựng lên, bất mãn nói: “Ba khi đẻ bạn nhỏ, con mà là bảo bối thì đã sớm bị người xấu đem bán lấy tiền rồi. Con không đáng tiền đâu.”

Bạc Cận Yến véo gương mặt núc ních của Diệc Nam, ấm giọng hỏi: “Con rất thiếu tiền à?”

“Đương nhiên rồi.” Diệc Nam thoáng cái tinh thần đã tỉnh táo, bỗng ngồi thẳng lên, “Con muốn kiếm tiền cho ba Mạc Bắc đòi lại vợ.”

Bạc Cận Yến “...”

Hạ Miên “...”

Xế chiều cơm nước xong xuôi ở nhà thím Ngô, Diệc Nam vẫn chưa muốn đi, Hạ Miên cũng khó có khi được nghỉ ngơi, cho nên dẫn con trai đến vườn hái rau cải. Rau cải trong vườn bóng loáng xếp hàng chỉnh tề, Diệc Nam cầm cái rổ nhỏ chạy khắp vườn, Hạ Miên nhìn cậu lão đảo bước đi không nhìn được hô lên phía sau: “Cận thận kéo té.”

Bạc Cận Yển cũng đi theo phía sau, nhàn nhã đi đến, áo sơ mi trắng được xắn lên tận khuỷu tay, mỉm cười nhìn hai mẹ con.

Ánh nắng chiều đang gay gắt, chiếu nghiêng vào người bọn họ, Diệc Nam đứng tại chỗ nghỉ chân, ngẩng đầu lên hô về phía trước: “Ba mẹ, nhanh lên một chút.”

Trong lòng Bạc Cận Yển có dòng nhiệt nóng chậm rãi lưu có lẽ từ nhỏ không nhận được nhiều tình thân từ Vệ Cần, nên sống chung với hai mẹ con có tâm trạng vô cùng thoải mái.

Trẻ con cũng thích gần gũi với thiên nhiên, nhìn thấy nguyên sinh thái của các loại rau củ thấy trong siêu thị sinh trưởng trên đất vô cùng mới lạ. Diệc Nam đứng trước một bắp cải xanh non vừa mới lớn không bao lâu, đầu ngón tay bé nhỏ chỉ chỉ trên lỗ sâu đục: “Mẹ, trên rau sao lại có đôi mắt ti hí vậy?”

Trước đến giờ Hạ Miên cũng chưa từng trông qua rau cải nên đứng xem thật kỹ cùng với con: “Đây là lỗ sâu đục.”

Diệp Nam nghiêm túc cúi đầu xuống nhìn bắt cái, lấy tay lật vài miếng lá non xanh: “Con bắt sâu đi.”

Hạ Miên bị lời nói non nớt của con trai chọc cười mãi, đến khi trước mắt bỗng có thêm một thứ thân mềm gì đó màu xanh lục khiến ánh mắt cô trong chốc lát đình trệ.

Sau khi đôi mắt cô điều chỉnh lại tiêu điểm mới phát hiện cái thứ mập mạp đang ngo nguậy là con sâu màu xanh.

Ngón tay trắng nõn của Bạc Cận Yến càng tô điểm thêm cho con sâu xanh nhìn thấy mà ghê người, anh nghiêm chỉnh đưa con sâu đến trước mặt một lớn một nhỏ hỏi: “Tìm cái này à?”

Gương mặt Hạ Miên tái mét, thoáng sợ hãi nhảy ra kêu lên: “Bạc Cận Yến, anh là tên đại biến thái.”

Bạc Cận Yến vô tội nhìn cô, con sâu trong tay vẫn còn đang dốc sức giãy giụa, trên gương mặt anh tuần hiện lên vẻ mù mờ.

Diệp Nam mới vừa đưa bàn tay nhỏ bé chuẩn bị nhận lấy con sâu nhỏ kia, thấy phản ứng này của Hạ Miên thì vừa kinh ngạc vừa buồn cười: “.... Mẹ sợ sâu à?”

Chính xác là Hạ Miên không sợ gì cả, chỉ sợ những thứ mềm mại ngo nguậy, nhìn hình dáng con vật mập ú uốn éo trên đất mà cả người cũng dựng thẳng da

Cô xoa xoa cánh tay, lúng túng khẽ lầm bầm: “Ai mà thích loại vật này chứ.”

Diệc Nam cười một tiếng, chạy đến bên cạnh Bạc Cận Yến nhận lấy con sâu rồi chạy thẳng đuổi theo Hạ Miên: “Mẹ, mẹ nhìn kỹ đi, côn trùng bé con rất đáng yêu.”

Sắc mặt Hạ Miên bỗng thay đổi, cầm rễ rau bỏ chạy xa hơn: “Không cho đến đây, Diệc Nam ngoan, mau ném nó đi!”

Bạc Cận Yên đứng yên tại chỗ, khóe miệng chứa nụ cười. Đã quá lâu anh không biết được tình thân đơn thuần này rồi, Hạ Miên cũng vậy, rõ ràng bọn họ nên ôm lấy sưởi ấm cho nhau, sao người phụ nữ này lại luôn muốn chạy trốn chứ?

Diệc Nam là một đứa trẻ có hiểu biết, nói muốn ở với bà nội một đêm rồi mới đi. Thím Ngô vẫn không có con, một mình ở nông thôn đúng là hơi cô đơn.

Buổi tối Hạ Miên không biết thím Ngô có phải bị Bạc Cận Yến bày mưu tính kế hay không, vậy mà sắp xếp cho bọn họ ở chung một phòng. Hạ Miên sa sầm mặt nhìn chiếc giường đơn chật hẹp chán nản: “Em qua phòng kế bên ngủ.”

Cánh tay Bạc Cận Yến ngăn lại trước cửa, ánh mắt trầm lắng nhìn xuống cô: “Buổi tối sẽ có chuột.”

Hạ Miên im lặng lờm anh một cái: "Con chuột cũng không phải vật thân mềm."

Bạc Cận Yến không nói lời nào, đôi mắt đen nhánh nhìn cô chăm chú, một lát sau ôm lấy cô ném thẳng lên giường. Hạ Miên rơi vào tấm chăn dày, suýt nữa la lên nhưng nhớ đến phòng không cách âm lại cắn chặt răng chịu đựng cơn đau truyền đến từ mông.

Bạc Cận Yến cúi người chống cánh tay xuống nhìn cô, bỗng nhiên khóe môi nhoẻn cười: "Em sợ thân mềm, cái của cứng rắn, nhất định em sẽ thích."

Anh vừa dứt lời, thì tay của Hạ Miên đã bị anh đặt lên giữa chân anh.

Hạ Miên quá quen với kiểu ánh mắt này của anh, chỉ cần cô không vâng theo thì sẽ nhanh chóng bị dạy dỗ rất thảm.

Cô vội vàng vớ lấy chăn quấn kỹ mình lại, nhìn chăm chăm lên nóc nhà: "Em không chạy, anh... ngoan ngoãn ngủ đi." Như sợ anh làm loạn, còn cố ý tăng thêm câu: "Thím Ngô đang ở kế bên."

Bạc Cận Yến đề người lên, chính xác ngậm lấy môi cô: "Như vậy em cũng sẽ không kêu ra tiếng rồi."

Hạ Miên bị anh dụ dàng mút vào, tay của anh cũng không sợ không vội mơn trớn qua lại trên người cô. Hạ

Miên chẳng thể để phòng bị ngón tay của anh vuốt ve đến đỉnh ngực se lại.

Đầu lưỡi Bạc Cận Yến liếm lấy đỉnh hồng cách một lớp áo sơ mi mỏng, lòng bàn tay thỏa sức xoa nắn núi đôi mềm mại của cô.

Hạ Miên vừa vội vừa tức, trên mặt nóng bừng cả lên.

Anh thối lui một chút, ngón tay vẫn còn trêu chọc như có như không ở nơi nhạy cảm se cứng kia, ánh mắt đã chậm rãi rơi vào mặt cô: "Giờ chân lên."

Hạ Miên cắn chặt môi nhìn nhau với anh. Bạc Cận Yến cau chân mày: "Hay là muốn nằm sấp?"

Hạ Miên còn chưa trả lời thì phòng kế bên đã vang lên tiếng thím Ngô: "Cận Yến, bọn con mau đến đây xem Diệc Nam đang bị sao này?"

CHƯƠNG 39

Hạ Miên vội vàng mặc quần áo tử tế cùng với Bạc Cận Yến chạy đến phòng kế bên. Thím Ngô đang ôm Diệc Nam lo lắng đi tới đi lui, thấy hai người xuất hiện vội bước lên đón: "Sao bỗng nổi nhiều mẩn đỏ như vậy?"

Bạc Cận Yến vội vàng nhìn xem, rồi ra quyết định trước tiên: "Lập tức đi bệnh viện."

Ở nông thôn điều kiện chữa bệnh cũng không tốt, chỉ có một trạm y tế nhỏ, hơn nữa còn không có bác sĩ chuyên khoa.

Bạc Cận Yến lái xe đến cửa trạm y tế, Hạ Miên và thím Ngô che kín Diệc Nam sợ bị ra gió.

Toàn thân Diệc Nam cũng nổi chi chít mẩn đỏ, chuyện này trước kia chưa từng xảy ra. Hạ Miên nhanh chóng rối loạn, hoàn toàn không hề chú ý.

Thím Ngô lớn tuổi nhìn không được cậu nhóc chịu khổ, nghe Diệc Nam khẽ rên thì nước mắt chảy dài: "Cũng là do thím không trông nom nó cho tốt, nhất định là ăn gì không đúng nên bị dị ứng rồi. Đứa bé này giống hệt với khi Cận Yến còn bé, cơ địa dễ dị ứng..."

Nhiều chỗ mẩn đỏ trên người của Diệc Nam trực tiếp sưng rộp lên, căng ra như sắp vỡ, cậu ngứa ngáy khó chịu, đôi tay nhỏ bé muốn gãi.

Hạ Miên nắm chặt tay cậu, khẽ giọng dỗ dành: "Diệc Nam ngoan, nhịn chút là được, một hồi bác sĩ sẽ khám cho con."

Diệc Nam cũng thật hiểu chuyện, nghe theo tiếng nói mang theo nước nở của Hạ Miên thì lập tức nheo mắt khẽ trả lời: "Vâng, Diệc Nam nghe lời."

Cửa sắt bị kéo ra ken két, trong ban đêm yên tĩnh lại toát lên vẻ kinh sợ vô cùng, cậu bé ôm chặt bả vai Hạ Miên, nơi xa còn truyền đến tiếng chó sủa.

Hồi lâu bên trong mới sáng lên ánh đèn mờ mờ, một bác sĩ mặc áo khoác trắng đi ra, trên mặt vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Diệc Nam thật sự bị dị ứng, bác sĩ hỏi rất nhiều nguyên nhân, Hạ Miên và Bạc Cận Yến đều lắc đầu.

Ánh mắt bất đắc dĩ của bác sĩ dưới tròng kính không hề che giấu phóng qua: “Các người làm cha mẹ kiểu gì mà cái nào cũng không biết vậy hả?”

Hạ Miên thật sự không biết, cô chỉ biết Diệc Nam dị ứng hải sản. Chuyện này cũng do lúc trước có lần cô đề nghị ăn cua đồng bị Mạc Bắc ngăn lại mới biết được. Bây giờ nghĩ lại chuyện con trai cô không biết nhiều lắm thì làm sao yêu cầu con trai có thể lập tức chấp nhận cô chứ?

Cũng sắp rạng sáng, Hạ Miên gọi điện thoại cho Mạc Bắc hỏi chút chuyện nguyên nhân gây dị ứng cho con trai, rồi lại nói hết từng thứ một cho bác sĩ. Ánh mắt bác sĩ nhìn bọn họ càng thêm quái lạ, giống như họ là bọn buôn người vậy.

Có sự hỗ trợ của Mạc Bắc nên thuận lợi hơn nhiều, con trai được sắp xếp truyền dịch quan sát một đêm. Khuôn

mặt vốn trắng nõn của Diệc Nam cũng hiện chấm đỏ, thỉnh thoảng cậu bé đã ngủ say cũng đưa tay lên gãi theo bản năng. Trong lòng Hạ Miên càng thêm tự trách.

Dù cho là làm con gái hay làm mẹ thì cô cũng không đủ tư cách.

Thím Ngô ngồi trên giường trống ở một bên, Bạc Cận Yến và Hạ Miên ngồi song song trên ghế bên cạnh nhìn đáng điệu con trai ngủ không say, hai người đều có tâm tư.

Bạc Cận Yến đưa tay ôm Hạ Miên, đặt đầu cô lên bả vai: "Bây giờ bắt đầu cố gắng cũng không muộn, chúng ta sẽ được chấp nhận."

Khi Bạc Cận Yến nói lời này thì trong lòng đã mang theo lòng tin vô cùng kiên định. Trước sau anh đều cảm thấy chuyện con trai chấp nhận họ cũng chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng khi anh nhìn thấy Mạc Bắc nửa đêm vội vã chạy đến thì tâm tình càng thêm rắc rối

Mạc Bắc vào phòng chạy thẳng đến bên giường Diệc Nam, cúi đầu nhìn Diệc Nam một hồi mới quay đầu liếc nhìn Hạ Miên, trong giọng nói mang theo rõ rệt sự mệt mỏi thả lỏng: "Không có chuyện gì rồi, sắp lặn rồi."

Hạ Miên đành lòng nhìn chăm chú vào Mạc Bắc, anh mặc áo khoác mỏng, bên trong là bộ quần áo ở nhà màu xám, xem ra đúng là vội vã chạy đến nên ngay cả quần áo

cũng không kịp thay.

“Anh....” Hạ Miên cảm giác giờ phút này mình nói gì cũng thừa thãi. Mạc Bắc càng như vậy cô càng không có mặt mũi nhận lại con.

Mạc Bắc nhúu nhúu mày, có chút mông lung với vẻ muốn nói rồi lại thôi của cô, một lát sau mới tỉnh ngộ, trên mặt hơi lúng túng: “Chỉ là anh lo lắng cho con quá nên hừng sáng anh đã chạy đến.”

Hạ Miên vội vàng xua xua tay: “Anh ở bên nó nhiều chút, Diệc Nam vẫn nhắc đến anh.”

Mạc Bắc ngồi bên giường, vẻ mặt ôn hòa cúi đầu nhìn Diệc Nam. Ngón tay anh thon dài nhẹ nhàng vén mái tóc ẩm ướt dán trước trán của con trai, ánh mắt nặng trĩu nhìn vào mặt cậu.

Hạ Miên và Bạc Cận Yến đứng một bên, nhìn thấy cảnh ấm áp này cũng hơi không đành lòng quấy rầy.

Nửa đêm Diệc Nam tỉnh lại một lần, thấy Mạc Bắc liền ngạc nhiên vui mừng kêu lên: “Ba? Không phải con đang nằm mơ chứ?”

Mạc Bắc cúi đầu nhìn con trai chăm chú, đôi mắt mang nét cười, ngón tay véo yêu chóp mũi cậu: “Con cảm thấy

sao? Con mèo nhỏ tham lam ăn lung tung, ba mẹ không biết, còn con cũng không biết mình không nên ăn cái gì à?”

Diệc Nam chợt dạ chuyển ánh mắt, thì thầm một câu: “Con chỉ nghĩ rằng ăn một chút không có gì, nào biết... càng thấy ngon.”

Mạc Bắc bật cười, vuốt vuốt đỉnh đầu cậu, tiếng nói trầm ấm mang theo sự ôn hòa: “Được thôi, dù sao người phải uống thuốc và bị chích là con chứ không phải bọn ta.”

“Ba, ba thật sự không có lòng thương cảm rồi.” Diệc Nam lên án, chu cái miệng nhỏ nhắn, “Cuối cùng con có phải con của ba không vậy?”

Mạc Bắc, Bạc Cận Yến và Hạ Miên đều sửng sốt, Mạc Bắc quay đầu lại liếc nhìn Bạc Cận Yến, ánh mắt hai người giao nhau cũng mang theo tâm sự sâu lắng khó phân biệt.

Ba người ở bên con trai đến sáng sớm, thím Ngô và Hạ Miên về làm bữa sáng, Bạc Cận Yến lên đường đi ra ngoài mua thuốc, Mạc Bắc nhân cơ hội hỏi con trai: “Con trai, mẹ nuôi có nói gì với con không?”

Mạc Bắc vẫn chưa biết chuyện Hạ Miên nhận con, nhưng nhìn điệu bộ này anh cũng đoán được không sai lắm.

Lúc này Diệc Nam mới như nhớ ra cái gì, trợn mắt nhìn

về phía Mạc Bắc và nói nghiêm túc: “Ba, mẹ nói mẹ là mẹ ruột của con.”

Mạc Bắc lẳng lẳng nhìn con trai rồi hỏi ngược lại: “Diệc Nam không tin?”

Diệc Nam lắc đầu không hề do dự: “Không tin, nếu đúng thì vì sao vẫn luôn không nhận con, mẹ trêu chọc con để vui à.”

Mạc Bắc giúp con trai mặc áo khoác, ôm lấy thân thể bé nhỏ đặt lên đầu gối, nâng gương mặt nhỏ nhắn của cậu lên và hôn chụt lên má: “Con trai hãy nghe ba nói, mẹ nuôi không có lừa con, mẹ thật sự là mẹ ruột của con. Thật ra thì mẹ vẫn đối xử với con rất tốt, có phải rất giống mẹ ruột hay không?”

Diệc Nam cau mày nghe không trả lời.

Yên tĩnh vài giây, Mạc Bắc quyết định nói cho xong, tuy là cậu bé không chịu được những chuyện này sớm muộn gì cũng phải phơi bày. Theo cảm tình cậu bé và anh gây dựng, sợ là mãi mãi cũng không chịu thân thiết với Hạ Miên và Bạc Cận Yến.

“Còn nữa, ba không phải là ba ruột của con, ba nuôi mới là ba ruột của con.”

Diệc Nam bị mối quan hệ phức tạp khiến cho mù mờ, chân mày nhỏ cau lại càng sâu.

Mạc Bắc vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu: “Con cứng, chờ khi con trưởng thành sẽ hiểu, người sống trên thế giới cũng sẽ có một số lời nói dối bất đắc dĩ. Mẹ chính là như vậy, mẹ rất yêu con, nhìn con ở bên cạnh lại không thể nhận nhau cũng khiến mẹ con rất đau khổ.”

Hốc mắt Diệc Nam bắt đầu đỏ lên, mím cái miệng nhỏ nhắn chăm chú nhìn Mạc Bắc.

Mạc Bắc khó chịu vì bị cậu nhìn vậy, liền dời đi ánh mắt: “Ba của con thật ra chính là chú Bạc. Không phải con vẫn thích chú ấy sao?”

Bả vai Diệc Nam bỗng bắt đầu co rút, nước mắt rơi xuống ào ào, thút tha thút thít nói: “Ba, có phải ba không cần con nữa không? Có phải ba muốn kết hôn với vợ mới và sinh cục cưng mới rồi không?”

Mạc Bắc trợn mắt chết lặng, hồi lâu không nói được câu nào.

Diệc Nam càng khóc càng đau lòng, giống như bị Mạc Bắc vứt bỏ, tay nhỏ bé lau mắt: “Con không muốn ba nào khác, cũng không cần mẹ, con chỉ muốn ba Mạc Bắc thôi.”

Bạc Cận Yến mới vừa đẩy cửa đi vào, tai nghe được rõ ràng lời nói tủi thân đau lòng của con trai, bóng dáng cao lớn bỗng chết lặng tại cửa, anh trầm mặc nhìn Mạc Bắc và con trai, hộp thuốc trong tay cũng bị anh bóp méo mó.

Cuối cùng Mạc Bắc phải mất rất nhiều sức lực mới giải

thích rõ mọi chuyện với cậu. Sau khi Diệc Nam nghe xong bỗng có chút e ngại với Hạ Miên và Bạc Cận Yến, luôn lo sợ nhìn bọn họ, cách họ rất

Lúc trở về Diệc Nam kiên trì muốn ngồi xe Mạc Bắc, tay nhỏ bé nắm lấy gấu áo Mạc Bắc nhìn Bạc Cận Yến và Hạ Miên đề phòng: "Con muốn ở chung với ba."

Hạ Miên đau buồn nhìn Diệc Nam, nhỏ giọng hỏi thăm: "Con cứng, con ghét mẹ sao?"

Diệc Nam cắn cắn môi, núp vào sau Mạc Bắc.

Hạ Miên buồn bã nhìn cậu, Mạc Bắc vuốt vuốt mái tóc xù của cậu, nói với Hạ Miên và Bạc Cận Yến: "Chỉ là tạm thời thôi, sau này sẽ từ từ chấp nhận, quá trình này có gấp cũng không được."

Diệc Nam bỗng lại ló ra, kiên định bổ sung thêm một câu: "Không phải là tạm thời!"

Hạ Miên và Bạc Cận Yến sửng sốt, Diệc Nam lại kéo tay Mạc Bắc dốc sức đi đến bên cạnh xe: "Ba đi mau."

Mạc Bắc bất đắc dĩ ra hiệu với Hạ Miên: "Chờ điện thoại của anh."

Trên đường trở về Hạ Miên và Bạc Cận Yến không nói gì, lúc đến cô tràn ngập nhiệt huyết mà nay lúc về lại chỉ có tâm tình phức tạp. Trong chuyện của con trai, cô vẫn biết mình làm không thỏa đáng, là cô đích thân đẩy con ra

khỏi mình. Hiện tại muốn đòi con chấp nhận thì làm gì có chuyện đơn giản vậy.”

Bạc Cận Yến nhìn Hạ Miên vẫn thất thần dựa vào lưng ghế liền lên tiếng trấn an: “Cho con một chút thời gian.”

Hạ Miên nhúc nhích đưa ngón tay xước vào tóc, vò vò mái tóc dài, giọng nói mất mát: “Em quá ích kỷ, vừa muốn giữ con lại vừa không cho con nổi tình thương của mẹ. Con hận em là phải.”

Bạc Cận Yến dừng xe tấp vào bên đường, cúi người ôm cô vào lòng, ngón tay dịu dàng vuốt ve sợi tóc cô làm rối: “Là anh không tốt, không thể bảo vệ cho em và con.

Đáy mắt Hạ Miên mang theo đau đớn luống cuống nhìn anh.

Bạc Cận Yến đưa tay nâng chiếc cằm thon của cô, cúi đầu hôn lên khóe môi cô: “Chúng ta kết hôn đi, em không có gia đình, anh cũng không có, chúng ta cũng chỉ còn có nhau.”

Hạ Miên kinh ngạc nhìn đôi môi xinh đẹp của anh thốt ra từng câu khiến người ta tim đập thành thạch, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Cô bỗng nhớ đến trước khi đi thím Ngô nói với mình, so ra thím Ngô đối với Bạc Cận Yến còn giống mẹ ruột hơn, cả đời bà không có con cái, gần như tất cả tình thương

của người mẹ đều dành cho Bạc Cận Yến.

Bà nói với Hạ Miên: "Tính cách của Cận Yến khiến nó chịu rất nhiều khổ sở không ai có thể nhìn ra, con chỉ thấy nó đang ép con, cũng không biết được nó cũng dồn bản thân mình vào góc tường. Trong lòng nó bất an, lo sợ, tuy nhiên cũng sẽ không nói ra. Người như vậy thật ra rất đáng thương."

Hạ Miên biết Bạc Cận Yến từ nhỏ đã tâm tư kín đáo, anh không thích bộc lộ hết với ai, lại càng không biết biểu đạt tình cảm của mình. Có đôi khi làm việc rất cực đoan, thoát nhìn tối tăm đáng sợ, nhưng anh chỉ là không thích nói hết tình cảm của mình với người mình yêu, người mình quan tâm."

Hạ Miên ngược đôi mắt ẩm ướt nhìn anh, gương mặt tuần tú trắng trẻo của anh nghiêm túc lạnh lùng, nhưng tay cầm tay lái đã nắm chặt trắng bệch khớp xương.

Hạ Miên nhìn thấy được sự bất an và sợ hãi núp dưới vẻ bề ngoài của anh, phần yếu ớt của người đàn ông này luôn núp sâu trong người không dễ dàng gì biểu lộ. Nhưng mà anh cũng đã trải qua nhiều thương tổn như thế, có thể một ngày nào đó bỗng bộc phát trong nháy mắt không thể ngăn chặn được hay không?

Hạ Miên nhìn đáy mắt anh thấp thỏm, đau lòng đưa tay nắm lấy ngón tay anh, từ từ, từ từ ngẩng đầu: "Được, kết hôn

CHƯƠNG 40

Bạc Cận Yến sững sốt, dường như không ngờ rằng Hạ Miên dễ dàng đồng ý như vậy, hồi lâu cũng chưa tỉnh lại.

Hạ Miên nhìn anh cố gắng che giấu khẩn trương thì khe khẽ thở dài, vuốt ve mu bàn tay lạnh lẽo của anh: “Chúng ta đã thiếu Diệc Nam quá nhiều, nhận nó rồi lẽ nào còn muốn nó tiếp tục cuộc sống không có cha hoặc mẹ sao?”

Bạc Cận Yến khẽ chau mày lại, yên lặng.

Hạ Miên không biết anh đang nghĩ gì cho nên nói tiếp: “Em và anh cũng biết rõ không có tình thương của cha, tình thương của mẹ thật đáng buồn biết bao, em không muốn Diệc Nam lại đi vào vết xe đổ đó nữa.”

Đôi mắt đen láy của Bạc Cận Yến mang theo cảm xúc phức tạp, anh lẳng lặng nhìn Hạ Miên, bỗng hỏi: “... Bởi vì con nên em mới muốn kết hôn sao?”

Hạ Miên cũng không ngờ đến anh lại hỏi như vậy, đôi môi mấp máy. Bạc Cận Yến lại giơ tay lên ngăn cô: “Chỉ cần em đồng ý, lý do gì anh cũng chấp nhận.”

Hạ Miên hơi kinh ngạc, trái tim khẽ đau nhói lại tăng thêm vài phần. Dáng vẻ và tư thái này càng lúc càng không giống anh, lo được lo mất, thậm chí là nhần nhục chịu đựng...

Trên mặt Bạc Cận Yến hiện ra nụ cười anh tuấn, thậm chí lấy ra hộp nhung đựng đồ trang sức trong túi áo. Hạ Miên càng thêm bất ngờ, vậy mà anh luôn mang theo nhẫn kim cương bên mình.

Thời điểm được anh từ từ đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út, cô cũng còn đang thất thần.

Giống như đang nằm mơ, thật sự sẽ kết hôn với người đàn ông này ư?

Cuối cùng Hạ Miên cũng nói ra một yêu cầu với Bạc Cận Yến, chuyện hôn lễ muốn đơn giản, lĩnh giấy chứng nhận là được rồi, không muốn đãi tiệc.

“Bây giờ chuyện vừa qua không được bao lâu.” Hạ Miên muốn nói lại thôi. Cô biết chẳng qua Bạc Cận Yến nội tâm bất an, thật ra bọn họ cũng là một loại người, hoàn cảnh từ nhỏ đã khiến hai người dù không nói cũng hiểu được cảm nhận của đối phương. Bọn họ quá thiếu thốn tình cảm, Bạc Cận Yến lựa chọn bây giờ kết hôn thật ra là muốn giữ lấy cô, sợ cô chạy trốn.

Người khác không hiểu nội tâm anh bất an, nhưng cô sao lại không thể hiểu chứ.

Vệ Cần và Phó Trạ là cha mẹ ruột của anh, sự mệt mỏi dưới gương mặt anh cũng để lộ cảm xúc thật sự của

mình. Hạ Miên biết trong suốt khoảng thời gian này mỗi tối anh đều không ngủ được. Anh chưa bao giờ hút thuốc, nhưng bây giờ trên người anh có mùi thuốc thoang thoang.

Những thay đổi rất nhỏ này cô cũng nhận ra rõ mồn một, chẳng qua là giấu trong lòng không hỏi đến.

Cho nên lúc này cô chấp nhận kết hôn, hai người cùng thở phào nhẹ nhõm.

Trong mắt Bạc Cận Yến tràn ngập xúc động, cánh tay ôm chặt lấy cô, chăm chú nhìn vào mắt cô: "Cám ơn em."

Khóe môi Hạ Miên khẽ nhoẻn cười, hóa ra một khi nói ra khỏi miệng thì tâm tình cả người cũng không còn như cũ, không còn đè nén khó chịu, không còn mỗi ngày đều như có một tảng đá to đè lên ngực nữa.

Bạc Tự Thừa biết bọn họ muốn kết hôn thì trên mặt cũng hiện lên nụ cười hiếm thấy. Gần đây ông bị chuyện việc làm và Vệ Cần quấy rối đến mỗi mết không chịu nổi. Nghe thấy hai đứa con muốn kết hôn cuối cùng khiến tâm trạng tối tăm của ông khá hơn một chút.

"Nếu có gì cần giúp đỡ nhất định phải nói với ba."

Bạc Tự Thừa nói với Bạc Cận Yến, sau đó lấy một tấm thẻ trong ví đẩy ra trước bàn, "Nhiều năm nay Hạ Miên

chịu đựng không ít khổ sở, ba muốn bù đắp cho nó... Nhưng mà nghĩ đến nó hoàn toàn khinh thường. Con, con giúp ba chăm sóc cho nó thật tốt nhé.”

Bạc Cận Yến đẩy thẻ trả về, yên lặng nhìn Bạc Tự Thừa: “Ba yên tâm, đây cũng là con thiếu cô ấy.”

Trên mặt Bạc Tự Thừa có vẻ xấu hổ, cuối cùng cũng thở dài nặng trĩu, bưng tách trà trước mặt nhấp một miếng, lại ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Yến: “Các con có thể ở bên nhau ba cũng yên tâm. Nếu như ngay cả hạnh phúc cuối cùng này cũng bị oan nghiệt đời trước của bọn ba làm hỏng, ba thật sự....”

Cuối cùng Bạc Tự Thừa không nói gì thêm nữa, nhưng nghĩ đến câu nói sau cùng, sợ là cả đời này cũng ân hận hối tiếc.

Bọn họ hàn huyên mấy câu, Bạc Tự Thừa rất có hứng thú với Diệc Nam, người có tuổi tâm trạng cũng không giống trước. Mấy năm trước ông đã thích trẻ con, bây giờ có cháu thì càng thêm vui mừng.

Bạc Cận Yến nói chuyện bình thường, nhưng lúc nói đến Diệc Nam thì nụ cười không thể che giấu trên mặt: “Rất đáng yêu, có điều là bây giờ nó vẫn còn hơi kháng cự bọn con.”

Bạc Tự Thừa gật đầu: “Từ từ sẽ được, cháu nó còn nhỏ, luôn còn hi vọng, không giống ba và Hạ Miên...”

Nghĩ đến quan hệ với Hạ Miên, Bạc Tự Thừa lại hiện lên vẻ đau thương. Không khí vất vả lắm mới thoải mái hơn lại đông đặc trong nháy mắt, Bạc Cận Yến không phải là người biết an ủi, nhìn dáng vẻ mất mát của cha nuôi thì chỉ có thể trầm mặc chống

Bạc Tự Thừa cười mĩa một tiếng, nhấn thái dương: "Kết hôn là chuyện tốt, nếu như có thể con hãy nói cho ba mẹ con một tiếng."

Thời điểm nói đến hai chữ "ba mẹ", sắc mặt Bạc Tự Thừa rất xấu, Bạc Cận Yến nhìn tâm tình phức tạp trong mắt ông rồi trầm giọng nói: "Ba hận mẹ không?"

Bạc Tự Thừa sững sốt, nhìn cảnh đường phố ngoài cửa sổ, thật lâu mới thở dài một tiếng: "Cũng đã đến tuổi này rồi, nói hận chi bằng nói thất vọng nhiều hơn. Ngay cả chính ba cũng không rõ cảm nhận của mình đối với mẹ con. Dây dưa vài chục năm, không có cách nào phân biệt rõ ràng tình thân và tình yêu. Ba chỉ oán trách mình nếu như có thể kiên định hơn một chút cũng sẽ không hại hai người phụ nữ."

Ngón tay Bạc Cận Yến thon dài chuyển động nhẹ nhàng quanh tách sứ, đôi mắt nhìn lá trà nhấp nhô trong tách.

Cuộc đời thật còn đặc sắc hơn phim, phim sau khi đóng xong nói cảm ơn sẽ không cần tiếp tục khổ sở, còn cuộc đời bi thảm thì vẫn phải tiếp tục.

Hai cha con yên tĩnh ngồi trong quán trà thật lâu, không khí nặng nề, cuối cùng Bạc Tự Thừa rời khỏi trước.

Bạc Cận Yến ngồi ở đó nhìn theo bóng lưng cô đơn đau thương của ông, bóng lưng cao lớn sừng sững trong suy nghĩ của anh khi còn bé đã có chút hơi cồng. Anh nhớ rằng trước kia Bạc Tự Thừa mỗi giây mỗi phút đều phần chân, mà bây giờ... Lại thật sự giống như một ông lão đến tuổi già xế chiều.

Bạc Cận Yến đi gặp Vệ Cần một lần. Con người Vệ Cần kiêu sa như vậy, trong trạng thái thể này đương nhiên thật sự không tốt, cả người trong nháy mắt cũng như già đi rất nhiều tuổi.

Đôi mắt lơ mờ của bà khi nhìn thấy Bạc Cận Yến cũng sáng thêm vài phần, bối rối vuốt vuốt mái tóc lộn xộn: "Con không có chuyện gì chứ, mẹ nghe ba con... Chính là Bạc....

Vệ Cần cúi đầu nói lắp bắp, giống như không biết nên xưng hô thế nào, cuối cùng đơn giản tránh đề tài nhạy cảm: "Con không có sao là tốt rồi, lúc mẹ không biết tin tức của con sốt ruột đến chết được."

Bạc Cận Yến nhìn kỹ từng biểu cảm trên mặt mẹ mình, dường như đang hoài nghi thật giả trong lời nói của bà vậy.

Vệ Cần bị ánh mắt này của anh khiến bà khó chịu, cúi

đầu ngập ngừng: “Tuy mẹ lợi dụng con, nhưng mẹ là mẹ của con, làm sao lại không thương con chứ.”

Bạc Cận Yến mím chặt môi, bàn tay đặt trên bàn từ từ nắm chặt lại thành quyền, anh nhẫn nại một lúc lâu mới lên tiếng: “Con sắp kết hôn rồi.”

Vệ Cần bỗng ngẩng đầu, Bạc Cận Yến thản nhiên nhìn bà.

Đôi môi Vệ Cần mấp máy, da thịt trên mặt hơi nhão cũng căng lên, sắc mặt u ám nhìn anh chăm chăm: “Với Hạ Miên à? Con cứ phải quần lầy ở chung với cô ta sao? Còn nữa, mẹ và ba con mới vừa vào tù, con...”

Ánh mắt Bạc Cận Yến bỗng chuyển sang lạnh lẽo, khóe miệng hiện lên nụ cười: “Hình như mẹ nghĩ sai rồi.”

Vệ Cần ngạc nhiên, Bạc Cận Yến tiếp tục cười lạnh nói từng câu: “Chẳng qua con đến báo cho mẹ một tiếng, cũng không phải xin ý kiến mẹ, càng không muốn nghe mẹ giảng đạo.”

Vệ Cần kinh ngạc trợn to mắt, khó tin nhìn con trai mình.

Bạc Cận Yến từ từ đứng dậy, thân hình cao lớn phủ xuống một chiếc bóng u tối. Anh trầm lắng nhìn Vệ Cần, cuối cùng thốt ra khỏi miệng: “Mẹ, tại sao cho đến bây giờ mẹ vẫn khiến con thất vọng.”

“Mẹ luôn khiến con thất vọng cũng không cảm thấy đau lòng

Vệ Cần khế hé môi, nhưng một câu cũng không cãi lại được. Đáy mắt Bạc Cận Yến mang theo vài phần ưu thương, ánh mắt không hề rời khỏi mặt bà: “Mẹ không rõ, dù cho cô ấy ở bên con, con vẫn sợ, sợ một ngày mở mắt sẽ không thấy cô ấy nữa.”

“Kết hôn không phải là kết thúc, cũng không phải là bắt đầu.”

Khác với sự vui mừng của mẹ Trình, Mạc Bắc có chút khiếp sợ với việc Hạ Miên quyết định đồng ý kết hôn với Bạc Cận Yến. Đợi mẹ Trình vào bếp bận rộn, anh mới nghiêm túc hỏi Hạ Miên: “Tại sao sau khi biết được sự thật lại vội vàng kết hôn với anh ta như vậy? Là vì Diệc Nam sao?”

Hạ Miên yên lặng trong giây lát, nghiêm túc nhìn anh: “Có lẽ con người khi còn sống có thể yêu rất nhiều lần. Luôn luôn có một người có thể khiến ta cười rạng rỡ nhất, khóc đến đau đớn nhất, nhớ đến sâu sắc nhất. Mạc Bắc anh biết không. Thời điểm ở trong cô nhi viện, em đã dây dưa với anh ấy, dứt bỏ không xong, nhiều năm qua vẫn là như vậy. Hiện tại em chỉ nghĩ thuận theo tự nhiên, cứ việc còn khúc mắc, nhưng trải qua tất cả chuyện này, em chỉ muốn cuộc sống yên ổn an nhàn. Còn anh ấy đã sớm trở thành không thể thiếu trong sinh mệnh của em. Thật ra thì cả sự kiện này anh ấy cũng rất vô tội, em nghĩ muốn

thứ tha thứ, em đã hận quá lâu, mệt mỏi rồi...”

Mạc Bắc an tĩnh lắng nghe, một lát sau bật cười: “Anh cho rằng anh phải tốn rất nhiều tâm tư mới khuyên bảo được em, kết quả là ngay cả bả vai anh em cũng không cần. Hạ Miên, người khác thường lạc lối trong tình cảm, nhưng em lại tỉnh táo đến đáng sợ.”

Hạ Miên kinh ngạc, cô đánh vào ngực Mạc Bắc một cái: “Như vậy không tốt sao? Khóc suốt mướt, thậm chí rơi lệ, việc đó thật sự không thích hợp với em.”

Khi Mạc Bắc và Hạ Miên nói đùa, Diệc Nam đã đứng trong phòng ngủ dáo dác nhìn hai người. Hạ Miên thấy cái đầu đen nhánh của cậu nhóc, liền ngoắc cậu lại: “Con cứng, con thật sự không muốn nói chuyện với mẹ

Diệc Nam khịt mũi một tiếng, rút đầu về. Hạ Miên và Mạc Bắc nhìn nhau, qua giây lát cậu nhóc bỗng lại ló đầu ra, hỏi một cách tự nhiên: “Mẹ, mẹ muốn kết hôn với ba, ba sao?”

Hạ Miên chần chờ trong giây lát, đi đến ngồi xổm xuống trước mặt con trai. Diệc Nam chu cái miệng nhỏ nhắn, bướng bỉnh nghiêng đầu đi, đôi mắt đen láy quan sát trang trí bên cạnh.

“Diệc Nam, ba mẹ ở nhà chờ con, khi nào con nhớ đến ba mẹ thì về nhà được không?” Sau khi Hạ Miên cởi mở tấm lòng có thể ở chung với con trai càng thuận buồm xuôi gió. Nên cũng không vội vã ép bức con trai.

Diệc Nam nhú mày, cái miệng nhỏ nhắn chu ra nhiều hơn.

Hạ Miên giơ tay véo khuôn mặt cậu: “Ba mẹ không thúc giục con, khi nào con cảm thấy tha thứ cho ba mẹ thì con nói cho ba mẹ biết nhé?”

Lông mày đáng núi của Diệc Nam cau lại sâu hơn, sắc mặt không vui bỗng quay đầu, hơi nổi giận đùng đùng nhìn Hạ Miên chăm chăm: “Có phải mẹ và ba không cần con nữa không? Các người chuẩn bị kết hôn, sinh ra đứa nhóc mới, cho nên không dự định dỗ dành con nữa?”

Hạ Miên giật mình sững sờ, thật sự không cách nào hiểu được suy nghĩ của con trai.

Diệc Nam chùi miệng, tức giận nắm chặt quả đấm nhỏ: “Các người lừa con lâu như vậy, cũng không hỏi han đến con thế nào, không mua đồ chơi, không mua quần áo mới, một chút thành ý cũng không có!”

“.....”

CHƯƠNG 41

Chuyển ngữ: [Loyal Pang](#)

Biên tập: [Vickiee Lương](#)

Hạ Miên bị lời nói ngây thơ của con trai chọc cười, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cậu thì chỉ có thể nén xuống: "Hóa ra Diệc Nam đang hờn dỗi à, mẹ không có kinh nghiệm, không thể đoán được suy nghĩ trong lòng Diệc Nam, mẹ xin lỗi."

Cô giơ tay lên vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của con trai. Diệc Nam khịt mũi một tiếng, rầu rĩ quay đầu đi: "Chẳng có chút thành ý nào."

Hạ Miên mím môi cười, thừa dịp Diệc Nam quay đầu sơ hở hôn lên mặt cậu một cái: "Là mẹ không tốt, Diệc Nam muốn phạt mẹ thế nào cũng được."

Đôi mắt đen láy của Diệc Nam nhìn Hạ Miên chăm chăm hồi lâu, lại dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên, lăm bằm chán ghét: "Đàn ông tốt không tranh đua với phụ nữ, con không bao giờ làm khó dễ phụ nữ đâu."

Hạ Miên không nhìn được cười phì ra tiếng, Diệc Nam không vui nhìn cô. Hạ Miên vội vàng nghiêm chỉnh lại: "Diệc Nam thật có phong độ, sau này mẹ nhất định sẽ cư xử thật tốt."

Diệc Nam nhìn trần nhà, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi mất tự nhiên ửng đỏ: "Nhưng con chưa tha thứ cho mẹ. À, để quan sát một khoảng thời gian xem sao, xem thử biểu hiện của hai người. Nếu hai người có cục cựa nhỏ không quan tâm đến con nữa, con sẽ lại không tha thứ cho hai người."

Hạ Miên kích động ôm con vào lòng, hít thật sâu mùi sữa đặc biệt trên người cậu: "Sao mẹ lại không cần con, mẹ yêu con."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệc Nam vui trên bả vai của Hạ Miên, tủi thân mếu máo.

Mạc Bắc nhìn cảnh hai mẹ con ôm nhau, trên mặt cũng mỉm cười yêu thương. Tuy anh và người phụ nữ anh yêu sâu đậm càng lúc càng xa, nhưng anh vẫn cảm thấy hạnh phúc nhẹ nhàng vây quanh mình.

Tất cả lệ thuộc và yêu thương của con trai với anh cũng đủ bù đắp cho trái tim cô độc của anh.

Lúc Bạc Cận Yến biết Diệc Nam tha thứ, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm Hạ Miên không dám tin: "Sao em làm được?"

Hạ Miên cũng không biết sao chuyện lại thay đổi. Có lẽ bọn họ cũng đã nghĩ con quá mức phức tạp. Dù sao Diệc Nam cũng là một cậu nhóc năm tuổi, não loạn khó chịu rồi thôi, vẫn hy vọng có thể nhận lại cha mẹ ruột.

Hạ Miên kể lại câu nói trẻ con buồn cười của Diệc Nam cho Bạc Cận Yến nghe. Lúc đó chẳng qua Bạc Cận Yến chỉ yên lặng lắng nghe, không có phản ứng nhiều.

Nhưng ngày hôm sau Hạ Miên trợn tròn mắt, quả thật Bạc Cận Yến còn trẻ con hơn cả Diệc Nam.

Nhìn quần áo trẻ con và đồ chơi chất đầy phòng, Hạ Miên xoa xoa mi tâm^[1] “.... Anh, cho dù muốn dỗ dành con thì cũng mua nhiều quá rồi.”

[1] mi tâm : chỗ ở giữa chân mày

Bạc Cận Yến đang tò mò cầm lấy một món đồ chơi nghiên cứu, nghe vậy ngẩng đầu chậm rãi liếc nhìn cô một cái: “Khi anh còn bé cũng chưa từng chơi, giờ có thể chơi cùng với Diệc Nam.”

Hạ Miên nhớ đến thời thơ ấu của Bạc Cận Yến gần như là một mình sống trong nhà cũ, trong lòng không khỏi hơi chua xót, đi đến phía sau vườn tay ôm anh lại.

Bạc Cận Yến cúi mặt, sden như mực tôn lên da thịt láng mịn trắng nõn trên cổ anh. Hạ Miên vùi mặt cọ nhẹ trên vải áo sơ mi của anh, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Thương hại anh?”

Bỗng Bạc Cận Yến nghiêng đầu hỏi cô một câu, gương mặt anh tuần được ánh nắng trưa chiếu sáng rực rỡ có chút không chân thật lắm. Hạ Miên sửng sốt, cảm thấy anh càng ngày càng nhạy cảm, cho nên cẩn thận trả lời: “Chỉ muốn ôm anh một cái thôi.”

Bạc Cận Yến như có điều suy nghĩ nhìn cô một hồi, lúc

này mới từ từ quay đầu, tiếp tục cúi đầu hí hoáy món đồ chơi trong tay.

Hạ Miên tựa vào lưng anh một chút, chuẩn bị đứng dậy rời đi, nào biết Bạc Cận Yến bỗng nắm lấy bàn tay mà khó khăn lắm cô mới chuẩn bị thu về, tiếp tục vòng hai tay cô ở bên hông bền chắc của mình: "Ở với anh."

Hạ Miên chỉ đành phải miễn cưỡng tiếp tục giữ vững tư thế này, cùng với anh lần lượt nghiên cứu từng món đồ chơi. Bộ dạng Bạc Cận Yến chú tâm thoát nhìn rất giống trẻ con nghiêm túc học tập, Hạ Miên chợt nhớ lại lúc anh còn trẻ.

Khi đó anh vui vẻ ngang ngạnh hơn bây giờ nhiều, tuy vẫn ít nói như cũ, nhưng khi đó trên gương mặt anh lúc nào cũng mang vẻ vui tươi.

Có lẽ từ khi biết thân thể của cô anh bắt đầu không vui sao?

Trong vở kịch xấu xí này, khổ sở đâu chỉ một mình cô.

Bạc Cận Yến thấy Hạ Miên thất thần, quay người lại ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên khóe môi cô. Hạ Miên vừa bứt ra khỏi ký ức, trong phút chốc thân thể cứng ngắc.

Bạc Cận Yến rất nhạy cảm nhận thấy cô chần chừ, hôn càng thêm tha thiết, đầu lưỡi hoàn toàn càn quấy trong

miệng cô.

Hạ Miên bị anh đè lên ghế salon, thở hổn hển ngăn ngực anh lại: "Rèm cửa sổ."

Bạc Cận Yển chống tay cúi người quan sát cô, trong chốc lát mắt chợt lóe lên đen tối, đôi mắt đen nhánh dần dần chuyển thành sáng chói. Anh cúi đầu ngậm vành tai của cô, nói mập mờ không rõ: "Ánh sáng rất tốt."

Hạ Miên đưa tay đẩy ngực anh khiến anh mất thăng bằng, vờ tức giận nói: "Lưu manh!"

Bạc Cận Yển hôn một mạch từ trán cô xuống, cánh môi mềm mại từ từ mút qua sống mũi và khóe môi cô: "Như vậy có thể nhìn rõ em hơn."

Hạ Miên đỏ mặt lên, nào ngờ Bạc Cận Yển lại tiếp tục nói: "Mỗi một chỗ đều rất rõ."

Hạ Miên đã nằm gõi ôm bên cạnh che mặt mình lại, không nhìn thấy gương mặt sâu lắng của anh, nhưng thân thể lại chấp chờn kích động theo từng động tác của anh.

Anh tiến vào rất gấp, động tác kịch liệt, sức lực hung hãn.

Hạ Miên bị anh gấp thành một tư thế khó khăn, cơ thể đồng thời hưởng thụ niềm vui sướng và đau đớn, không nhận được quay đầu lại nhìn anh: "Anh làm em đau."

Lúc này Bạc Cận Yến mới như hoàn hồn lại, ánh mắt của anh dần dần trấn tĩnh, chăm chú nhìn khuôn mặt bé nhỏ trắng nõn của cô. Một lát sau nói giọng khàn khàn: "Anh xin lỗi."

Anh yêu thương ôm chặt lấy thân thể ướt át của cô, liếm đi lớp mồ hôi trên xương bướm của cô, bàn tay to lớn vuốt ve vùng bụng mềm mại đang tiếp nhận vật thô cứng của mình: "Anh còn muốn sinh một đứa con nữa."

Ngày hôm sau lúc đi lĩnh giấy chứng nhận Diệt Nam cũng đi theo, cậu nhóc tò mò nhìn xung quanh đại sảnh, cũng không ít người mang ánh mắt quái dị nhìn vào một nhà ba người của họ.

Hạ Miên không phải minh tinh nổi tiếng lắm, lại mặc trang phục đơn giản, cho nên cũng không bị nhận ra. Chẳng qua là vẫn có không ít người thỉnh thoảng xì xào bàn tán, rồi rít nghị luận.

Có rất ít người dẫn theo con đến đăng ký, ngay cả nhân viên cục dân chính cũng không nhận được nhìn Diệt Nam vài lần.

Diệt Nam gục bên bàn chăm chú nhìn Bạc Cận Yến và Hạ Miên viết chữ, đôi mắt đen láy tròn thật to. Bạc Cận Yến viết nhanh vô cùng, nhưng mỗi nét bút đều cứng cáp

và vô cùng thận trọng. Sau khi anh viết xong lại cùng con nhìn Hạ Miên chăm chú.

Hạ Miên nhướng mắt thấy ánh mắt sâu lắng của một lớn một nhỏ, không nhìn được hiểu ý cười một tiếng: "Lập tức điền xong ngay, đừng khấn trương."

Bạc Cận Yến dời ánh mắt đi, khoe môi hơi nhếch, nhưng Hạ Miên vẫn có thể nhìn ra anh thấp thỏm, chỉ là hành động anh nắm chặt tay Diệc Nam có thể cho thấy đáy lòng anh bất an.

Đã đến nơi này rồi anh còn sợ mình chạy trốn sao?

Trong lòng Hạ Miên thật sự vừa chua xót vừa ngọt ngào...

Thủ tục đăng ký rất đơn giản, lúc chụp hình Bạc Cận Yến vẫn không cười. Nhân viên công tác khuyên nhiều lần cũng không có kết quả, cuối cùng cũng hết cách. Trong hình hai người dựa vào nhau rất gần, nhưng nụ cười trên mặt hai người vô cùng nhạt.

Ra khỏi cục dân chính, giấy hôn thú trong tay Hạ Miên đã bị Bạc Cận Yến nhanh chóng lấy đi. Hạ Miên nhìn anh không hiểu sao cả.

Bạc Cận Yến nói thản nhiên: "Anh giữ giúp em."

Hạ Miên nhướng nhướng mày, vờ muốn cướp: "Tự em

làm được.

Bạc Cận Yến nhanh chóng bỏ quyển sổ màu đỏ nhỏ kia vào túi áo khoác, quay đầu lại liếc nhìn cô một cái thâm sâu: “Em tìm không ra quyển này, về sau đừng nghĩ ly hôn.”

Hạ Miên thật sự bị tính tình bá đạo và tham muốn chiếm hữu cực mạnh của người đàn ông này khiến cho im lặng, chẳng qua là cảm thấy tham muốn chiếm hữu của anh thật sự càng thêm mãnh liệt, càng quá hơn trước kia.

Bởi vì không có đãi tiệc, cho nên hôn lễ rất đơn giản.

Buổi tối cả nhà ba người quây quần ăn mừng nho nhỏ. Bạc Cận Yến còn cố ý tìm sách dạy nấu ăn học làm cơm. Hạ Miên không yên lòng sợ anh trực tiếp đốt trụi phòng bếp.

Cho nên cô thỉnh thoảng đi vài vòng phía sau anh, Diệc Nam cũng lấy chiếc ghế nhỏ ngồi bên cạnh, ngược đầu nhìn, thỉnh thoảng quơ tay múa chân: “Ba ơi, nên nếm nước tương rồi.”

Tuy Bạc Cận Yến không có kinh nghiệm, nhưng tâm tư từ trước đến giờ kín đáo, thế nhưng cũng có thể ứng phó tự nhiên không hết hoảng không nóng nảy.

Hạ Miên thỉnh thoảng nhìn không chịu được, đưa tay ra trợ giúp. Diệc Nam cũng xắn tay áo lên lộ ra cánh tay mũm

mắm, kiếng mũi chân đứng bên cạnh bồn giúp rửa rau.

Cả nhà ba người chen chúc trong không gian nhỏ nhỏ, tuy bên trong đầy mùi khói dầu và thức ăn, còn có tiếng nồi niêu va chạm huyên náo, nhưng đắm chìm trong ánh sáng buổi chiều lại có cảm giác mẫn nguyện và thư thái khác.

Hạ Miên nhìn nụ cười hạnh phúc và vài phần tương tự trên gương mặt của con trai và Bạc Cận Yến, vui mừng vì lựa chọn của chính mình.

Nếu như cô kiên trì đi con đường ngược lại, sợ rằng hiện tại đã là một quang cảnh khác rồi, đau khổ vẫn là ba người họ

Hình thức món ăn rất đẹp, Bạc Cận Yến còn khai chai rượu đỏ, Diệc Nam lại chỉ có thể ôm chai trà lạnh ai oán nhìn cha mẹ mình tỏ vẻ kháng nghị: “Con nghe bà nội Trình nói rượu đỏ rất tốt cho cơ thể, con muốn nếm thử.”

Hạ Miên thẳng thắn cự tuyệt: “Cho con trưởng thành mới được đụng đến rượu cồn.”

Hạ Miên gấp một miếng cánh gà bỏ vào chén của Diệc Nam. Diệc Nam bĩu môi nhìn thức ăn trong chén, vừa định tranh thủ lợi ích với Hạ Miên lại thấy sắc mặt Hạ Miên đột biến, che miệng chạy vào phòng vệ sinh.

Bạc Cận Yến cũng hơi ngạc nhiên, Diệc Nam nghiêng đầu nhìn Bạc Cận Yến, hai cha con ngơ ngác nhìn nhau.

Diệc Nam nhìn chăm chăm vào chai rượu đỏ trong giấy lát, vội vàng mang rượu còn dư lại trong ly của Bạc Cận Yến đổ hết vào chậu hoa bên cạnh, khuôn mặt lo lắng nhìn Bạc Cận Yến: “Mẹ uống hồng bụng rồi, ba đừng uống, nếu không cũng sẽ giống mẹ ới không dứt đó.”

“.....”

CHƯƠNG 42

Hạ Miên vốc nước lên súc miệng, nhìn sắc mặt mình tái nhợt trong gương mà giật mình. Cô đã từng có một lần kinh nghiệm, chẳng qua là chu kỳ kinh nguyệt từ trước đến giờ không đều nên mới không nghĩ theo hướng này. Thật ra thì có lẽ sau khi lại ở cùng với Bạc Cận Yến, mỗi lần anh đều cố ý bắn vào trong cơ thể cô, nên mang thai cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn gì.

Trước mặt bỗng xuất hiện một tấm khăn lông khô, màu sắc trắng tinh mang ánh sáng

Hạ Miên ngược mắt nhìn người đàn ông ở phía sau từ trong kính, đáy mắt trầm tĩnh của anh mang theo chút khản trương, nhếch khóe miệng yên lặng nhìn cô.

Hạ Miên lấy lau mặt, xoay người lại cầm tay của anh: “Không có chuyện gì, ăn cơm thôi.”

Bạc Cận Yến trở tay nhanh chóng nắm chặt cổ tay cô, thật sự rất chặt, Hạ Miên chỉ cảm thấy sức lực kia như anh đang bóp chặt không phải cổ tay mà là xương của mình.

Cô cau mày lại nhìn anh, Bạc Cận Yến từ từ mở miệng: “Có phải... mang thai hay không?”

Hạ Miên biết anh vẫn muốn lại có con, không biết là muốn đền bù tiếc nuối bỏ lỡ Diệc Nam lớn lên, hay là muốn hoàn toàn giữ lấy cô. Nhưng điều này cũng sẽ khiến cho anh mừng đến phát điên là không thể nghi ngờ.

“Còn chưa chắc chắn.” Hạ Miên nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, nói thật trọng: “Phải kiểm tra mới biết được.”

“Ngày mai đi.” Bạc Cận Yến lập tức mở miệng, Hạ Miên vừa định chế nhạo anh khẩn trương quá mức thì lập tức bị màn kể tiếp hù dọa, Bạc Cận Yến khom lưng bế cô lên khỏi chỗ ngồi.

Hạ Miên vội vàng hoảng hốt ôm chặt cổ anh, gương mặt dán sát vào chiếc áo sơ mi trắng thơm, ngửi đầu nhìn anh: “Anh làm gì vậy?”

“Đất rất trơn.”

Anh nói như lẽ đương nhiên, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng khi ánh mắt nhìn vào Hạ Miên thì càng dịu dàng.

Trong lòng Hạ Miên rất ấm áp, gương mặt cũng dịu hơn, bình tĩnh nhìn vào gương mặt tuấn tú của anh. Cô giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh: “Đồ ngốc, đừng khấn trượng, cho dù mang thai thật thì bây giờ nó cũng còn rất nhỏ.

Bạc Cận Yến không hề có ý thỏa hiệp, bình tĩnh nhìn cô một hồi mới đặt trán cô lên trán cô, giọng nói trầm ấm: “Rất nhỏ cũng phải thương nó.”

Hạ Miên liền giật mình, gương mặt dán vào lồng ngực cứng ngắc của anh, nghe tiếng tim anh đập trầm ổn, khẽ nhoen khóe môi: “Anh sẽ là người cha tốt...”

Thân thể nóng bỏng kề sát cứng lại trong phút chốc ngắn ngủi, Hạ Miên cảm nhận được anh từ từ thả lỏng, ôm mình đi ra khỏi nhà tắm.

Buổi tối Hạ Miên ngủ rất say, nhưng trong thoáng chốc cảm giác được người đàn ông bên cạnh chẳng hề ngủ ngon. Nhiều lần cũng cảm giác được nệm rung động, dường như anh cứ lặn qua lộn lại không cách nào đi vào giấc ngủ. Nhưng mắt cô nặng trĩu không mở ra được, lần nữa tỉnh lại là do bộ ngực bị áp lực nặng nề siết chặt đến mức sắp sửa ngạt thở.

Hạ Miên mở ra đôi mắt nhấp nhèm, nường theo ánh trắng mờ mờ nhìn vào anh chăm chú. Nơi vị trí trái tim khó

chịu là cánh tay rắn chắc của anh, thấy cô đã tỉnh lại, anh ôm cô chặt hơn chút nữa: "Sao lại tỉnh?"

Hạ Miên nhìn cánh tay mạnh mẽ quấn trên người mình, khàn giọng thì thào: "Anh ôm em chặt quá."

Lúc này Bạc Cận Yến như mới kịp nhận ra hành vi của mình khản trương quá mức, hơi nổi lồng sức lực, nhưng vẫn ôm chặt cô ở trong ngực: "Vậy nhé?"

Khóe môi Hạ Miên nhúc nhích, hai cơ thể nóng bỏng dán vào nhau ra mồ hôi ẩm ướt rất khó chịu, cô cau chặt chân mày nhìn anh, muốn nói lại thôi.

Bạc Cận Yến nghi ngờ nhìn nhau với cô, tựa như không hiểu tại sao cô không vui.

Cuối cùng Hạ Miên thở dài vài hơi không thể nghe thấy, đưa tay cầm lấy bàn tay căng thẳng của anh: "Mau ngủ đi, em vẫn luôn ở"

Bạc Cận Yến cúi đầu ừ một tiếng, chiếc cằm vuốt ve trên đỉnh đầu mềm mại của cô, nhưng hơi thở trước sau vẫn dồn dập, không có dấu hiệu buồn ngủ.

Hạ Miên không hiểu anh làm sao, cảm giác rằng gần đây anh càng ngày càng có chút kiềm nén quá mức, hơn nữa biểu hiện đối với chuyện của cô cũng quá độ khản trương. Nhưng nghĩ đến trước kia anh cố chấp bá đạo, Hạ Miên lại cảm thấy thật ra thì không có thay đổi quá nhiều.

Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng không chịu được cơn buồn ngủ, Hạ Miên ngủ thật say, chỉ còn người đàn ông bên cạnh chăm chú nhìn cô trong ánh trăng mờ, thỉnh thoảng cúi đầu hôn lên trán cô, cô cũng nhẹ nhàng môi lên.

Ngày hôm sau Bạc Cận Yến lái xe đưa Diệc Nam đến nhà trẻ, sau đó về nhà đón Hạ Miên đi bệnh viện. Hạ Miên còn đang ngủ, buổi tối mấy lần đều bị anh phá tỉnh lại, lúc này đầu còn mơ màng.

Bạc Cận Yến mặc quần áo cho cô vẫn đang nhập nhèm, nhìn cô vẫn cúi đầu mỉm cười dỗ dành: "Ở trên xe vẫn có thể ngủ được, đã hẹn với trưởng khoa Hà rồi, không nên đến trễ."

Hạ Miên mở mắt nhìn anh chăm chăm: "Tối hôm qua mới nói đi kiểm tra, anh hẹn khi nào?"

"Tối hôm qua."

Hạ Miên không nói gì nhìn người đàn ông này, Bạc Cận Yến giúp cô kéo khóa chiếc váy liền thân, cúi người chuẩn bị giúp cô mặc quần, Hạ Miên đỏ mặt đẩy anh ra: "Để tự em làm."

Bạc Cận Yến đưa tay sờ dưới chân cô, cánh môi hơi lạnh khẽ nói bên tai: "Hẹn bác sĩ nữ."

Thật lâu sau Hạ Miên mới hiểu được lời của anh, không

nhìn được trọn mắt lên: “Bạc tiên sinh, anh còn có thể t
hơn chút nữa không? Hơn nữa khám thai chỉ có siêu âm
thôi.”

Vẻ mặt Bạc Cận Yến trấn định chậm rãi nhướng mắt:
“Sẽ thấy từ bụng trở xuống.”

“.....”

Ở bệnh viện Bạc Cận Yến lại càng cẩn thận tỉ mỉ, còn
biết rõ hơn cả Hạ Miên. Sáng sớm rời giường vẫn không
cho Hạ Miên đi vệ sinh, vẫn dặn dò cô nhấn nài.

Dứt khoát đến bệnh viện trước, hẹn sẵn không cần xếp
hàng, làm siêu âm cũng vô cùng thuận lợi.

Nhanh chóng có kết quả, Hạ Miên khẩn trương khó hiểu
khi nghe thấy gọi tên mình, bỗng ý thức được đây là thời
khắc quan trọng quyết định một sinh mệnh nhỏ có giáng
đến gia đình yếu ớt này hay không.

Bởi vì Diệc Nam nên cô chọn kết hôn, thật ra sâu trong
nội tâm cô cũng che giấu không dám nhìn thẳng vào lòng
riêng của mình. Nếu như có một sinh mạng nhỏ ra đời, cô
càng có thể xác định mình quyết định chính xác.

Cho hai đứa bé ngôi nhà ấm áp quan trọng hơn bất cứ
thứ gì.

Bạc Cận Yến bỗng đứng dậy, Hạ Miên ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy cảm anh bệnh ra hơi lạnh lùng, anh trầm giọng nói: “Để anh đi.”

Khi Bạc Cận Yến nhận lấy kết quả xét nghiệm, ngón tay khẽ run lên, y tá mang khẩu trang hoài nghi nhìn anh. Từ đầu đến cuối Bạc Cận Yến cúi đầu nhìn chăm chú vào hình ảnh nho nhỏ kia.

Thật ra hình ảnh trắng đen nhìn cũng không rõ, mắt thường chỉ có thể thấy một hình tròn mờ mờ.

Nhưng anh vẫn bướng bỉnh nhìn thật lâu, trái tim cũng đập đến mãnh liệt khác thường

“Mang thai sáu tuần rồi.” Trưởng khoa Hà mỉm cười nói với hai người: “Ba tháng đầu tương đối nguy hiểm, bổ sung vitamin B11, thời điểm nôn nghén tương đối nghiêm trọng nhớ phải đến bệnh viện truyền dịch.”

Bà lại liếc nhìn Hạ Miên: “Cũng mang thai hai lần rồi, nên có kinh nghiệm mới đúng.”

Hạ Miên gật đầu, lòng bàn tay bất giác vuốt ve trên bụng bằng phẳng, trong lòng ấm áp vô cùng.

Thật tốt, căn nhà này.... càng lúc càng ấm áp rồi.

Trên đường trở về Hạ Miên thật sự hấp dẫn vô số ánh

mắt. Bạc Cận Yến vẫn nắm ôm cô thật chặt, che cô trong lồng ngực, ngăn mọi người cách ngoài nửa thước.

Hạ Miên buồn cười khẽ nhắc nhở: “Em có kinh nghiệm, thật sự anh không cần khẩn trương như vậy.”

Bạc Cận Yến cau mày nhìn cô, lắc đầu: “Bệnh viện có rất nhiều bệnh nhân, lỡ bị cảm thì sao.”

Hạ Miên thật sự bất lực, chỉ đành phải dấn sát vào anh.

Nói kết quả cho Diệc Nam biết trở thành nhiệm vụ gian khổ lại có tính kỹ thuật, Hạ Miên và Bạc Cận Yến thương lượng vài phương án, nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy không ổn lắm.

Lúc này Diệc Nam mới thân thiết với bọn họ một chút, nếu biết lại có em trai hay em gái muốn chia sẻ tình thương của cha mẹ với cậu, không biết có thể giận dỗi hay không.

Lần trước Bạc Cận Yến mua cho cậu nhiều đồ chơi đến vậy mà cậu nhóc chỉ tuyên bố nghiêm túc: “Thông qua kiểm tra sơ cấp, sau này vẫn còn phải xem biểu hiện của các người.”

Về mặt cậu nhóc nghiêm túc ra dáng ông cụ non, nói xong hai mắt cũng sáng lên nhào vào đồ chơi.

Bây giờ Hạ Miên và Bạc Cận Yến nghĩ lại vẫn còn hơi chột dạ, không biết con trai có thể thông cảm cho bọn họ hay không. Nhưng con đã năm tuổi thật sự phải cẩn thận suy nghĩ.

Kéo dài chừng vài ngày, lúc này Diệc Nam vẫn ở hai nhà, thỉnh thoảng còn trở về nhà của ba Mạc Bắc ở cả tháng trời. Cho nên thừa dịp con trai không có ở đây, hai người nghĩ đến muốn nổ tung đầu.

Hạ Miên vừa vượt qua thời gian nôn nghén nghiêm trọng, tuy cố gắng khống chế nhưng vẫn không muốn ăn gì.

Mỗi sáng rời giường chính là nôn mửa một trận, ăn không vô nhưng vẫn ói mỗi ngày. Bạc Cận Yến lo lắng không thôi, nhưng hoàn toàn chẳng có cách nào.

Hạ Miên nhìn vẻ mặt anh căng thẳng, trên gương mặt lạnh lùng mang theo lo lắng phiền não, không nhịn được đành an ủi anh: "Trước kia em cũng như vậy, chịu qua ba tháng đầu là hết."

Bạc Cận Yến vẫn lo lắng, nhưng anh không giúp được gì. Khoảng thời gian Hạ Miên mang thai Diệc Nam anh không có ở bên, lúc này chẳng có chút kinh nghiệm nào.

Nội tâm vốn bất an của Bạc Cận Yến bị Mạc Bắc kích thích càng thêm nghiêm trọng.

Xế chiều Mạc Bắc thừa dịp nghỉ trưa lái xe đến thăm một chuyến, mang cho Hạ Miên không ít quả anh đào: “Trước kia em mang thai Diệc Nam đều thích ăn cái này, bây giờ không biết khẩu vị có đổi hay không.”

Hạ Miên ăn một trái mới cười phá lên: “Ừ, ăn cái này quả nhiên khá hơn.”

Từ đầu đến cuối Bạc Cận Yến không tỏ vẻ gì đặc biệt, vẫn trao đổi kinh nghiệm với Mạc Bắc đến khi Mạc Bắc vừa đi, Hạ Miên liền phát hiện người này bắt đầu giận dỗi rồi.

“Em, khi đó vẫn là Mạc Bắc ở bên chăm sóc sao?”

Bạc Cận Yến đột ngột đặt câu hỏi, Hạ Miên hơi không kịp suy nghĩ, yên lặng trong giây lát mới trả lời: “Mạc Bắc giúp em rất nhiều.”

Bạc Cận Yến không nói gì thêm, chẳng qua ánh mắt nhìn thật sâu vào mặt Hạ Miên.

Thời điểm Hạ Miên ngủ trưa nghe thấy Bạc Cận Yến thấp giọng nói điện thoại. Nhưng cô thật sự quá buồn ngủ cũng không nghe rõ là nói chuyện với ai. Sau mấy ngày liền phát hiện Bạc Cận Yến tiến bộ rất nhiều, kiến thức của anh đối với thời gian mang thai bỗng biến hóa tăng cao, tất cả thức ăn làm ra đều hợp khẩu vị.

Hạ Miên hoài nghi nhìn anh chăm chăm: “Anh tìm quân sư à?”

Bạc Cận Yến đưa cháo đến trước mặt Hạ Miên, ánh mắt trầm tĩnh như nước, nhưng khóe môi khẽ mím không trả lời.

Hạ Miên nhú mào, còn muốn chơi trò thần bí với cô à?

Qua vài ngày sau Hạ Miên liền gặp được vị quân sư này của Bạc Cận Yến – Thiệu Khâm tiên sinh.

Thiệu Khâm dẫn theo Mạch Nha con của anh đến nhà làm khách. Hạ Miên biết Thiệu Khâm, trước kia cô còn ở nhà họ Bạc cũng từng gặp Thiệu Khâm nhiều lần. Thiệu Khâm cũng biết rất rõ chuyện của cô và Bạc Cận Yến.

Mạch Nha và Diệc Nam cũng xấp xỉ tuổi nhau, vừa vào nhà đã lễ phép ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên kêu Hạ Miên: “Con chào dì.”

Hạ Miên vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Nha, mỉm cười nói: “Diệc Nam sắp về rồi.”

“Diệc Nam?” Mạch Nha hoài nghi tròn mắt, nhưng không dây dưa vấn đề này, chỉ nhướng mắt nhìn Thiệu Khâm hỏi thăm.

Tay Thiệu Khâm vuốt vuốt đỉnh đầu cậu vài cái, hất cằm: “Đi đi, không được nghịch ngợm.”

Mạch Nha liền hoan hô chạy vào phòng đồ chơi, Hạ Miên và Thiệu Khâm chào hỏi nhau xong rồi đi vào phòng bếp pha trà, phòng khách chỉ còn lại hai người đàn ông cao lớn.

Bình thường Thiệu Khâm nói chuyện không thích che giấu, cũng chỉ có anh mới không hề kiêng kỵ chế giễu Bạc Cận Yến: "Hạ Miên cũng mang thai một lần rồi, cậu còn khẩn trương vậy làm gì? Không có tiền đồ."

Bạc Cận Yến ném thẳng quả táo đến, Thiệu Khâm giơ tay chụp được, kiếp sống mấy năm trong quân đội của anh không phải là giả, trước giờ thân thủ vô cùng tốt.

Thiệu Khâm há mồm cắn quả táo, còn chưa nuốt xuống đã nghe tiếng Bạc Cận Yến lạnh lùng vang lên: "Cũng còn khá hơn cậu, con trai trước mặt cũng không dám nhận, chuẩn bị lửa gặt Giản Tang Du đến khi nào?"

Thiệu Khâm bị chột trúng chỗ đau, khó nhọc nuốt quả táo xuống, khuôn mặt anh tuần hơi có vẻ nghiêm trọng: "Để tìm được cơ hội thích hợp đã."

Bạc Cận Yến rũ mắt lấy khăn giấy lau tay, tỉ mỉ lau từng ngón tay thon dài sạch sẽ: "Sự thật sớm muộn gì cũng bị vạch trần, cậu có ngăn cản thì cô ấy cũng sẽ biết."

Vẻ mặt Thiệu Khâm lại trầm mặc thu lại.

Bạc Cận Yến lại trầm giọng nói: "Tôi chính là ví dụ, nếu như không có Diệc Nam, nhất định Hạ Miên sẽ không tha

thứ cho tôi.”

Thiệu Khâm chán nản sầm mặt, giọng nói trầm hơn: “Tôi với cậu không giống nh tuy không phải là chủ ý của tôi, nhưng bi kịch của Tang Du cũng vì tôi mà ra. Cô ấy cũng không phải là Hạ Miên...”

Bạc Cận Yến nhìn anh trong giây lát, lắc đầu: “Cậu lừa cưới là bước đầu sai lầm rồi, sai tiếp nữa sẽ rất khó quay đầu lại.”

Thiệu Khâm phiền não gãi gãi đầu, vút vấn đề lại cho Bạc Cận Yến: “Còn cậu? Hạ Miên cũng kết hôn với cậu rồi mà vẫn cả ngày khẩn trương, không phải là Mạc Bắc biết chăm sóc hơn cậu một chút thôi sao? Phải mỗi ngày đến phiền vợ tôi, hỏi nhiều thường thức mang thai đến vậy! Khi đó ông đây cũng không có ở bên chăm sóc cô ấy mang thai có được chưa? Không phải là ngày ngày cậu quất vào mặt tôi à.”

Bạc Cận Yến mỉm cười liếc nhìn anh một cái.

Đúng lúc Hạ Miên đi đến nghe được câu liên quan đến Mạc Bắc từ trong miệng của Thiệu Khâm liền sững sốt. Cô không nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt như vậy lại khiến cho Bạc Cận Yến để ý. Hơn nữa, anh lại làm ra vẻ như hoàn toàn không có chuyện gì trước mặt mình...

Thiệu Khâm thấy cô đi vào, lập tức kể khổ: “Hạ Miên em mau gỡ tình tên đầu đất này đi, cả ngày nghi ngờ lung tung, em biết không? Cậu ta nói mỗi ngày nằm mơ thấy...”

Lời tiếp theo của Thiệu Khâm bị Bạc Cận Yến ném chiếc gối ôm đập trúng đầu nên đột ngột dừng lại.

Hạ Miên kỳ quái nhìn Bạc Cận Yến, trên mặt Bạc Cận Yến có chút ít xấu hổ, dời ánh mắt đi không nhìn cô: “Người này lắm lời.”

Thiệu Khâm gờ ngón giữa, càng thêm khinh bỉ tên Bạc Cận Yến thiếu tình thương này.

Cuối cùng Hạ Miên cũng không biết tại sao Bạc Cận Yến không chịu nói cho cô biết về giấc mơ, có điều nghĩ lại thật sự mỗi đêm giấc ngủ của anh rất tệ hại.

CHƯƠNG 43

Hạ Miên không biết cuối cùng Bạc Cận Yến nằm mơ thấy gì, thậm chí cũng không thể cho mình biết. Nhưng Hạ Miên phát hiện anh càng căng thẳng hơn, giống như hận không thể mỗi ngày biến cô thành chiếc bóng ở bên anh.

Có một số đàn ông khi biết vợ mình mang thai sẽ có kiểu phản ứng này, lo âu bất an, vô cùng lo lắng, cho nên Hạ Miên còn thường an ủi anh: “Trước kia có một mình em, Diệc Nam cũng khỏe mạnh ra đời mà.”

Bạc Cận Yến nghe nói như thế sắc mặt càng khó coi, Hạ

Miên ý thức được mình nói sai, lại giải thích: "Thật sự anh không cần khẩn trương như vậy, anh như vậy ngược lại em chịu áp lực rất lớn."

Bạc Cận Yến nghe cô nói như vậy lập tức ra sức giữ chặt cổ tay cô, ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng kia như muốn thấm vào đáy lòng cô: "Được, anh thả lỏng, em ngoan ngoãn đừng nghĩ lung tung."

Hạ Miên nghi ngờ nhìn anh, không biết từ "nghĩ lung tung" trong miệng anh cuối cùng có ý nghĩa gì?

Có điều là Bạc Cận Yến nói anh muốn thả lỏng, nhưng trên thực tế vẫn như cũ. Kể từ khi biết Hạ Miên ăn anh đào thì sẽ giảm nôn nghén, mỗi ngày Hạ Miên mở mắt sẽ có rất nhiều anh đào tươi đặt trên bàn ăn.

Thật ra Hạ Miên muốn nói, cô ăn một chút lại muốn ói ra.

Nhưng.....

Đôi mắt đen láy của Bạc Cận Yến vẫn thiết tha nhìn cô. Hạ Miên chỉ cần nói không muốn ăn, khẳng định anh lại sẽ nghĩ đến phương diện Mạc Bắc. Hạ Miên đã ý thức được hiện tại anh đã nhạy cảm quá mức.

Cho nên Hạ Miên cũng không kháng nghị, chỉ là muốn nói cho Bạc Cận Yến thông suốt, có thể

“Một hồi phải đến công ty một chuyến.”

Bạc Cận Yến bỗng lên tiếng, Hạ Miên ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt anh sâu xa nghiêm túc nhìn kỹ cô: “Em luôn ở nhà chứ?”

Hạ Miên liền giật mình, sau giây lát trầm mặc lại gật đầu: “Ừ, em không đi đâu hết.”

Khóe miệng Bạc Cận Yến lộ ra nụ cười thỏa mãn, lòng bàn tay đặt sau cổ cô, cúi đầu hôn cô: “Ngoan, anh sẽ về nhanh lắm.”

Hạ Miên không thể không phát hiện sự cố chấp và tham muốn chiếm hữu của anh càng ngày càng tăng. Nhưng cô chỉ cho rằng đây là di chứng để lại, tính cách người đàn ông này từ nhỏ đã cực đoan, cho nên Hạ Miên cũng không nghĩ sâu. Đến khi con ra đời thì Bạc Cận Yến sẽ có cảm giác an toàn càng nhiều hơn.

Sau khi Bạc Cận Yến đi, một mình Hạ Miên ở nhà rảnh rỗi. Diệc Nam được Mạc Bắc đón đi, trong nhà lại càng yên tĩnh khó chịu. Từ lần trước cô bị “đông lạnh” sau đó không còn làm việc nữa. Hiện tại mang thai thì càng không muốn liên quan đến cái vòng tròn hỗn loạn đó.

Đang buồn chán lại nhận được điện thoại của Thạch Duy Nhất.

Thạch Duy Nhất biết được chuyện bọn họ kết hôn, tuy hai người khiêm tốn đến đâu vẫn bị người có lòng phát hiện.

Hạ Miên cho rằng cả đời Thạch Duy Nhất cũng không muốn gặp lại mình.

Hai người hẹn một quán cà phê cách nhà không xa, sau giữa trưa rất ít người. Hạ Miên vừa đi vào đã thấy được Thạch Duy Nhất xinh đẹp ngồi trong góc, dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, cô ta đang cúi đầu liền ngẩng lên đối mặt nhìn cô.

Hạ Miên đi đến, hai người đối mặt có vẻ lúng túng.

Từ sau khi chuyện bị vạch trần, Hạ Miên và Thạch Duy Nhất chưa từng chính thức chạm mặt. Nghĩ đến cũng buồn cười, cô từng hiểu lầm đây là chị gái cùng cha khác mẹ với mình rất nhiều năm.

“Gần đây thế nào?” Hai người đồng thanh nói cùng một câu mở đầu, chợt cũng bất giác mỉm cười trên môi.

Thạch Duy Nhất từ từ khuấy cà phê trong tách sứ, lòng mi dày tựa như chiếc quạt bồ hương nhẹ nhàng lay động: “Tôi sắp xuất ngoại.”

Hạ Miên ngơ ngác nhìn cô, không hiểu ý cô lắm: “Quay

phim à?”

Thạch Duy Nhất lắc đầu, mím môi nhưng mỉm cười: “Không muốn ở lại nữa, chuyện ba mẹ đã lan truyền khắp cả thành phố N.”

Thạch Duy Nhất không nói gì thêm nữa, nhưng Hạ Miên vẫn đoán được ý của cô. Từ trước đến giờ Thạch Duy Nhất cao ngạo, trước kia vẫn được người trong giới xem như nữ thần. Hiện tại tan đàn xẻ nghé, nghĩ cũng không biết phải đối mặt với cục diện thế nào.

“Còn trở về không?” Hạ Miên mang tâm tư phức tạp nhìn cô gái thông thả trong ánh nắng rực sáng. Lần đầu tiên hai người bình tâm tĩnh khí như thế, cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy nảy sinh vài phần buồn bã với Thạch Duy Nhất.

Thạch Duy Nhất như có điều suy nghĩ nhìn Hạ Miên một cái, giọng nói chần chừ: “Cô rất hận ba sao?”

Vẻ mặt Hạ Miên lạnh dần, mím môi không nói.

Thạch Duy Nhất biết đây là đáp án trong dự liệu, thờ dãi nói: “Từ sau khi ba gặp chuyện không may, cô vẫn chưa từng đi thăm ông. Ông vào đó thời gian dài như vậy, vẫn nhớ đến cô.

Hạ Miên bất giác nở nụ cười, có điều là nụ cười mang theo vài phần thê lương: “Nhớ tôi làm gì? Nhớ tôi không

chết còn có cơ hội quật ngã ông ta à.”

Thạch Duy Nhất nhíu mày, giọng nói không đồng ý tăng lên: “Hà Miên, hiện tại ba rất hối hận, ông cảm thấy rất có lỗi với cô. Hơn nữa...”

Thạch Duy Nhất rũ mi mắt xuống, có chút khó nói: “Ba vẫn rất yêu mẹ cô, sau khi kết hôn với mẹ tôi, bọn họ chưa bao giờ ở bên nhau.”

Gương mặt Hà Miên yên tĩnh không hề dao động, vẫn như cũ im lặng nhìn lại Thạch Duy Nhất.

Mặc kệ thái độ của Thạch Duệ Khải đối với Viên Uyển Linh như thế nào, ông ngoại tình là sự thật. Hơn nữa điều cô không thể tha thứ nhất chính là ông đích thân đẩy Diệp Tuần xuống lầu.

Khi còn bé Hà Miên đã ngây thơ nghĩ rằng có phải Thạch Duệ Khải lỡ tay hay không. Nhưng sau này tất cả những gì Thạch Duệ Khải làm với cô cũng đủ chứng minh ông tuyệt tình bao nhiêu.

Hà Miên không hề nghĩ rằng mình sẽ mềm lòng với người này, ông hối hận thì cô nên tha thứ sao?

Thạch Duy Nhất nhìn dáng vẻ lãnh đạm của Hà Miên, trong lòng kinh ngạc: “Tại sao cô có thể độ lượng với Bạc Cận Yến như vậy nhưng đối với người khác lại không được. Tôi chỉ hy vọng cô đi thăm ba mà thôi.”

Hạ Miên cau chân mày lại, cô vốn không muốn giải thích, nhưng nhìn sự quật cường trên mặt Thạch Duy Nhất, Hạ Miên lại bất giác bật cười: “Trước kia tôi cho rằng cô cướp đi tất cả của tôi, nhưng tôi chưa từng hận cô, bởi vì tôi biết cô cũng vô tội. Có một người mẹ ích kỷ đưa con gái vào cô nhi viện để ép đàn ông thỏa hiệp, Thạch Duy Nhất, tôi thương hại cho cô.”

Con người sẫm màu của Thạch Duy Nhất co rút kịch liệt, cầm tay Hạ Miên khẽ ru

“Ban đầu tôi từng hận Cận Yến, không, oán mới đúng.” Hạ Miên thở dài, nói tiếp: “Thậm chí tôi từng nghĩ rời khỏi anh ấy. Nếu như lúc ban đầu anh ấy không giấu Diệc Nam đi, hiện tại có thể tôi đã bỏ đi. Trước kia tôi không muốn hiểu, tại sao cùng một đạo lý, cùng là bị người ta cướp mất, nhưng tôi lại khó chịu với anh ấy như vậy.”

Thạch Duy Nhất nhìn vẻ kiên định không dao động trong mắt Hạ Miên, trái tim đột nhiên thắt lại.

Hạ Miên nhìn thẳng vào đáy mắt cô, nói từng chữ: “Bởi vì tôi quá yêu anh ấy, yêu quá sâu, thế cho nên khi phát hiện bị lừa dối mới có thể hoàn toàn mất hết lý trí.”

Thạch Duy Nhất cắn chặt đôi môi, sắc mặt tái nhợt nhìn cô: “Hạ Miên, cô đang viện cớ, chẳng qua là cô cần một lý do tha thứ cho anh ấy thôi. Ba đã lớn tuổi vậy rồi, cô đi thăm ba đi... Trước khi tôi đi coi như hoàn thành một tâm

nguyện cho ông được không?”

Mi tâm Hạ Miên cau chặt, ngón tay Thạch Duy Nhất trắng noãn nắm chặt tay cô, giống như sợ cô tránh khỏi: “Đi thăm ông một chút đi, tôi đi rồi ông sẽ càng hiu quạnh.”

Hạ Miên cảm giác mình càng ngày càng mềm lòng, thế nhưng lại thật sự động lòng vì vẻ đau thương trong mắt Thạch Duy Nhất. Thời điểm nhìn thấy Thạch Duệ Khải cô rất bình tĩnh, không có cảm giác sáng khoái nhượng mảy thờ ra, cũng không có chua xót buồn bã nặng lòng.

Giống như một người hoàn toàn xa lạ.

Tình cảm cô đối với Thạch Duệ Khải chỉ dừng lại ở trước năm tuổi, trí nhớ vốn mơ hồ không rõ cũng bị sự lạnh lùng tuyệt tình của ông tiêu diệt sạch sẽ.

Thạch Duệ Khải mặc áo tù, đầu tóc vốn cố ý nhuộm đen đã có không ít sợi bạc mọc ra, lúc nhìn Hạ Miên ánh mặt lại thanh tĩnh dị thường: “Diệp Tử.”

Khóe miệng Hạ Miên nhúc nhích, nắm chặt quả đấm không lên tiếng.

Thạch Duệ Khải khổ sở nhếch khóe môi: “Con có thể đến thăm ba rất vui.”

“Thạch Duy Nhất bảo tôi đến.” Hạ Miên lạnh lùng lên tiếng, lại nói tiếp, “Hơn nữa tôi còn một số việc không rỗi.”

Thạch Duệ Khải lẳng lẳng nhìn cô, Hạ Miên không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp đặt câu hỏi: “Ban đầu làm sao ông biết được tôi không phải con gái của ông?”

Thạch Duệ Khải mím chặt môi không nói gì, quả đấm Hạ Miên càng siết chặt: “.... Có phải Vệ Cần hay không.”

“Không phải.”

Thạch Duệ Khải cười nói thản nhiên: “Không phải là bà ta, là tự ba, ba biết trong lòng Diệp Tuần có người khác, là bệnh đa nghi của ba quá nặng. Sau đó lúc con năm tuổi bị bệnh viêm gan, cho nên... ba liền thuận tiện dẫn con đi lấy máu.”

Hạ Miên khó tin nhìn Thạch Duệ Khải, Thạch Duệ Khải chột dạ rũ mắt: “Ba thật xin lỗi hai người.”

Hạ Miên khinh thường nhìn ông chăm chăm, cắn chặt đôi môi, cuối cùng bỏ đi không nói gì hết. Cô biết lòng dạ Thạch Duệ Khải hẹp hòi, làm ra chuyện như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Thạch Duy Nhất sững sờ ở một bên không biết có nên đuổi theo ra ngoài hay không. Cô hoài nghi nhìn Thạch Duệ Khải, khẽ giọng hỏi: “Ba, con nhớ trước kia ba không phải nói với con như vậy. Ba nói thân thể của Hạ Miên là

người khác nói cho ba biết.”

Thạch Duệ Khải không nói gì, trước sau vẫn yên lặng bỗng trợn to mắt: “Thật sự là dì à? Vậy tại sao ba không nói cho Hạ Miên biết?”

Thạch Duệ Khải lắc đầu, thở dài nặng nề: “Duy Nhất, còn nhớ khi đó Cận Yến nói không? Cậu ta sẽ đối xử tốt với Hạ Miên, còn Hạ Miên cũng thật sự yêu cậu ta. Bây giờ bọn họ kết hôn rồi, đây mới là quan trọng. Ba làm qua nhiều tội nghiệt, nếu hiện tại chia rẽ bọn họ nữa, thật sự là không nên đâu.”

Thạch Duy Nhất cũng yên lặng, nghĩ đến đây thật sự là kết cuộc tốt nhất. Có điều không biết tương lai có thể xảy ra sóng gió nữa không. Cho dù Hạ Miên không biết, đau khổ trong lòng Bạc Cận Yến cũng sẽ hành hạ anh thật lâu.

Hạ Miên mới vừa rời khỏi cửa sắt nhà giam đã thấy chiếc xe Cayenne quen thuộc. Cô nghi ngờ đi đến, cửa sổ xe hạ xuống lộ ra gương mặt lạnh lùng của Bạc Cận Yến. Đôi mắt đen láy của anh tập trung nhìn thẳng vào Hạ Miên. Dường như nhấn nháy gì đó, thật lâu mới trầm giọng thốt ra hai chữ: “Lên xe.”

Hạ Miên vô cùng kinh ngạc: “Sao anh ở đây?”

Bạc Cận Yến tránh không đáp, chỉ khom lưng mở cửa xe giúp cô.

Sau khi Hạ Miên lên xe vẫn cảm thấy không đúng, hoài nghi nghiêng đầu sang, nghiêm túc nhìn anh: “Anh... không phải là anh theo dõi em chứ?”

Ánh mắt Bạc Cận Yến lóe lên, giơ tay lên dịu dàng vuốt ve sợi tóc cô, cũng hỏi câu khác: “Không phải em nói luôn ở nhà sao, sao lại chạy đến đây hả?”

Hạ Miên lắc đầu: “Không có gì, có một số việc không rõ, bây giờ thì rõ rồi.”

Bạc Cận Yến nhìn Hạ Miên như có điều suy nghĩ. Hạ Miên không muốn nhắc lại chuyện này, về mặt thay đổi, hai tay quay gương mặt anh tuần của anh nhìn vào mình, hỏi gần từng chữ: “Bạc tiên sinh, thành thật trả lời vấn đề của em. Có phải anh biến thái cho người theo dõi không? Nếu không sao lại biết em ở đây? Không cho giả vờ im lặng, lại càng không cho giả dạng tự kỷ, thành thật trả lời!”

CHƯƠNG 44

Bạc Cận Yến nhìn dáng vẻ Hạ Miên chú tâm nghiêm túc, bỗng khóe môi nhoẻn cười, đưa tay giữ lấy ót cô, nghiêng người đến hôn.

Hạ Miên không nghĩ đến anh lại đột ngột làm điều này, cánh môi chưa khép lại bỗng bị xâm nhập, đầu lưỡi trơn trượt nóng ẩm khuấy trong miệng. Lòng bàn tay khô ráo nóng bỏng của Bạc Cận Yến vuốt dọc theo rãnh thắt lưng

đưa vào trong áo cô.

Hạ Miên bị hôn đến ngất ngất, nhưng lý trí vẫn giữ lại bàn tay không ngoan ngoãn của anh, chỉ chỉ ra ngoài cửa xe: "Có người."

Bạc Cận Yến khởi động xe lái đi. Sau khi về nhà Hạ Miên còn muốn hỏi nữa, Bạc Cận Yến ôm ngay lấy cô đi về phía phòng ngủ: "Buổi tối Diệc Nam sẽ về, phải nắm chặt thời gian."

Quả nhiên ánh mắt Hạ Miên bị dời đi, im lặng ngăn ở lồng ngực của anh: "Không được, ba tháng đầu rất nguy hiểm."

Bạc Cận Yến cười có thâm ý khác, cúi đầu hôn một cái lên môi cô: "Không cho vào đâu."

Mặt Hạ Miên nóng lên, rũ mắt khẽ lẩm bẩm một câu: "Không biết xấu hổ."

Bạc Cận Yến đặt cô lên giường, hai tay nắm lấy hai bầu căng tròn, hé miệng cắn nhẹ một cái. Thật ra cách lớp vi áo và lớp nội y mỏng nên Hạ Miên cũng không đau, nhưng cảm giác tê dại kích thích khiến Hạ Miên khẽ co rút lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng noãn của cô ửng đỏ cả lên, đưa tay che lại bộ ngực: "Đau."

Bạc Cận Yến chống tay, ánh mắt trầm tĩnh dừng tại nơi

non mềm phập phồng không thôi của cô, đốt ngón tay ngang bướng vuốt ve vùng êm ái kỳ diệu kia: “Hình như lớn hơn.”

Hạ Miên nói khàn khàn: “Bởi vì liên quan đến việc mang thai...”

“Anh rất thích.”

Anh vừa nói vừa cúi người xuống, chiếc lưỡi hôn nồng nhiệt lên cần cổ thon thả của cô. Hạ Miên bị anh lột sạch, cơ thể trắng nõn bủn rủn trên tấm ra trắng muốt.

Bạc Cận Yến quan sát tỉ mỉ cảnh trí xinh đẹp của cô, lòng bàn tay nắm lấy đầu gối cô, gác hai chân cô lên ngực.

Hạ Miên nhắm mắt lại, hơi thở hỗn hển, cảm thụ được hơi thở ấm áp của anh từ từ bao lấy bộ phận riêng tư của mình.

Lối u thần bí như chú rắn linh động, bị ngậm, bị liếm, bị mút. Nghe thấy tiếng mờ ám kia, toàn thân Hạ Miên càng mềm rũ, đôi chân gập lại phải mượn toàn bộ sức lực của anh mới có thể bày ra tư thế khó khăn.

Rõ ràng là chuyện xấu hổ nhưng Hạ Miên cảm thấy cực kỳ vui thích, làm chuyện vậy với người mình yêu có loại cảm giác thỏa mãn khó tả.

Anh ra sức mút như muốn nuốt cô vậy. Hạ Miên ngửa đầu không ngừng thở dốc, tế bào toàn thân đều khoái cảm chết được, tiếng thở gấp của cô càng thêm dồn dập, chỉ cảm thấy được đầu lưỡi anh đưa lên độ cao khó gì sánh bằng: “Cận Yển...”

Bạc Cận Yển ngẩng đầu giữa hai chân cô, ngón tay thon dài trắng nõn chậm rãi lau khô môi mình, nước đọng trong suốt như ẩn như hiện. Hạ Miên đỏ mặt không dám nhìn anh, giờ phút này anh chẳng hề có vẻ hèn mọn, rõ ràng làm chuyện thấp hèn như thế nhưng vẫn thấy anh đẹp đến chói

“Kêu ông xã.”

Giọng nói anh trầm ấm, êm tai, khêu gợi thổi vào tai Hạ Miên, Hạ Miên nắm chặt ra giường, khẽ gọi: “Ông xã, đủ rồi, đừng mà.”

Cô không chịu nổi, cảm giác được thân dưới của mình đã ướt đẫm một mảnh trên ra giường.

Bạc Cận Yển dịu dàng nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, đặt mắt cá chân cô xuống, hai chân thon dài dè lên thân thể mềm nhũn của cô.

Anh lấn người lên hôn cô đắm đuối, Hạ Miên cho rằng cuối cùng anh cũng bỏ qua cho mình, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi cả người anh đè lên cô mới

phát hiện vật rắn chắc mạnh mẽ kia đã chống ở bắp đùi.

Gương mặt thanh tú của anh hơi ửng đỏ, rời khỏi môi cô mới khàn giọng cất lời: "Kẹp chân chặt một chút."

Hạ Miên không biết anh muốn làm gì, kẹp chặt bắp đùi theo lời anh, nhìn anh cời thắt lưng, vật cứng rắn xanh tím hiện ra. Hạ Miên cắn chặt môi, hơi quay đi...

Bạc Cận Yển gương mặt cô đỏ bừng, cười xấu xa: "Em nểm qua rồi, sợ gì nữa?"

Hạ Miên tức giận, nắm chiếc gối bên cạnh đập anh. Nhưng Bạc Cận Yển bắt được, thuận thế kê chiếc gối dưới vòng eo thon búp rún của cô: "Không thoải mái thì nói cho anh biết."

Hạ Miên trợn to mắt, trơ mắt nhìn anh cử động thân mình.

Bộ phận ướt đẫm bị ma sát, vật cứng rắn cử động lên xuống, thỉnh thoảng đỉnh trên của anh đã chạm trúng hai bên thịt non nhạy cảm của cô. Hạ Miên run kịch liệt, cảm giác từ nơi sâu của mình tiết ra sức nóng, toàn thân đều

Dĩ nhiên Bạc Cận Yển cũng cảm nhận được phản ứng của cô, đưa tay nắm lấy cằm cô cố ý quay đi, nhìn cô trầm lắng: "Muốn sao?"

Hạ Miên không nói lời nào, chỉ mở to đôi mắt đen nhánh lẳng lẳng nhìn anh.

Bạc Cận Yến bóp vòng eo mảnh khảnh của cô, thở gấp nói khẽ một câu trên môi cô: “Chút nữa ông xã giúp em.”

Hạ Miên then thùng không góc đầu lên được, vậy mà cô cũng không chịu thua, bộ phận bị anh ma sát càng ẩm ướt nhầy nhụa. Bạc Cận Yến như đáp lại với phản ứng kích liệt của cô, cử động càng thêm mãnh liệt.

Hạ Miên bị nơi nóng bỏng cứng rắn kia ma sát đến bắp đùi tê dại, ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, đầu cọ sát vào trong cổ anh: “Cận Yến.”

Bạc Cận Yến khẽ nhướn mày nhìn cô.

Hạ Miên biết đã lỡ lời, cô le lưỡi: “Ông xã, anh...”

Bạc Cận Yến lẳng lặng nhìn cô, Hạ Miên chủ động kê lên, hàm răng nhẹ cắn cánh môi anh, giọng nói cực nhỏ thì thầm một câu: “Cử quá.”

Bạc Cận Yến đưa tay nắm lấy bắp đùi non của cô, thân dưới càng ma sát nhanh hơn. Một tay khác quả quyết nắm lấy chiếc cằm thon gầy của cô, khéo léo mở bờ môi mỏng ra mút lấy đầu lưỡi trong miệng cô.

“Nói em thích.”

Hạ Miên ngoan ngoãn lặp lại.

Bạc Cận Yến lại nói rất nhiều lời, nhưng da mặt Hạ Miên

mỏng không nói được, lại bị anh hành hạ đến thảm hơn, đành phải ngoan ngoãn phục tùng. Chờ đến lúc kết thúc thì chân Hạ Miên đã là một đồng hồ hỗn độn, nhưng bị anh đặt trên giường hôn liếm khắp nơi. Cô mệt mỏi không còn sức lực để tính sổ với anh, nằm ở trên giường chẳng buồn nhúc nhích.

Bạc Cận Yến đưa tay ôm lấy cô, hơi thở mỏng manh phả trên gáy, Hạ Miên liếc nhìn ánh nắng chiếu qua màn cửa sổ sau giữa trưa rồi chìm vào giấc ngủ.

Ngủ trưa lâu sẽ khiến người ta càng dễ dàng mệt mỏi hơn. Hạ Miên cảm thấy mí mắt rất nặng, trên người có cảm giác bị đè nặng khó hiểu, nặng đến mức cô không thở nổi. Cảm giác hít thở khó khăn càng ngày càng dày kín, rồi từ từ mới biến mất đi.

Kéo đến sau đó chính là một cảm giác tê tái khác thường khó có thể hình dung, giống như là một nụ hôn thương yêu nhẹ nhàng, như lông vũ rơi trên khuôn mặt.

Hạ Miên khó khăn trở mình, nhanh chóng lại cảm thấy bên hông có sức mạnh quen thuộc quấn lấy. Đợi đến khi cô tỉnh lại kinh ngạc phát hiện vậy mà mình chỉ ngủ có một tiếng mà thôi, nhưng lại mê man giống như là đã ngủ lâu rồi vậy.

Bạc Cận Yến mở to đôi mắt đen lẳng lẳng nhìn cô. Hạ

Miên không biết anh chưa ngủ, ôm lấy eo anh, dán mặt vào lồng ngực rắn chắc của anh: "Sao tỉnh rồi không gọi em?"

Bạc Cận Yến không trả lời, chẳng qua chỉ vuốt mái tóc cô.

Nhưng Hạ Miên không biết có phải là ảo giác của mình hay không. Cô cảm giác bàn tay đang đặt sau ót mình dường như đang run rẩy.

Bạc Cận Yến lại ôm lấy cô gắt gao vào một hồi, lúc này mới đứng dậy: "Muốn ăn gì?"

Hạ Miên lẳng lẳng nhìn anh mặc quần áo, thân thể cao ráo khiến người ta có cảm giác an toàn. Cô chống đầu suy nghĩ một chút, lười biếng nằm lại trên giường: "Tùy

Bạc Cận Yến đứng ở bên giường nhìn cô trong giây lát như có điều suy nghĩ, cuối cùng cúi đầu hôn lên trán cô: "Quần áo đã đặt ở trên băng ghế của giường."

Hạ Miên mỉm cười nhìn lại anh, chờ sau khi anh đi khỏi, cô chuẩn bị mặc quần áo, nhưng bất ngờ phát hiện anh lại lấy cho cô chiếc áo len cao cổ.

Hạ Miên cau mày nhìn quần áo trong tay, hiện tại trời đầu có lạnh lắm, mặc áo len đã đủ nóng rồi mà còn là cao cổ sao?

“Sao vậy?”

Bạc Cận Yến bỗng xuất hiện tại cửa, Hạ Miên bị anh dọa sợ hết hồn, cô lắc đầu: “Không có gì.”

Cô không nghĩ ngợi nhiều liền mặc quần áo tử tế ra cửa.

Buổi tối Mạc Bắc đưa Diệc Nam về nhà, Diệc Nam vừa nhìn thấy Hạ Miên đã nhào lên muốn ôm, Bạc Cận Yến và Mạc Bắc gần như đồng thời chặn cậu lại.

Diệc Nam hoài nghi nhìn hai người cha: “Tại sao?”

Bạc Cận Yến và Mạc Bắc lúng túng liếc nhìn nhau, dĩ nhiên không thể nói thẳng với con trai là mẹ mang thai không thể ôm con nặng như vậy được.

Bạc Cận Yến cúi người ôm nhóc con vào lòng, khẽ mỉm cười trêu chọc cậu: “Ba muốn ôm con trước.”

Diệc Nam vui mừng ôm lấy cổ Bạc Cận Yến, đặc ý nhướn nhướn lông mày nhỏ: “Ba ghen tỵ rồi, tranh sủng với mẹ à?”

Bạc Cận Yến ngẩn người, không khỏi bật cười: “Con về đã quấy mẹ, ba không vui.”

Diệc Nam càng cười vui vẻ hơn, một tay choàng qua vai Bạc Cận Yến, một tay ôm chặt cánh tay Hạ Miên, nghiêng

đầu nói thầm: “Con ở nhà ba Mạc Bắc cũng nhớ hai người mà, ba mẹ cũng giống vậy, Diệc Nam đều thích hết, sẽ không thiên vị ai, cho nên ba mẹ không cần nội chiến đâu.”

Ba người bị cậu nhóc chọc cười bất đắc dĩ lắc đầu.

Mạc Bắc xem thời gian rồi đứng dậy từ biệt, trước sau anh vẫn cảm thấy lúng túng ở chính giữa một nhà ba người này.

Sau khi chờ Mạc Bắc đi, Diệc Nam còn báo cáo tình huống của mình ở nhà ba Mạc Bắc cho Bạc Cận Yển và Hạ Miên. Sau đó ra về nghiêm túc hỏi hai người: “Trong khoảng thời gian con không có ở nhà, ba mẹ có lén trốn con nghiên cứu sinh em bé không?”

Bạc Cận Yển và Hạ Miên hai mặt nhìn nhau, Diệc Nam lắc đầu, nói lời lẽ nghiêm khắc: “Ba mẹ của tên mập lớp con thừa dịp bạn ấy không có ở nhà lén sinh em trai. Bây giờ em trai mỗi ngày ngủ với ba mẹ, bạn ấy đã bị đẩy về nhà ông bà nội. Cho nên bạn ấy nói cho con biết, nhất định phải ở bên ba mẹ, không thể để cho hai người có cơ hội trốn con sinh ra em bé!”

Hạ Miên ngượng ngập ho khan một tiếng: “Con cưng, sao con không thích có em vậy?”

Diệc Nam bĩu môi nghĩ một lát rồi nói: “Thật ra thì cũng không phải là không thích, chỉ là.... bây giờ không thích lắm.”

Hạ Miên và Bạc Cận Yến liếc mắt nhìn nhau, vốn đang chuẩn bị tối nay nói với cậu.

Diệc Nam ngáp một cái, nghiêng đầu nhìn Hạ Miên: “Mẹ, buổi tối con muốn ngủ với ba mẹ, không thể thừa dịp con ngủ sinh ra em bé.”

Hạ Miên buồn cười véo chiếc mũi nhỏ của cậu, nắm cánh tay mũm mĩm của cậu đi về phía phòng tắm: “Được rồi, trước tiên tắm rửa cho mèo con bẩn bẩn.”

Diệc Nam ngồi trên ghế nhỏ ngoan ngoãn ngửa đầu để Hạ Miên rửa mặt cho cậu. Lúc Hạ Miên rửa tay cậu, Diệc Nam bồng cau mày đưa tay đến.

Hạ Miên khó hiểu nhìn cậu.

Cậu nhóc kéo cổ áo Hạ Miên ra, chân mày chau lại càng sâu: “Mẹ, trên cổ mẹ có một đốm đen là gì vậy?”

Hạ Miên đưa tay sờ cổ mình theo bản năng, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của con trai không giống nói dối, cô đứng dậy đi đến bên chiếc gương, kéo cổ áo ra một chút. Lúc này mới phát hiện trên cổ có hai vết màu đen, thật ra không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Cô suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra là cái gì, đến tận cuối cùng là xuất hiện khi nào thì càng không rõ.

Nương theo ánh đèn sáng rõ trong phòng tắm bắt đầu quan sát, Hạ Miên kinh ngạc phát hiện... có phần giống với dấu ngón tay.

CHƯƠNG 45

Chuyển ngữ: Loy al Pang

Biên tập: Trịnh Bà Bà

Hạ Miên bị liên tưởng của mình dọa sợ, tại sao có thể là dấu ngón tay chứ? Nhưng cô nhìn vào gương hồi lâu, sau khi so sánh lại phát hiện thật ra cũng xấp xỉ với kích cỡ ngón tay của đàn ông.

Hạ Miên càng nghĩ càng bối ngỡ, dấu tay đ

Diệc Nam lo lắng đứng bên cạnh, tay nhỏ nhắn kéo góc áo của cô: “Mẹ bệnh sao?”

Hạ Miên sửng sốt một chút, hoàn hồn thoát khỏi suy nghĩ, cô cúi đầu nâng cái đầu nhỏ của con trai lên cọ cọ chóp mũi, khẽ cười nói: “Không có gì, mẹ ngủ không cần thận bị dính bẩn.”

Diệc Nam mở to mắt lẳng lặng nhìn cô, đưa tay lấy khăn lông bên cạnh: “Con lau giúp mẹ.”

Hạ Miên vội vàng kéo lại tay nhỏ bé của con trai đang vươn ra một nửa, cười mỉa: “Không cần, mẹ tự mình rửa,

cực căng đi ngủ trước đi.”

Hạ Miên rửa mặt rửa tay cho Diệc Nam xong, lúc ôm con vào phòng ngủ đi ngang qua thư phòng kế bên, cô chần chừ dừng bước, nường theo cánh cửa phòng khép hờ nhìn thấy Bạc Cận Yển đang ngồi trên ghế da.

Dường như anh ngủ thiếp đi, cánh tay che lên trên trán che lại phần lớn khuôn mặt, chỉ còn một chiếc đèn bàn màu cam, tỏa ra ánh sáng leo lét khiến màu da anh thoát nhìn tái nhợt hơi mất tự nhiên.

Diệc Nam nhỏ giọng khẽ lẩm bẩm một câu: “Nhất định là ba quá mệt rồi, ngồi trên ghế cũng ngủ được.”

Hạ Miên nhìn người đàn ông bên trong, tư thế ngửa người dựa vào ghế ngồi cũng ra vẻ căng thẳng phòng ngủ. Tâm trạng cô bỗng phức tạp, quay đầu khẽ nói với Diệc Nam: “Cực căng vào phòng xem truyện cổ tích đi, một lát mẹ sẽ đến.”

Diệc Nam biết điều tự mình chạy đến phòng ngủ. Hạ Miên lặng lẽ đẩy cửa đi vào, khó khăn lắm cô mới đến bên cạnh Bạc Cận Yển, anh lại đột ngột tỉnh lại.

Đáy mắt đen nhánh mang theo vài phần lạnh lùng dữ tợn, dường như anh hơi hoảng hốt, nhìn thẳng vào cô lại không lập tức nói chuyện, biểu cảm xa lạ trên mặt khiến cho Hạ Miên bất giác hơi run rẩy

Hạ Miên đứng cách chỗ anh không xa, tìm đập rất nhanh, hai người nhìn nhau, không khí lại càng yên tĩnh quái lạ.

“Em....” Hạ Miên cắn cắn môi, đi đến ngồi xổm xuống trước mặt anh, cầm mu bàn tay anh: “Sao lại ngủ ở đây, coi chừng bị lạnh.”

Bạc Cận Yến yên lặng nhìn cô hồi lâu, lúc này mới từ từ cầm lại tay của cô, kéo đến gần trong ngực: “Không có gì.”

Giọng nói của anh khàn khàn, Hạ Miên tựa vào bả vai anh còn ngửi thấy mùi khói gắt mũi, cô nhác thấy một đồng gạc tàn thuốc trong chậu hoa.

Hạ Miên không lập tức chất vấn anh, chỉ ngoan hiền dựa vào lồng ngực anh, chờ khi thân thể anh từ từ thư giãn mới nói: “Gần đây áp lực công việc rất lớn sao?”

Cầm Bạc Cận Yến đã mọc ra một lớp râu lún phún, cọ cọ vào cổ cô, nhìn thấy cô khẽ nhướn mắt hỏi dò: “Cũng tạm.”

Hạ Miên cau mày nhìn anh, Bạc Cận Yến đột ngột nói: “Ngày mai anh phải đi công tác.”

“Sao bây giờ mới nói?” Hạ Miên bỗng đứng dậy, chuẩn bị đi thu dọn hành lý cho anh, lại bị Bạc Cận Yến giữ tay ôm lại ngồi trên đùi, cánh môi anh nhẹ nhàng cọt nhả trên gương mặt trắng mịn của cô, hôn lên mỗi tấc da thịt ngựa

ngứa.

“Không cần phải để ý, sẽ có người chuẩn bị.” Anh ôm chặt cô, cánh tay như sắt vòng lấy cô trước ngực, “Ở bên cạnh anh thêm chút nữa.”

Hạ Miên nhìn chăm chú vào anh, cười nói điềm nhiên: “Em và Diệc Nam ở nhà chờ anh.”

Đáy mắt Bạc Cận Yến có nụ cười, bưng lấy khuôn mặt nhỏ của cô hôn chăm chú, ngậm lấy cánh môi cô ra sức mút: “Em ở nhà đằng hoàng không được đi

Vẻ mặt Hạ Miên phức tạp nhìn anh một cái, cuối cùng không nói gì.

Buổi tối Hạ Miên trần trọc trở mình, trong đầu luôn hiện lên dấu bầm trên cổ. Cô càng ngày càng xác định đó là bị người ta bầu, hơn nữa sức còn... rất nặng.

Nhưng người có cơ hội làm chuyện này chỉ có một mình Bạc Cận Yến.

Hạ Miên nghĩ đến đây thì càng thêm phiền não, tiếng nói trầm ấm của người đàn ông ở phía sau đột ngột thì thầm bên tai cô một câu: “Đang suy nghĩ gì?”

Đầu ngón tay Hạ Miên run lên, từ từ trở mình đối mặt anh, anh thuận thế ôm cô vào lòng, khẽ sát sát sao, bàn tay to đặt bên hông cô ve vuốt dịu dàng: “Ngủ không được

à?”

Diệc Nam còn ở bên cạnh ngủ say sưa, trong phòng chỉ còn tiếng thở nhẹ nhàng của con trai. Hạ Miên yên lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhin không hỏi, nói sang chuyện khác: “Khi nào anh về?”

Bạc Cận Yến không trả lời ngay, hơi dừng một chút: “Hai ngày.”

Anh nói xong bỗng trong tiếng nói mang theo nụ cười, dường như tâm trạng không tệ: “Còn chưa đi đã không nề rỗi.”

Hạ Miên bị anh xoa nắn hai bầu ngực mềm, nhạy cảm run rẩy một chút, vội vàng bắt lấy tay anh: “Đừng lộn xộn, Diệc Nam đang ở đây.”

Bạc Cận Yến không làm loạn nữa, nhưng tay vẫn không an phận sờ lung tung trên người cô như cũ. Hạ Miên có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh của anh, nghe thấy anh đột ngột cố ý hạ giọng: “Ngày một khám thai anh sẽ mau sớm trở về, đừng đến bệnh viện một mình.”

Cuối cùng Hạ Miên không hỏi ra lời, cô và Bạc Cận Yến quen biết mười mấy năm, tuy không thể nói là hoàn toàn hiểu rõ, nhưng cũng hiểu tình cảm anh đối với mình ra sao. Anh muốn giết mình ư? Kiểu lý do này thật sự quá gượng gạo rồi.

Cô nhắm mắt gật đầu, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Bạc Cận Yến vuốt tóc cô: “Nếu như ở nhà buồn chán thì đi thăm mẹ Trình hoặc là thím Ngô, đưa Diệc Nam đi cùng.”

Hạ Miên nghĩ đến, người đàn ông như Bạc Cận Yến vậy, trước kia đối với ai cũng là dáng vẻ lạnh lùng, nhưng hiện tại anh thật sự đang cố gắng thay đổi. Hạ Miên cảm giác được niềm mong đợi của anh đối với đứa con chưa ra đời này.

Cô nên tin tưởng anh...

Sau khi Bạc Cận Yến đi, Hạ Miên dẫn Diệc Nam đến chỗ mẹ Trình. Mẹ Trình ở trong căn hộ của Mạc Bắc ở vùng ngoại ô, nơi này chưa bị khai phá quá độ, vẫn còn duy trì nguyên trạng vẻ tự nhiên, phong cảnh rất đẹp.

Kể từ khi liên lạc lại với mẹ Trình, Hạ Miên vẫn chăm sóc bà như người thân.

Sau khi bạn đời mất, con gái bất hiếu của mẹ Trình cũng vứt bỏ bà, Mạc Bắc đã sắp xếp cho bà ở nhà của anh, lúc công việc anh quá bận rộn thì mẹ Trình chăm sóc Diệc Nam giúp.

Đối với Hạ Miên và Mạc Bắc thì mẹ Trình cũng là người thân sống nương tựa lẫn nhau.

Sáng sớm Hạ Miên đã gọi điện cho mẹ Trình bảo muốn đến thăm bà. Người già thích náo nhiệt, làm rất nhiều món ăn, Diệc Nam hoan hô chạy đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

“Nếm thử món canh này đi, mẹ đã nấu đến trưa đó, dù sao Cận Yến cũng là đàn ông, chắc chắn không được chu đáo nhiều.” Mẹ Trình đang nói dông dài về nồi canh, Hạ Miên nghe chuyện, kéo khăn quàng cổ ra theo bản năng.

Mẹ Trình lại cau mày nói: “Còn nhớ con dâu của bác V kể bên không, nói sắp phải ly hôn rồi, hóa ra con của ông ta say rượu còn bạo hành gia đình. Thật là nghiệp chướng.”

Hạ Miên lúng túng rũ mắt ho một tiếng, mẹ Trình lập tức ngẩng đầu nhìn cô: “Sao vậy, bị cảm à? Mang thai nên chú ý.”

Người già luôn thích nói chuyện nhà chuyện cửa, chuyện thị phi, Hạ Miên ngồi yên tĩnh uống canh. Mẹ Trình lại mang chuyện nhà của bác Vương ra nói cặn kẽ. Thỉnh thoảng Hạ Miên phụ họa mấy câu, chỉ nghe mẹ Trình lại thờ dài nói: “Cái cậu Cận Yến kia cái gì cũng tốt, chỉ là ảm đạm, lại không thích nói chuyện. Cậu ta đối xử với con có tốt không?”

Hạ Miên nhướng mắt, đối diện với ánh mắt ân cần của mẹ Trình, mím môi cười nói: “Chúng con đã quen nhau mười mấy năm rồi, anh ấy sẽ không bạo hành gia đình

đầu.”

Dường như Hạ Miên nói lời này để kiên định cho sự tin tưởng trong lòng mình vậy. Tuy trên cổ xuất hiện dấu tay đến bây giờ khiến lòng cô vẫn còn sợ hãi, nhưng cô cảm giác rằng không phải như cô nghĩ.

Hạ Miên nhìn xung quanh một chút, phát hiện trong nhà chỉ có một mình mẹ Trình, cho nên nói sang chuyện khác: “Mạc Bắc không ở nhà ạ?”

Mẹ Trình nghe vậy, tám chuyện ra vẻ thần bí: “Có lẽ là Tiểu Bắc đang yêu đương, gần đây luôn có một đứa con gái gọi điện thoại cho nó. Tám phần là đi ra ngoài hẹn hò rồi.”

Hạ Miên hơi sững sờ, sau đó mỉm cười tiếp tục ăn canh. Cô luôn hi vọng Mạc Bắc hạnh phúc hơn bất cứ ai, anh vốn là người đàn ông xuất sắc, bên cạnh không thiếu con gái chủ động đeo đuổi, có thể làm anh dao động thì chắc không phải là loại con gái tầm thường rồi.

Lúc đó Hạ Miên cũng không ngờ chuyện sẽ phát triển theo một chiều hướng khác...

Ở bên mẹ Trình cơm nước xong lại trò chuyện chốc lát thì Hạ Miên chuẩn bị dẫn Diệc Nam đi. Nào ngờ lúc này điện thoại trong nhà lại đột ngột vang lên, Diệc Nam chạy đến nghe điện thoại. Hạ Miên và mẹ Trình cũng không để ý đứng ở cửa. Nhưng sắc mặt cậu nhóc rất kỳ quái, dường như hơi kinh ngạc lại hơi sợ hãi.

Hạ Miên nghi ngờ đi đến, về mặt Diệc Nam quái lạ đưa điện thoại cho Hạ Miên: “Mẹ, chú ấy nói rất nhiều lời kỳ quái, con nghe không hiểu...”

Hạ Miên càng thêm hoang mang, cô nhận lấy điện thoại, bên trong truyền đến một giọng đàn ông lạnh lùng xa lạ vô cùng. Cô xác định mình chưa từng nghe qua, trong ấn tượng hoàn toàn không biết người thế này.

“Cô Hạ Miên,” Người bên trong kêu tên của cô chính xác, giọng nói hơi lạnh lẽo, “tôi muốn nói chuyện với cô một chút về anh Mạc Bắc.”

Tay nắm ống nghe của Hạ Miên bỗng siết chặt, cắn răng hỏi: “Anh là ai? Mạc Bắc...”

Cô liếc mắt nhìn Diệc Nam và mẹ Trình đang chau mày, không dám nói lời nghiêm trọng, chỉ nghe thấy đối phương hơi cười: “Còn rất khẩn trương à, cũng không uổng một mối tình thâm của Mạc Bắc đối với cô. Nam Lăng Bắc Giao, tôi nghĩ cô sẽ không báo cảnh sát.”

Đối phương nói xong cúp điện thoại, Hạ Miên đứng hóa đá tại chỗ.

Cô đã chai với chuyện bắt cóc này, nhưng đối lại đối phương là Mạc Bắc, cô vẫn không thể bình tĩnh được. Hạ Miên cố gắng kiềm chế ý nghĩ đáng sợ trong đầu, quay đầu nói với mẹ Trình: “Đột nhiên con nhớ đến chút việc, con đi ra ngoài một chút.”

Mẹ Trình hoài nghi gật đầu.

Hạ Miên giao Diệc Nam cho mẹ Trình rồi đi khỏi, trước khi vào thang máy cô lấy điện thoại ra tính gọi cho Quan Trì, nhưng phút chốc trong đầu hiện lên một ý nghĩ lạ lùng.

Cô run run từ từ buông tay xuống, nhớ đến dấu vết nơi cổ mình, nhớ đến lời nói chế nhạo Bạc Cận Yến của Thiệu Khâm lần trước... Anh ta đã nói Bạc Cận Yến rất để ý đến việc chăm sóc cô...

Anh còn nằm mơ, hơn nữa cũng không dám nói nội dung giấc mơ với mình.

Cô khó tin, vội nắm chặt ngón tay, không thể tin được mình lại nghĩ như vậy.

CHƯƠNG 46

Chuyển ngữ: [Loyal Pang](#)

Biên tập: [Trịnh Bà Bà](#)

Vùng ngoại ô trống trải, hoàng hôn khiến bóng cây thoát nhìn nghiêng ngả, Hạ Miên khoanh cánh tay đi về phía trước, đột ngột xuất hiện một người đàn ông mặc áo đen. Ánh mắt anh ta giấu sau mắt kính, Hạ Miên không nhìn rõ lắm, chỉ thấy khóe môi anh ta hơi nhúc nhích,

giọng nói cứng nhắc như máy móc: “Cô Hạ? Bên này, mời.”

Lòng bàn tay của Hạ Miên cũng đổ mồ hôi lạnh, nhắc chân đuổi theo bước chân của người đàn ông.

Đi qua một con đường nhỏ trong rừng rất dài mới nhìn thấy một cái đình mang phong cách rất cổ xưa. Xa xa Hạ Miên đã nhìn thấy gương mặt lạnh lùng xa cách của Mạc Bắc, anh cũng không bị đả ngộ bất công gì, mà là ngồi sừng sững trong đình.

Ngồi đối diện anh là một người đàn ông vai rộng lưng dài thoát nhìn to lớn rắn chắc, bộ đồ tây tối màu ôm lấy cơ thể.

Hạ Miên bước nhanh đến, Mạc Bắc nghe thấy tiếng bước chân ngẩng đầu lên, lúc thấy cô đôi mắt đen khể lóc lên, bỗng dưng giận dữ trừng mắt với người đàn ông trước mặt: “Anh tìm cô ấy đến làm

Tiếng nói lạnh lùng vẫn như cũ, khóe miệng người đàn ông mỉm cười: “Xem thử coi cuối cùng cô Hạ có điểm nào hấp dẫn cậu như vậy.”

Chân mày Hạ Miên cau chặt, đi đến bên cạnh Mạc Bắc, cẩn thận đánh giá anh một hồi mới quay đầu nhìn về phía người đàn ông đối diện.

Đây là một khuôn mặt vô cùng ưa nhìn, cũng không có quá nhiều nét thô lỗ, nhưng đáy mắt của anh ta lại mang theo sát khí và lạnh lùng đậm đặc, khiến cho mặt mày thanh tú của anh ta thoát nhìn có vài phần nham hiểm.

Người đàn ông đã quan sát Hạ Miên, ngón tay thon dài gõ nhẹ từng cái lên mặt bàn đá cẩm thạch: "Hạ Miên?"

Hạ Miên nhếch khóe môi, nhìn anh ta phòng bị.

Người đàn ông đứng dậy, chậm rãi đi đến phía sau cô và Mạc Bắc, thân hình anh ta cao lớn, vóc dáng rất cao, rõ ràng đứng phía sau hai người không nhìn thấy được vẻ mặt tăm tối của anh ta, nhưng lại có một cảm giác áp bức mãnh liệt khó hiểu.

Người đàn ông bỗng cúi người nhích đến gần Hạ Miên, khẽ nói: "Chồng cô là Bạc Cận Yến?"

Ngón tay Hạ Miên càng nắm chặt hơn, quay đầu cảnh giác nhìn chằm chằm anh ta: "Cuối cùng anh là ai? Muốn làm gì?"

Người đàn ông nhướng nhướng chân mày, bỗng nói ra một câu kỳ lạ khó hiểu: "Tôi biết chồng cô."

Sắc mặt Hạ Miên càng khó coi thêm, cô vốn không dám suy nghĩ bậy bạ, sợ người đàn ông này nói ra chuyện mà cô không cách nào tiếp nhận, ra vẻ trấn định nói: "Anh bắt Mạc Bắc làm gì?"

Người đàn ông nhú nhú chân mày như có điều suy nghĩ, nghiêng đầu cười nói: “Muốn chứng thực một số chuyện

Tròng mắt Hạ Miên nhanh chóng co rút, trong lòng bất an bắt đầu khẩn trương khó hiểu, Bạc Cận Yến không đến nổi nhàm chán vậy chứ, lúc này còn chứng minh xem cuối cùng mình quan tâm anh ấy bao nhiêu sao?

Mạc Bắc đứng dậy ngăn trước người Hạ Miên, ánh mắt rét buốt nhìn lên người đàn ông trước mặt: “Tôi không biết cuối cùng anh có mục đích gì, nhưng tôi và Hạ Miên không có bất cứ quan hệ quá đáng gì cả. Bây giờ cô ấy đã kết hôn, tôi chỉ lấy thân phận bạn bè ở bên cạnh cô ấy, cũng không ảnh hưởng đến bất cứ ai.”

Hạ Miên kinh ngạc nhìn Mạc Bắc, câu trả lời của Mạc Bắc hiển nhiên là anh cũng cảm thấy người đàn ông này quen biết Bạc Cận Yến. Trong lòng cô càng thêm khó chịu, nhưng trước sau vẫn không tin được chuyện này sẽ liên quan đến Bạc Cận Yến.

Người đàn ông nghe vậy, vẻ mặt không hề gợn sóng chút nào, lười nhác ngồi trên ghế đá vắt chéo hai chân: “Cho nên trong lòng cậu còn thích cô Hạ? Không cảm thấy bất công cho người vợ sau này của mình à?”

Hạ Miên nhú mày, trước sau vẫn cảm thấy lời nói của người đàn ông này hơi kỳ lạ.

Mạc Bắc im lặng trong giây lát, ánh mắt hơi phức tạp:

“Tôi thích ai không cần phải khai báo cho bất cứ kẻ nào, nhưng tôi có nguyên tắc của mình, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.”

Người đàn ông trầm ngâm nhìn Mạc Bắc, Hạ Miên lại phát hiện trong mắt anh ta mang theo vài phần tán thành.

“Vậy nếu như tương lai cô Hạ hối hận...” Người đàn ông kẹp lấy một điều thuốc lá nói có thâm ý khác, nhìn anh qua ngọn lửa xanh thắm, “Cậu sẽ không hề lựa chọn tiếp nhận cô ấy sao?”

Mày rậm của Mạc Bắc cau chặt, quả đấm bên người cũng càng siết càng nặng.

Nhưng Hạ Miên nói ra đầu tiên,: “Chúng tôi không quá đáng như anh nghĩ vậy.”

Người đàn ông nheo lại đôi mắt hẹp dài, đôi mắt dữ tợn nhìn thẳng về phía Hạ Miên, anh ta đi đến vài bước, bỗng móc một khẩu súng từ người vệ sĩ bên cạnh, tốc độ nhanh đến mức hai người hoàn toàn chưa hồi phục lại tinh thần.

Hạ Miên và Mạc Bắc đều chấn động.

Anh ta mở chốt bảo hiểm, hòng súng chĩa vào huyết thái dương của Hạ Miên: “Tôi ghét nhất bị phụ nữ phản bác.”

Hạ Miên cắn răng liếc anh ta, cười khẩy nói: “Anh nói sai rồi mà còn không cho người ta phản bác là đạo lý gì chứ.”

Giọng điệu tăm tối lạnh lùng của người đàn ông này bay vào trong tai cô: “Tôi nói chính là đạo lý.”

Bước chân Mạc Bắc khó khăn lắm mới nhúc nhích, người đàn ông lại mỉm cười mở miệng: “Không muốn cô Hạ một xác hai mạng thì tốt nhất thành thật một chút.”

Cả người Mạc Bắc tức giận đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt đen nhánh dấy lên ngọn lửa hừng hực: “Anh cũng biết cô ấy mang thai rồi, có gì thì cứ chĩa vào tôi.”

Nụ cười của người đàn ông càng sâu, quả thật thay đổi hòng súng chĩa vào đầu Mạc Bắc.

Hòng súng lạnh lẽo đặt ngay mi tâm, hai người đàn ông liếc nhìn đối phương, Mạc Bắc có trấn định nữa cũng có phản ứng bình thường của một con người, thái dương cũng khẽ chảy mồ hôi ướt nhẹp.

Người đàn ông bỗng cười khẽ một tiếng, ném súng trong tay cho thuộc hạ bên cạnh.

Nỗi khiếp sợ của Mạc Bắc và Hạ Miên vẫn còn chưa lui, dường như người đàn ông có lời gì muốn nói với Mạc Bắc thì không khí giằng co lại bị một tiếng nói đánh vỡ: “Hạ

Miên!”

Hạ Miên quay đầu lại, nhìn thấy Bạc Cận Yến với vẻ phong trần mệt mỏi, hình như trên mặt anh nhiễm sương lạnh, áo khoác màu đen trên người hơi xốc xếch, lúc ánh mắt nhìn thấy người đàn ông bên cạnh cười sâu xa thì trên mặt hơi đổi.

Người đàn ông nhướn chân mày rậm nói chế giễu về phía Bạc Cận Yến: “Đã đến trễ bỏ mất một trò hay.”

Sắc mặt Bạc Cận Yến khó coi cực kỳ, cũng không đáp trả lại lời chế nhạo của người đàn ông, mà là đi thẳng đến bên cạnh Hạ Miên xem xét một lượt: “Không có gì chứ?”

Tâm trạng Hạ Miên phức tạp, nhìn anh kinh ngạc: “Không phải anh... đi công tác đến thành phố S sao?” Chỉ hơn ba tiếng thôi, dù anh có tạm thời bay về cũng không thể nhanh như vậy.

Bạc Cận Yến làm như không ngờ đến cô sẽ hỏi như thế, gương mặt anh tuần có vẻ khốn cùng ngăn ngại, nhưng nhanh chóng nói hờ hững: “Tạm thời hủy bỏ.”

Cả hai đều biết rõ ràng đương nhiên điều này là dối trá.

Hạ Miên không hề hỏi đến, Bạc Cận Yến cũng không giải thích dư thừa.

Cũng là người đàn ông bên cạnh xem cuộc vui bùng nổ thuốc trong tay đi, bỗng nói với Bạc Cận Yến: “Không

đuổi kịp không cần gấp, tôi đã quay lại, về nhà cậu có thể từ từ xem. Tin tưởng cậu rất muốn biết tâm ý của em dâu đối với mình, đối với bệnh của cậu...”

Sắc mặt Bạc Cận Yến bất ngờ nhướng mắt: “Bạch Thầm”

Hạ Miên cảm giác được Mạc Bắc bên cạnh cũng đột ngột hơi giật mình, cô hoài nghi nhìn về phía Mạc Bắc, Mạc Bắc hơi mất tự nhiên chuyển ánh mắt đi.

“Chờ anh một chút.” Bạc Cận Yến ôm siết lấy Hạ Miên, rồi cất chân đi về phía Bạch Thầm.

Đầu óc Hạ Miên càng ngày càng rối loạn, chăm chú nhìn bóng lưng của Bạc Cận Yến, bỗng có một cảm giác không ổn xa lạ, tại sao có ảo giác càng ngày càng không hiểu người đàn ông này, hơn nữa dường như anh còn có rất nhiều chuyện gặt mình.

Mạc Bắc ở bên cạnh trầm mặc thật lâu, bỗng nói với Hạ Miên: “Chuyện này chắc không có liên quan đến cậu ta, Bạch Thầm là anh trai của Bạch Tiểu Lê.”

Hạ Miên nghe thấy ánh mắt vẫn ngơ ngác như cũ, Mạc Bắc giật mình: “Bạch Tiểu Lê chính là... một cô gái trong tòa soạn bọn anh.”

Mạc Bắc không nói thêm gì nữa, nhưng Hạ Miên đoán được hàm nghĩa anh giấu diếm sau câu nói, có lẽ là Bạch Tiểu Lê thích Mạc Bắc, Bạch Thầm chỉ muốn khảo nghiệm

anh sao?

Nói như vậy là không có liên quan đến Bạc Cận Yến à? Nhưng mà Hạ Miên vẫn không thoải mái như cũ.

Dường như quan hệ của Bạch Thầm và Bạc Cận Yến rất tốt, hai người nói rất lâu, Bạc Cận Yến đưa lưng về phía Hạ Miên, cô không thấy được vẻ mặt của anh, lại có thể đoán được từ nụ cười trên gương mặt của Bạch Thầm là quan hệ của hai người rất thân.

Nhưng mới vừa rồi Bạc Cận Yến vội cắt ngang Bạch Thầm như vậy.

Lần trước Bạc Cận Yến cũng đột ngột cắt ngang lời của Thiệu Khâm, lần này Bạch Thầm cũng vậy.

Hạ Miên không rõ cuối cùng Bạc Cận Yến giấu diếm mình cái gì? Hai người đã kết hôn, không phải là nên cư xử thẳng thắn sao? Gia đình mỏng manh của bọn họ cần rất nhiều niềm tin và kiên trì... liếc nhìn Hạ Miên đứng gần người cách đó không xa, ánh mắt nhìn Bạc Cận Yến phức tạp: "Chính là cô gái này khiến cho năm năm trước cậu biến thành như vậy à?"

Bạc Cận Yến nhếch môi mỏng, hỏi ngược lại: "Cậu chưa nói chuyện không nên nói chứ?"

Bạch Thầm trợn trừng lườm anh một cái mất hình

tượng: “Cậu vẫn cứ quan tâm cô ta như thế?”

Ánh mắt Bạc Cận Yến dịu dàng nhìn Hạ Miên, nhưng lúc nhìn về phía Bạch Thầm lại mang theo vài phần chế giễu hiểm có: “Cỗ chấp của tôi vẫn kém hơn của cậu một chút xíu, cậu còn mưu tính với cả người nhà cậu nữa kìa.”

Trên mặt Bạch Thầm lộ ra vài phần bối rối, gương mặt lạnh lùng vẫn rét lạnh như cũ, nhưng đáy mắt lại ấm áp hiểm có: “Người ông đây thích thì đừng ai nghĩ đến.”

Bạc Cận Yến xoa mi tâm, lắc đầu bất đắc dĩ: “Đừng ép người khác, cậu còn có chuyện rách nát chưa giải quyết được kia.”

Bạch Thầm thu lại thần sắc, gương mặt hơi nghiêm trang, nhìn Bạc Cận Yến lại có vài phần luyến tiếc: “Cậu không giống vậy à? Mới vừa rồi là từ đâu đến?”

Bạc Cận Yến rủ mắt không nói, Bạch Thầm lắc đầu: “Thôi, đã sớm biết cậu là kẻ điên rồi.”

Bạc Cận Yến không giải thích với Hạ Miên sao anh lại có mặt tại hiện trường, cũng không giải thích vì sao nói dối gạt cô là đi công tác. Hai người đi đón Diệc Nam về nhà, cậu nhóc thấy ba bỗng thần kỳ xuất hiện, thể hiện rõ vẻ kinh ngạc và vui mừng: “Ba, ba là siêu nhân sao? Nhanh như vậy đã bay về rồi.”

Bạc Cận Yến yêu chiều ôm Diệc Nam vào lòng, khoe

miệng mang nụ cười: “Ba sẽ xuất hiện lúc mẹ cần nhất.

Hạ Miên ngồi bên cạnh nhìn hai người trước sau vẫn im miệng không nói.

Diệc Nam lại thân mật với Mạc Bắc một hồi, Bạc Cận Yến nhìn Hạ Miên không yên lòng, đi đến nắm chặt lấy tay cô: “Em mang thai đừng suy nghĩ lung tung.”

Hạ Miên cảm giác mình có nghi vấn đầy bụng cần anh trả lời, nhưng khi nhìn đôi mắt anh thành khẩn lại không thể hỏi ra được. Người này rõ ràng vẫn là người đàn ông cô biết mười mấy năm kia mà.

Bạc Cận Yến thản nhiên nhìn lại cô, bàn tay to lớn dịu dàng vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của cô, lại nở nụ cười đơn thuần như trẻ con: “Con yêu, nhớ ba không?”

Hạ Miên bị hành động trẻ con này của anh chọc cười, cầm lấy bàn tay xương khớp rõ ràng của anh: “Hiện tại nó chỉ lớn vậy thôi.”

Hạ Miên đưa ngón tay ước chừng kích thước, Bạc Cận Yến thuận thế ôm hờ cô vào trước ngực, trong mắt mang theo nhiệt độ nóng bỏng, nhìn cô xúc động: “Lớn vậy cũng không được kỳ thị nó.”

Hạ Miên lẳng lẳng nhìn anh hồi lâu, cảm giác rằng như vậy mới là Bạc Cận Yến mình biết, nhưng suy nghĩ đáng sợ hai ngày qua đã khiến tâm trạng cô không yên chỉ như là do cô suy đoán thôi. Bạc Cận Yến yêu mình như vậy làm

sao có thể có một bộ mặt đáng sợ vậy chứ?

Hạ Miên cảm thấy còn nghĩ tiếp thì bản thân mình cũng không tốt.

CHƯƠNG 47

Edit: [Kentu](#)

Beta: [Loyal Pang](#)

Bóng đêm dày đặc, thành thị ngoài cửa sổ dần chìm vào im lặng, một ngày kinh hồn bạt vía cứ thế hành quân lặng lẽ. Nhìn một lớn một nhỏ bên cạnh ngủ an ổn, Bạc Cận Yến mệt mỏi nhắm mắt lại.

Lời của bác sĩ Lộ xế chiều còn quanh quẩn trong đầu, anh vô cùng lo lắng Hạ Miên sẽ có thể xuất hiện những loại phán đoán kia, ngay cả năm mơ anh cũng mơ thấy cô rời đi không quay đầu lại.

Đêm đó hành động cầu vô ý thức cô gây sợ hãi cho anh, tỉnh lại cũng một thân mồ hôi lạnh.

Bạc Cận Yến biết mình xảy ra vấn đề, giống như năm năm trước...

Năm năm trước Hạ Miên rời đi, anh cho là mình có thể tìm được cô, sau đó sắp xếp chu đáo cuộc sống của cô và

tương lai, nhưng vẫn là bỏ lỡ. Anh không tìm được nơi Hạ Miên đi, khi đó anh mới biết được thì ra là thế giới lớn như vậy, nhưng mất đi một người toàn thế giới lại như cô độc.

Cuộc sống của anh hoàn toàn yên tĩnh im ắng.

Cảnh ngộ từ nhỏ khiến cho thế giới màu xám tro của anh bị đè nén, anh chỉ mãi sống ở trong thế giới của bản thân, cho đến khi Hạ Miên xuất hiện, cô lớn lên cùng với anh. Nhưng dưới vẻ bề ngoài ngoan ngoãn cô ẩn náu, bên trong là sự bất lực và yếu đuối, khiến anh đã thấy được bản thân mình.

Trong mắt người ngoài anh đáng được hâm mộ, ăn ngon mặc đẹp, có gia cảnh tốt. Nhưng mà không ai nhìn thấy nội tâm chân thật của anh dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng, ngay cả Hạ Miên cũng không thấy được.

Anh không thích nói chuyện không có nghĩa là anh không cần người khác quan tâm. Anh cô đơn quá lâu, mẹ ích kỉ đến nỗi chỉ muốn lợi dụng anh, cha ruột cũng giống vậy chỉ muốn lợi dụng anh báo t

Anh biết chân tướng tội ác xấu xí này sớm hơn Hạ Miên rất nhiều năm, những năm này, anh chịu đựng đầy đau khổ, nhưng anh không thể nói với ai. Không có gì ngoài tính cách ngoài trầm muộn lạnh như băng của anh, anh không thể tin tưởng ai.

Thế giới này thật sự quá thối nát, người thân nhất của anh còn như thế, anh còn có thể tin tưởng ai nữa?

Anh cướp đi tất cả thuộc về Hạ Miên, không có ai biết anh tự trách mình biết bao. Anh tận mắt nhìn thấy cảnh ngộ bi thảm của Hạ Miên ngủ ở cô nhi viện, anh biết thân phận thật sự của Hạ Miên nhưng vẫn không tài nào nói được như cũ.

Người mà anh yêu thương, lại bởi vì chính mình nhận hết đau khổ.

Đáng xấu hổ chính là, anh ích kỷ, anh muốn vĩnh viễn chiếm lấy Hạ Miên, không thể liều lĩnh một chút xíu nguy hiểm nào để mất đi cô.

Mẹ lần lượt đe dọa, Bạc Cận Yển nôn nóng bất an, anh không bảo vệ được người con gái mình yêu, anh chỉ là cậu bé mười chín tuổi, anh không có lực lượng to lớn và chống lại Vệ Cần.

Khi đó anh cực kì nóng nảy, giống như bươm sư tử bị chọc giận, nội tâm cất chứa một cơn lửa giận gần như muốn bộc phát.

Cho đến khi Hạ Miên hoàn toàn biến mất ở thế giới của anh, con thú hoang anh giấu ở đáy lòng kia cuối cùng đã cắn nuốt tất cả lý trí của anh.

Cũng không ai biết công tử của Bạc thị trưởng từng ở trại an dưỡng hai năm. Khi đó anh càng thêm trầm mặc, suốt hai năm không nói câu nào với bất kì ai. Chỉ cần có người nhích tới gần anh, anh sẽ không khống chế nổi cơn điên dại. Thậm chí từng có phát sinh hành động nguy hiểm thương tổn người khác.

Chữa trị thật lâu, anh mới dần dần hồi phục một chút, nhưng mà thời gian dài không giao tiếp với người khiến cho anh sinh ra trở ngại ngôn ngữ nhất thời. Sau lại nói chuyện càng thêm ít, mọi người không biết cho là anh từ nhỏ tự kỷ, dù thế nào đi nữa khi còn bé anh cũng không thích cười không thích nói chuyện.

Sau khi xuất viện anh liền chuyển khỏi Bạc gia, sống một mình. Hai năm anh phát bệnh, Thạch Duy Nhất vẫn theo bên anh không tách không rời. Có lần Bạc Cận Yến suýt nữa bóp chết cô ta, lúc phát bệnh còn từng dùng cái chén đập đầu cô, đến bây giờ trên trán cô còn để lại vết sẹo mờ nhạt.

Sau này Thạch Duy Nhất ở bên cạnh anh là bởi vì chuyện này, trong lòng Bạc Cận Yến có mấy phần áy náy đối với cô ta, mỗi lần đều không thể nói ra lời tuyệt tình.

Sau thấy Hạ Miên quảng cáo công ích trong tivi khiến anh kinh ngạc thật lâu. Khi đó gần như trái tim cũng

ngưng đập, chăm chú xem tivi. Anh nhìn gương mặt năm năm chưa từng gập lại, toàn thân cũng khó tự kiềm chế run rẩy lên.

Cuối cùng Hạ Miên của anh cũng trở lại.

Anh biết mình vốn chính là kẻ điên, yêu quá điên cuồng, nội tâm tối tăm cố chấp. Loại yêu này của anh tồn tại trên người cũng sẽ khiến cho người ta e ngại. Nhưng Hạ Miên là điều duy nhất anh nhớ nhung, anh không buông ra, cũng không bỏ được.

Dùng hết mọi biện pháp ép cô ở lại bên mình, anh cũng thật hèn hạ. Khinh bỉ Vệ Cần không chừa thủ đoạn nào, nhưng chính anh cũng xấu xa như bà. Biết rõ trong lòng Hạ Miên dao động bất định, nhưng vẫn bướng bỉnh không cho cô bất kì cơ hội né tránh.

Cuối cùng cũng như nguyện giữ cô ở bên người, nhưng trong lòng vẫn là bất an.

Sợ cô rời đi, sợ cô chạy thoát, anh chỉ có cô, nhưng bên người cô vẫn còn Mạc Bắc rất tốt... Cô không phải là anh, không cố chấp như anh, cũng không phải là không thể không có anh.

Huống chi anh còn là con kẻ thù của cô.

TBạc Cận Yến phiền não bất an, nhưng anh giả vờ trấn định, chẳng bao giờ lộ ra một chút đầu mối. Chuyện như vậy anh đã quá mức quen thuộc, có thể thuận lợi lừa gạt bất cứ kẻ nào, nhưng buổi tối anh đều ngủ không yên, rất sợ mở mắt ra Hạ Miên liền biến mất không thấy nữa.

Biết Hạ Miên có con, anh cho là mình nên thở phào nhẹ nhõm rồi. Nhưng cơn ác mộng bắt đầu, đêm muộn anh cũng sẽ gặp một chút cảnh ly kì quái lạ trong mơ. Trong mơ cũng không ngoại lệ đều là Hạ Miên rời đi, cô chỉ trích mẹ của anh, chỉ trích anh lừa gạt, chỉ trích tình yêu của anh đáng sợ và điên cuồng.

Thế nào Bạc Cận Yến cũng không ngờ mình lại phát bệnh, suýt chút nữa anh đích thân giết chết Hạ Miên của anh.

Anh sợ, càng thêm lo lắng bất an, anh lấy cớ đi công tác đi trị liệu, lại không ngờ tới Bạch Thầm sẽ vì muốn thử thách Mạc Bắc mà bắt cóc Hạ Miên, may là anh vẫn sắp xếp người đi theo Hạ Miên, lúc này mới vội vàng chạy tới.

Nhưng trị liệu chậm trễ, anh không biết mình có thể chuyển biến xấu hay không...

Bạc Cận Yến đưa tay lên vuốt ve gương mặt Hạ Miên, rất lưu luyến ngửi mùi trên cơ thể cô, tình yêu của anh bệnh hoạn như vậy, sẽ dọa đến Hạ Miên không? Anh nhất định phải cho đứa bé một người cha khỏe mạnh, cho Hạ Miên

một tình yêu bình thường.

Đứa con thứ hai của bọn họ sắp ra đời rồi, anh muốn bù đắp thiệt thòi cho Hạ Miên và thiếu sót cho Diệc Nam, không thể lại khiến gia đình này xuất hiện bất kì gợn sóng nào.

Bạc Cận Yến vừa định ngủ thì cảm giác được cả người phụ nữ bên cạnh đột nhiên run lên. Thoáng chốc Hạ Miên mở mắt ra, hơi thở rối loạn, trên trán còn phủ một lớp mồ hôi mỏng nhợt nhạt, hiển nhiên là gặp ác mộng.

Bạc Cận Yến vội vàng ôm lấy cô, nhẹ nhàng vuốt xuôi theo mái tóc dài của cô: "Làm sao vậy? Không thoải mái à?"

Hạ Miên nhìn tới anh mới thở ra, cái trán ươn ướt ở trên ngực anh: "Thấy ác mộng."

Trái tim Bạc Cận Yến đột nhiên thắt chặt, phức tạp cúi đầu nhìn cô.

Hạ Miên nhắm hai mắt khế nói: "Mơ thấy không còn con, có lẽ là bị Bạch Thần dọa sợ."

Bạc Cận Yến khế nhú mày, Hạ Miên lại không nói thêm gì nữa, hai tay chỉ vòng chặt cái eo rắn chắc của anh, nghiêng tai lắng nghe nhịp tim đập ổn định của anh rồi lần nữa chìm vào đêm mơ ngọt ngào.

Ngày hôm sau Hạ Miên phát hiện Bạc Cận Yến không đi đến công ty, sáng sớm rời giường lại nhìn thấy anh và Diệc Nam lắp ráp trò chơi máy bay ở trong phòng khách. Thấy cô đi ra ngoài, Bạc Cận Yến đứng dậy khoác thêm áo khoác cho cô: “Coi chừng bị lạnh, buổi sáng gió lớn.”

Hạ Miên mím môi cười: “Em đi làm bữa ăn sáng cho mọi người.”

“Mẹ thật lười, ba đã sớm làm xong rồi.” Diệc Nam chu cái miệng nhỏ nhắn lên, chê bai nhìn Hạ Miên, “Còn nữa hình như mẹ mập, mẹ cũng không sợ ba không bế được mẹ sao?”

Hạ Miên lúng túng cúi đầu liếc nhìn eo của mình, hình như là to chút, cũng không biết có phải tâm lí ảnh hưởng hay không.

Bạc Cận Yến giơ tay lên ôm ở vai cô, vừa đặt nụ hôn trấn an ở trên trán cô: “Nếu em là mập, anh và em cùng nhau mập, không chê em.”

Hạ Miên còn chưa kịp nói chuyện, Diệc Nam liền thở dài một tiếng: “Ba, ba là hôn quân, con không bao giờ muốn ba mập và mẹ mập đâu!”

Hạ Miên và Bạc Cận Yến bị thẳng nhóc trêu cười, dường như chừng mấy ngày nay trong nhà không có không khí tràn ngập ấm áp thoải mái này rồi. Ngay cả đáy lòng ngầm chứa nghi kỵ cũng bởi vì phần hạnh phúc nho nhỏ này cảm thấy giảm bớt rất nhiều

Đúng lúc điện thoại của Bạc Cận Yến vang lên, theo bản năng Hạ Miên nhìn thoáng qua màn hình, thời điểm thấy hai chữ “Bạch Thầm” thì hơi sửng sốt. Tối hôm qua cô mới biết được Bạch Thầm là một nhân vật rất là nguy hiểm, không biết sao Mạc Bắc chọc tới Bạch Tiểu Lê.

Bạc Cận Yến cũng chẳng tránh Hạ Miên, trực tiếp bấm nút nghe.

Hạ Miên cách anh quá gần, gần như có thể nghe rõ giọng nam trong loa.

“Bạc Cận Yến! Cậu có biết cậu phá hủy bao nhiêu mỗi lần ăn của tôi không! Hơn nữa, không phải là cậu nên giải quyết tin tức vợ vẫn trên báo thay tôi à, tại sao vợ tôi lại thấy được?”

Hạ Miên không hiểu nhú mày, lại thấy khóe miệng Bạc Cận Yến mang nụ cười, giơ tay lên ôm chặt hông cô, ra vẻ thích ý: “Tối hôm qua vợ tôi ngủ không ngon.”

Hiển nhiên Bạch Thầm và Hạ Miên cũng không rõ ý hỏi một đằng trả lời một nẻo này của anh. Mấy giây sau Bạch Thầm mới tức giận nói: “Cậu là tên biến thái! Tối nay vợ của cậu có thể ngủ ngon, còn tôi ngủ không ngon rồi! Vợ của tôi lại cấm cung tôi ”

“Không liên quan tới tôi.” Bạc Cận Yến nói xong liền cúp điện thoại, trong ống nghe còn lưu lại dư âm Bạc

Thầm giận chưa tan.

Hạ Miên nhìn anh im lặng nói: “Cho nên anh trả thù vì em?”

Bạc Cận Yến giơ tay lên véo cằm của cô, chăm chú nhìn vào đôi mắt cô: “Ai cũng không thể bắt nạt em.”

Hạ Miên hơi ngẩn ra, tâm tình phức tạp nhìn anh hồi lâu, một lát sau oán trách nói: “Vậy anh bắt nạt em thì sao?”

Đôi con mắt đen thâm trầm trong suốt của Bạc Cận Yến nhìn cô chăm chăm, giọng nói trầm lắng nói từng chữ: “Anh không nỡ.”

Hạ Miên nhìn bộ dáng thâm tình của anh, thật sự không cách nào liên tưởng với người đàn ông đáng sợ thừa dịp mình ngủ muốn bóp chết mình. Cô suy nghĩ hết lần này đến lần khác một lúc lâu, cuối cùng nghĩ, có lẽ lòng mình quá mức nghi ngờ rồi, không phải mọi người nói mang thai đặc biệt đa nghi sao?

Những ngày kế tiếp Bạc Cận Yến biểu hiện rất bình thường, Hạ Miên cũng dần dần quên lãng việc này, cuộc sống một nhà ba người bình thản hài hòa lại ấm áp. Ngoại trừ giải thích với Diệc Nam chuyện mang thai lần thứ hai hơi tốn không ít thời gian, tất cả đều rất hài lòng.

Hạ Miên và Bạc Cận Yến định đợi Diệc Nam thân thiết

với họ hơn một chút, rồi chọn phương thức ôn hòa nói cho cậu biết. Nhưng không đợi bọn họ mở miệng, Diệc Nam đã biết từ Bạc Tự Thừa rồi.

Nhắc tới chuyện này cũng đúng dịp, Bạc Tự Thừa đến thăm Hạ Miên, lúc ấy đúng lúc Hạ Miên vừa đi siêu thị không có ở nhà.

Một mình Diệc Nam mở cửa cho ông nội, cậu nhỏ tuổi, không hiểu được rút mắc hiểu lầm của người lớn trong lúc này, còn hiểu chuyện cầm dép pha trà cho Bạc Tự Thừa, Bạc Tự Thừa cười liên tục khen ngợi: "Còn thông minh hơn ba của con khi còn bé."

Diệc Nam giống như ông cụ non chấp tay sau lưng, đứng nghiêng đầu trước mặt Bạc Tự Thừa, tò mò nhìn đồ Bạc Tự Thừa mang đến: "Ông nội, bên trong đều là cái gì vậy?"

Bạc Tự Thừa đem đồ chăm sóc sức khỏe đến để ở một bên: "Đây là ông nội mua cho mẹ, dùng bồi dưỡng thân thể."

Diệc Nam chớp chớp lông mi nhỏ, bỗng nhiên thần thần bí bí hỏi: "Ông nội, không phải người khác tặng quà cho ông sao? Ông cũng sẽ tặng quà lấy lòng người khác à?"

Bạc Tự Thừa cười ha ha, gật đầu: "Đúng vậy, ông nội đang lấy lòng mẹ của con"

Diệc Nam chu cái miệng nhỏ nhắn lên, nhiều chuyện

ngồi xuống bên cạnh Bạc Tự Thừa: “Vậy ông nội người cũng không tìm đúng phương pháp, ông nhìn đồ ông mua xe, mẹ hoàn toàn chẳng dùng đến đâu, không nịnh nọt được rồi.”

Bạc Tự Thừa ngăn người, quay đầu lại liếc nhìn đồ mình mua: “Mua không đúng à?”

“Đúng đấy.” Nhón tay út của Diệc Nam chỉ lên hình vẽ đồ chăm sóc sức khỏe, mày nhú lại thật sâu: “Nhìn đi, dì này bụng lớn như vậy, mặc dù mẹ bắt đầu mập nhưng bụng không có lớn vậy đâu.”

Bạc Tự Thừa chỉ xem cậu trẻ con ngây thơ, cứng chiều vuốt cái đầu nhỏ của cậu, cười nói: “Qua hai tháng nữa, bụng mẹ cũng sẽ lớn như vậy.”

Diệc Nam kinh ngạc quay đầu nhìn quay đầu nhìn Bạc Tự Thừa, mắt đen láy mở thật lớn: “Ông nội cũng chuẩn bị trở thành ông nội mập sao? Ba nói mẹ mập, ba sẽ làm ba mập, cả nhà con cũng muốn trở nên cùng béo theo mẹ sao? Tại sao mọi người không thúc giục mẹ giảm cân đi.”

Lông mày Bạc Tự Thừa cũng cau lại, ghen hòng nhìn trần trối hồi lâu mới bật cười nói: “Bởi vì mẹ phải sinh em bé, mẹ hấp thụ đầy đủ dinh dưỡng em bé mới có thể khỏe mạnh giống nhau.”

Diệc Nam vô cùng kinh ngạc, thật lâu mới không dám tin hỏi ngược lại Bạc Tự Thừa: “Ông nói mẹ phải sinh em, lúc nào vậy?”

Bạc Tự Thừa không biết quan hệ giữa Bạc Cận Yến, Hạ Miên và cậu nhóc có mối giầu điểm này. Tính cách Bạc Cận Yến là không thể nào nói với ông việc này, còn lại Hạ Miên đối với ông là tránh được thì tránh.

Cho nên từ đầu Bạc Tự Thừa cũng không có chú ý kinh ngạc trong mắt cậu nhóc, sửa sang lại cổ áo sơ mi cao bồi của Diệc Nam, nói hòa nhã: “Diệc Nam cũng sắp làm anh trai rồi, phải làm người lớn rồi.”

Diệc Nam nhìn chằm chằm Bạc Tự Thừa không lên tiếng.

Bạc Tự Thừa bị phản ứng của cậu khiến cho không hiểu ra sao cả, giơ tay lên quơ quơ ở trước mắt cậu: “Làm sao vậy cháu cưng?”

Hốc mắt Diệc Nam dần dần đỏ lên, thế là “Òa” một tiếng liền khóc lên.

Bạc Tự Thừa luống cuống tay chân, hai tay đưa lên không biết nên làm thế nào cho phải, ôm cậu nhóc vào lòng, luôn miệng dỗ dành không ngớt: “Sao Diệc Nam khóc? Ông nội nói sai à?”

Diệc Nam nước nỡ, bả vai nhỏ gầy không ngừng run run: “Con trông coi chặt như thế, ba mẹ vẫn len lén sinh em,

chuyện khi nào mà con cũng không biết!”

Ngoài lúng túng ra Bạc Tự Thừa không thể làm gì khác hơn là khẽ dỗ dành cậu nhóc: “Có em không phải là rất tốt ư, có thể cùng con chơi đùa với nhau...”

Diệc Nam dụi mắt, nước mắt còn vương nơi khóe mắt: “Không tốt chút nào, con còn chưa chơi với ba mẹ đủ đâu, sau khi có em ba mẹ sẽ tổng con đi.”

Bạc Tự Thừa dờ khóc dờ cười, yêu thương lau nước mắt cậu nhóc: “Diệc Nam thông minh như vậy, sao ba mẹ sẽ nỡ tổng con đi chứ?”

Diệc Nam chu cái miệng nhỏ nhắn, mắt hồng giống như con thỏ nhỏ tự đắc, ngơ ngác nhìn Bạc Tự Thừa: “Em còn chưa ra đời, sao ông nội biết nó không thông minh như Diệc Nam?”

Trước kia Bạc Tự Thừa cũng không có nhiều kinh nghiệm ở chung với trẻ con. Lúc Bạc Cận Yến được Vệ Cần đưa trở về đã hai tuổi bởi vì liên quan đến công việc không thể hàng năm ở nhà, cho nên chung đụng với trẻ con cũng lộ ra vẻ vụng về cậu nệ.

Ông suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Bởi vì Diệc Nam biết cầm dép cho ông nội, còn nói chuyện phiếm với ông nội nữa.”

“...” Bạc Tự Thừa vuốt mồ hôi lạnh trên trán, đúng lúc Bạc Cận Yến và Hạ Miên trở về, cậu nhóc lập tức nhìn chăm chăm hai người ở cửa với vẻ mặt lên án.

Bạc Cận Yến và Hạ Miên bị cậu nhóc đỏ ửng hốc mắt dọa sợ. Sắc mặt Hạ Miên xanh mét liếc nhìn Bạc Tự Thừa, trực tiếp đi về phía Diệc Nam, ngồi xổm ở trước mặt cậu nhóc nhìn kĩ cậu: “Tại sao khóc?”

Diệc Nam tủi thân chu cái miệng nhỏ nhắn lên, tức tối trách móc nói: “Đồ lừa gạt!”

Chân mày Hạ Miên cau lại, chỉ nghe Diệc Nam nói ghen ngào: “Ba mẹ vốn gạt con, cơn giận lúc trước của con vẫn còn chưa hết, bây giờ còn nói dối, con sẽ không để ý đến các người nữa!”

Hạ Miên luống cuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tính trẻ con tức tối, nhất thời sững sốt không biết nên giải thích thế nào. Bạc Cận Yến ở sau lưng cô, cố gắng giảm bớt không khí: “Diệc Nam”

Diệc Nam tức giận chạy về phía phòng ngủ, vừa chạy đến cửa ầm ỨC quay đầu lại: “Ba tiếng nữa con sẽ không để ý đến các người, đừng tới gõ cửa!”

Ba người đều sững sốt tại chỗ, không biết nên cười hay là nên nghiêm chỉnh phối hợp với cậu nhóc. Diệc Nam bấm chốt cửa nhốt mình trong phòng, ngoài phòng nhất thời yên tĩnh im ắng.

Bạc Tự Thừa yên lặng, trong chốc lát mới mở miệng: “Ba không biết...” Ông thật giống như vừa có lòng tốt làm

hồng việc.

Hạ Miên rũ mắt không nói gì, giọng nói Bạc Cận Yến thong thả trấn an: “Không có chuyện gì, sớm muộn gì nó sẽ

Bạc Tự Thừa tràn ngập khao khát liếc nhìn Hạ Miên. Hạ Miên cũng không phải không biết Bạc Tự Thừa đang bù đắp cho mình, chỉ là chuyện này không phải nói tiếp nhận là có thể tiếp nhận. Huống chi cái từ “Ba” này thật sự không sao có thể nghĩ đến trong đầu cô.

Hạ Miên lấy cớ quá mệt đi vào phòng ngủ trưa, Bạc Tự Thừa lại hỏi chút ít tình hình của Hạ Miên, cuối cùng mất mát bỏ đi. Mỗi lần ông tới tâm tình Bạc Cận Yến cũng phức tạp dị thường. Chuyện Hạ Miên kháng cự Bạc Tự Thừa là hợp tình hợp lý. Cô có thể tha thứ cho mình, anh đã rất cảm kích, muốn khuyên giải mấy câu nữa cũng cảm thấy rằng quá phận.

Diệc Nam giận dữ náo loạn chừng mấy ngày, Hạ Miên và Bạc Cận Yến mất không ít tâm tư mới khiến cho tâm tình cậu nhóc hơi chuyển biến tốt đẹp một chút. Diệc Nam nghiêm túc tuyên bố với hai người: “Con đã suy nghĩ rõ ràng, nếu ba mẹ chỉ thích em cũng không sao, dù sao con còn ba Mạc Bắc nữa! Nhất định ba Mạc Bắc chỉ thích con sẽ không thích em!”

Sắc mặt Bạc Cận Yến khó coi nhìn chằm chằm con trai, ghen tức trong lòng vọt lên: “Sau này ba Mạc Bắc cũng sẽ kết hôn.”

Hạ Miên len lén vào Bạc Cận Yến một cái, Diệc Nam thất vọng lắc đầu: “Con muốn gọi điện thoại cho ba Mạc Bắc!”

Từ trước đến giờ Mạc Bắc cũng thương cậu nhóc, hai người không nghe rõ anh đang nói cái gì đầu kia điện thoại, nhưng cảm xúc của Diệc Nam từ từ khôi phục, không hề xuống thấp giống lúc trước như vậy nữa.

Hạ Miên tò mò Mạc Bắc nói cái gì với con, Mạc Bắc cười an ủi cô ở trong điện thoại: “Từ nhỏ Diệc Nam nhạy cảm, chỉ là quá sợ ba mẹ không thương nó, anh bảo nó biểu hiện thật tốt, tranh thủ tình cảm cùng với em.”

Hạ Miên trố mắt: “Anh xác định là đang giúp em?” Sao cô lại cảm thấy là đang chia rẽ an định đoàn kết của hai đứa trẻ nhỉ?

Những ngày kế tiếp quả nhiên Diệc Nam biểu hiện tốt, cậu vốn biết điều hiểu chuyện, giờ lại càng cực kỳ quan tâm. Buổi sáng Hạ Miên nghĩ muốn rời giường đưa con đi học, Diệc Nam cũng sẽ vội vàng ngăn cản cô: “Mẹ ngủ ngon giấc, ba sẽ đưa con đi, mẹ phải sinh em rất cực khổ đấy.”

Hạ Miên bị con chọc cười: “Diệc Nam thật thông minh.”

Diệc Nam ghé vào bên gối Hạ Miên, mắt sáng đen nhánh trong suốt: “Con thông minh hơn em, buổi tối em đều quấy mẹ ngủ không ngon.”

Hạ Miên cười khẽ không ra tiếng, mím môi gật đầu dứt khoát: “Diệc Nam nghe lời hơn em.”

Ngay cả Bạc Cận Yến Diệc Nam cũng không quên cố gắng lấy lòng, thời điểm anh đang làm việc trong phòng sách, thẳng nhóc sẽ nịnh hót chạy đi hỏi thăm: “Ba, muốn uống trà không? Cà phê không tốt đối với cơ thể, con đổi cho ba một tách nhé?”

Bạc Cận Yến chống cái trán, mím cười nhìn cậu con trai chỉ cao tới bàn đọc sách.

Diệc Nam lắc lắc đầu nhỏ: “Con hiểu chuyện không ba?”

Bạc Cận Yến mím cười gật đầu.

Thằng nhóc lại lập tức hỏi tới: “Em không thông minh như con nhì? Nó cũng sẽ không pha trà cho ba, còn chỉ biết quấy mẹ, khiến ba cũng ngủ không ngon.”

Bạc Cận Yến: “...”

Phản ứng của Diệc Nam ôn hòa thuần hậu hơn tưởng tượng rất nhiều, cuối cùng Hạ Miên thở phào nhẹ nhõm, cuộc sống càng ngày càng phát triển theo hướng tốt đẹp. Theo thời gian mang thai ngày từng ngày tăng lên, bụng cũng chậm chậm to lên.

Bởi vì Hạ Miên có kinh nghiệm, cho nên cũng không lo lắng một chút nào, ngược lại Bạc Cận Yến vẫn tỉ mỉ kỹ

càng, mua rất nhiều bộ sách có liên quan đến phụ nữ có thai, không có việc gì thì ng cứu.

Hạ Miên nhìn bộ dáng anh nghiêm túc, trong lòng hiện lên nhiều tia ngọt ngào, kiểu người đàn ông trong nóng ngoài lạnh này, thật là đáng yêu ngầm.

Bạc Cận Yển còn lo lúc cô sinh quá cực khổ, nên đăng ký lớp yoga cho phụ nữ có thai. Mỗi tuần Hạ Miên lên lớp, Bạc Cận Yển đều đúng giờ đưa đón, ngay cả những phụ nữ có thai khác trong lớp học cũng không nhìn được hâm mộ: "Bà Bạc thật là hạnh phúc."

Hạ Miên nhìn người đàn ông chờ ở ngoài cửa, thoát nhìn khuôn mặt tuần tú đậm mạc xa cách, nhưng ánh mắt nhìn mình luôn là nóng bỏng khó che giấu, cô khẽ ngượng ngùng cúi mắt xuống, lời thừa mứa trong lòng khó nói ra.

Có đôi khi hạnh phúc hay bất hạnh, hóa ra chỉ là trong một ý nghĩ.

Hiển nhiên từ sau sự kiện đó, Mạc Bắc và Bạch Thâm cũng rất ít xuất hiện ở trong nhà Hạ Miên và Bạc Cận Yển. Nếu như không phải chuyện của Diệc Nam, anh cũng ít khi liên lạc với Hạ Miên. Không biết là bởi vì sợ lại liên lụy tới Hạ Miên hay là bởi vì sự kiện kia mà sinh ra những ý nghĩ khác, không muốn lại phát sinh hiểu lầm.

Mặc dù trong lòng Hạ Miên cảm thấy không được tự

nhiên, nhưng lại càng hy vọng Mạc Bắc có cuộc sống mới.

Cô phát hiện trạng thái của Bạc Cận Yến cũng bất ngờ tốt hơn nhiều. Không biết có phải là áp lực trước kia được giải tỏa hay không. Hiện tại cũng rất ít thấy anh len lén hút thuốc lá, sự kiện “dấu tay” quái lạ lần đó cứ gạt qua một bên như vậy.

Những ngày tháng sau này trôi qua rất nhanh, thời điểm tháng bảy, thân thể Hạ Miên càng thêm khênh khạng rồi. Buổi tối còn thường bị chuột rút, thường xuyên khiến Bạc Cận Yến từ trong mộng tỉnh lại.

Cho tới bây giờ anh cũng không hề oán giận một câu, ngoại trừ lần đầu tiên gặp phải lúc cô bị chuột rút có phần luống cuống chân tay thì lần thứ hai lưu loát bình tĩnh hơn nhiều. Rõ ràng cho thấy anh đi học cách xoa bóp chuyên nghiệp, cô bị chuột rút đều kiên nhẫn xoa bóp cho cô. Hạ Miên được anh ấn ấn lại chìm vào giấc ngủ say sưa, mà người đàn ông bên cạnh đều sẽ đợi cô hô hấp ổn định mới nằm xuống, ôm cô cùng nhau ngủ.

Những chuyện nhỏ nhoi như thế còn thật nhiều, Hạ Miên nhìn người đàn ông trước mắt trở nên thay đổi vì mình, trong lòng không thể không rung động.

Diệc Nam đã hoàn toàn đón nhận thực tế sẽ có em trai hoặc em gái, thỉnh thoảng còn có thể không được tự nhiên hỏi mấy câu: “Sao em còn chưa ra, bụng mẹ cũng

lớn như vậy rồi, lớn hơn nữa thì không đi được cho xem.”

Hạ Miên giơ tay lên sờ sờ đầu con trai: “Diệc Nam muốn gặp em rồi hả?”

Diệc Nam ra vẻ lạnh lùng dời ánh mắt đi, cái mũi nhỏ hừ hừ: “Không hề nhé... Em không đáng yêu chút xíu nào, con chả vội đâu.”

Hạ Miên sờ sờ bụng mình gõ lên, từ từ cầm tay nhỏ bé của Diệc Nam tới áp lên: “Diệc Nam sờ tay nhỏ bé của em đi.”

Bàn tay Diệc Nam mới vừa xoa đến cũng cảm giác được mình bị thứ gì cứng cứng, lực còn không nhỏ đẩy lên. cậu trợn mắt nhìn bụng Hạ Miên, nhăn đầu lông mày nhỏ nhỏ lại: “Em thật xấu, ở trong bụng đã muốn đánh con.”

Hạ Miên cười ra tiếng, một lần nữa đem tay nhỏ bé của cậu chuyển đến chỗ khác: “Diệc Nam trách nhầm em rồi, là em đang cảm nhận tay nhỏ bé của anh trai đấy. Em ấy muốn chơi với con.”

Diệc Nam kinh ngạc theo bàn tay Hạ Miên vuốt ve bụng của cô, cảm giác lúc đó thỉnh thoảng nhô ra vật cứng, từng cái thật giống như em đang trêu chọc mình.

Trên mặt Diệc Nam lộ ra biểu tình tò mò lại thần kì, qua lúc lâu mới lại làm ra biểu tình căng thẳng: “Em thật chán.”

Hạ Miên kinh ngạc, đột nhiên cảm giác được cái tính khó chịu này của Diệc Nam thật đúng là giống hệt với Bạc Cận Yến.

Bởi vì Diệc Nam muốn tranh thủ tình cảm với em, gần đây tới chỗ Mạc Bắc ít đi vài lần. Hạ Miên biết anh và cô gái tên là Bạch Tiểu Lê kia dường như tiến triển không tệ, Diệc Nam cũng nhắc tới mấy lần, nói thẳng ra Tiểu Lê rất đáng yêu, rất thích hợp với Mạc Bắc.

Ở trong lòng Hạ Miên, vẫn luôn coi Mạc Bắc giống như anh trai ruột, không nhìn được liền muốn hỏi xem trong lòng Mạc Bắc nghĩ như thế nào. Ban đầu bọn họ chính là không có chuyện để nói, hiện tại ngược lại ngay cả tình hình gần đây của anh đều biết được từ trong miệng cậu nhóc.

Cuộc sống của cô ngày càng ngày tiến tới hạnh phúc, nhưng mà Mạc Bắc vẫn là một mình cô đơn, biết anh có đối tượng thích hợp cô cũng vui mừng cho anh. Nhưng biết được bối cảnh của Bạch gia từ Bạc Cận Yến thì cô không nhìn được lo lắng. Nhất là tên Bạch Thâm kia, sau khi Bạc Cận Yến nói cho cô biết chuyện trước đây của anh ta khiến cô sợ hãi.

Loại đàn ông này chỉ phù hợp một câu nói – Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Làm thế nào cô cũng không yên lòng cho Mạc Bắc.

Hạ Miên bèn thừa dịp buổi trưa hẹn gặp mặt Mạc Bắc. Khi đó Mạc Bắc vừa lúc đi phỏng vấn bên ngoài, nên dứt khoát hẹn cô ở phòng cà phê tầng dưới cửa hàng.

Mạc Bắc thấy bụng Hạ Miên rất rõ, không nhịn được chế nhạo: "Còn có thể thấy mũi chân không?"

Hạ Miên liếc anh một cái, sau khi ngồi xuống chỉ có chén nước ấm, ngay cả CƠM trưa Mạc Bắc cũng còn chưa kịp ăn, gọi phần CƠM ăn như hổ đói. Từ trước đến giờ anh rất ít kiêng dè ở trước mặt Hạ Miên. Hai người biết nhau từ nhỏ, cũng không hiểm lạ bộ dáng chật vật nữa.

Hạ Miên không nhịn được oán giận một câu: "Nếu như quá mệt mỏi thì thay đổi công việc, bệnh dạ dày của anh còn chưa khỏi."

Mạc Bắc lại giống như nói đùa ngược mắt lên, để dao nĩa trong tay xuống: "Ai quan tâm."

Hạ Miên sững sốt, mấp máy môi: "Người quan tâm anh đều đang ở đây."

Mạc Bắc rồi rằm nhìn cô một cái, không nói thêm nữa. Hạ Miên nhịn hồi lâu vẫn mở miệng hỏi anh: "Anh và cô Bạch kia thế nào rồi?"

Nhận thấy ánh mắt Mạc Bắc càng thêm quái lạ, Hạ Miên thở dài nói: "Em đã nghe Cận Yến nói, bối cảnh của Bạch

gia rất phức tạp, cho nên....”

Mạc Bắc im lặng, dứt khoát cầm lấy giấy ăn lau miệng, nghiêm túc nhìn lại cô: “Anh nên trả lời thế nào cho em? Bất kể là Bạch Tiểu Lê hay là ai, thái độ của anh đều giống vậy. Anh cần lý trí hiểu rõ rằng, mặc kệ đúng là gia cảnh Bạch Tiểu Lê tiếng tăm hay không, anh đều nên chịu trách nhiệm với đối phương. Hạ Miên, hai mươi mấy năm tình cảm của anh cũng bị em mang đi.”

Anh sâu xa nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, nói từng chữ: “Hiện tại muốn anh lập tức hạnh phúc, thật sự là hơi khó khăn.”

CHƯƠNG 49

Đây là lần trò chuyện thẳng thắn về mối quan hệ giữa hai người, người đàn ông trước mặt này cùng cô đồng cam cộng khổ vượt qua quãng thời gian gian nan nhất. Trong lòng Hạ Miên áy náy, nhưng mà áy náy không phải tình yêu. Mạc Bắc đáng được một người phụ nữ yêu anh thật sự, trao hết tất cả vì anh.

Im lặng một lúc lâu, Hạ Miên khẽ đáp: “Em biết anh làm tất cả là vì em.”

Ánh mắt chuyên chú của Mạc Bắc dần dần chứa nét cười tự giấu, anh rũ mắt không nhìn lại Hạ Miên, giọng nói lạnh lùng: phải cảm thấy mắc nợ anh, từ đầu tới cuối

em cũng chưa từng hứa hẹn, là anh tự nguyện, đơn phương trao ra không có liên quan gì tới em."

Anh làm tất cả cô đều nhìn thấy, vậy là đủ rồi.

Hạ Miên khe khẽ thở dài, hơi hơi có chút mất mát: "Nhưng mà là anh một mực để ý, có phần xa cách em."

Mạc Bắc bất ngờ nhìn cô một cái: "Anh sợ ông chồng quá dở lập dị kia của em nghĩ linh tinh."

Hạ Miên hơi mở to mắt, vẻ mặt đại ra: "Có ý gì?"

Mạc Bắc nhún vai không nói nữa, hỏi sang chuyện khác: "Diệc Nam thế nào rồi, biểu hiện gần đây tốt không? Có phải còn ngoan hơn trước kia không?"

Hạ Miên nhớ tới cậu nhóc hài hước, bật cười lắc đầu: "Chỉ có anh mới có thể trị nó, em và Cận Yến chẳng có biện pháp nào."

Mạc Bắc đắc ý nhíu mày, chống cằm cười nhìn cô: "Dù sao cũng là anh nuôi lớn, mấy tật xấu con con của nó anh cũng biết rõ như lòng bàn tay. Diệc Nam và ba nó thật đúng là có điểm giống nhau, có chuyện chỉ biết giấu ở trong lòng."

Hạ Miên khẽ hất hàm: "Thật như anh còn biết rõ Cận

Yến hơn em."

Mạc Bắc lắc đầu thần bí khó lường: "Người trong cuộc u mê, đôi mắt em đã bị hạnh phúc che đi rồi."

Hạ Miên đối với bộ dạng nho nhã này của anh chỉ im lặng bĩu môi, lại vừa nghiêm túc nhìn anh chăm chăm: "Đây là anh nói em không chú ý đến cảm thụ của Cận Yến, anh ấy có điều gì bất thường sao?"

Vẻ mặt Mạc Bắc thu lại vẻ mặt, nhìn bộ dáng Hạ Miên khẩn trương luống cuống mới do dự mở miệng: "Có lẽ là anh nghi ngờ, cảm thấy mỗi lần đi đón Diệc Nam, hoặc là lúc gặp mặt em, anh ta đều vô cùng khẩn trương, ánh mắt nhìn anh... hơi kì quái."

Hạ Miên nghi ngờ chau chau mày, đúng là bình thường cô chưa từng chú ý đến chuyện này, Bạc Cận Yến vẫn luôn biết quan hệ của cô và Mạc Bắc. Ngoại trừ khi còn bé lần đầu tiên biết cô đi ra ngoài với Mạc Bắc thì lúc đó hơi chút mất khống chế, hầu như bình thường không có biểu hiện ghen tuông gì.

Cô vẫn cho là anh không để ý.

Mạc Bắc nhìn vẻ hoảng loạn của cô, lại thận trọng bổ sung: "Đàn ông đều hẹp hòi, nên chú ý một chút, đừng khiến anh ta suy nghĩ nhiều."

Về nhà Hạ Miên phát hiện Bạc Cận Yến đã trở về, giày da của anh đặt ngay ngắn ở trong tủ giày, nhưng mà phòng khách trống trải yên tĩnh im ắng. Lúc này Diệc Nam còn ở nhà trẻ, có lẽ Bạc Cận Yến vừa tan tầm thì đã đi vào phòng sách bận chuyện khác rồi.

Hạ Miên thay giày đi về phía phòng sách, thế mà bất ngờ phát hiện người đàn ông này lại không có ở bên trong. Cô vừa nghi ngờ vừa đi về phía trước, lúc này mới phát hiện phòng giải trí đang đóng.

Hạ Miên vừa đẩy cửa định đi vào, đột nhiên cửa phòng được mở ra từ bên trong.

Hạ Miên sợ hết hồn, Bạc Cận Yến im lặng đứng ở trước người cô, thân hình cao lớn bị vầng sáng màu lam trong trẻo của màn hình to lớn chiếu phía sau, vẻ mặt lạnh lùng hờ hững.

Hạ Miên thở hắt ra, nghi ngờ muốn nhìn ra phía sau anh: "Đang xem gì vậy?"

Bạc Cận Yến không trả lời ngay, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn cô vài giây, lúc này mới đặt tay nắm chặt bả vai gầy yếu của cô.

Tay đặt ở trên vai có lực mạnh, Hạ Miên hơi nhú mào, chỉ nghe giọng nói trầm ổn của anh khẽ khàng vang lên:

"Đi đâu

Hạ Miên thấy được hơi thở trên người anh thoang thoảng mùi thuốc lá, chân mày càng cau chặt hơn: "Anh lại hút thuốc lá rồi hả?"

Con người đen thẫm của Bạc Cận Yến khẽ lóe lên, ôm chặt cô đi ra ngoài: "Hút một điếu."

Hiển nhiên điều này lại là lời nói dối, chỉ một điếu không thể nào có mùi nồng nặc như vậy. Hạ Miên ngẩng đầu nhìn anh theo bản năng, sườn mặt cương nghị, cằm nhọn, môi mỏng nhếch lên dường như lộ ra vẻ không lo.

Hạ Miên không biết có phải tâm tình anh không tốt hay không, bình thường anh không nói chuyện cũng thoát nhìn rất nghiêm túc lạnh nhạt.

Hạ Miên vươn tay vòng ở hông của anh, đổi lại giọng nói dịu dàng: "Tâm tình không tốt à?"

Quả nhiên đàn ông đều thích phụ nữ lộ ra vẻ mềm yếu, Bạc Cận Yến cúi đầu nhìn cô, sắc mặt chuyển biến tốt hơn rất nhiều, anh giơ tay nhẹ nhàng véo khuôn mặt cô, cúi người hôn khẽ môi cô: "Em dụ dỗ anh, thì anh không tức giận nữa."

Hạ Miên bị bộ dáng này của anh chọc cho bật cười,

ngón trở chọc chọc vào lồng ngực rắn chắc của anh: "Trẻ con."

Bàn tay Bạc Cận Yến ấm áp dò vào trong áo ngoài của cô, vuốt ve từng tắc trên cái bụng lúm lúm bóng loáng của cô, ánh mắt chuyên chú dịu dàng trên khuôn mặt anh, lông mi đen dày rủ xuống che đi môi mắt trầm tĩnh.

"Con yêu ngoan không?"

"Có." Hạ Miên cầm tay của anh, thuận thế dựa sát vào lồng ngực anh.

"Vậy em ngoan không?"

Hạ Miên sửng sốt, thoát ngẩng đầu nhìn về mặt của anh.

Thế nhưng anh lại không nhìn lại cô, mà ánh mắt bình thản nhìn bụng cô, suýt nữa Hạ Miên cũng cho là mình nghe nhầm câu này.

Sau đó Bạc Cận Yến không hỏi lại ban ngày cô làm cái gì nữa, vẫn chu đáo đến phòng bếp chuẩn bị bữa ăn tối cho cô giống như bình thường. Tài nấu nướng hiện tại của anh càng ngày càng tốt hơn, ban đầu từ rang thức ăn đến bây giờ học nấu được nồi súp, nghiêm nhiên đạt tiêu chuẩn của một ông chồng ân cần.

Hạ Miên đọc sách ở phòng khách, thỉnh thoảng nghe anh gây ra mấy tiếng vang ở phòng bếp, rồi lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ say.

Tỉnh lại lần nữa là do bị anh hôn tỉnh, cánh tay và lồng ngực ấm áp rộng lớn ôm lấy cô thật chặt, đầu lưỡi nóng ẩm nhẹ nhàng khuấy đảo trong miệng cô.

Hạ Miên mở to đôi mắt đen láy nhìn anh sâu lắng, đưa lưỡi ra quấn quýt với đầu lưỡi anh. Vốn là cử chỉ dịu dàng thân mật nhưng dần dần thay đổi chút ít, anh càng lúc càng bất chấp, không có chú ý dừng lại, hai tay cũng càng siết càng chặt, hận không thể hòa cả người cô vào trong thân thể của mình.

Hạ Miên cũng hơi khó thở, đầu lưỡi bị anh ngậm mút đến tê dại, khoảng cách quá gần không thể nào thấy rõ được biểu cảm trên mặt anh. Nhưng trong đôi mắt đen thẳm dường như có gì đó hơi u tối mờ ảo chậm rãi lưu động.

Hạ Miên lo lắng cho đứa bé, hai tay để ở lồng ngực anh cố gắng đẩy anh ra xa chút. Nhưng mà sức lực của anh quá lớn, Hạ Miên hoàn toàn không tài nào đẩy mạnh anh ra được, cuối cùng dưới tình thế cấp bách đành phải dùng răng, quyết cắn anh một cái.

Mùi máu tươi lan tràn trong miệng, sau khi Hạ Miên cắn

xong lập tức lại hồi hận, cô cảm giác được rõ ràng cả người Bạc Cận Yến chấn động, anh không phát ra bất gì âm thanh gì, chỉ là im lặng lui ra ngoài.

Hạ Miên cắn cắn môi dưới, khẽ nói: "Em không th
nổi..."

Hai gò má cô thoáng hiện đỏ bừng, thậm chí trong mắt còn có mấy phần lo sợ nghi hoặc và luống cuống. Bạc Cận Yến lặng lẽ nhìn cô, rũ mắt xuống vuốt khóe môi, nơi nào cũng không đau nhưng mà lại giống như cả người đều rất đau.

Anh chỉ biết là tại mỗi một khắc anh giữ lấy thì trên mặt cô chợt lóe lên sự sợ hãi.

"Anh đi đón Diệc Nam." Giọng nói anh trầm thấp mang theo khàn khàn, khẽ giương mắt nhìn cô, trong con mắt đen trong veo có vài phần bi thương.

Bộ dáng khó hiểu kia khiến cho trái tim Hạ Miên thắt lại, Hạ Miên vươn tay muốn chạm vào anh, thế nhưng anh lại đi rất nhanh, nhanh chóng ra khỏi cửa phòng.

Hạ Miên ngơ ngác nhìn cánh cửa khép lại, trong lòng buồn bức lại khó chịu. Cô cảm giác được dường như có thứ gì đó lơ lửng rục rịch giữa ý niệm yên bình của hai người, song không tìm được lối ra.

Ban đầu quyết định kết hôn với anh, cô không đủ thẳng thắn, rõ ràng cũng là bởi vì yêu anh không thể bỏ được anh, nhưng lại còn cố chấp im miệng không nói.

Mà anh, rõ ràng người này ở bên cạnh, nhưng có đôi khi lại cảm thấy xa lạ khác thường.

Rốt cuộc giữa hai người xảy ra chuyện gì? Đã trải qua những việc bi thảm và bất công kia, tại sao ngược lại lại càng xa hơn?

Lúc ăn cơm tối có Diệc Nam điều hòa không khí nên nhẹ nhàng hơn nhiều. Bạc Cận Yến không có biểu hiện khác thường gì, vẫn chăm sóc Hạ Miên rất tốt giống như ngày thường.

Mấy lần Hạ Miên muốn nói chuyện với anh, lại bị anh khéo léo tránh đi.

Mãi đến tối đi ngủ, Bạc Cận Yến vẫn cố ý tránh cô: "Anh còn có việc bận, trước đi."

Lúc anh nói chuyện vẫn dịu dàng, giọng nói khẽ khàng, thậm chí không quên đặt lên trán cô nụ hôn chúc ngủ ngon. Hạ Miên không tài nào bắt bẻ, nhưng là trong lòng vẫn bị đè nén tới khó chịu, giống như có tảng đá lớn đè lên cô không thể thở nổi.

Đợi thật lâu anh cũng không trở về phòng, phụ nữ có thai luôn thích ngủ, cuối cùng Hạ Miên cũng không biết là vài giờ sau Bạc Cận Yến đã trở lại.

Cuộc sống như vậy lại kéo dài chừng mấy ngày, Hạ Miên phát hiện dường như trạng thái của Bạc Cận Yến cứ như sa vào một cái chết tuần hoàn, vừa mới xoay chuyển một chút lại bắt đầu trở nên hồng lét, thay đổi thất thường.

Dường như anh chăm sóc cô rất tốt, nhưng lại dường như khoảng cách giữa hai người xa cách đi. Hạ Miên cảm giác hình như rất lâu rồi mình không tiếp xúc gần gũi với anh, lúc cô ngủ anh còn ở phòng sách, lúc cô tỉnh lại anh đã ở phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Nếu như không phải ban đêm cảm nhận được lực bên hông trong thoáng chốc kia, cô cũng hoài nghi có phải anh còn cùng giường với mình hay không.

Hạ Miên muốn tìm một cơ hội khơi thông một chút với anh, nhưng mà không đợi cô mở miệng thì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cả đời Hạ Miên cũng không nghĩ ra, hôn nhân giữa cô và Bạc Cận Yến sẽ xảy ra chuyện bất ngờ nghiêm trọng như thế. Hoặc là nói, cô không nghĩ tới người đàn ông vẫn luôn giữ bộ dáng dịu dàng trước mặt mình, lại đột nhiên thay đổi bộ dạng.

Ban đêm gió thật lạnh, từ sau khi Hạ Miên mang thai rất ít tỉnh dậy lúc nửa đêm, cô ngủ cũng rất say, ngay cả nằm mơ cũng ít. Cho nên lúc cảm giác bị áp bức như đã từng quen thuộc kia ủa đến, Hạ Miên bị hoảng sợ đổ một thân mồ hôi lạnh.

Mới đầu cô chỉ cho là cánh tay anh quá nặng đè lên mình thôi, nhưng mà sau lại phát hiện lực này quá lớn, đã làm cho cô không thể nào hô hấp. Trong nháy mắt Hạ Miên mở đầu óc đột nhiên thanh tỉnh. Khoảnh khắc kia cô vô cùng sợ hãi, lần đầu tiên cảm giác được hóa ra cái chết cách mình gần như vậy.

Trong phòng chỉ có tiếng màn che cửa sổ "phần phật" lay động, thời điểm Hạ Miên vừa tiếp xúc với bóng tối, bên tai chỉ toàn là nhịp tim đập mạnh của mình.

Chờ mắt thích ứng với đêm tối, nương theo ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, tầm mắt của cô rơi trên người đàn ông, một đôi mắt đen quen thuộc kinh ngạc tràn đầy sợ hãi.

Bốn mắt chạm nhau, hai người đều hoàn toàn ngưng.

Cổ họng Hạ Miên giống như chứa vị tanh, vừa chát vừa khô, có một chút sức lực chặn ở giữa ngực, trong khoảnh khắc đó cô không biết là mình không thể hô hấp hay là quên mất hô hấp, chỉ khó có thể tin nhìn hai cái tay kia.

Đôi tay thon dài vô số lần từng trấn an mình giờ phút này đang dùng hết toàn lực giữ ở nơi cổ họng mình, chút vết chai thô ráp ở ngón trỏ và ngón cái đều bóp ở da thịt cần cổ cô phát đau.

Mặc dù trong phút chốc cô tỉnh giấc, lực tay của anh đã nhỏ dần, nhưng là cô vẫn tinh tường nhạy cảm cảm giác được ý đồ của anh, khoảnh khắc đó, thật sự anh muốn bóp chết cô...

Dường như anh cũng vô cùng kinh ngạc, như là bị hoảng sợ, khó tin cứng đờ tại đó.

Không khí đều ngưng đọng, xung quanh càng lúc càng yên lặng, chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề lại mạnh mẽ, hai người cũng đã không phân biệt rõ ràng được là của ai.

Hạ Miên nhìn đến người đàn ông hoàn toàn giật mình sững sờ, tay cô run run muốn cầm cổ tay anh, dốc hết toàn lực muốn lên tiếng: "Cận ..."

Sắc mặt Bạc Cận Yển tái nhợt như tờ giấy, dường như bị giọng nói của cô lay tỉnh lại từ một thế giới khác. Hạ Miên chưa từng thấy biểu cảm trong khoảnh khắc đó, anh yếu ớt như trẻ con, chật vật ngã xuống từ trên người cô.

Hạ Miên đã hoàn toàn không biết nên ứng đối với tình

huống trước mắt như thế nào, đầu óc cô vô cùng hỗn loạn, đôi mắt nhìn anh chăm chú, toàn thân đều giống bị xối nước lạnh thấu xương.

Nếu như nói dấu tay lần trước cô còn ôm hi vọng, thì lần này là chính mắt nhìn thấy hết tất cả xảy ra. Người đàn ông chung giường chung gối với mình... Sao lại biến thành bộ dạng dữ tợn như vậy.

Bạc Cận Yến giờ hai khớp xương tay rõ ràng của mình lên, đầu ngón tay run rẩy kịch liệt.

Anh nhìn lại phía Hạ Miên, vẻ mặt thống khổ, giống như là đấu tranh giống như là xin lỗi. Anh bị thương nhìn cô chăm chú hồi lâu, cuối cùng run giọng lú lú một câu: "Anh không biết, thật xin lỗi, anh... Anh không khống chế được."

CHƯƠNG 50

Edit: Kentu.

Biên tập: Hàn Vũ Phi.

Soát lỗi: Trịnh Bà Bà

Lúc Hạ Miên ở bệnh viện tiếp nhận kiểm tra đầu óc còn đang ngơ ngẩn, bên tai giống như vẫn luôn phát ra tiếng ù ù, mỗi câu nói mỗi ánh mắt của Bạc Cận Yến đều quanh quẩn ở trong đầu cô.

Mỗi lần cô nghĩ lại, rốt cuộc anh đã như vậy bao lâu rồi? Tại sao cho tới bây giờ mình chưa phát hiện ra?

Đúng như Mạc Bắc nói, là cô bị hạnh phúc che mắt.

Cô sống ở trong mộng cảnh tươi đẹp Bạc Cận Yến dệt lên cho cô, không nhìn thấy một chút gợn sóng ẩn núp dưới hình tượng tốt đẹp này. Ở trước mặt cô anh nguy trang quá mức trấn tĩnh, thế cho nên cô hoàn toàn không phát hiện ra một dấu vết con con nào. Chờ đến lúc phát hiện, vậy mà cũng chưa hề nghi ngờ cứu qua.

Trong lòng Hạ Miên rất khó chịu, nhớ tới ánh mắt anh vừa tự trách vừa ưu thương lúc này, trái tim đang sống sờ sờ như bị khoét ra thành hai nửa.

Nhận được kết quả kiểm tra, Hạ Miên thở phào nhẹ nhõm. Thai nhi không có bất kỳ vấn đề gì, tỷ lệ sống của thai nhi bảy tháng cao vô cùng. Từ lúc đi ra khỏi phòng, cô quan sát chỉ thấy Bạc Cận Yến và Mạc Bắc đang ngồi theo dõi bên ngoài. Thấy Mạc Bắc đến cô thật bất ngờ, thế mà Bạc Cận Yến lại thông báo cho anh.

Mạc Bắc đi đến đón trước, liếc mắt nhìn vết đỏ trên cần cổ cô, khẽ biến sắc: "Có khỏe không?"

Hạ Miên gật đầu, rất nhanh ánh mắt lại rơi trên người

Bạc Cận Yến.

Anh ngồi trên ghế dài ở hành lang, xa xa cùng cô nhìn nhau, rõ ràng khẩn trương lo âu, nhưng do dự không dám đi tới. Sợi tóc đen nhánh khiến khuôn mặt anh càng thêm nổi bật lên vẻ tái nhợt không có chút máu. Trong lòng Hạ Miên thắt chặt từng cơn, nắm chặt tay chuẩn bị đi qua.

Bạc Cận Yến lại đứng lên, anh nhìn cô sâu lắng vài giây mới cất bước tới đây, hai người nhìn nhau nhưng không biết phải hỏi điều gì.

Vẫn là Hạ Miên mở miệng trước: "Em không sao...."

Bạc Cận Yến giơ tay lên muốn chạm vào cô, cuối cùng lại dừng ở giữa không trung rồi từ từ hạ xuống. Tiếng nói của anh khẽ khàng, cup lông mi xuống: "Không có việc gì là tốt rồi"

Lại rơi vào im lặng lúng túng, Mạc Bắc nhìn không khí kì lạ, chủ động đề nghị: "Về nhà trước rồi hẵng nói."

Bạc Cận Yến khẳng khẳng giữ cô ở viện quan sát mấy ngày nữa. Hạ Miên biết anh sợ hai người ở cùng nhau, có lẽ anh sợ mình mất khống chế một lần nữa. Thời điểm Mạc Bắc ở đó, tuy anh vẫn không nói gì, nhưng ít nhất sẽ ở nơi cách cô rất gần. Nhưng mà Mạc Bắc rời đi thì anh kiểm đủ loại lý do cách xa cô.

Trong lòng Hạ Miên khó chịu cực kỳ, giống như vẫn bị bàn tay bóp ở cổ họng khiến cô không thở nổi. Nhiều lần hỏi rốt cuộc Bạc Cận Yên xảy ra chuyện gì, Bạc Cận Yên vẫn im lặng chống đỡ. Cuối cùng Hạ Miên ép bức, trong cơn tức giận đi chân trần xuống giường: "Bạc Cận Yên, anh muốn ép em điên sao?"

Bạc Cận Yên nhú mào, đi tới cương quyết ôm lấy cô đặt cô lên nệm.

Hạ Miên thở hổn hển trừng anh, thế nhưng anh lại trả lời không cảm xúc: "Trên mặt đất lạnh."

Hai người giằng co, thậm chí buổi tối Bạc Cận Yên tìm thím Ngô đến ngăn cách, mình anh ở trên ghế sa lon trôi qua một đêm.

Có lẽ thím Ngô cũng biết chuyện xảy ra từ đầu đến cuối, cũng không hề nhắc tới một chữ về tất cả xảy ra tối hôm qua, chỉ cần thận tỉ mỉ chăm sóc Hạ Miên, thỉnh thoảng còn điều hòa không khí lúng túng giữa hai người.

Cả đêm Hạ Miên đều không tìm được cơ hội tiếp tục nói chuyện với Bạc Cận Yên.

Hạ Miên nằm ở trên giường nhìn người đàn ông mặc cả quần áo mà ngủ, anh nằm ngửa ở trên ghế sa lon nhỏ hẹp, cánh tay và chân dài cũng không có chỗ để. Rõ ràng

ngủ cũng không yên ổn, lông mi không ngừng động đậy, tuy nhiên lại không phát ra một chút tiếng vang, giả vờ ngủ say.

Hạ Miên có thể tưởng tượng iờ phút này nội tâm anh có nhiều đấu tranh, chính cô còn khiếp sợ mãi hưởng chi là anh. Mỗi lần nhớ tới sau cùng anh luống cuống nói "Không khống chế được mình", ánh mắt đó tuyệt vọng bàng hoàng cũng khiến cô đau lòng khó chịu.

Anh phải chịu đựng bao nhiêu áp lực mới biến thành như vậy?

Cả buổi tối Hạ Miên đều có thể nghe thấy được tiếng trần trượt trở mình truyền đến từ trên ghế sa lon. Mặc dù anh có thể che giấu, nhưng cứ cách một khoảng thời gian vẫn sẽ nghe được tiếng vang anh điều chỉnh tư thế.

Thím Ngô đã lớn tuổi, ngủ rất say, thỉnh thoảng còn có thể nghe được mấy tiếng ngáy.

Hạ Miên không ngủ được, muốn đến nói chuyện cùng anh, nhưng lại sợ khiến anh càng thêm mâu thuẫn với mình. Ở bên này cô đang đấu tranh căng thẳng, bên kia ghế sa lon chợt truyền đến tiếng vài vóc ma sát sột soạt.

Hạ Miên nín thở chú ý động tĩnh của anh, rất nhanh liền thấy được một bóng dáng mơ hồ từ từ nhích lại gần mình.

Phút chốc đó, cô vẫn không thể tránh khỏi phản ứng sợ hãi của người bình thường, trái tim ngừng đập một nhịp. Cô cảm giác được hơi thở của anh càng lúc càng gần, ngón tay lạnh lẽo của anh từ từ chạm tới. Lạnh lẽo sờ trên chóp mũi, cánh môi, cằm... Anh dịu dàng vuốt ve mỗi tấc da thịt của cô, cuối cùng từ từ trượt lên trên gáy cô.

Hạ Miên khẽ run lên, tay nắm chặt lại.

Dường như Bạc Cận Yến đang miêu tả từng dấu vết anh để lại trên da thịt cô. Sau khi sờ xong, cuối cùng anh cúi người hôn xuống phía sau tai cô, giọng nói của anh nhẹ vô cùng, mang theo sự đau lòng khôn xiết: "Thật xin lỗi."

Hạ Miên từ từ mở mắt ra, trong bóng tối cũng không nhìn được rõ ràng lẫn nhau, nhưng Hạ Miên biết anh có thể cảm nhận được mình đã tí

Hạ Miên vươn tay vòng chặt lấy cổ anh, kéo thân thể cứng đờ của anh vào trong ngực: "Không sao cả, em chấp nhận lời xin lỗi của anh, cho nên đừng tự trách nữa. Em chỉ muốn biết anh làm sao vậy, em rất lo lắng."

Ngực anh mất thăng bằng áp lên trên ngực cô, dường như các xương đều bị cô làm đau.

Hạ Miên còn muốn nói tiếp gì đó, đột nhiên môi anh áp

lên, cánh môi khô ráp cọ sát lẫn nhau, dần dần đưa vào chiếc lưỡi ẩm ướt.

Nụ hôn này mang theo loại ý vị triền miên khác lạ, Hạ Miên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, anh đang quần quýt trên đũa trong miệng cô, như muốn hút hết tất cả dòng nước ngọt ngào của cô.

Hạ Miên ôm lấy sống lưng rộng rãi vững chãi của anh, nghĩ tới anh mắc phải vấn đề tâm lý thì vô cùng đau đớn, ôm anh càng chặt hơn.

Trong bóng tối mập mờ lưu động, Hạ Miên khẽ thở hổn hển, nhưng mà anh vẫn chẳng có ý muốn kết thúc. Hạ Miên muốn từ chối thì lại nhớ tới lần dạy dỗ trước, lúc này anh nhạy cảm đa nghi, có thể hiểu lầm cô đang kháng cự hay không?

Nào ngờ ở thời điểm cô đang thất thần thì anh chủ động lui ra ngoài, anh tham luyện vuốt ve bờ môi ướt át, lại vừa cúi đầu nhẹ nhàng gặm cắn vài cái.

Hạ Miên cảm giác là tối nay anh rất buồn bã, trong lòng không tự chủ được bồn chồn, ra sức nhanh chóng nắm chặt lấy ngón tay của anh khẽ nói: "Chúng ta cùng nhau đối mặt, cho dù xảy ra chuyện gì em cũng sẽ không rời bỏ anh, anh tin em đi."

Bạc Cận Yến cũng không trả lời ngay, chỉ nâng mặt của cô lên, ngửi mùi hương của cô.

Một lúc lâu sau anh mới thì thầm một câu: "Em an tâm dưỡng thai, đừng suy nghĩ nhiều

Anh cởi giày cùng nằm ở bên cạnh cô, dường như là sợ cô sợ, lại nhẹ nhàng rủ rỉ một câu: "Anh nhìn em ngủ, không sao cả."

Trong lòng Hạ Miên đau xót, lắc đầu ôm chặt lấy anh: "Em không sợ, em biết cuối cùng anh cũng sẽ nhận ra em."

Cô không biết rốt cuộc Bạc Cận Yến bị bệnh gì, rốt cuộc chỗ nào có vấn đề, ngày hôm nay anh đều ở bên cạnh cô không đi kiểm tra, cô không thể lay chuyển được anh, lại không thể nào hỏi thăm được. Nhưng cô vẫn luôn vững tin là không có vấn đề gì không thể giải quyết được, kiểu như anh rõ ràng là do đề nén quá lâu, chỉ cần kết hợp giải tỏa tâm lý, nhất định sẽ có thể sớm hồi phục một chút.

Cho dù không hồi phục được, cô cũng cần anh!

Ở trong ngực anh mới dần dần thấy buồn ngủ, Hạ Miên nhắm mắt lại khẽ nói một câu: "Sáng mai nhớ gọi em đây."

Hạ Miên không nhớ rõ cuối cùng Bạc Cận Yến có trả lời

cô không, chỉ cảm thấy mí mắt rất nặng, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Bạc Cận Yến im lặng nhìn về mặt cô ngủ, như muốn khắc sâu trong đầu mình, vẫn chưa hề chớp mắt.

Ngày hôm sau là thím Ngô đánh thức Hạ Miên, cô mở mắt ra không thấy Bạc Cận Yến, khi anh thức dậy đã sớm đến công ty rồi. Nhưng đến trưa cũng không thấy người, Hạ Miên dần dần sinh ra cảm giác bất thường.

Anh chưa bao giờ biến mất lâu như vậy, cho dù thế nào đi nữa cũng sẽ gọi điện thoại về.

Huyết thái dương của Hạ Miên giật thành thịch, cảm giác hoảng loạn bất an, cô cầm điện thoại di động gọi điện thoại cho anh thì lại là giọng nói thông báo "Tắt máy". Lần này Hạ Miên thật sự cuống cuống, lại gọi thêm vài lần, cuối cùng trực tiếp gọi cho trợ lý của Bạc Cận Yến.

Trợ lý thẳng thắn nói: "Ồi qua Bạc tổng gửi cho tôi một bức mail, anh ta tạm thời để cho tôi toàn quyền chịu trách nhiệm quyết sách kế hoạch kế tiếp trong vòng nửa năm, anh ta nói anh ta chuẩn bị nghỉ ngơi một khoảng thời gian."

Hạ Miên nghe giọng nam ôn hòa của trợ lý, vẻ mặt ngơ ra trong vài giây: "Nghỉ ngơi? Nửa năm?"

Trợ lý không biết giữa Bạc Cận Yến và Hạ Miên xảy ra vấn đề gì, chắc là hai vợ chồng giận dỗi rồi, biết điều không dám nói nhiều: "Có lẽ là bình thường anh Bạc quá mệt mỏi...."

Hạ Miên cúp điện thoại ngồi ngồi ngẩn người ở trên giường bệnh.

Thế mà Bạc Cận Yến lại vứt bỏ cô đi như vậy, còn có con của bọn cô.

Thím Ngô ở một bên do dự không biết phải an ủi cô như thế nào, thở dài nói: "Cận Yến sợ làm cháu bị thương, trong lòng nó chắc cũng chẳng dễ chịu."

Hạ Miên ngồi yên lặng, không biết từ lúc nào trên mặt chợt lạnh lẽo. Cô giơ tay lên vuốt hai gò má, nơi ướt nhẹp đó tất cả đều là nước mắt. Cô không biết anh sẽ đi nơi nào, thế giới lớn như vậy, anh cố tình muốn trốn cô thì căn bản cô không tìm được.

Anh cô độc một mình như thế, quá trình chữa trị sẽ đau khổ ra sao? Không có ai bên cạnh sẽ phải cô đơn biết bao nhiêu?

Anh cô đơn đã nhiều năm như vậy, bây giờ có gia đình nhưng vẫn lựa chọn một mình đối mặt với cuộc sống bất công này, xảy ra nhiều chuyện như thế, có chuyện xấu gì

anh chưa từng chịu nhưng vẫn bị ảnh hưởng kéo dài tới mức này.

Cô còn suýt nữa hồ đồ đánh mất anh...

Nước mắt Hạ Miên tràn ra càng nhiều hơn, thím Ngô luống cuống chân tay, vội vàng cầm khăn giấy qua lau nước mắt giúp cô: "Lo cho đứa bé đi, Cận Yến nó nhất định là đi chữa bệnh rồi, chờ nó khỏi sẽ trở về tìm các cháu

Hạ Miên đau khổ lắc đầu, đột ngột cầm lấy lòng bàn tay thô ráp của thím Ngô, nhìn bà tha thiết: "Thím biết anh ấy đang ở đâu đúng không? Nói cho cháu biết được không? Một mình anh ấy phải chịu rất nhiều khổ sở, con của chúng cháu sắp ra đời rồi... Anh ấy đã bỏ lỡ Diệc Nam, không thể bỏ lỡ nó nữa."

Thím Ngô khó xử đứng im ở tại đó: "Thím không biết, thằng nhóc này quyết tâm không để cho cháu tìm được thì sao lại nói cho thím biết chứ."

Hạ Miên thất vọng buông tay xuống, nước mắt giọt lớn giọt nhỏ rơi trên nệm trắng noãn. (trắng tinh)

Hình bóng Bạc Cận Yến cứ biến mất như vậy, Hạ Miên tìm hết các bạn bè thân cận của anh. Thật ra thì nói bạn bè cũng chỉ có hai người Thiệu Khâm và Bạch Thầm.

Đến Bạch Thầm âm trầm đáng sợ như vậy Hạ Miên cũng chủ động gọi điện thoại đi hỏi rồi, Bạch Thầm trả lời ba chữ "Không biết rõ" lạnh như băng. Ít nhất Thiệu Khâm còn trấn an cô mấy câu: "Bây giờ chính là thời điểm quan trọng của em, cậu ta và em sống cùng nhau càng nguy hiểm, hãy tin tưởng cậu ta luôn quan tâm em và đưa bé hơn bất cứ ai, làm ra chọn lựa này là cậu ta không muốn em phải chịu nhiều khổ sở."

Hạ Miên biết anh suy nghĩ vì đại cục, nhưng trong lòng vẫn trách anh.

Tại sao lại không thể lựa chọn cùng nhau đối mặt chứ? Anh lại thích ích kỉ cố chấp đến như vậy sao? Đừng nên để lại toàn bộ những điều tốt đẹp cho cô, đều chịu đựng đau khổ và thương tổn một mình.

Sự thần thờ tồn tại trong căn nhà nho nhỏ bốn người của bọn họ, trong lòng Hạ Miên càng thêm khó chịu, khắp nơi đều là hình bóng của người đàn ông này. Rõ ràng anh không thích nói chuyện, thậm chí ngay cả cười cũng rất ít thấy. Nhưng lại tồn tại cảm giác mạnh mẽ như vậy, đầu óc của cô chỉ cần hơi trống vắng một giây thì lại hiện lên hình bóng của anh.

Hạ Miên đẩy anh ra, nơi đây là nơi anh ở lâu nhất trong nhà, vì chăm sóc cô, gần như anh đều đem tất cả công việc về nhà xử lý. Một chồng văn kiện thật dày chất đống đầy bàn sách, trên bàn làm việc đơn giản chỉ đặt một bức

hình đen trắng của cô.

Khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, đúng là năm tháng vô lo vô nghĩ của bọn họ.

Hạ Miên ngồi trên ghế da rộng rãi, ngón tay nhẹ nhàng khẽ vuốt mặt bàn lạnh lẽo, dường như cảm thụ từng li từng tí hơi thở của anh.

Kéo ngăn kéo ra, đập vào mắt nhìn thấy bức kí họa mà anh thường xuyên vẽ.

Anh có thiên phú vẽ tranh đẹp vô cùng, khi còn bé thì thường xuyên tham gia triển lãm tranh, sau này lớn lên mới từ từ quên lãng đi rất nhiều. Cô đã lâu rồi chưa từng để ý anh vẽ cái gì, cẩn thận nghĩ lại, tất cả chú ý của cô đều rơi vào báo thù. Sau khi đời chân tướng bị vạch trần, vẫn lại đấu tranh trong thế giới của mình không thoát được, chưa từng quan tâm anh chút nào.

Mở tờ thứ nhất ra cô liền chấn động, khuôn mặt quen thuộc này không phải là mình thì là ai? Nhưng từng tờ sau vẫn là cô, mỗi một chi tiết về mặt của cô cũng được anh nắm rõ, Hạ Miên xuyết xoa ngay cả mình cũng chưa từng nắm rõ mình như thế.

Trong ngăn kéo còn một xấp kí họa xếp lại thật dày, nội dung đều không ngoại lệ, tất cả đều là cô.

Nhưng khiến cô bất ngờ là ngay cả dáng vẻ cô lúc còn ở cô nhi viện cũng có.

Cô lật xuống chút nữa, mới tìm được cuốn album vốn là của mình...

Tâm tình Hạ Miên cực kì rối bời, cái ngăn kéo thần bí này giống như chiếc hộp Pandora, để cô khai quật ra vô số bí mật có liên quan đến Bạc Cận Yến.

Cô còn tìm được một đĩa CD, là bản sao thời điểm hôm đó Bạch Thầm bắt cóc Mạc Bắc, Bạch Thầm đã nói ghi lại chBạc Cận Yến một bản, muốn cho anh xem Hạ Miên bày tỏ chân tình ngay lúc đó.

Hạ Miên nào ngờ tới Bạc Cận Yến xem thật.

Nhớ tới phản ứng khác thường của anh ở phòng giải trí, chắc là đang xem cái này.

Hạ Miên lại tìm được một cái hộp bằng giấy, vừa mới mở nắp ra thì thấy một chồng ảnh thật dày. Bức ảnh chụp ngày đó một mình mình và Mạc Bắc gặp mặt ở quán cà phê, còn có ảnh lúc bình thường cô đi đón Diệc Nam, trong khi vô tình gặp được Mạc Bắc...

Hạ Miên nhìn tất cả, trong lòng chua xót vô cùng.

Đây chính là tình yêu của anh, cố chấp đáng sợ, cực đoan vô cùng, nhưng Hạ Miên lại chợt nhìn thấy rõ anh đấu tranh nội tâm, thời điểm anh nhìn thấy tất cả mọi thứ thì có tâm trạng như thế nào?

Anh đã muốn kháng cự nhưng vô lực không chế.

Nếu như không phải gặp gỡ từ nhỏ và tất cả sau này, sao anh lại trở nên âm trầm đa nghi như vậy chứ?

Hạ Miên đưa tay che mắt, nước mắt "tí tách tí tách" rơi lã chã vào trong bức ảnh trên bàn.

Cho dù anh là một người đáng sợ như vậy, cô vẫn không rời không bỏ được, nếu như cô chính là ma chướng duy nhất của anh, vậy thì nhất định cô cũng có thể trở thành cứu tinh tốt nhất của anh.

CHƯƠNG 51

Editor: Ku.

Beta-er: Hàn Vũ Phi

Hạ Miên dùng rất nhiều cách cũng không thể tìm được tin tức của Bạc Cận Yến. Lúc này cô mới biết được, hóa ra tìm được một người giữa thế giới rộng lớn đúng là chuyện khó vô cùng.

Cô bất giác nghĩ đến năm năm trước mình rời đi, có phải anh đã từng lo lắng tìm kiếm cô như vậy hay không.

Thoáng chốc chính bản thân mình cũng cảm nhận sự bàng hoàng bất lực.

Trước kia Diệc Nam rất thân thiết với Mạc Bắc, bình thường mấy ngày không thấy Bạc Cận Yển cũng rất ít nhắc tới, nhưng không biết tại sao lần này lại ầm ĩ muốn tìm ba, có lẽ cảm giác của trẻ con cũng cực kỳ nhạy bén.

"Mẹ, có phải ba không cần chúng ta nữa hay không? Là Diệc Nam không ngoan sao?"

Đối mặt với khuôn mặt bé nhỏ mắt mát của con trai, Hạ Miên khó chịu lắc đầu: "Không phải, ba cũng rất nhớ Diệc Nam. Chẳng qua là ba đi công tác rồi, sẽ nhanh chóng trở về."

Về mặt Diệc Nam hoài nghi, nhưng vẫn hiểu được nên không hỏi đến nữa.

Cậu biết lần này không giống như những lần trước, ba chưa từng lâu vậy không về nhà như thế, càng sẽ không đến nổi ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi về.

Hạ Miên thất thần nhìn bài trí quen thuộc trong nhà. Lúc

bọn họ kết hôn ngay cả ảnh cưới cũng không chụp, phòng trống rỗng không lưu lại một chút dấu vết của anh. Rõ ràng là nhà của anh, nhưng mà một bức hình của anh cũng không có.

Thím Ngô luôn ở trong nhà chăm sóc cuộc sống của Hạ Miên và Diệc Nam. Thật ra trong nhà không cô đơn, nhưng mà Hạ Miên lại cảm thấy ngay cả không khí cũng không giống với lúc trước, giống như thứ mình nương tựa đang biến mất sạch sẽ từng chút một.

Người đàn ông trăm mặc kia ích kỷ mang đi cả trái tim cô, nhưng vẫn hồn nhiên không biết.

Hạ Miên bắt đầu nuốt không trôi, tất cả nuốt vào trong miệng đều nhạt như nước ốc. Nhưng mà vì đứa bé nên vẫn phải cố gắng ăn. Nhiều lần ăn vài miếng đều nôn hết tất cả ra.

Thím Ngô ở một bên thấy vậy thì lo lắng, thay đổi cách chế biến đồ ăn cho cô. Cuối cùng cũng chuẩn bị chút ít súp hoặc là cháo dinh dưỡng cho dễ tiêu hóa, nhưng mà Hạ Miên vẫn gầy đi từng ngày một.

Bà liên tiếp than thở: "Tiếp tục như vậy thì khi Cận Yến trở về cháu lại bệnh mất...."

Hạ Miên cảm giác rằng Bạc Cận Yến sẽ không chủ động

trở lại. Rõ ràng anh có chuẩn bị kế hoạch mới rồi đi. Nếu không thì sao lại khiến cô không tìm được đầu mối nào. Cô cũng tìm khắp cả các bệnh viện và viện điều dưỡng rồi kia mà.

Tuy Bạc Cận Yến không ở bên cạnh, nhưng vẫn sắp đặt chu đáo cẩn thận cuộc sống của hai mẹ con họ. Mỗi tuần đều có người đến nhà kiểm tra cho Hạ Miên, định kỳ còn có trợ lý của Bạc Cận Yến đưa tới đồ dùng hàng ngày.

Hạ Miên nhìn những bộ quần áo nhỏ nhỏ và giầy đáng yêu kia, trong lòng càng thêm xót xa. Nhưng mà trợ lý vẫn khẳng khẳng không biết Bạc Cận Yến ở đâu, chỉ nói Bạc Cận Yến liên lạc với anh ta qua email.

Hạ Miên cũng gửi cho anh rất nhiều thư vào hòm thư, cuối cùng đều như đá chìm xuống biển.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua vừa chậm vừa giãy vò. Cân nặng khi mang thai của Hạ Miên luôn bất thường, vẫn không tăng mà ngược lại giảm sút đi. Bác sĩ lo lắng dặn dò cô: "Nên chú ý nhiều đến dinh dưỡng, phải điều chỉnh tâm trạng cho tốt, nếu không thời gian lâu dài sẽ ảnh hưởng tới thai

Mạc Bắc cũng không nhịn được nữa khuyên vài câu: "Cậu ta sợ mình tổn thương em lần nữa, cậu ta yêu em và đứa trẻ như thế, sẽ không hi vọng các em gặp chuyện không may. Em hi vọng cậu ta an tâm khám bệnh thì đừng hành hạ mình nữa."

Hạ Miên nhắc tay lên xoa bụng mình, đứa bé bên trong như có cảm ứng với cô, thẽ mà đá mạnh vào bụng cô. Hạ Miên biết anh cố tình tránh mình, nhưng theo tính tình của anh, chắc hẳn nhất cử nhất động của mình đều được anh theo dõi.

Cô thở dài nặng nề, khẽ gật đầu với Mạc Bắc: "Em biết rồi, em sẽ chăm sóc mình thật tốt, không để cho anh ấy bận lòng."

Bạc Tự Thừa cũng tới thăm Hạ Miên mấy lần, cũng nói thêm vài câu có ích: "Lúc này Cận Yến không chỉ lo lắng cho mình làm tổn thương con và đứa bé, đồng thời nó cũng rất khó đối mặt với con. Cuối cùng cái bệnh này của nó vẫn cần con phối hợp điều trị, nhưng mà hiện tại nó đã cố ý tránh né, trước hết con nên để cho nó từ từ trở lại bình thường. Dồn ép quá gấp cũng không có lợi với bệnh của nó."

Cho dù Hạ Miên không thích Bạc Tự Thừa nhưng vẫn bị lời của ông thuyết phục.

Diệc Nam im lặng ở một bên nghe ông nội và mẹ nói chuyện với nhau, ngoan ngoãn ngả vào lòng Hạ Miên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng sủa là vẻ chăm chú nghiêm túc: "Mẹ đừng sợ, ba không có ở đây, con sẽ bảo vệ mẹ và em thật tốt."

Gương mặt Hạ Miên mỗi một cuối cùng hiện lên một chút nét cười, ôm chặt thân thể gầy gò của con: "Con yêu thật ngoan."

Bạc Tự Thừa còn mang đến không ít quần áo trẻ sơ sinh, Hạ Miên nhìn những món quần áo và giày đáng yêu kia, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, chất vừa mềm vừa thoải mái khiến lòng cô cũng thả lỏng đi.

"Những thứ này là do ông nội chọn?" Diệc Nam như có điều suy nghĩ ngửa đầu nhìn Bạc Tự Thừa, cầm chiếc mũ trẻ sơ sinh trong tay lên, "Ông nội mua cái này ở đâu vậy?"

Nhất thời biểu cảm của Bạc Tự Thừa không được tự nhiên, rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường: "... Không biết, là thư ký chuẩn bị giúp."

Hạ Miên cũng không để ý ai mua hộ, dù sao đối với cô, Bạc Tự Thừa cũng không phải là người nhàn rỗi đến mức có thời gian đi dạo tới cửa hàng đồ dùng trẻ em.

Chỉ là dường như Diệc Nam rất rối rắm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn lật qua lật lại nhìn mũ của trẻ sơ sinh nhiều lần.

Hạ Miên hoài nghi cúi đầu nhìn cậu: "Sao vậy?"

"Không sao cả." Diệc Nam khẽ đáp lời, chỉ là ánh mắt không ngừng liếc lên người Bạc Tự Thừa.

Diệc Nam lớn lên một chút cũng hiểu chuyện hơn trước kia, biết ba không có nhà, tự mình càng phải biết quan tâm chăm sóc mẹ hơn. Lúc Bạc Tự Thừa về còn khẳng khẳng muốn thay ba mẹ tiễn ông nội ra cửa.

Bạc Tự Thừa đi tới cửa, nhìn không có Hạ Miên cùng đi ra ngoài, lúc này mới cúi người nói với cậu nhóc: "Gần đây tâm trạng mẹ con không tốt, con phải ngoan, Diệc Nam là người đàn ông duy nhất trong nhà rồi, phải dũng cảm nhé."

Diệc Nam nghi ngờ nghiêng nghiêng đầu: "Ông nội biết ba ở đâu à?"

Bạc Tự Thừa sững lại, vẫn lắc đầu.

Hai lông mày của Diệc Nam càng cau chặt hơn, tay nhỏ bé ra sức nắm thành quả đấm: "Ông nội, cái mũ vừa rồi là lúc trước kia con và ba đi dạo cửa hàng đã từng thấy... Còn có những đồ khác của em, hình như cũng giống như vậy."

Bạc Tự Thừa hơi hơi ngạc nhiên, đối mặt với ánh mắt đơn thuần của cậu bé thì có phần chẳng biết nói sao.

"Không phải là ba mua những thứ này chứ?"

Thái độ của Diệc Nam như thế không bỏ qua, Bạc Tự Thừa muốn che giấu ho khan một tiếng: "Chỉ là trùng hợp thôi, Diệc Nam đừng nên nói cho mẹ, như vậy mẹ sẽ nghĩ lung tung. Hiện tại mẹ cần an tâm dưỡng thai."

Diệc Nam càng thêm hoang mang, nhưng Bạc Tự Thừa không giải thích nữa, thở dài rồi đứng dậy đi về. Diệc Nam đứng im tại chỗ nhìn bóng lưng ông biến mất, đôi mắt đen láy lấp lánh tỏa sáng.

Sau đó Hạ Miên liền phát hiện đúng là Diệc Nam thay đổi rất nhiều, hàng ngày về nhà đều sẽ nói cho mình rất nhiều chuyện thú vị, còn có thể cùng cô nói chuyện với em.

"Mẹ, chúng ta đặt tên cho em chứ?" Diệc Nam bỗng nhiên mở miệng mong đợi.

Hạ Miên ngăn người, cô vốn là muốn đợi Bạc Cận Yến đặt tên cho con. Trước kia tên Diệc Nam là tự cô đặt. Nhưng mà bây giờ nhìn vẻ mặt Diệc Nam hăng hái, cô thật sự không đành lòng từ chối, cho nên mỉm cười hỏi: "Hả? Diệc Nam đã nghĩ ra tên hay cho em chưa?"

Diệc Nam gật đầu, tìm ra một tờ giấy ghi chép từ trong cặp sách, nghiêm trang mở ra.

"Con nghĩ rất nhiều tên nhé, con hi vọng em là em gái, cho nên đều nghĩ là tên nữ."

Hạ Miên nhận lấy giấy vừa nhìn, Diệc Nam còn nhỏ, chữ viết cũng không nắn nót, nhưng mà vẫn nhìn ra được cậu nhóc rất để tâm, mỗi nét bút mỗi chữ viết cực kì nghiêm túc.

"Mẹ, mẹ nhìn đi, con thích tên này."

Diệc Nam dùng ngón tay mũm mĩm bé nhỏ chỉ cho Hạ Miên tên mình nhìn vừa ý, Hạ Miên nhìn sang theo, không khỏi bật cười: "Tiểu bồ đào? Con chắc chắn là tên nà

Diệc Nam gật đầu mạnh: "Tất nhiên là vậy ạ, con nghe bạn học nói, lúc em bé vừa chào đời, mắt vừa đen vừa long lanh, giống như quả nho nhỏ."

Hạ Miên thầm đọc trong lòng hai lần, cảm thấy nếu như là con gái thì gọi tên này không tồi, hơn nữa còn là Diệc Nam quan tâm nghĩ cho, tương lai cũng có ý nghĩa kỷ niệm.

Cô mỉm cười véo mũi cậu nhóc: "Vậy thì gọi là tiểu bồ đào, chờ ba con về lại nghĩ ra tên khai sinh cho nó."

Diệc Nam cực kỳ vui vẻ, chạy xung quanh Hạ Miên, còn cẩn thận từng li từng tí ghé vào trên đùi cô hướng về phía

bụng khẽ kêu: "Tiểu bồ đào? Tiểu bồ đào? Đã nghe thấy chưa, đây là tên anh nghĩ ra nhé, sau này phải kính trọng anh, dám dònghịch ngợm thì anh sẽ đánh em!"

Hạ Miên hé miệng cười ra tiếng, Diệc Nam nhìn khóe môi mẹ nhếch lên, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Miên biết là cậu nhóc đang lo lắng cho mình, nhìn cậu nhóc nghĩ hết tất cả mọi cách trêu đùa cho mình vui, trong lòng cô vừa vui mừng vừa xót xa.

Thời gian mang thai của Hạ Miên ngày càng tăng, bụng cũng càng lúc càng lớn, chuyện đưa đón con liền giao cho thím Ngô. Đôi khi thím Ngô bận bịu không đi được thì tài xế của Bạc gia cũng sẽ hỗ trợ.

Hôm nay vừa đến lượt tài xế Bạc gia đón cậu nhóc, thế mà Diệc Nam gọi điện thoại về nói muốn đến Bạc gia ăn cơm với Bạc Tự Thừa, Hạ Miên do dự chốc lát rồi đồng ý.

Diệc Nam ở cửa nhà trẻ chờ mong tài xế Bạc gia, rầu rĩ không vui rứt đầu nhỏ lại.

Cậu rất ít nói dối, hôm nay lại nói dối mẹ, mắt thấy em cũng sắp ra đời nhưng mà ba còn chưa về, cậu phải giúp mẹ và em bé tìm ba trở về mới được

Mấy ngày qua cậu lại xem đồ của ông nội mang đến cho

em, phát hiện mấy loại bên trong đều đã từng thấy cùng với ba. Khi đó bởi vì cậu ganh tỵ nên cũng không cho ba mua gì cả, bây giờ suy nghĩ một chút, nhất định là sau này ba lại lạng lể đi mua, nhưng để cho ông nội đưa cho mẹ.

Nói như vậy, nhất định ông nội biết ba ở chỗ nào!

Xe của Bạc gia đến rất nhanh, tài xế mở cửa xe cho cậu, mỉm cười hỏi: "Hôm nay Diệc Nam về thẳng nhà à?"

Diệc Nam lắc đầu, nhìn chằm chằm chú tài xế: "Ông nội có ở nhà không?"

Tài xế khó hiểu gật đầu, chỉ thấy Diệc Nam lộ ra hàm răng đều trắng tinh, cười rạng rỡ: "VẬY ĐI TỚI CHỖ ÔNG NỘI ĐI."

Vẻ mặt tài xế cứng đờ, cười gượng đứng yên ở cửa nhìn về phía Diệc Nam: "Đi, đi đến chỗ tiên sinh à?"

Diệc Nam nghiêm túc gật đầu, đặt cặp sách nhỏ xuống bên cạnh ghế ngồi: "Bình thường ông nội ăn cơm một mình vốn rất cô đơn, cháu đến ăn với ông ạ."

Tài xế thật thà đứng im tại chỗ lo lắng gãi gãi đầu: "Cái này, chú phải hỏi tiên sinh."

Diệc Nam nhăn chân mày nhỏ nhỏ lại, tựa vào trên ghế nhìn chăm chăm chú tài xế: "Cháu muốn đến nhà ông nội ăn cơm còn phải hỏi ông nội trước à? Nhà ông nội giấu bảo bối gì mà cháu không thể thấy sao?"

Tài xế lúng túng giật giật khóe miệng, đưa bé trước mắt này thật sự chỉ có sáu tuổi thôi sao?

Cái miệng nhỏ nhắn của Diệc Nam khẽ nhếch lên, cười xấu xa: "Chú à, mới vừa rồi chú còn nói ông nội ở nhà, câu trước không khớp với câu sau nhé, hôm nay thầy giáo mới vừa dạy cho chúng cháu xong đấy."

Cuối cùng tài xế vẫn lặng lẽ gọi điện thoại cho Bạc Tự Thừa, Bạc Tự Thừa im lặng một lúc lâu mới nói: "Đưa nó tới đi, để cho Cận Yến trông thấy nó có lẽ sẽ có giúp đỡ."

CHƯƠNG 52

Bạc Tự Thừa chờ Diệc Nam ở phòng khách, ông không ngờ được cậu nhóc lại thông minh cẩn thận như thế. Nhưng mà nếu cậu biết thì cũng không cần phải tiếp tục giấu giếm nữa. Bao giờ ông cũng cảm thấy bệnh tình của Bạc Cận Yến là cần người nhà phối hợp mới có thể khỏi hẳn. Đáng tiếc Bạc Cận Yến quá lo lắng đến Hạ Miên, luôn luôn không muốn lộ ra vẻ thảm hại của mình trước mặt Hạ Miên.

Thời điểm Diệc Nam tới, vẻ mặt nghiêm túc còn hơi

giận nhìn Bạc Tự Thừa: "Thế mà ông nội lại nghe theo ba lừa chúng con!"

Bạc Tự Thừa bị cậu nhóc chọc cho dở khóc dở cười, đưa tay vuốt tóc tơ mềm mại của cậu, thở dài nói: "Là ông nội không tốt, hay là cháu yêu gặp ba của cháu trước rồi nói sau."

Diệc Nam nghi ngờ đi theo Bạc Tự Thừa lên tầng.

Lúc trước cậu cũng đã tới Bạc gia mấy lần, chỉ là cảm giác lần này khác biệt, toàn bộ bồn hoa trên hành lang cũng không trông thấy, ngay cả cửa sổ vốn hấp thu ánh sáng sáng ngời cũng mới bị thêm rèm cửa sổ vừa nặng vừa dày.

Diệc Nam được Bạc Tự Thừa cầm bàn tay nhỏ bé thật chặt, Bạc Tự Thừa cúi đầu nhìn cậu, giọng nói buồn rầu: "Đừng sợ, đó là ba cháu."

Dù sao Diệc Nam cũng là đứa trẻ, vẫn có hơi khó chịu, nhưng trên mặt đều là sự bình tĩnh tự nhiên: "Con chẳng hề sợ"

Cậu đi theo Bạc Tự Thừa tới cửa phòng ngủ của Bạc Cận Yến, cửa phòng đóng chặt cũng không hề nghe thấy tiếng vang nào. Bạc Tự Thừa giơ tay lên gõ cửa, bên trong không trả lời, ông trực tiếp tra khóa cửa rồi dẫn theo cậu nhóc vào phòng.

Người đàn ông bên trong đang ngồi ở phía trước cửa sổ, thoát nhìn áo sơ mi trắng hơi có vài có nếp nhăn, tư thế ngồi thẳng tắp lại có loại hơi thở cô đơn trống trải. Anh nghe thấy tiếng vang cũng không hề có chút động tĩnh nào, chỉ rử mắt chú tâm vào chuyện của mình.

Diệc Nam thấy anh cầm bút máy trong tay, vẫn viết vẽ lên bản vẽ, cậu ngẩng đầu lo lắng nhìn Bạc Tự Thừa, Bạc Tự Thừa cúi người ghé vào tai cậu khích lệ nói nhỏ: "Đi qua đi...."

Diệc Nam lo sợ bất an nắm chặt nắm đấm, nhẹ nhàng cất bước đi qua.

Người vốn đang yên tĩnh vẽ tranh, bỗng tức giận quăng bút máy trong tay qua, theo sau đó chính là một tiếng quát: "Con đã nói đừng ai đi vào mà!"

Lúc anh quay đầu lại trên mặt dữ tợn mang hơi thở tàn bạo, thậm chí đáy mắt còn có tia máu đỏ ngầu kinh người, Diệc Nam không thể tin nhìn Bạc Cận Yến, người cha lúc bình thường luôn hiền hậu từ ái giờ phút này lại cău gắt đáng sợ như vậy.

Lúc Bạc Cận Yến thấy cậu thì ngẩn người, phút chốc trên mặt xuất hiện sự kinh hoàng. Anh im lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệc Nam, cuối cùng

quay người sang chỗ khác không nói gì thêm nữa.

Diệc Nam đứng thẳng bất động ở một bên, bàn tay nhỏ bé luống cuống kéo góc áo.

Cho tới giờ khắc này cậu cũng không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì và lý do ba không về nhà là gì? Còn nữa, rốt cuộc là tại sao, tại sao dường như ba thay đổi thành người khác.

Bạc Tự Thừa nhìn cậu nhóc bị dọa s vội vã đi tới bên cạnh cậu, ôm thân thể cậu nhóc không ngừng phát run lên vào trong ngực: "Đừng sợ, chẳng qua là ba cháu chịu áp lực quá lớn, không phải cố ý quát cháu."

Diệc Nam ngỡ ngàng đứng im tại chỗ, vài giây sau vẫn bướng bỉnh đi tới.

Cậu nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Bạc Cận Yển, sóng đôi với anh đứng ở trước cửa sổ, vươn đầu ngón tay mũm mĩm dè dặt cẩn thận nắm lấy đốt ngón tay thon dài của anh.

Ngón tay Bạc Cận Yển khẽ run một chút, động tác cúi đầu của anh chậm lại, nhìn chăm chú vào cậu con trai vẫn còn nhỏ của mình.

Diệc Nam nhe hàm răng đều ra, vẻ mặt ngây thơ: "Ba, chúng ta về nhà đi?"

Giọng nói trẻ con trong trẻo to rõ quanh quần bên tai, Bạc Cận Yến nhú mày, ngón tay bị cầm cũng cứng ngắt run lên. Anh do dự trong phút chốc, khẽ mở miệng: "Hiện tại ba... không thể trở về."

"Tại sao."

Vẻ mặt Diệc Nam lo lắng cầm tay anh thật chặt: "Em cũng sắp ra đời rồi, ba không muốn gặp em à? Con đặt tên cho em rồi, mẹ và con vẫn chờ ba trở về đặt tên khai sinh cho em đấy."

Trên mặt Bạc Cận Yến lộ ra vẻ đấu tranh đau đớn, đầu ngón tay của bàn tay kia từ từ cong lên, ánh mắt nhìn Diệc Nam càng lúc càng sâu xa.

"Ba...." Dường như Bạc Cận Yến dao động, đôi mắt u tối trầm lắng nhìn chằm chằm biểu cảm trên vẻ mặt mong đợi của Diệc Nam.

Trong phút chốc, bỗng nhiên mặt anh lại biến sắc, vẻ mặt cứng ngắt rút ngón tay ra, hai tay che trán đau khổ.

Nhìn ra được bộ dáng của anh dường như rất đau đớn, ngón tay trắng nõn níu chặt lấy nhánh tóc đen nhánh,

thân người cao lớn khom lưng xuống, cổ họng anh loảng thoảng phát ra tiếng không rõ: "Đưa nó đi, đừng để cho con thấy nó...."

Diệc Nam bị anh đột nhiên phát sinh biến đổi cảm xúc dọa sợ lẫn nữa, sửng sờ tại chỗ đến quên cả phản ứng. Mà Bạc Tự Thừa nào còn có thời gian nghĩ đến cậu bé, vội vã mở cửa gọi to một tiếng: "Lão Lưu, gọi bác sĩ Trần!"

Diệc Nam ngậy ra tại chỗ, nhìn Bạc Cận Yến bị Bạc Tự Thừa và Lưu quản gia cùng nhau vây chặt, bọn họ ấn anh ở trên giường. Lưu quản gia còn đưa hai người đàn ông cường tráng đến, bọn họ cùng nhau ra sức giữ trên hai cánh tay Bạc Cận Yến, bác sĩ Trần vội vã theo kịp lên tầng lấy ống tiêm tiêm cho anh liều thuốc an thần.

Diệc Nam đã kinh sợ không nói nổi một câu nào, nhìn Bạc Cận Yến ở trên giường ra sức giãy dụa, trên mặt lại càng xuất hiện biểu cảm nhăn nhó đáng sợ.

Cậu chỉ là cậu bé mới sáu tuổi, thấy ba bị mấy người đàn ông cao lớn trói chặt, bộ dáng đau đớn rên rỉ như thế khiến cả trái tim cậu đều run rẩy.

Trong hốc mắt Diệc Nam tràn nước mắt, vài bước xông qua túm lấy tay một người đàn ông rồi cắn, còn đánh người đó bằng cả chân tay: "Không cho bắt nạt ba, không cho trói ba."

Bạc Tự Thừa vội vàng bế cậu nhóc lên, cậu nhóc khóc đến quần ruột, khóc thút thít dang tay ra muốn sà vào trong lòng Bạc Cận Yến: "Ba, ba đừng sợ."

Bạc Tự Thừa tự nhận là một người đàn ông lòng dạ cứng cõi lạnh lùng, thấy cảnh tượng này trong lòng cũng chua xót không thôi. Ông ôm chặt cánh tay yếu ớt của cậu bé, khẽ dỗ dành: "Diệc Nam ngoan, ba bị bệnh, bác sĩ đang trị liệu cho ba."

Diệc Nam khóc lắc đầu, liên tục gào lên: "Ông nội gạt người, ba rất đau đớn, các người không nên trói ba, các người là người xấu."

Bạc Cận Yến đã hoàn toàn không tự kiềm chế tình tào như ngày xưa, giống như bị mất lý trí, cũng không nghe được tiếng Diệc Nam gào khóc, chỉ còn khuôn mặt dữ tợn trừng trừng nhìn người đang chế trụ mình: "Cút ngay!"

Bác sĩ Trần ở một bên gấp đến độ đầu đầy mồ hôi: "Trói chặt đi, đừng để anh ta động đậy."

Chất lỏng trong suốt trong ống tiêm từ từ đẩy mạnh vào tĩnh mạch của anh, biểu cảm nổi điên này của Bạc Cận Yến mới từ từ có khuynh hướng chìm xuống, tiếng của anh dần dần nhỏ đi, tay chân có lực cũng xụi lơ đi chút xíu.

Diệc Nam ở trong lòng Bạc Tự Thừa trợn to mắt nhìn tất cả mọi thứ. Bạc Tự Thừa cũng thở hắt ra, không nghĩ tới Diệc Nam xuất hiện không chỉ không giúp đỡ nổi, ngược lại kích thích Bạc Cận Yến phát điên.

Nháy mắt trong phòng yên tĩnh đi, đám người làm nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Bạc Tự Thừa đi tới đỡ cho Bạc Cận Yến cái chân, Diệc Nam cũng cùng đi theo qua, bàn tay nhỏ bé kéo góc chăn áp lên thật chặt. Cậu nhìn lớp mỡ hời thật mỏng trên mặt ba, vươn tay lau bớt đi giúp anh.

Nước mắt trên khóe mắt cậu còn chưa khô đi, Bạc Tự Thừa nhìn cảnh này đau lòng: "Diệc Nam bị dọa sợ à?"

Diệc Nam cúi thấp đầu nhìn Bạc Cận Yến, bàn tay nhỏ bé quệt nước mắt trên mặt, chỉ là giọng nói vẫn còn ấp úng mang theo giọng mũi: "Ông nội, tại sao ba cũng không nhận ra Diệc Nam?"

Bạc Tự Thừa không cách nào giải thích nguyên do bệnh tình của Bạc Cận Yến cho cậu bé, chỉ nắm tay cậu bé đi ra ngoài: "Để cho ba ngủ tiếp, nó quá mệt mỏi rồi."

Lần này cảm giác Bạc Cận Yến ngủ rất lâu, thế Diệc Nam mới biết bình thường ba ngủ rất ít. Anh ít khi dám ngủ, nếu như không phải quá mệt mỏi đến ngủ mê man

thì nhất định là dựa vào thuốc.

Cậu quá nhỏ, không rõ tại sao ba không dám ngủ, ông nội và bác sĩ không giải thích nguyên nhân này với cậu. Nhưng Diệc Nam cảm thấy ba rất đáng thương, dường như cậu đã hơi hơi hiểu ra... nguyên nhân ba không chịu về nhà.

Là sợ dọa mẹ, dọa đến em sao?

Lúc Bạc Cận Yến tỉnh lại lần nữa thì tinh thần đã khá hơn trước một chút, chỉ là thoát nhìn sắc mặt vẫn rất kém như trước, tái nhợt giống như phủ một tầng sương trắng.

Anh xuống tầng thấy Diệc Nam vẫn ở đó, thân hình cao lớn lặng yên đứng im ở đầu cầu thang mà không dám đi tới gần con trai.

Diệc Nam cắn cắn môi, chủ động leo lên ôm chân của Bạc Cận Yến, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên lạnh lạnh gọi anh: "Ba, ba tỉnh rồi à?"

Hốc mắt Bạc Cận Yến hơi nóng lên, anh cúi người ngồi xổm xuống, ngón tay run rẩy vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai từng cái: "Con trai."

Diệc Nam cười, ngoan ngoãn ôm cổ anh, còn vuốt nhẹ

lên hai má mịn màng và cằm lún phún râu của Bạc Cận Yến: "Ba, ba có đau không? Chỗ nào đau thì nói cho Diệc Nam nhé, Diệc Nam thôi giúp ba là hết ngay."

Bạc Cận Yến ra sức ôm chặt bả vai con trai, yết hầu lên xuống, thật lâu sau mới khàn giọng đáp: "Ba rất đau... rất đau."

Diệc Nam đau lòng nhìn anh, bàn tay nhỏ bé vuốt ve cánh tay rắn chắc của anh: "Ba ngoan, có bệnh phải khám bác sĩ, khám xong sẽ không đau nữa. Nếu ba sợ tiêm, Diệc Nam sẽ cùng tiêm với ba."

Bạc Tự Thừa đứng trong phòng khách nhìn hết tất cả, trái tim như bị một đôi tay vô hình bóp chặt. Kể từ năm năm trước, Bạc Cận Yến bắt đầu phát bệnh, ông cũng không chỉ một lần hoài nghi là mình tạo nghiệp chướng quá nhiều. Ông và Vệ Cần đều là người ích kỷ, vì tình yêu mà phụ lòng quá nhiều người.

Cho đến khi những chuyện cũ kinh khủng kia lại bị vạch trần, ông mới biết những sai lầm của mình có nhiều điều không hợp thói thường.

Con gái không muốn nhận ông, ông cô độc sống quãng đời còn lại cũng không hề oán hận. Nhưng mà từ đầu đến cuối Bạc Cận Yến là vô tội, lại thật giống như tất cả báo ứng đều rơi vào người anh.

Thế giới này vĩnh viễn không có hai chữ công bằng.

Bạc Tự Thừa ho một tiếng, tiếng nói cũng khàn khàn: "Lại đây ngồi đi, chắc chắn Diệc Nam đã bị dọa cho sợ hãi rồi."

Bạc Cận Yến dẫn theo Diệc Nam ngồi xuống trên ghế salon, cậu nhóc vẫn dính lấy Bạc Cận Yến, một chốc cũng không muốn tách rời khỏi anh: "Mỗi ngày mẹ đều nhớ ba, buổi tối ngủ cũng sẽ cầm lấy hình ba nhìn thật lâu."

Bạc Cận Yến im lặng không trả lời, Diệc Nam lặng yên vài giây lại cẩn thận hỏi: "Ba, con có thể nói cho mẹ không? Nhất định mẹ sẽ cùng ba khám bệnh, sẽ thôi giúp ba."

Bỗng chốc Bạc Cận Yến cầm bàn tay nhỏ bé của cậu, vội vàng nói: "Không thể nói cho mẹ biết."

Diệc Nam nhíu mày, Bạc Cận Yến nghiêm túc dặn dò cậu: "Diệc Nam đừng nói cho mẹ, ba xảy ra chút vấn đề sẽ... sẽ làm bị thương đến mẹ và em."

Diệc Nam ngu ngơ gật đầu, nghiêng đầu nghi ngờ nói: "Vậy ba sẽ về nhà chứ? Lúc nào có thể trị hết bệnh, sẽ xuất hiện trước khi Tiểu Bồ Đào ra đời sao?"

Bạc Cận Yến câm nín không trả lời được, từ từ rũ mắt

xuống.

Diệc Nam thất vọng ngoắc đầu ngón tay: "Tiểu Bồ Đào sắp chào đời rồi...."

Hai tay Bạc Cận Yến cầm hai tay Diệc Nam xoa xoa hai gò má, chăm chú liếc nhìn đôi mắt đen láy của cậu: "Con yê với ba là không nói cho mẹ. Ba sẽ về nhà sớm một chút, nhất định về sớm một chút."

Diệc Nam nhìn sự kiên định trong mắt Bạc Cận Yến, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉm, vươn đầu ngón tay út ra: "Nào ngoéo tay, ba phải tốt lên một chút, con sẽ đến với ba nhé. Nếu ba có đau đốn, Diệc Nam sẽ thổi giúp ba, ba phải dũng cảm hơn!"

Bạc Cận Yến chợt cười cười, ôm chặt con trai vào trong ngực: "Con trai, ba nhớ con."

Hạ Miên phát hiện vài lần gần đây Diệc Nam đến Bạc gia thật thường xuyên, nhưng mà cậu bé ở nhà cũng rất nhàm chán, bây giờ cô càng ngày càng dễ mệt mỏi, cậu bé ở nhà chả có người bạn nào để chơi cả.

Cho nên cô đành để tùy cậu bé tự do hoạt động, dù sao mỗi tối cậu cũng sẽ về nhà.

Hạ Miên cũng không từ bỏ cơ hội tìm Bạc Cận Yến, thân thể cô đã không thể cả ngày đi lại xung quanh rồi, cho nên nhờ bạn bè chú ý giúp đỡ, hơn nữa quan hệ của Mạc Bắc với mọi người rất rộng, Hạ Miên vẫn tràn đầy lòng tin.

Chỉ là có chút kỳ quái chính là, ngay cả những người bạn truyền thông của Mạc Bắc cũng hoàn toàn không có tin tức. Hạ Miên không nhìn được nghĩ, Bạc Cận Yến không đến nổi biến mất tầm hơi chứ?

Quan trọng nhất là, hiện tại Hạ Miên cũng không xác định được rốt cuộc Bạc Cận Yến bị bệnh gì, cho nên hoàn toàn không có phương hướng tìm. Chỉ có thể không để tuyệt vọng, cứ còn nước còn tát mà thôi.

Chuyện kỳ quái không ít, gần đây cậu nhóc cũng rất ít nhắc tới tìm ba rồi, hơn nữa mỗi ngày về nhà chẳng thêm đụng đến đồ chơi, bộ dạng giống như mệt chết đi được. Luôn là tắm rửa xong thì chui vào trong phòng từ sớm.

Hạ Miên chỉ cho là cậu ở Bạc gia chơi mệt mỏi, thời điểm buổi tối đắp cho cậu cái chăn phát hiện cặp sách nhỏ của cậu vút lung tung ở trên ghế sa lon, khóa kéo cũng không ngay ngắn.

Cô chỉnh lại cặp sách cho cậu, thế nhưng phát hiện một quyển sổ bệnh án kẹp ở trong một đồng sách thiếu nhi.

Tay Hạ Miên cầm lấy sổ bệnh án giống như mất hết sức lực, đầu ngón tay còn không ngừng run run, cô dẫn đo liếc nhìn cậu bé ngủ hoàn toàn không ngay ngắn trên giường, nhẹ nhàng lật tờ bệnh án thứ nhất ra.

Ba chữ "Bạc Cận Yến" rõ ràng xuất hiện trước mắt cô.

CHƯƠNG 53

Hạ Miên nhìn quyển bệnh án này, từng thứ trước mắt đều biến thành màu đen.

Cô nghĩ rằng có lẽ là về mặt nào đó tâm lý của Bạc Cận Yến có vấn đề. Tính tình anh quái gở tự kỷ như thế, sẽ có chút ít khúc mắc trong lòng thì cũng không phải là chuyện gì quá kinh ngạc. Nhưng tận mắt thấy vẫn là một chuyện khác, thật ra thì cô nhìn không hiểu lắm những thuật ngữ chuyên nghiệp phía trên kia, nhưng thỉnh thoảng nhìn thấy từng từ mà mọi người phải giật mình vẫn khiến trái tim cô nhói lên.

Vả lại sao cái quyển bệnh án này lại ở trong cặp sách của Diệc Nam? Cô đoán rằng có lẽ là lúc ở nhà Bạc Tự Thừa thu dọn cặp sách không cẩn thận nhét vào trong. Nhưng mà... Tại sao con trai lại muốn cùng bọn họ lừa gạt mình chứ?

Lẽ nào bệnh của Bạc Cận Yến thật sự rất nghiêm trọng?

Ngày hôm sau khi Diệc Nam thức dậy Hạ Miên không có quá nhiều phản ứng, vẫn bình tĩnh gọi cậu rời giường rửa mặt. Lúc Diệc Nam gần đi thì nói cho cô biết: "Mẹ, tan giờ học con vẫn đến nhà ông nội ăn cơm, cơm nước xong sẽ về."

Hạ Miên lẳng lặng nhìn rồi gật đầu: "Đ"

Diệc Nam tan giờ học liền đi thẳng đến Bạc gia, Bạc Tự Thừa gọi cậu ăn cơm, Diệc Nam liếc mắt nhìn phòng khách vài cái: "Ba đâu rồi?"

Về mặt Bạc Tự Thừa nghiêm trọng lắc đầu: "Mới vừa uống thuốc xong nằm ngủ, ngày sinh dự tính của mẹ cháu sắp đến, dường như nó cũng phiền não vô cùng."

Diệc Nam lảng máng hơi hiểu mi quan hệ này, nghĩ tới chắc chắn ba rất lo lắng bệnh tình của mình. Ngày em chào đời nhất định ba hy vọng có thể nhìn thấy đầu tiên.

Bạc Tự Thừa ăn không ngon, cho cơm trắng vào trong miệng, vài giây sau lại ngẩng đầu: "Mẹ của cháu vẫn chưa hoài nghi ư?"

Diệc Nam vừa định gật đầu thì chuông cửa liền vang lên.

Bạc Tự Thừa nghi ngờ liếc nhìn ra cửa, người làm đã đi ra mở cửa. Kể từ sau khi trong nhà gặp chuyện không

may, có rất ít người tới thăm hỏi, Bạc Tự Thừa mơ hồ đoán được ngoài cửa sẽ là ai.

Lúc đến, Hạ Miên mặt mày bình tĩnh đi tới, Bạc Tự Thừa thì ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Ông vẫn không lay chuyển được Bạc Cận Yến, nhưng mà biết rất rõ nguyên do của anh nằm ở chỗ Hạ Miên, chỉ có Hạ Miên mới có thể giúp anh thoát khỏi tâm ma của mình.

Hạ Miên trực tiếp đi tới, liếc nhìn Diệc Nam đang chột dạ, kéo một cái ghế khác bên cạnh bàn ăn ra rồi chậm rãi ngồi xuống. Cô điềm tĩnh nhìn Bạc Tự Thừa, giọng bình tĩnh: "Con muốn thấy anh ấy."

Bạc Tự Thừa thở hắt ra, liếc nhìn cô một cái sâu xa: "Có thể, nhưng mà con phải chuẩn bị tâm lý."

Hạ Miên nắm ngón tay thật chặt, kiên định trả lời: "Con đã chuẩn bị xong từ lâu, bất kể anh có biến thành hình dáng ra sao, con cũng sẽ không rời bỏ anh ấy"

Bạc Tự Thừa cũng không bất ngờ với quyết định này của Hạ Miên. Với gia đình bình thường hoặc là giữa vợ chồng có một vấn đề tâm lý xảy ra là sẽ cực kỳ khó khăn. Nhưng mà giữa Hạ Miên và Bạc Cận Yến, những việc trải qua của bọn họ khiến mối quan hệ của bọn họ càng vững vàng bền chặt.

Bạc Tự Thừa dẫn theo Hạ Miên lên tầng, Diệc Nam vẫn

dề dặt cẩn thận đi theo sau người Hạ Miên. Hạ Miên nhìn bộ dáng bất an lo sợ này của cậu thì lên tiếng trấn an cậu một câu: "Đừng lo lắng như vậy, bây giờ mẹ không có sức tính sổ với con."

Diệc Nam thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghe Hạ Miên bổ sung một câu: "Chờ sau khi sinh em ra, mẹ sẽ từ từ tính sổ với con."

Diệc Nam tủi thân xụ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, đáng thương nhìn Hạ Miên: "Mẹ...."

Tất cả tâm trí của Hạ Miên đều rơi vào người Bạc Cận Yến, Bạc Tự Thừa dẫn cô tới cửa rồi dừng lại, cố ý hạ thấp tiếng nói: "Bây giờ nó còn đang ngủ, uống thuốc rồi cũng không tỉnh lại nhanh như vậy."

Lúc Hạ Miên vào phòng vẫn chậm bước chân lại, dường như người đàn ông trên giường ngủ rất không yên ổn, mày rậm màu đen khể nhú, lúc nào mi tâm cũng có nếp nhăn thật sâu.

Hạ Miên đi tới ngồi ở bên giường, ánh mắt yên lặng rơi trên gương mặt anh tuấn của anh.

Sắc mặt anh càng không tốt, cảm sạch sẽ mịn màng thường ngày phủ một lớp mờ hôi mỏng. Hạ Miên vươn tay vuốt ve gương mặt anh, trên da lạnh buốt.

Cảm giác quen thuộc và hơi thở của anh khiến cho hốc mắt của cô hơi nóng lên. Chỉ hơn một tháng không thấy, dường như cả người anh cũng gầy đi nhiều. Trên gương mặt sáng sủa là vẻ mệt mỏi phờ phạc.

Hạ Miên nắm lấy bàn tay buông xuống ở một bên, cắn thật lỏng vào n ngón tay của anh, đan xen từng ngón, dường như sợ anh chạy trốn lần nữa.

Bởi vì tác dụng của thuốc nên giấc ngủ của anh rất sâu, khóe môi nhếch lên khiến ngũ quan có vẻ hơi dữ. Bất giác Hạ Miên cúi người hôn lên cánh môi của anh một chút, khàn giọng rủ rỉ một câu: "Đồ ngốc, anh cho rằng anh có thể trốn bao lâu?"

Cô cởi giày cùng nằm bên anh, nắm lòng bàn tay khô ráp rộng lớn của anh áp lên trên bụng mình, bất giác đáy mắt dâng lên dòng nhiệt nóng. Cô giơ tay lên lau đi dòng lệ trên khóe mắt. Cô nhìn căn phòng này, tất cả sắp xếp bên trong không hề thay đổi, vẫn là hình dạng ngày xưa cô bỏ đi. Khác biệt duy nhất chính là bức ảnh trên tường đối diện giường ngủ. Trong khung ảnh đều là bức vẽ chân dung, cô chỉ cần nhìn một cái cũng biết đều do tay Bạc Cận Yến vẽ ra.

Trên bàn còn có vài bức họa của Diệc Nam, cô càng xem trong lòng càng thêm khó chịu, người đàn ông này

luôn khiến cô đau lòng mà vô tâm không biết.

Bạc Cận Yến ngủ thật lâu, Hạ Miên chỉ có thể ngồi ở bên giường cùng với anh một lát đã bị Bạc Tự Thừa nhanh chóng gọi ra ngoài.

Bạc Tự Thừa muốn nói chuyện về bệnh tình của Bạc Cận Yến với cô một chút. Nếu bây giờ đã bị cô phát hiện, bác sĩ sẽ phải làm công tác tư tưởng cho Bạc Cận Yến để cho anh tiếp nhận phương pháp trị liệu khác.

Bác sĩ Trần đã nói, tình huống bây giờ của Bạc Cận Yến không thích hợp ép bức anh quá mạnh mẽ, như thế ngược lại sẽ khiến anh càng thêm kháng cự. Chỉ có thể cho anh chút thời gian để anh từ từ thích ứng tiếp nhận. Anh quá quan tâm Hạ Miên nên sẽ thấy được bộ mặt anh điên cuồng đáng sợ như vậy, thế nên đã bỏ lỡ cách trị liệu tốt nhất.

Bây giờ phải từ từ từng chút đánh hạ nội tâm của anh, xây dựng cho anh càng nhiều cảm giác an toàn.

Hạ Miên trầm ngâm vài giây, cau mày hỏi: "Ý của ba là, nếu như bây giờ anh ấy còn kháng cự con, con nhất định phải cho anh ấy thời gian? Nhưng mà con không muốn phải rời xa anh ấy, con phải ở bên cạnh anh ấy..."

Bác sĩ Trần vội vàng trấn an cô: "Bạc phu nhân đừng

nóng vội, ý của tôi là không thể kích thích chính diện cậu ta. Hiện tại trạng thái tinh thần của Bạc tiên sinh rất không ổn định. Bây giờ tình trạng chứng trầm cảm của cậu ta đã vô cùng nghiêm trọng, cô là thuốc của cậu ta nhưng cũng là nguyên nhân chủ yếu phát bệnh của cậu ta, cho nên phải vô cùng thận trọng."

Hạ Miên không nói thêm gì nữa, trong phòng cực kì yên ắng, chỉ còn lại chiếc chuông cổ trong đại sảnh phát ra tiếng tích tắc rất nhỏ.

Lúc Bạc Cận Yến tỉnh lại, Hạ Miên không lập tức đi vào, cô trốn ở ngoài cửa vẫn không rời đi. Chồng mình đang ở cách mình một cánh cửa, nhưng cô lại không dám tùy tiện bước vào.

Bác sĩ Trần kiểm tra cho Bạc Cận Yến xong, nhìn anh ngồi gẩn người trong ghế dựa trước cửa sổ sát đất, định thăm dò thử hỏi một câu: "Hôm nay Bạc tiên sinh có nằm mơ không? Có giống với bình thường hay không?"

Bạc Cận Yến khẽ rũ mắt xuống, cúi đầu nhìn móng tay mình được cắt gọn gàng, dường như hơi nghi ngờ khẽ nói: "Không biết có phải nằm mơ hay không, hình như là mơ lại hình như là thật."

"Ồ? Nói thử xem." Bác sĩ Trần mỉm cười ngồi ở bên cạnh anh, đẩy mắt kính trên sống mũi lên.

Bạc Cận Yến im lặng vài giây mới mở miệng: "Dường như tôi mơ thấy cô ấy. Cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh tôi. Tôi có thể nghe thấy được hơi thở của cô ấy, cảm giác được nhiệt độ của cô ấy, tôi muốn nói chuyện với cô ấy... nhưng lại không dám. Thậm chí tôi không dám nhìn cô ấy thêm mấy lần, tôi sợ mình sẽ không khống chế được. Hình như khát vọng của tôi đối với cô ấy càng ngày càng nhiều, rồi đi càng lâu lại càng muốn chiếm giữ cô ấy nhiều hơn."

Bác sĩ Trần như có điều suy nghĩ nhìn anh: "Cảm giác thấy cô ấy, không vui sao?"

Bạc Cận Yến nhìn về bầu trời xanh lam phí cửa sổ, trên mặt có vẻ trống vắng: "Có đôi khi vui vẻ, có đôi khi lại sợ, dù sao vẫn sợ mình sẽ vô thức tổn thương tới cô ấy và đứa con, lại sợ dọa đến cô ấy."

Hạ Miên ở bên ngoài nghe không hiểu lắm, nhưng vẫn nghe rõ ràng từng chữ của anh vào tai. Sự suy sụp trong lời nói của anh khiến lòng cô đau buồn không thôi, lại nghe thấy anh nói đứt quãng: "Cô ấy sẽ thất vọng vì đáng về này của tôi."

Hạ Miên nắm chặt khóa cửa, trong lòng sinh ra một cơn tức giận khó hiểu, cô đột ngột đi vào: "Em thất vọng là bởi vì cho tới bây giờ anh cũng không tin em."

Bạc Cận Yến kinh ngạc nhìn người phụ nữ xông vào đột

ngọt, đôi mắt đen sâu thẳm thít chặt dữ dội, ánh mắt nhìn vào cô không hề chớp. Hạ Miên đi đến từng bước, chăm chú nhìn biểu cảm kinh ngạc của anh: "Tại sao anh không tin tưởng em? Không phải vợ chồng phải cùng chung hoạn nạn đấy sao? Anh chỉ cho em hình tượng hảo huyền tốt đẹp mà không cho em cơ hội cùng chung tay góp sức, thì sao tình cảm của chúng ta bền chặt được?"

Bạc Cận Yển cau chặt chân mày nhìn cô chăm chăm, một lát sau mới cứng nhắc quay đầu đi: "Em nói như vậy là bởi vì em còn chưa thấy được bộ dạng lúc anh mất khống chế."

"Mất khống chế?" Hạ Miên bình tĩnh thở gấp một hơi, chua xót cười nói: "Lần trước suýt nữa bóp chết em, có coi như là mất khống chế không?"

Bạc Cận Yển cắn chặt hàm răng, trên khuôn mặt lạnh lẽo trong nháy mắt là vẻ lo lắng khiếp sợ. Hiển nhiên chuyện này đã khắc sâu trong lòng anh không thể vượt qua, toàn thân anh đều căng thẳng cứng nhắc, giống như tủy lúc đều có thể nổi cơn thịnh nộ.

Hạ Miên thấy anh không muốn nhìn mình đành quay người tới trước người anh. Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh nhìn anh chăm chăm: "Em thừa nhận mỗi một khắc em đều sợ, nhưng mà em sẽ không lùi bước. Cận Yển, chúng ta đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như thế, tại sao anh có thể dễ dàng bỏ rơi em vậy? Em không

muốn chỉ yên tâm thoải mái hưởng thụ những mặt tốt của anh, tình yêu của anh, mà những thảm hại, yếu đuối của anh em đây cũng muốn tất cả

Bạc Cận Yến nắm chặt tay vịn của ghế, bởi vì dùng sức mà khớp xương đốt ngón tay hơi trắng bệch, cảm anh bạnh ra, cương quyết không muốn nhìn thẳng vào sự kiên định trong đôi mắt cô.

"Nhưng mà anh không muốn." Bạc Cận Yến lạnh lùng trả lời, "Anh yêu thương em, chiều chuộng em là do anh thiếu em."

Hạ Miên nắm tay lại, vươn tay giữ lấy khuôn mặt của anh, vội vã cương quyết quay đầu lại anh đối diện tầm mắt của mình: "Cận Yến, anh không nợ em gì cả, cho tới bây giờ em cũng chưa từng oán trách anh. Tại sao anh lại nghĩ như vậy?"

Đáy mắt u tối của anh mơ hồ có vẻ đấu tranh, anh híp mắt nhìn nhau với cô, môi mỏng hơi mấp máy: "Anh thiếu nợ em, thiếu rất nhiều."

Nếu như không phải tại anh, sao cô có thể chịu nhiều khổ đau ở cô nhi viện như vậy? Cũng sẽ không mồ côi mẹ từ nhỏ. Cũng sẽ không bị Vệ Cần ép bức đến tình trạng này, thậm chí con trai ruột ở trước mặt cũng không dám nhận.

Hạ Miên không biết hóa ra Bạc Cận Yến luôn luôn nghĩ đến những chuyện này. Anh không nói, nhưng không có nghĩa là anh thật sự hoàn toàn không có phản ứng. Tính cách anh trầm lặng im lặng như vậy nhất định anh sẽ ít nói, sẽ không dễ dàng biểu lộ tình cảm của mình, đau lòng tự trách thì chỉ biết từng lần từng lần chôn sâu sự dằn vặt xuống đáy lòng mình, ghét bỏ chính mình.

Hạ Miên lắc đầu, thốt lên từng chữ rõ ràng: "Cận Yến, không có liên quan gì tới anh. Hơn nữa hiện tại em rất tốt, em có anh, có con, chúng ta có gia đình hạnh phúc."

Bạc Cận Yến đau khổ nhìn cô, cuối cùng nhắm chặt mắt lại: "Nhưng mà anh bị bệnh, Hạ Miên... Anh suýt nữa giết chết em. Tại sao anh có thể làm chuyện như thế với em, em còn mang thai con của chúng ta. Anh, anh thật sự là một kẻ điên."

Anh nghẹn giọng không nói được, đáy mắt đầy tia máu đỏ ngầu, nhìn ra được tình trạng của anh càng ngày càng tồi tệ, tâm tình cũng cực kỳ bất ổn.

Hạ Miên vừa sốt ruột vừa đau lòng, bởi vì câu "kẻ điên" kia của anh nên ánh mắt cô lại càng mờ mịt trong nháy mắt. Người đàn ông này đã luôn quấn quýt bên cô từ khi cô mười lăm tuổi. Cô từng thấy mỗi một dáng vẻ của anh, nhưng chưa từng nhìn thấy ánh mắt anh hoang mang tuyệt vọng như thế.

Cô nắm chặt cổ tay của anh, mũi sụt sịt: "Bị bệnh... thì chúng ta cùng nhau chữa trị. Anh không hoàn mỹ, em cũng không xuất sắc, anh nhìn xem khuyết điểm của em đi."

Cô chú ý từng chi tiết trong từng lời nói với anh, dường như vội vã chứng minh khuyết điểm của mình. Cô cất lời trong tình trạng sốt ruột: "Em sinh con cho anh, cũng đã mập như vậy rồi, anh không cần em thì em phải làm thế nào?!"

"..."

CHƯƠNG 54

Hạ Miên cũng biết Bạc Cận Yến cố chấp, nhưng mà cô không nghĩ tới trong chuyện bệnh tình người đàn ông này không có một chút dấu hiệu thỏa hiệp nào. Trước kia anh nuông chiều dung túng cô, nhưng bây giờ cô ra chính sách dụ dỗ lại hoàn toàn không hề thành công.

Có lẽ chuyện lần trước anh suýt nữa làm tổn thương cô vẫn khiến anh không cách nào quên được, cho nên lập trường của anh cực kỳ vững vàng.

Bất kể cô làm nũng nài nỉ thế nào, Bạc Cận Yến đều căng khuôn mặt tuấn tú giả vờ im lặng.

Anh nhất định không chịu về nhà, nhưng phải nghe lời Hạ Miên vào ở viện điều dưỡng.

Hoàn cảnh của viện điều dưỡng tốt hơn Bạc gia rất nhiều, điều kiện trị liệu đều hợp với bệnh tình của anh nên có sự trợ giúp rất lớn. Anh còn cố ý tránh Hạ Miên, sợ lúc phát bệnh sẽ liên lụy đến cô.

Hạ Miên cũng không có ý kiến gì, có thể biết anh ở nơi đâu để thời điểm nhớ anh thì còn có thể nhìn thấy anh, đã là ân huệ lớn lao trời cao ban cho cô.

Nhìn cô chạy qua chạy lại, ngày dự sinh lại đến gần từng ngày, ngoài miệng Bạc Cận Yến không nói nhưng trong lòng rất áy náy. Cho nên thời điểm Hạ Miên lại đến, anh ra vẻ hồ hững cất lời: "Không có việc gì thì đừng tới nữa."

Hạ Miên nghe vậy hơi ngẩn ra, nhìn khóe môi anh căng thẳng lại thoáng lộ ra ý cười: "Ai nói không có việc gì, em không nhìn thấy anh một ngày thì bị mất ngủ."

Cô cười một tiếng, nghịch ngợm nghiêng nghiêng đầu: "Anh không sao à? Không nhìn thấy em, cũng sẽ không nhớ em sao?"

Ánh mắt Bạc Cận Yến thay đổi, trên gương mặt trắng nõn lại có lớp đỏ ửng khó phát hiện.

Hạ Miên nhìn ngũ quan tuần tú của anh hơi hơi có vẻ sượng sùng, cô biết có lẽ trong lòng anh lại đang đấu tranh, rõ ràng là yêu còn muốn ra vẻ lạnh lùng dè dặt, làm sao cô nhìn lại không hiểu sự đau đớn trong lòng anh.

Cô đi tới phía sau anh, gương mặt tựa vào trên sống lưng dày rộng của anh: "Không cho phép anh xa lánh em, bây giờ chúng ta là vợ chồng, đây là anh lạnh nhạt bạo quyền, bạo hành gia đình biết chưa?"

Từ trước đến giờ Bạc Cận Yến ăn nói vụng về không nói lại cô, giờ phút này biết là cô khích tướng mình thì càng sẽ không mở miệng.

Anh lẳng lẳng liếc nhìn cô một cái, bình tĩnh rũ mắt nhìn quyển sách trên tay.

Hạ Miên cắn cắn môi, lấy quyển sách bìa cứng trong tay anh ra, trộn trợn anh thật lớn: "Nói chuyện với em

Đôi mắt đen thẳm của Bạc Cận Yến nhìn cô chăm chăm không hề chớp mắt, Hạ Miên bị anh im lặng nhìn chăm chú như thế, tim bỗng đập nhanh. Cô chủ động cúi người xuống, hai tay chống ở hai bên ghế dựa của anh, gương mặt sát lại rất gần anh.

Bạc Cận Yến lui về sau một chút, tránh khỏi hơi thở ấm áp của cô: "Chú ý đứa bé."

Hạ Miên nghe thấy nhưng lại vờ như không nghe, từng bước tiến lại gần, chủ động ngang nhiên kề đến hôn lên cánh môi lạnh lẽo của anh: "Hôn em."

Bốn cánh môi chạm nhau, Hạ Miên cảm giác được toàn thân anh đều mơ hồ phát run, anh do dự giơ tay lên vòng lấy eo của cô, muốn đẩy cô cách xa mình chút.

Cô lại bướng bỉnh càng hôn càng sâu, khéo léo ra sức chen đầu lưỡi của mình vào trong môi anh.

Bạc Cận Yến đành phải ôm cô, hé miệng để cho cô đi vào. Sau khi cô được như ý lại càng càn rỡ hơn, hai tay quấn lại ở phía sau cổ anh, ngón tay hướng về phía bụng chậm rãi vuốt ve da thịt rắn chắc của anh dưới lớp quần áo bệnh nhân.

Yết hầu Bạc Cận Yến vừa động, đầu lưỡi lại bị cô ngậm chặt không vùng vẫy được.

Từ trước đến giờ Hạ Miên đều là người phụ nữ có mục đích rõ ràng. Chuyện gối chăn của bọn họ trước kia cô cũng chưa bao giờ ngại ngùng. Cô cố hết sức trêu chọc, hơi thở Bạc Cận Yến dần dần rối loạn, giữ chặt tay cô đột ngột kéo cô rời khỏi người mình.

"Anh không muốn...."

Tiếng nói khàn khàn vẫn tiết lộ phản ứng chân thật của anh, Hạ Miên dựa vào trong lồng ngực anh cũng có thể cảm nhận được vật cứng rắn của anh đáp lại theo bản năng.

tha thiết nhìn gương mặt sâu xa của anh, khẽ mở miệng: "Nói dối."

Bạc Cận Yển nhìn cô cuối cùng lui về phía sau một bước, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ai ngờ động tác tiếp theo của cô khiến anh quá mức sợ hãi, suýt nữa mất mặt kêu ra tiếng.

Thời điểm bị cô nắm lấy, toàn thân anh đều giống như bị điện giật.

Tay cô ấm áp khô ráo, từng ngón tay mềm mại yếu ớt, quấn chặt ở phía trên giống như từng dòng điện rất nhỏ lướt qua.

Ngũ quan thanh tú của Bạc Cận Yển mang vài phần lúng túng, anh vội vàng nắm lấy cổ tay cô, giọng nói trầm thấp: "Buông ra...."

"Không." Hạ Miên mắc cỡ vẫn cúi thấp đầu nhìn anh, nhưng mà tay lại vững vàng cầm cái đó không chịu buông ra, cô thử vuốt lên vuốt xuống, cảm nhận được nó không

ngừng to lớn ở trong lòng bàn tay.

Bạc Cận Yến hít vào một hơi, nắm tay cô dần dần di chuyển nhanh.

Hạ Miên ngửa đầu nhìn đáy mắt anh sâu thẳm, nhỏ giọng cất lời: "Ông xã, em không thể rời bỏ anh."

Mi tâm Bạc Cận Yến cau lại, mày rậm màu đen càng nổi bật trên gương mặt anh trắng nõn như ngọc. Hiển nhiên anh còn đang do dự đấu tranh, Hạ Miên cũng không ép buộc anh nữa, chỉ tiếp tục dụ dỗ một câu: "Buổi tối em ngủ một mình sẽ sợ, anh phải sớm trở về một chút."

"...."

Bạc Cận Yến thật sự không có cách nào làm khó dễ Hạ Miên. Anh vốn yêu cô, yêu đến điên dại, hơn nữa giả vờ thế nào cũng không nỡ để cô chịu khổ.

Cô mới vừa há miệng ngậm lấy nó thì Bạc Cận Yến đã vươn tay đỡ cô lên. Người mình yêu thương cưng chiều như vậy, sao anh lại mặc cô làm chuyện như thế vì mình.

Anh nhìn cô sâu lắng hồi lâu, đưa tay lưu luyến vuốt ve gò má cô, lau sạch sẽ từng chút nước đọng óng ánh trên khóe môi cô: "Em không sợ anh à?"

Hạ Miên lắc đầu: "Em sợ anh không cần em, không cần con."

Bạc Cận Yến nhắm chặt mắt lại, kéo mạnh cô vào trong ngực: "Hóa ra người điên cũng sẽ lây bệnh."

Hạ Miên khẽ mỉm cười, hạnh phúc cong cong khóe môi trong lồng ngực anh: "Như vậy thì sau này anh cũng không cô đơn nữa rồi."

Cuối cùng Bạc Cận Yến không kháng cự Hạ Miên như thế nữa, nhưng mà bác sĩ đề nghị vẫn tạm thời nằm viện điều trị bệnh tình của anh, nói về nhà còn phải quan sát một khoảng thời gian nữa.

Có đôi khi anh vẫn không khống chế được tức giận phiền não, Hạ Miên biết đây là kết quả do tích tụ lâu dài, cho dù mình tiếp tục phối hợp, cũng phải cần một khoảng thời gian tĩnh dưỡng.

Từ nhỏ anh đã trải qua nhiều chuyện như thế, tính cách lại quá mức tự kỉ trầm muộn, đến cục diện ngày hôm nay không phải là một sớm một chiều mà thành.

Ban ngày Hạ Miên vẫn ở viện điều dưỡng cùng với anh, Bạc Cận Yến rất khấn trương, vốn là cố ý cách cô rất xa, giống như mình là con dã thú có thể nổi điên bất cứ lúc nào.

Hạ Miên nhìn thấy dáng vẻ này của anh, trong lòng khó chịu, cô an ủi anh: "Không có chuyện gì đâu, bác sĩ ở ngay tại bên ngoài."

Bác Cận Yến vẫn lắc đầu: "Không được, anh không thể mạo hiểm chút nào cả."

Người mình yêu sâu đậm đang ở trước mặt, thế nhưng anh lại chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào, Hạ Miên v đau lòng, nhưng vẫn bận rộn không giúp được gì. Cô vẫn cho là chỉ cần tấm lòng mình thẳng thắn là có thể giúp anh chữa khỏi bệnh, nhưng vấn đề bệnh tâm lý là vậy, nào có thần kỳ như thế.

Hạ Miên cũng từng tận mắt chứng kiến dáng vẻ anh nổi điên, cô thừa nhận khi đó mình vẫn xuất hiện sợ hãi trong ngăn ngủ. Cô chưa bao giờ biết bệnh của anh lại nghiêm trọng, hoàn toàn không khống chế được cảm xúc của mình như thế, từ đầu đến chân như biến thành một người khác.

Dễ giận, nóng nảy, đáng sợ.

Càng nhìn quá trình trị liệu lại thấy càng giật mình, thậm chí là bị chích điện. Hạ Miên thấy vậy trái tim cũng sắp muốn nứt ra, toàn thân đều đau đến không thở nổi. Người đàn ông kiêu ngạo bất chấp như vậy thế mà từng

bước luân lạc tới tình cảnh hôm nay.

Không ai cảm nhận được nội tâm của anh đau đớn và đè nén.

Lúc bình thường anh lại càng trầm lặng hơn, thỉnh thoảng nghe Hạ Miên và Diệc Nam nói đùa sẽ yên lặng lộ ra nụ cười. Hạ Miên lo lắng anh càng ngày càng khép mình gây bất lợi với bệnh tình, cố ý trêu chọc anh, nhưng anh cũng chỉ cười một tiếng.

Bệnh tình của anh lúc tốt lúc xấu, loại trạng thái này vẫn kéo dài đến gần ngày dự sinh của Hạ Miên.

Lúc này anh còn lo âu hơn cả Hạ Miên, tuy không ở cùng một nơi, nhưng chưa hề có một ngày an tâm: "Đế Mạc Bắc đến chăm sóc em đi, có một người đàn ông ở đó... cũng an toàn hơn một chút."

Thời điểm anh nói ra những lời này Hạ Miên kinh ngạc vô cùng. Nên biết rằng lúc trước ham muốn chiếm hữu của anh mạnh biết bao!

Hạ Miên cầm tay anh, khẽ giọng trả lời: "Anh xem, ai nói bệnh tình của anh không có tiến triển, bây giờ anh đã bắt đầu suy nghĩ vì em, thật ra thì căn bản là anh tin tưởng em. Chỉ là chuyện xảy ra đến bây giờ, trong tiềm thức của anh áy náy khiến anh cảm thấy em sẽ bỏ đi

"Nhưng mà Cận Yến, em không thể rời khỏi anh được nữa, từ đầu em quyết định kết hôn với anh, em đã hiểu rõ tình cảm của em đối với anh. Em muốn chung sống với anh cả đời, anh là ánh ban mai duy nhất của em, là hơi ấm cuối cùng của em, nhất định chúng ta sẽ quần quýt lấy nhau cả đời."

Bạc Cận Yến im lặng nhìn lại ánh mắt kiên định của cô, đối mắt nhìn nhau, anh dần dần cong khóe môi lên, hiểu ý, cười một tiếng: "Đời này có em là đủ."

Cuối cùng Hạ Miên sinh non, lúc ấy Bạc Cận Yến vừa lúc ở bên cạnh, cũng bởi vì chủ nhật mà Diệc Nam cùng đi viện điều dưỡng.

Một nhà ba người vốn đang nói nói cười cười không khí ấm áp, đột nhiên Hạ Miên cảm giác hơi không thoải mái, thời điểm đứng dậy đến phòng vệ sinh cũng không ý thức được điều gì đó bất thường.

Bạc Cận Yến đang nói chuyện với Diệc Nam bên ngoài phòng, Diệc Nam cầm lấy sách giáo khoa cuộn thành hình cái loa, nghiêm trang hát cho Bạc Cận Yến bài hát thiếu nhi tiếng anh hôm nay mới vừa học được.

Bỗng nhiên Hạ Miên sắc mặt trắng bệch đứng ở cửa phòng vệ sinh, run rẩy mở miệng: "Em, em hình như vỡ nước ối rồi."

Bạc Cận Yến và Diệc Nam đồng loạt quay đầu lại nhìn cô, đều là vẻ mặt ngây ra.

Hạ Miên vịn khung cửa, nói với hai cha con đang chẳng hiểu gì kia: "Gọi bác sĩ đi."

Lúc này Bạc Cận Yến mới phục hồi tinh thần lại, luống cuống tay chân bế Hạ Miên lên, Diệc Nam ở một bên vội đến mức nhảy dựng, trong tay còn nắm lấy "cái loa" giấy: "Tiểu Bồ Đào quá nghịch ngợm rồi, sao không ra ngoài đúng thời gian đã hẹn chứ!"

Viện điều dưỡng không có điều kiện đỡ đẻ, tạm thời Hạ Miên lại được đưa đi bệnh viện gần đ

Lúc Mạc Bắc và Bạc Tự Thừa chạy tới thì thấy Bạc Cận Yến đi qua đi lại ở trên hành lang. Giờ phút này người đàn ông luôn luôn tỉnh táo tự kiềm chế lại nôn nóng bất an, mấy lần cầm bao thuốc lá rồi lại cho vào túi áo lại.

Ngay cả Diệc Nam bên cạnh anh cũng mang vẻ mặt lo lắng, không ngừng đi lại phía sau ba cậu.

Bạc Tự Thừa an ủi Bạc Cận Yến: "Không có chuyện gì đâu, tình hình kiểm tra sinh nở đều tốt đẹp, nhất định mẹ con bình an."

Bạc Cận Yến vẫn không ổn định, liếc vài cái về phía

phòng sinh.

Diệc Nam mất hứng chu miệng lên: "Sớm biết Tiểu Bồ Đào không ngoan như vậy thì đừng cần nó nữa, mẹ đi vào lâu như thế mà còn chưa ra."

Bạc Tự Thừa và Mạc Bắc cũng không nhịn được cười ra tiếng, Bạc Cận Yến vẫn mặt lạnh lùng như cũ không hề lơ lửng chút nào.

Trước khi Hạ Miên vỡ nước ối, cửa tử cung còn chưa nở ra, lúc này vì an toàn cho đứa bé chỉ có thể lựa chọn sinh mổ. Trong khoảnh khắc khi anh kí tên vào chỗ đồng ý mổ, anh mới hiểu được, hóa ra tính mạng thật rất mong manh, vào một phút giây nào đó thật sự chính là sinh ly tử biệt.

Anh may mắn biết bao, vợ anh có thể dũng cảm can đảm giúp đỡ anh trong thời kì khó khăn nhất.

Lúc Hạ Miên được đẩy ra Bạc Cận Yến đã bước đến đón đầu tiên, anh cầm chặt ngón tay của cô, khẽ gọi cô: "Bà xã."

Hạ Miên mới mở mắt, thấy thái dương anh rịn lớp mồ hôi mỏng, trên gương mặt anh tràn đầy cảm xúc lo âu. Cô cong khóe môi lên khẽ cười kéo lại anh: "Là con gái?"

Bạc Cận Yến gật đầu, cúi đầu hôn cái trán ẩm ướt của cô: "Cảm ơn em, em đã cho anh toàn bộ thế giới."

Hạ Miên nhắm hai mắt cảm thụ nụ hôn dịu dàng của anh, trên gương mặt sáng sủa là biểu cảm hạnh phúc.

Lúc y tá đưa đứa trẻ sơ sinh đã bọc kín đặt trong lòng Bạc Cận Yến, tay chân anh cứng ngắc cũng không biết ôm như thế nào. Mạc Bắc và Bạc Tự Thừa nhìn người đàn ông mặt lạnh như tiền, nhưng dáng vẻ lại luống cuống tay chân ở trước mặt trẻ sơ sinh thì không nhịn được buồn cười.

Bạc Cận Yến cúi đầu nhìn đứa con được cuộn lại trắng nõn trong ngực, thân thể lại càng mềm đến lạ lùng, gương mặt nhỏ nhỏ còn không to bằng bàn tay mình.

Chỉ là một cuộn bé nhỏ vô cùng, là con gái của anh và Hạ Miên ư?

Trong lòng Bạc Cận Yến dâng lên một dòng ấm áp, Diệc Nam ở một bên sốt ruột ồn ào: "Con cũng muốn bế, con cũng muốn bế!"

Bạc Cận Yến cẩn thận đặt em gái vào trong lòng Diệc Nam, Diệc Nam trừng mắt hồi lâu mới lẩm bầm mấy câu: "Sinh ra xấu như vậy còn dám tranh giành tình cảm với anh...."

Mạc Bắc giơ tay lên vuốt vuốt đầu cậu nhóc: "Thằng nhóc con."

Hạ Miên nằm ở trên giường, vẻ mặt mỉm cười, tiếng nói suy yếu khẽ nói một tiếng: "Bế tới cho em nhìn xem."

Mạc Bắc bế đứa bé đi qua, Hạ Miên nhìn cái miệng nhỏ nhắn của con gái mấp máy ư a, đáng vẻ lưỡi nhác híp nửa con mắt, đáy lòng vô cùng hạnh phúc.

Mấy người lại tranh nhau bế con bé một vòng, cuối cùng thời điểm Bạc Cận Yến muốn bế con, Hạ Miên chợt ngăn cản anh, nói với vẻ nghiêm túc và trang trọng: "Bạc tiên sinh muốn bế con gái sao? Vậy phải nhanh chóng về nhà đoàn tụ với chúng tôi, Tiểu Bồ Đào sẽ ở nhà chờ ngài

"..."

Bạc Cận Yến nhìn bàn tay nhỏ bé của cô bé khua tay về phía mình, khẽ nhú mày.

CHƯƠNG 55

Sau khi Hạ Miên sinh con xong thì không thể thường xuyên đến viện điều dưỡng nữa, ngược lại là Bạc Cận Yến được bác sĩ đồng ý nên thường xuyên về nhà thăm hai mẹ con.

Thoạt nhìn đứa bé mới ra đời dường như chỉ lớn hơn chiếc giày của mình một chút, nhưng trong tháng đầu tiên lớn nhanh như thổi, mới mấy ngày không gặp giống như đã thay đổi hình dáng.

Bạc Cận Yến ôm đứa bé trong lòng không nỡ buông tay. Hạ Miên trông thấy không nhịn được mà nói trêu: "Anh muốn cưng chiều nó đến hư sao? Ôm riết nó quen sau này ngủ phải cần người khác ôm như vậy rồi sao."

Dáng vẻ Bạc Cận Yến không thêm để ý chút nào, cũng không ngừng đầu lên đáp: "Chờ anh về nhà sẽ luôn ôm nó ngủ."

Hạ Miên im lặng trợn tròn mắt, khó trách đã có người nói con gái là người tình kiếp trước của cha, con còn chưa lớn lên, người làm mẹ là cô đây đã bị đẩy sang một bên rồi.

Có lẽ là nóng lòng với con gái rượu, sau khi sinh Tiểu Bồ Đào thì Bạc Cận Yến càng phối hợp trị liệu hơn, cuối cùng bệnh tình có tiến triển rất lớn, chỉ là tính cách trầm lặng vẫn khiến thoạt nhìn anh có chút u sầu lắm lì.

Cho nên bác sĩ Trần có ý nghĩ to gan trong đầu, Hạ Miên là một liều thuốc tốt của cậu ta, nhưng mà rất rõ ràng con cái cũng có tác dụng cổ vũ rất lớn đối với cậu ta. Bác sĩ Trần lén tìm Hạ Miên, đưa ra suy nghĩ của mình..

"Em muốn đi kiểm tra hậu sản?" Bạc Cận Yến mới vừa vào nhà đã nghe thấy Hạ Miên vẻ mặt thông dong thư thả tuyên bố với mình, cô nhóc trong lòng cô còn đang say sưa hứng thú giờ năm dặm nhỏ lên.

Đầu mày Bạc Cận Yến cau lại, do dự nói: "Ai chăm sóc Tiểu Bồ Đào?"

Hạ Miên theo lẽ đương nhiên đặt con vào trong lòng anh: "Đương nhiên là ba nó chăm sóc."

Bạc Cận Yến kinh ngạc trợn trừng, đứa nhỏ đã được nhét vào trong lòng mình. Tuy anh đã từng bế con nhiều lần, nhưng mà thực sự không hề có một chút kinh nghiệm ở chung với trẻ con nào cả. Lúc đứa bé khóc lóc thì dỗ dành như thế nào, đối bụng tè dầm nên làm cái gì, anh đều không biết gì cả.

Đã thế Hạ Miên hoàn toàn mặc kệ vẻ mặt ngẩn ngơ của anh, quay người vào phòng ngủ chuẩn bị thay quần áo: "Đồ của Tiểu Bồ Đào em đều đặt ở trên nôi rồi, Bạc tiên sinh anh sẽ không đến mức ngay cả con gái của mình cũng không chăm sóc được chứ?"

Bạc Cận Yến im lặng liếc nhìn đứa trẻ sơ sinh trong lòng mình, nó mở to đôi mắt đen láy không hề chớp mắt nhìn mình chăm chăm, đáy mắt ấy phát ra tia sáng rực rỡ khiến tim anh đập nhanh khó hiểu.

Thật lâu sau anh mới khẽ đáp: "Anh sẽ cố gắng."

Khóe miệng Hạ Miên khẽ cong lên, đi tới cho anh một cái ôm khích lệ: "Tiểu Bồ Đào rất ngoan ngoãn, Bạc tiên sinh cố gắng lên!"

Sau khi Hạ Miên đi Bạc Cận Yến mới biết được cô nhóc này "ngoan" ở chỗ nào, quả thực còn nghịch ngợm hơn Diệc Nam bây giờ. Nếu anh không chú ý đến con một lát, cô nhóc này lại bắt đầu "oa oa" kháng nghị.

Bạc Cận Yến bối rối thật lâu mới hiểu được, thì ra là con nhóc này không chịu được người khác không để ý nó, bất cứ lúc nào cũng muốn người phải nói chuyện với nó mới thấy vừa lòng.

Bạc Cận Yến trời sinh tính cách quái gở, bình thường còn có thể nói được mấy câu với Hạ Miên, muốn anh nói vài lời nói trẻ con, trêu đùa đứa bé thì quả thật điều này là khó càng thêm khó.

Anh nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé mới sinh, chân mày càng cau càng chặt: "... Con muốn nghe ba nói cái gì?"

Mắt Tiểu Bồ Đào tròn xoe thật to, ngây thơ, chăm chú nhìn lại anh, hiển nhiên không hề hiểu ý của ba.

Bạc Cận Yến khẽ ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt thanh tú hơi ửng một lớp đỏ nhạt, ngón tay thon dài của anh nắm bàn tay nhỏ bé của đứa bé, thật là vừa mềm mại vừa nhỏ nhắn, đặt ở trong lòng bàn tay mình cũng sợ không cẩn thận sẽ làm đau.

"Ba hát cho con một bài nhé?" Bạc Cận Yến thử thăm dò hỏi đứa bé, tất nhiên là không được đáp lại.

Trong phòng im ắng, thỉnh thoảng chỉ có đứa bé phát ra tiếng vang ê a, hai người nhìn nhau một hồi lâu, nhưng làm thế nào Bạc Cận Yến cũng không mở miệng được. Hình như anh chưa từng hát bài hát nào, khi còn bé cũng không có tuổi thơ ấm áp, các loại nhạc thiếu nhi đối với anh mà nói cũng xa lạ khác thường.

Hai người dùng dằng, cuối cùng Tiểu Bồ Đào mất kiên nhẫn, rất nhanh chu cái miệng nhỏ nhắn lên giả vờ muốn khóc.

Bạc Cận Yến vội vàng đỡ dành nói: "Hay là ba kể chuyện cổ tích cho con nhé?"

Thật ra thì lúc này chỉ là đứa bé cảm thấy có hứng thú với âm thanh, có người nói chuyện với mình thì rất tò mò, nhất là tiếng của người cha. Tiếng của người đàn ông còn có lực xuyên thấu, đứa bé mới yên lặng ngoan ngoãn chăm chú lắng nghe. Nhưng mà Bạc Cận Yến hoàn toàn

không hiểu đứa bé trong lòng mình, trên trán đều rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Bạc Cận Yến mở miệng nhưng vẫn không nói gì ra khỏi miệng. Ngay cả câu chuyện cổ tích thiếu nhi mà anh từng nghe cũng có hạn. Lúc này muốn đùa với trẻ con mới phát hiện thế mà mình hoàn toàn không có một chút tuổi thơ nào.

Bạc Cận Yến có phần như đưa đám, cúi xuống nhìn con gái trong lòng mình.

Anh từng thấy Mạc Bắc dỗ trẻ con, cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy một người đàn ông có thể rất dịu dàng. Khi đó Mạc Bắc bế Tiểu Bồ Đào vào lòng, trên mặt mang nụ cười hiền dịu, miệng lẩm bẩm: "Cháu yêu đừng khóc, nhất định là cháu buồn chán, muốn có người cùng nói chuyện với cháu đúng không? Chú trò chuyện với cháu nhé."

Bình thường Mạc Bắc cũng là người đàn ông không nói nhiều, thế nhưng anh ta lại có thể nói ra rất nhiều lời ngây thơ lại thú vị trên chộc đứa bé vui vẻ. Không chỉ có Tiểu Bồ Đào, ngay cả Diệc Nam bên cạnh cũng sẽ bị anh ta chọc cười.

Trong lòng Bạc Cận Yến có chút áp lực, cô nhóc đợi thật lâu cũng không thấy ba nói chuyện với mình nữa, lại bắt đầu khó chịu ầm ĩ lên, cái miệng nhỏ nhắn ư a mấy cái rồi khóc lên.

Bạc Cận Yến đau lòng ôm chặt đứa bé đi tới đi lui, trong miệng nói theo bản năng: "Con yêu ngoan, ba ăn nói vụng về, chúng ta cùng nhau xem phim hoạt hình được không?"

Anh mở ti vi tìm được kênh thiếu nhi, nhưng mà bé Tiểu Bồ Đào đâu dễ dàng xem phim hoạt hình như vậy. Nó cắn nắm tay nhỏ nức nở tỏ vẻ kháng nghị. Bạc Cận Yến không có biện pháp đành phải lặp lại từng câu lời thoại trong phim hoạt hình.

Nhắc đi nhắc lại, thế mà anh cũng sẽ bị tình tiết bộ phim của trẻ con hấp dẫn, còn có thể dùng giọng nói nhân vật trong phim hoạt hình để đọc ra lời thoại.

Tiểu Bồ Đào tò mò nhìn anh, lúc nghe thấy âm điệu kỳ quái thì không nhịn được cười ra tiếng khanh khách.

Bạc Cận Yến nhìn khuôn mặt đáng yêu của con gái cười với mình, vẻ mặt đều

Đây vẫn là lần đầu tiên thấy con gái cười với mình, khoảnh khắc đó anh không diễn tả được cảm nhận của mình, giống như có ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu thẳng vào thế giới tràn đầy sương mù của anh.

Tiểu Bồ Đào chơi một lúc thì mệt mỏi, Bạc Cận Yến pha

sữa bột cho bé, cô nhóc đói bụng đến nỗi bàn tay nhỏ bé vội vã ôm chặt núm vú cao su, chụt chụt nuốt từng ngụm lớn.

Bạc Cận Yến mỉm cười nhìn bé, miễn cưỡng vô cùng: "Có đói như vậy không? Bụng con nhỏ như thế, sao có thể uống vội vàng được chứ?"

Tiểu Bồ Đào vừa không ngừng mút sữa trong miệng, vừa chớp đôi mắt to tròn nhìn anh chăm chăm.

Bạc Cận Yến đưa tay sờ sờ sống mũi nhỏ nho của bé, khước miệng mang ý cười: "Ba là ba con, ba không biết hát nhạc thiếu nhi, cũng không biết kể chuyện cổ tích, nhưng mà ba yêu con, lớn lên con yêu sẽ thích ba chứ?"

"..."

Hạ Miên nhìn người đàn ông trong đoạn phim, lông mi đen dày che đi đáy mắt anh u buồn, rõ ràng là tư thế ngồi cao thẳng ngay ngắn, nhưng khiến cho lòng người có cảm giác chua xót khôn tả.

Sau lần đó, thỉnh thoảng Hạ Miên sẽ đưa con cho Bạc Cận Yến, Bạc Cận Yến có kinh nghiệm lần đầu tiên, dần dà cũng có thể ứng phó tự nhiên. Pha sữa bột, thay bím cho con gái, mỗi việc đều dễ dàng thuận lợi.

Bác sĩ Trần và Hạ Miên đều phát hiện Bạc Cận Yến đã vui tươi hơn trước kia nhiều, thỉnh thoảng cũng sẽ thoáng lộ ra nụ cười mỉm với người khác, ngay cả cảm xúc nôn nóng mất khống chế cũng ít phát sinh cực kỳ.

Anh còn mua không ít sách báo thiếu nhi bổ sung, lúc rảnh rỗi thì bắt Diệc Nam lại muốn kể chuyện cổ tích cho cậu ng

Diệc Nam thất vọng nhìn ba mình: "Ba, con sắp lên tiểu học rồi, loại truyện cổ tích này không phù hợp với con! Đây là ba lấy con ra làm thí nghiệm cho Tiểu Bồ Đào sao? Làm sao ba có thể thiên vị như vậy chứ!"

Bạc Cận Yến lòng đầy căm phẫn trừng nhìn con trai vài giây, thản nhiên nói: "Khi còn bé ba cũng chưa từng xem những truyện cổ tích này, bây giờ xem cùng em gái thì sao coi là thiên vị."

"..." Diệc Nam chán nản tố cáo với Hạ Miên, "Mẹ, ba như vậy sẽ càng ngày càng trẻ con, mẹ mau quản lý ba đi."

Hạ Miên dung túng nhìn Bạc Cận Yến một cái, tình huống bây giờ của anh thật là càng ngày càng tốt, thỉnh thoảng còn có thể làm chuyện xấu trêu chọc con mấy câu, đây không phải là hạnh phúc gia đình bình thường đều có sao?

Khi Bạc Cận Yến được bác sĩ Trần phê chuẩn có thể xuất viện về nhà, Tiểu Bồ Đào đã bảy tháng rồi. Bạc Cận Yến hoặc nhiều hoặc ít vẫn bỏ lỡ rất nhiều thời gian chung sống với đứa bé. Cho nên sau khi về nhà, sự chiều chuộng của anh đối với đứa bé càng ngày càng nhiều hơn.

Diệc Nam đã kháng nghị đến bất lực: "Mẹ, nếu mẹ cũng giống ba trong mắt chỉ có Tiểu Bồ Đào thì con sẽ bỏ nhà ra đi!"

Hạ Miên cũng rất im lặng, ban đầu cùng bác sĩ Trần quyết định dùng đứa bé để kích thích bệnh tình của anh, để anh cảm nhận được cảm giác an toàn ấm áp của gia đình tăng lên, nhưng mà bây giờ bệnh tình của anh không chế được rồi, tuy nhiên nó giống như dờ đi mục tiêu, đặt toàn bộ tiêu điểm trên người con gái.

Buổi tối Bạc Cận Yến dỗ con gái ngủ, trở về phòng thì bị Hạ Miên trách móc. Hạ Miên ngửi thấy mùi khác trên người anh, ở bên cạnh nói thầm: "Bây giờ trong mắt anh thực sự chỉ có con gái."

Bạc Cận Yến hơi sững sờ, vươn tay ôm chặt bả vai của cô: "Ghen tị à?"

Hạ Miên quay đầu bấu môi, Bạc Cận Yến ôm cô vào trong ngực, ánh mắt lẳng lặng rơi trên khuôn mặt nhỏ

nhấn trắng nõn của cô.

Anh hỏi cô mang theo vài phần buồn bã: "Lúc đầu anh cố chấp như vậy, em không sợ anh sao? Hiện tại chia một chút yêu thương cho con gái, nhưng mà yêu thương đối với em cũng chưa hề giảm bớt."

Hạ Miên im lặng nhìn lại anh, vàng sáng vàng của đèn bàn ấm áp chiếu rọi ngũ quan tuần tú của anh khiến góc cạnh càng thêm sâu. Cô nâng tay khẽ vuốt gương mặt anh, nghiêng người qua hôn đôi môi mỏng của anh: "Đồ ngốc."

Bạc Cận Yến thuận thế nắm chặt gương mặt của cô, ra sức mút trên đôi môi mềm mại của cô.

Đã quá lâu chưa từng thân mật như thế, toàn thân Hạ Miên khẽ run rẩy. Bàn tay ấm áp của Bạc Cận Yến vuốt ve tấm lưng mảnh mai của cô. Môi lưỡi càng lúc càng nóng bỏng, hơi ra sức đã đè cô lên nệm.

Hạ Miên nhìn người đàn ông trên người, vòng tay qua cổ kéo anh vào ngực mình.

Bạc Cận Yến cong khóe môi, cúi người đặt nụ hôn dịu dàng xuống cằm cổ cô: "Có lẽ con gái sẽ giận đối anh giành đồ ăn của nó."

Hạ Miên còn chưa hiểu được ý của anh, thì vị trí nhạy cảm run rẩy đã bị anh mút lấy. Cô khẽ rên lên một tiếng, đầu ngón tay mê loạn đan vào tóc anh.

Lồng ngực rắn chắc của anh nóng bỏng, cọ sát lên làn da mịn màng của cô.

Hai người nhìn nhau thật sâu, anh đẩy vào một chút, chăm chú nhìn vào gò má ửng đỏ của cô. Không có nhiều khúc dạo đầu và mơn trớn lẫn nhau, chỉ còn sót lại những cú ra vào thật sâu và mục đích rõ ràng.

Bộ phận trơn trượt dính liền, khoái cảm lên liên tục không ngớt.

Hạ Miên nhìn chăm chăm vào người đàn ông mạnh mẽ trên người mình, đưa tay nắm chặt lấy bờ vai anh gắt gao.

Cho đến bây giờ anh cũng không biết, tình yêu của anh ảm đạm cỡ nào, nhưng cô lại không cảm giác như vậy. Nếu như có thể vứt bỏ, cô cũng sẽ không yêu anh kiên trì đến tận thế.

Hai người trao nhau một hơi ấm cuối cùng, từ đó sống nương tựa lẫn nhau.

- Hoàn Chính Văn -

Mời bạn ghé thăm blog: [Đào Tiểu Vũ](http://ĐàoTiểuVũ) để tải thêm nhiều ebooks hơn nữa.

EBOOK

Free Downloads

<http://đàotieuvu.blogspot.com>